

Јеси л' умро роде?
– „Нисам!“
Немој ни умрети.
Јер, тај није на умору
Ком се страшно прети

Ј.Ј. Змај

Грешни Милоје
НЕ ДАЈ ДУШУ, РОДЕ

НИШ, 2013.

Уредник
Милан Јездић
прогнани косовски вероучитељ

Рецензент
Проф. др Милан Мићуновић

Поруџбине
032/224-178; 011/328-4-794; 028/ 83-107
e-mail: cuvajmopredanje@yahoo.com

*Ову књигу посвећујем оцу Сави
Вазнесењском, уместо вошћанице*

*коју не могах да
принесем на његов
гроб на девешу
годишњицу његовој ујокојења сиречен
силом јеромонаха Тимошеја Миливојевића,
чачанске полиције и Пресуде Прекршајној
суда у Чачку, Пр бр.
2 6 4 3/12, односно
Вишеј прекршајној
суда у Крајевцу бр:
1-115 Прж. 30400/12*

Оче Саво, моли Бога за нас

Библиотека
БРАТОЉУБЉЕ
Књига VI

*Где ти је браћо?
Посл. 4.9*

До сада изашло:

1. *Истина о случају владике Артемија*, Крагујевац, 2010,
мр Зоран Чворовић, мр Соња Спасојевић
2. *Чувар вере је народ (Истина о случају владике Артемија 2)*,
Београд, 2010, приредио проф. др Љубомир Протић
3. *Сине мој, не пристјај*, Чачак, 2011,
(прво и друго допуњено издање),
Грешни Милоје – Драго Жарковић
4. *Истина о случају мр Зорана Чворовића*, Београд, 2011,
Коста Чавошки, Владимир Димитријевић
5. *Тајна безакоња*, Чачак, Ниш, 2012.
(прво, друго и треће допуњено издање),
Група аутора
6. *Не дај душу, роде*, Ниш, 2013.
Грешни Милоје

У припреми: Молишва за патријарха

Грешни Милоје

Не дај душу,
роде

Ниш, 2013.

УВОДНО СЛОВО

У овој збирци текстова приказана је борба Давида и Голијата. С једне стране, Грешни Милоје са својом праћкицом (оловком, папиром, покојом сузом и јауком, бесплатном возњом „марицом“, милосрдним срцем...), а са друге, острашћени папини послушници, унакажени његовим напрсним крстовима и кардиналским прстеновима, са оружјем свемоћи, власти, силе, мржње, титулама, печатима, полицијом, телохранитељима, тужиоцима, судовима... И то судовима који не суде по слову закона, устава, канона... већ по правилима сопственог надахнућа њихових господара, па им пресуде буду по оној: *Вежи коња где ти иззда каже*.

Не зна се до кад ће душеломци ломити душе и „кичме“ верних чеда из рода светосавског, али зна се, поуздано, да ће се до неба чути јаук Грешног Милоја: *Не гај гушу, поге!*

И поуздано се зна да ће *небо и земља њроћи, а да речи ове неће њроћи*: „Не бојте их се, дакле; јер нема ништа скривено што се неће открити, ни тајно што се неће дознати. Што вам говорим у тами, казујте на видик; и што вам се шапће на уши, проповедајте са кровова. И не бојте се оних који убијају тело, а душу не могу убити; него се бојте онога који може и душу и тело погубити у паклу“ (Мт. 10. 26-28).

Грешни Милоје је, 2007/8. године Господње, учествовао са бројним благочестивим Чачанима у трудољубљу ради враћања богослужбеног поретка, који беше погажен безакоњем и новотаријама екуменистичке заразе.

У то време је настала збирка његових вапајних молби свештеницима, монасима, архијерејима... објављена у књизи под насловом *Не њомичи стиаре међе*.

У то време су и ужички свештеници престали са безакоњем и вратили се на богослужбени поредак у складу са богослужбеним прописима и одлукама Светог архијерејског сабора Српске православне цркве. Изузетак је био острашћени ужички свештеник Милић Драговић, пријатељ богохулног епископа браничевског Игњатија Мидића и миљеник екуменистичког епископа жичког Хризостома, који ће наставити са ругањем светоотачком Предању и који ће својим рушилачким трудом успети да поврати безакоње у цркве Ужица и околине. То је био повод за излазак књиге *Ко њрогаје веру за вечеру*, групе аутора, међу којима је и Грешни Милоје. Милић Драговић ће Милоју вратити своје „уздарје“ као судија Црквеног суда епархије жичке,

пресудом о његовој екскомуникацији из СПЦ, упркос чињеници да његова жртва не бејаше члан те Епархије.

У сусретање одлуци Великог црквеног суда, 2011. године излази књига Грешног Милоја *Сине мој, не љрисџај* – у којој се, између осталог, обелодањују безакоња господа Амфилохија Радовића и Иринеја Буловића, који ће се, као главнокомандујући у тој институцији и у СПЦ уопште, потрудити да неуставна пресуда из Жиче буде и потврђена.

Сву апсурдност овог небивалог „судовања“ и „правичности“ судија, који ће се руководити сопственим надахнућем уместо Уставом и прописима СПЦ, документовано ће овековечити књига *Тајна безакоња*, групе аутора, која је 2012. године доживела три издања.

*Смрћни ірех: іосііољубље іроіћнанима – владика Арішемије и његово монашїтво,
о Сїасовдану 2011, у дому Милоја Сїевановића и његове чељади*

Драги читаоче,
Издавањем књиге која је пред Тобом, желимо да извршимо јеванђелску дужност: да *изађемо на кров* и одатле, придруживши се Грешном Милоју, громогласимо:

*Не дај душу, поге!*¹

Издавач

¹ Лета Господњег 1999. на дан 9. јуна потписана је, у Куманову, капитулација којом је призната окупација Косова од стране евро-америчког агресора.

Са окупираног Косова, из Свете Грачанице, чуо се глас отпора, отацствољубља и слободоушља. Глас вапијућег у пустињи. Био је то глас владике Артемија Радосављевића.

Потпредседнику САД, господину Бајдену, достојанствени Владика ускрати благослов да уђе под кров дечанског светог манастира. То је онај Бајден, који, уз остало, о роду нашем каза: „Срби су неписмени дегенерици, силоватељи, убице беба, касапи и агресори.“ (CNN 1.8.1993); „САД морају да предводе Запад у одлучујућем одговору на српску агресију“. *Тајмс* 3.5.1993).

Улогу домаћина преотимају Синод, председник Србије Борис Тадић и оцеубица Теодосије Шибалић, поданички отворивши врата Високих Дечана српском душманину. И не само њему.

Представник окупаторских НАТО снага на Косову адмирал Фиццалд на Трећи Божић 2010. најављује да ће владика Артемије бити замењен кооперативнијим епископом.

И наравно, где окупатор оком ту издајници и еуРОПСКИ поданици скоком: Синод, Администратори и Патријарх газе Устав СПЦ, каноне, одузимају епархију канонском епископу Артемију, отимају му аутомобил, разваљују келије и фиоке, прогоне га у Шишатовац на Фрушкој Гори не дозвољавајући му да остане у било којем манастиру своје епархије, одузимају му духовништво над рођеном духовном децом, кажњавају његову духовну децу, забрањују му одлазак у Русију на научни скуп, забрањују му да богослужи, забрањују му да говори у београдском Медија центру, а потом му Сабор, без суда и пресуде „одузима“ епископски чин и поставља неканонског епископа.

Да би свету обелоданио безакоње владика Артемије служи свету Литургију у Дубоком Потоку, после чега ће оцеубица Теодосије уз помоћ шиптарске полиције силом избацили монаштво и владика Артемија до међе Косова, а потом га српска полиција спроводи у егзил, ван територије његове канонске епархије.

Црноречки монаси беже од самовоље острашћених властољубаца Атанасија Јевтића и Амфилохија Радовића (који су, један по један, постављани за администраторе код живог и здравог канонског епископа) и налазе уточиште на имању грешног Милоја у Лозници код Чачка, на дан цара Константина и царице Јелене, 2010. године Господње.

Зато што је указао гостољубље рашко-призренским мученицима (уместо, као Синод, Тадић и Теодосије – Бајдену, Шаљи, председнику Албаније...) и што се са владиком Артемијем молио Богу (уместо, као чланови Синода и Великог црквеног суда, са јеретичима) епископ жички Хризостом Столић, на миг осведоченог кичмоломца Иринеја Буловића, покреће поступак против Милоја Стевановића, члана епархије београдско-карловачке (дабоме, супротно Уставу СПЦ и канонима) и осуђује га на „смртну“ казну екскомуникације. Ову казну ће, наравно, потврдити бискупи Амфилохије Радовић и Иринеј Буловић уз помоћ два прста осталих „праведних“ судија Великог црквеног суда.

Тако се, у српскоме роду, по речи представника СПЦ, први пут у историји наше Цркве један мирјанин коначно искључује из Цркве! (Политика, 20.5.2011). То је, још једно, небивало ремек-дело господе Иринеја Буловића и Амфилохија Радовића, који су, у свом вероодступништву, примили са „узбуђењем у души“ папине напрсне крижеве и папине бискупске прстенове.

Тако смо, дакле, добили најгорег Србина – грешног Милоја.

Најгорег!

Да ли?

ПРЕДГОВОР

Заиста је тежак задатак дат мени, човеку техничко-математичке струке да напишем пар речи о незаборавним списима господина Милоја Стевановића, књижевника ретке оригиналности и исповедника вере светосавске православне, у ове претешке дане када се ломи кичма нашем роду и газу све најсветије.

Из већине приложених текстова извире душа непоколебљивих тежака нашег народа, који су знали на страшном месту постојати и све муке за Христа и праву веру поднети. Из ових списа, писаних заборављеним, архаичним језиком наших предака, чује се пој птица и чобанских песама, осећа се благоухани мирис наших ливада и планина и разазнаје какви бејаху наши дедови – иако полуписмени, ипак величанствени у својој отмености и скромној дуготрпељивости и храбрости. Због тога, по мом скромном мишљењу, ова књига заслужује и највише оцене књижевних критичара.

Но, ово је ипак мање важно. Дела тражи Господ. Много је важнија не-саломивост у исповедању Светосавља и Правоживља, следећи заповести Спаситеља по цену страдања. Лакше је било нове велике житнице подићи и уживати заслужене плодове свог мукотрпног рада са супругом Надом и бројном породицом. Али, није лаву дато да спава, већ да риком буди оне који спавају, док се сви заједно на сплаву ка стрмом водопаду и амбису јереси и богоодступништва приближавамо. Материјалне жртве ове благословене породице нису најважније – важнија је њихова спремност на страдање. Овом лаву из рода нашега, унуцима и целој породици Стевановић зададоше претешке ране када га избрисаше из званичне евиденције СПЦ. Иако сви, посебно неправедне судије, знају колико је тај чин бесраман и насилнички, сигуран сам да га је то до дна душе заболело. Достојно је и храбро г. Милоје узео свој крст и стао уз новог Вавилу који рече прекоморском силнику и непријатељу Христовом да не може и не сме у свете Дечане.

Откривање јеретичких и од свете вере православне и апостолске једине Цркве расколничких поступака званичног патријарха и Синода СПЦ није овде непристојно и бахато већ представља молбени крик сваком ко има уши да чује. Прво вера православна па све остало – све за Христа!

Стигао је Милоје Стевановић и на свето Косово, да помогне нашој малобројној браћи која као Милош Обилић са побратимима, Иваном и Миланом, уз помоћ Божју бране и нас заспале.

У закључку бих рекао да са ових пар речи овде приложену књигу препоручујем сваком ко за истину и правду мари, а веру православну и лепоту казивања љуби. Такође желим и надам се да ће она помоћи и да се пробуди, охрабри и на боље промени бар неко од бројних званичних свештенослужитеља који наш сплав СПЦ гурају ка амбису, или не смеју да се супротставе томе трагичном кретању.

Милан МИЋУНОВИЋ

НЕ ДАЈ ДУШУ, РОДЕ

Завичај је топли грумен заривен у дубину срца.
Завичај милује ђедовом причом.
Завичај мирише бабиним закајмаченим румено-гаравим колачем.
Завичај певуши аријом славуја, зриком зрикавца, дукатањем мисирке.
Завичај светлуца меком месечином, звезданим небом, трептањем свитаца.
Завичај одзвања кукурикањем петлова, блеком стада, брујањем меденица, галопом коња.

Завичај шапуће пуцкетањем бадњака, догоревањем свеће, хујањем раз-
вигора, благородним капима кише.

Завичај храни жуљном очевом руком.

Завичај те љуби на уранку, усном материном: *Устјани сине, зарумењеше се небеса.*

Завичај је украшен плавим јоргованом и мајчином душицом, балуче-
ним ћилимом и нецаном фирангом, везеним чарапама и јелеком.

Завичај ти дарује дуњу и мушмулу, караманку и беросавку.

Завичај те греје ватром испод лампека и зрном пшеничним у златном
класу.

Завичај те враћа песми орачкој и копачкој, рабацијској и косачкој, же-
телачкој и сватовској.

Завичај те зове на мобу, на прело и посело, на комишање, на игранку, у
коло око рогоце, на којој жмирка карбитуша, под којом јермоникаш расте-
же дугметару.

Завичај те зове на крсну славу и прекаду. На молитву.

Завичај те зове гробовима предака жељних светлости воштаница, мири-
са тамјана и Оченаша.

Завичај те зове вери твојој православној.

Одазови се, роде.

Не дај да ти из срца ишчупају завичај.

Без завичаја смо окрњени. Недосањани. Сетни.

Не дај завичај, роде!

Ако ти ишчупају завичај из срца твојега и одведу те куд су наумили – па-
пи и еУРОПСКОМ „царству“ – отеће ти веру отаца твојих!

Отеће ти Царство Небеско!

Отеће ти душу!

Не дај, роде!

Не дај!

Не!

ИЗ ДНЕВНИКА

ДА ЛИ СМО СЛЕПИ КОД ОЧИЈУ?

*Оставише их, слепи су вођи слепима;
а слепи слепића ако води, оба ће у јаму пасти.
(Мтл. 15,14)*

Орадоности ме посета друга из детињства, Милутина, кога је животни пут одвео трбухом за крухом у бели свет. Нисмо се видели 16 година. Невероватно али истинито: неко му је тамо, још пре 6-7 година дотурио прво издање мојих *Казивања*, која он извади из торбе уз поклон којим ме дарива. Каже, друже мој, хоћу да ми се потпишеш на овој књизи. Да знаш само колко сам пута прочитао твоје приче из Стевановића џемата и колко пута су ми потекле сузе док сам их читао. Враћале су ме у дане детињства, у мајчино крило, на очево огњиште, у сусрет са ђедом и бабом. Водиле на прела и посела, на игранке и комишања, на мобе и саборе. Враћале су ме међу жетеоце и косаче, међу рабације и копаче, чобане и трубаче... И још да знаш да ми је твоја исповест помогла да развејем илузије у које бејаш и ја угазио. Разбио си ме, вели, ко беба звечку, овим речима (из ташне вади прилично изабана *Казивања* и са стране 12. обележен пасус графитном оловком – чита): „Што сам више диплома стицао, што сам више одличних оцена добијао, што сам више признања и одликовања сакупљао, што сам на вишим положајима бивао – то сам све дубље тонуо у духовни мрак, у слепило. Ћорав, код очију. Слепац, који је дозволио да га воде слепци: безбожници, људи без Бога, људи без вере, људи без корена, људи без страха Божјег, људи без морала...“ Ове речи су ми дале снаге да и ја пред мојом супругом, децом и пријатељима признам своја лутања, заблуде, слепило. То сам исповедио и свом свештенику, који је заиста частан човек и који је потпуно свестан да се у врху наше Цркве десила стравична велеиздаја.

Тако се Милутин и ја, уз заједнички ручак, вратисмо на стазе и богазе нашег босоног детињства. Сетисмо се наших предака, учитеља, другара, згода и незгода које је носило време наше младости.

Кад отписмо по гутљај-два вина, разнежи се Милутин.

– Шта бих дао, вели, кад бих поново могло да седнем на дедину двоколицу, па да кроз воћњаке и ливаде поћерамо две три вреће жита у Арсенијеву воденицу. Жао ми је, вели, што моји унуци, који лете авионима, неће осети-

ти ту лепоту, тај мирис покошеног сена и убране дуње, ту сласт топлог гара-во-руменог колача са рингле, из кога цури стари кајмак... Шта бих дао да ми запукета бадњак на огњишту полубрвнаре, да ме буди пој певаца, да осетим мирис тек помуженог млека, да чујем плескање трлице, шкрипу шинских кола која се, привијеног винта, под берићетом спуштају низа страну...

– Мој Милутине – рекох – свако време има своје бreme.

Пред крај ручка исприча ми Милутин виц, који је чуо од сапутника:

– Путници су већ били у авиону када је ушао први пилот, с црним наочарима, чврсто држећи поводац пса водича. Пас га је одвео у кабину. Путници су зачуђено гледали, али су и даље мирно седели. Убрзо потом уђе и други пилот, такође са црним наочарима, обазриво пипајући белим штапом по авиону и оде према пилотској кабини. Путници збуњено седе, као приковани. Нит роморе нит говоре. Убрзо се упалише мотори и авион поче да рула по писти. Путници су престашили, авион дивља по стази. Они до прозора угледаше мочваре које почињу тамо где се писта завршава и чврсто се ухватише за седишта. Авион се све више приближава мочварама и путници су све више уплашени. Када је авион стигао близу краја писте и мочвара се опасно приближила, завлада паника и сви почеше да вриште. У задњем тренутку авион се подиже од писте успешно. У пилотској кабини проговори пилот своје колеги: „Бојим се да ће путници једном почети касно да вриште и сви ћемо отићи до ђавола.“

– Добар црњак. Асоцира ме на Домановићевог *Вођу*.

– Јес, јес. Да ли, бре, стварно морамо да тумарамо за слепцима све док се не стропоштамо у амбис пропасти, па после да чупамо косу с главе.

– Ко зна, мој Милутине. То нам је или казна Божја или допуштење Божје. Ипак, боље је прогледати и вриснути икад него никад. Покајани разбојник прогледа – покаја се, у задњи час и спаси се. Онај други оста слеп до краја и погуби душу своју во вјеки вјеков. Тако то бива и са народом. Ми смо ти радници у винограду Господњем. Нека би Бог дао да не пропустимо и онај једанести час, да нам не изостане плата.

– Знаш, неки благочестиви људи су нам тамо, у дијаспори, дотурили књигу *Тајна безакоња*. Могу ти рећи да је она многима отворила очи. А кад сам чуо овај виц о слепим пилотима, подсетио ме на стање у нашој Цркви, Боже ме прости. Па, човече, зар наша света Црква није авион – брод спасења? И зар заиста у пилотску кабину тог авиона не уђоше два екуменистичка слепца, два имењака, од којих један уместо белог штапа носи папин напрсни крст и кардиналски прстен као препознатљиве знаке слеповања, а други из Беча и Загреба обзнани на сав глас: ја сам слепац!?! А ми, ко овце кад поћерају на кланицу, ни да бекнемо.

– Мој Милутине, неко нас је уплашио говорећи да се први певци у супу бацају. Оно, није да није. Ал то није наше ђедовине одличје. Нисмо ми би-

вали од тако рђаве јапије. Испоганило нас време. Слушам и неке духовне људе. Веле: *Иди мудро, не појмини лудо*. Будибогснама. Ко да је страдање за веру лудост, а ћутање којим се издаје Бог мудрост. Још вели: *Мудар човек чека да се извор избистри, па онда приђе да њије воде*.

— Јадан ти је тај духовник. Поред таквих ће душе наше скапати од жеђи, а извори пресахнути. Зар су тако чекали свети Марко Ефески, свети Максим Исповедник, свети Фотије, Атанасије Велики?... Јел тако радио Јован Крститељ? Кнез Лазар? Није то духовника ни виђело, мој Милоје. То су ти мајстори. Мајсторчићи. Занатлије. Ћифтице. Њима је важно да имају свој ћепенак. Да узму парицу, да имају радијатур у соби коју зову келија, гаражу што ближе олтару, велики шпајз, замрзивач, хладњачу, климатизацију... И то ти је њино духовништво, њина мисија. Њино подвизавање.

— Знаш како, они имају одбрамбени механизам, можда и несвесно. Прво, веле, *док генерали не крену у бој* (мислећи на епископе), *ни официри не издају команду*.

— Ене им генерала кога протераше на правди Бога у егзил. Страшљивци су то, кад ти кажем ја. Они су ти ко онај што је молио Аврама да пошље Лазара из мртвих, да јави браћи шта се догађа после смрти. Да се Артемију сутра придружи још један праведни епископ, тражили би трећег. Четвртог. Те кукавице би најзад тражиле да им Господ поново дође, да заврне хаљине, да му и они опипају ребра. Пречуше: *благо онима што не видеше а повероваше*. Такви су ти данас неки ревнитељи. Иду на сигурно. Тек кад не буде никакве опасности за њих, они ће говорити храбро. До тада, што реко ти, биће слепци који иду за слепцима. Не виде да су пред амбисом.

— Знаш како, Милутине, друга њихова кочница или повезача на очима је тзв. дужност послушања.

— Зар да слушају непослушне? Да слушају безаконике? Зар не знају они да је проклетство ићи за непослушнима? Батали ћорава посла. Њихова једина олакшавајућа околност је што су безбожни. Што им је ослабљена вера, ако су је уопште имали. Ако нису били фарисеји ко онај с прстеном. Чувају манастир, веле. Чији манастир? Оних што слепују. Није манастир гомила лепо сложеног, споља офугованог, а унутра омалтереног и иконописаног камена. Ако су отуд истерали светог Саву, светог Јустина и Николаја, а увели Зизјуласа, и друге бројне јеретике, тамо нема Духа Светога. Ако се моле Богу да екуменистички јеретици правилно управљају речју Истине, Боже прости, то је лицемерје. То је пећина разбојничка у којој се пијачари. Зар не знају да је таквима Господ испретуро столове. То није светосавски манастир, то је екуменско јеретичко идолопоклоничко здање. Зар ти ниси негде реко да је чачанска црква преко 200 година била цамија? Значи, Страцимирова задужбина није била Христов дом молитве, него место ругања Христу. Они то сад раде: од наших светиња праве пећине разбојничке у

којима се ругају светом Предању. Мисле да ће довека. Јадници. Не виде да секира дрвету крај корена стоји.

– Милутине, роде мој, толико сам речи исписо и упутио монасима, игуманима, да немам више шта да кажем. Ипак, верујем, да ће монаси, сем пијачара, устати храбро у одбрану вере. Из дана у дан све их је више спремних и на страдање за Православље.

– Из твојих уста у Божје уши. Ал попови баре. Ни да писну. Ћуте ко заливени. Веле, имају ћецу. Па, баш зато што имају ћецу, не треба да им утиру пут у црну будућност. Зар се ћеци сме дати хлеб од Јудиних сребреника? Зар онај ко издаје Предање, веру своју, ко ћути пред незакоњем не издаје Бога? Зар он не понавља Јудин грех из гетсиманског врта? Зар свештеник сме да погази свештеничко достојанство због сребреника? Зар частан пинтор прави буре да држи воду док мајстори оду? Или, пак, да служи домаћина кроз генерације? Зар частан мостоградитељ прави на реци мост, да би га однела прва поплава, или, пак, да служи народ вековима? А камо ли поп. Зар он треба да служи за плату данас, или да гради дворе за Царство Небеско, за себе и за своје ближње, за духовна чеда своја? Или можда не верује у Бога него у сатанине синове који натакарише митре па трабуњају о смртности душе?

– Пази, Милутине, да не огрешимо душу. Има међу свештеницима побожних и благочестивих људи. Неки су то и делима показали. Даће Бог снаге и онима који су препознали издају, или што би ти реко велеиздају, да се огласе.

– Добро, не кажем да нема часних изузетака. Ал зар морамо да чекамо да нас слепци доведу на ивицу писте, па да тек онда почнемо да вриштимо? Гледам и ове неке наше интелектуалце. Све нешто ко киша око Крагујевца. Кака му је то школа и нека вајна наука кад не уме просто, са расуђивањем да каже и напише шта нам раде издајнице, човече? Па зар они не знају да је боље сагубити главу, него огрешити душу? Па зар они у тим школама нису научили да је још цар Душан у Законику реко да судије не треба да суде по страху од његовог царства, него по закону? Па зар ти силни наши доктори наука не могу да гласно и јасно објасне и докажу: ако неко каже да је екумениста да тиме признаје да је јеретик и велеиздајник вере наше; ако неко пали свеће са јудејцима у њином зборишту, да је јеретик и да га треба изјурити из патријаршије, из Синода; ако се неко вери и прстенује с папом, да је починио раскол и отпао од наше вере и наше Цркве и да ми више не треба да слушамо његова трабуњања? Гледам, јуче, на ТВ ону несрећу с прстеном, како прича о канонима. Па добро, брате, докад ћемо дозвољавати да нас потцењују? Он саблазнитељ, мрзитељ, јеретик, који сваког Божјег дана гази каноне, прича о канонима... Да ти се смучи.

– Милутине, ниси сасвим у праву. Ја сам у неким мојим књигама објавио бројне апеле, молбе, протесте, које су потписале многи наши честити

интелектуалци. Тачно је да међу интелектуалцима има шићарција, плашљиваца, пијачара који тргују истином и моралом, али има и благочестивих људи. Само што оним слепцима, које ти помену, не вреди намигивати. А изгледа да су и оглувели, па им не вреди ни довикивати. Али њих ће време сместити тамо где им је место. У брлог историје. А на Страшном суду ће свима нама припасти место по заслуги. *Ком ојанци, ком обојци*, што каже она народна. Ја ти могу, црно на бело, доказати да су мене пре 30 година од апса спасли новинари и интелектуалци са којима се нисам ни познавао. И сад, кад су ме ова папина недоношчад закупила, погледај колко је честитих људи писмима, интервјуима и на друге начине изразило солидарност и спремност на састрадавање са мном. А да ти не причам, тек, са владиком Артемијем и његовим монаштвом. А што се тиче оног с прстеном – и њега су разоткрили. Демаскирали. Истерали су га, ко кртицу, на сунце. Видиш да не зна где је десно: из лудила у лудило, што би рекли наши стари: своје ломи кичму, а лиже се с папом, са Степинчевим следбеницима, с Јудејцима... Ти каза да си, чак тамо, дошао до књиге *Тајна безакоња*. Знаш ли да је за неколико месеци доживела треће издање? Па, онај филм *Чуј Србине, браћо*. Неко рече да је умножен у неколко хиљада примерака. И да је окачен на интернет. Бачено је семе истине. Проклијало је већ. Потписује се петиција за смену оног непомјаника. Скоро ће жетва. Тад ће се кукољ одвојити од жита. Јер, знаш како је казано, не може се сакрити град што на гори стоји. Излази уврстак имењацима што су се угурали у ону, като ти рече, пилотску кабину. Заврискаће овај светосавски народ много пре него што се они надају. Много пре него што нам на чело спусте Јудин пољубац. А том нашем разбуђивању, веруј ми, свој допринос су дали бројни благочестиви интелектуалци. Погледај само библиотеку *Браћољубље*: за две године – пет књига које откривају њихову издају, њихово безакоње и њихове злочине. Мислим да су још две у припреми.

– Ти, како ти једном писа онај мој имењак из Расне, за сваког имаш оправдање.

– Не за сваког. Ја сматрам да свако може погрешити. И да свако има право на покајање, дакле на исправку грешке. Рече Господ: *Иди и не њреши више*. Али ако не вреди износити аргументе, бежи од њега, јер нас Господ учи *да не бацамо бисере ѡред свиње*. Свети оци нас уче да је узимање благослова од безаконика злослов. И проклетство. Ти обневидели људи, заслепљени влашћу својом, више су за жаљење него за осуду. Јер они су сами себе већ страшно осудили: они без телохранитеља и полиције ни на Литургију не смеју. Они су у страху и ужасу. Зашто? Зато што је казано да се безбожник и сенке своје плаши. Они не знају да и њихови полтрони виде да су се срозали у моралне наказе, да се ругају самима себи јер раде, пишу и говоре супротно својим ранијим тврдњама. Зар такав духовни шкарт није

за жаљење? За оплакивање. Јер, они су духовни мртваци. А за мртвацима се рида и плаче.

– Добро, Милоје, ајд ми сад објасни како поједини епископи смеју да ћуте пред очигледним гажењем канона, Устава, Предања, па и саборских одлука? Зар то није издаја Православља?

– Може, драги Милутине, *зла јодина наћераши орла да зимује међу кокошкама*. Ал то не значи да се он никад више неће винути у небо. И њих је ухватио страх пред злима. Људи су то. Плаше се да их не рашчине они твоји слепи пилоти. Али неће много времена проћи кад ће се неки од њих сетити да је такво рашчињење титула части. Златоуст је умро рашчињен, али његова слава је вечна. Знају многи наши епископи, сем оних који су душу продали ђаволу, да је боље бити сиромаш са Христом, него милионер са ђаволом. Да је боље бити пријатељ са сиромашним народом, него богаташ са папиним прстеном. Да је боље часно живети у колиби и катакомби, него, по цену издаје, вили на Дедињу. Знају они да је часније бити прогнани истинољубац, него бедни проповедник лажи, преваре, вероломља.

– Не знам да ли имењаци уопште могу више да се врате роду, вери, себи...

– Богу је све могуће. Они покушавају да се још мало праћају против бодила. Сазнаће они да је народ тврд орах, воћка чудновата о коју ће положити своје екуменистичке зубе. Него, ајде, Милутине да достоверимо ову бутелку. Знаш како кажу наши земљаци, на гробљу, о задушницама: мртви-ма за душу, живима у гушу. Да се помолимо за наше духовне мртваце, који мисле да су живи. Нека би им Бог дао снаге да се покају и да одустану од Јудине работе.

– Ајд, ако велиш, Милоје, да се помолимо за она два наша слепца, што нам се угураше у пилотску кабину.

– Ајд, да се помолимо за род наш, за све нас који смо у авиону, едаби нам Бог помого да не закаснимо са вриштањем.

– Теби је лако. Тебе слепи пилоти избацише из авиона. Не знам, човече, да ли смо ми ћорави код очију?

– Немој да ми завидиш што су ме избацили из тог авиона. Него почни да вриштиш! Да не одоцниш.

– Живели!

– Живели! И да даде мили Бог, да се опет сретнемо у здрављу и радости.

– И да прогледнемо.

– И да из пилотске кабине побегну слепци.

– И да у њу уђу људи ока соколова.

– Амин. Боже дај.

9. август 2012.

ЧУДО У АРИЉУ: ПОПОВИ ОД ЦРКВЕ НАПРАВИЛИ ЦИРКУС

*Глујаци се не сеју, сами ничу...
(Народна измудрица)*

Првенац Европе је папа, а мезимац Европе јесте безбожник. Речено је за стари Јерихон, кад је проклињан да ће на првенцу своје засновати нови Јерихон, а на мезимцу своје поставити му капију (*Исус Навин, 6,26*).

„Шта је Европа? Јерес. То је јерес. Најпре папска архијерес, потом лутеранска јерес, па калвинска, па суботашка и тако скоро без краја. Конац свих тих јереси завршава се атеизмом, тј. безбожницима европским, каквих није било ни по броју нити по јарости никад и нигде у историји човечанства. Дакле: првенац архијеретик, а мезимац архибезбожник. Како може такав град опстати? Ко ме може служити за углед тај нови Јерихон? Нико ме осим глупацима. Али откуд да се међу тим глупацима нађу и Срби?“ (Владика Николај: *Кроз шамнички прозор*)

Данас, уочи Преображења Господњег, на Светој Литургији у Лозници, обрадовах се радосту великом, смотривши старину Милојка из Ариља. После Службе, из поштовања према његовом дугољетству, целивах му десницу, па се упутисмо ка клупици, у порти, запођенуви разговор.

– Реко, драго ми је да Ти ни године ни даљина нису били препрека да дођеш, чак овде, на Службу Божју.

– Па, ет, Милое, кад се мора није тешко. Вољо сам да видим ову светињу. А кад погледнеш, и моро сам. Знаш, благодаран сам Богу што ме држи, ево загазик подобро у девето десетљеће. И фала Богу, на Његовом дару, те дочеках осморо унучади и осморо праунучади, а с Божјом помоћу и девето е на путу.

Ал да ми је неко причо да ћу дочекати да ми искаљају задужбину Драгутинову, не би му верово. Ту је боље прошла моја покојна жена, што не виђе ову бруку и срамоту. И ет, сад под старос морам д-идем, иако цркву светог Ахилија видим из авлије, на волики пут, да се исповедим и причестим ко чоек.

Ти наши весели попови, узвијонули ко нека недотавна ђеца. Нашли се они паметнији од свијег до сад, па почели неке будалаштине д-изводе по цркви. Мора д-имају неку фалинку. За овијег осамдесет и пет година, памтим осамдесет, никад се није у цркви будалило и измотавало. Они се сад

нашли да паметују. Не ваља им служба ко што се служила од памтивјека. Њима. Ко да су они тујнак због њиг, а јок због народа. И кад су виђели да им народ окреће леђа, и да је пет-шест стотина људи потписало протест против њиније глупостиња, они почели да саслушавају људе, реко би су пандури, а јок попови.

И да им брука бидне већа, окаче тамо на неку таблу коекаке бљувотине, ко на вашаришту. На једну артију турили да тебе не примају у цркве и да не разговарају са тобом. Зато примају Хочевара, по Ужицу и коеђе, како прича народ. Ајд да им то одбијеш на глупостињу. Ал да виш ти, шта су турили на другу артију. Каже, оне из народа који опште с владиком Артемијом и иду код њега и његовијег, на службе не примати, вели, у храмове, не причешћивати иг и коешта.

Тако су ти они нас ишћерали из наше Цркве. Е ту будалаштину ће д-у-памте добро. Од мог сина Милоша су искали чак и писмену изјаву. Мисле да ће да га препадну. Мисле да смо и ми зечје сорте, ко они што су. Не знају они да Црква наша почиње од Светог Саве, а јок од њиг. Не знају они да је мој отац Милутин добио орден Светог Саве још у време Краљевине, док се они ни породијевали нису. Заборавили су они да смо ја и моја покојна Мица ишли у Цркву с ђецом, крштавали, венчавали и коешта кад си мого на прсте д-избројиш црквене људе. И сад они оће да ме саћерају у папин тор.

Будибогснама. Они ће мене д-уче ће ћу ја д-идем! И коме ћу ја моју душу да поверим. Па ја њима сад, после овијег њинијег будалаштина, не би поверио ни неко крцаво, кусо прасе да чувају, а јадно ти да им поверим душу. Ко да им је свракељица мозак попила. Не знају они да ће остати сами и да ће се ужељети народа, ал народа код њиг бити неће, јер сви виде да они продадоше веру за вечеру. Једном попу запослили сина да бидне црквењак, другом треба да запопе сина, а најмлађег турили за старешину... Сваког купили по мено. Тако они мисле да примером уче народ вери, правди, поштењу, поретку. Веселници. Није то попа ни виђело, ко да се не ваља. Ал није ни чудо. Знаш како е казано: *Од луда оца бидну шашава ђеца*. Виђели од овијег са митрама, како се улизују папи. Зову га „свети отац“. Мисле, веселници, да се једе све што лети. Вамо, јопет, гледам како се удварају Степинчевом окоту... Ко неки шљепаци, с'ели² те се сликали испод слике Степинца. Срам иг било, да иг срам било. Пролазе поред Јасеновца ко поред турског гробља, а слизали се са србоубицама.

– Зато е и казано: *Кака врба наки клин, како оџац наки син*.

– Него да не сметнем. Турили и трећу артију. Потрпали њина имена одреда на тој артији. Каже, чега би се паметан стиђо, штиме би се шашав поносио. Те и то. На тој артији написали вако. Каже, доњели смо одлуку

² Знаком с' аутор означава глас локалног говора који се чује код појединих речи: с'једи, с'екира, с'екирација, с'еме ис'... Руси тај глас означавају са щ, Пољаци са s, а Црногорци са ć

таку и тако. Вели, једаред да се служи с отвореним Царским дверима и с читањем молитви, како су то одвајкад радили православни свештеници, а следећи пут – по циркузански. Ко у циркусу. Нако како иг уче ови што носе папине напрсне крстове. И што су се ко каке женетине верили са тим ђаволом из Ватикана. Срам иг било, од Бога, пошто су образ сатарили.

Орден Светога Саве којим је одликован Милушин Стјефановић

Нашли да се ценкају, да тргују. И то с чим? С вером! Са Светим Савом! Са Ахилијом! Са Господом! Срамота! Срамота и греота!

И још да им брука бидне већа, каже да се служи мено правилно, а мено циркузански, споради, вели, духовније потреба обадвије стране. Ко да у вери имају двије стране. Мисле да смо ми, ко и они, продали душу сотони. Па да служимо мено Богу, а мено ђаволу, Боже прости и саклони.

И знаш шта су још натрабуњали на тој артији? Каже, све ово споради мира и јединства. Е, знаш шта, што реко онај твој Милутин из авиона, ко да су оћоравили. Дибидуз. Ко да иг је народ теро да га дјеле и да га узнемиравају коекакијем будалаштинама и новотаријама.

— Драги чика Милојко, проћи ће они, као што су прошли и гори од њих. Ти знаш да сила Бога не моли. Али, срећом нашом, ни Бог силу не воли. Ђаво их наговара да сами за собом остављају трагове. То су њихови духовни плодови, по којима ће их познати они што ће доћи. Са том бруком на огласној табли они су пред родом и Богом оставили „тапију“ која сведочи да је њихов учитељ Хризостом, бивши светогорац, а сад лицемер и фарисеј. Јер он је јуна 2008. тим својим послушницима (који су заборавили да је проклетство ићи за безаконцима) послао одлуку Сабора из маја те године, на којој је изнад печата и свог потписа ставио речи: „У исто време подсећамо вас да ову одлуку треба стриктно примењивати и ње се држати.“ Кад смо ми тврдили да је он лицемер, они су говорили да ми вређамо његово епископско достојанство. Ко да се може вређати нешто што не постоји. А не постоји зато што га је он својим безакоњем погазио и изгубио.

Ето, истина се не да везати. Сад су ариљски попови обелоданили какав им је епископ и за ким они иду: мало поштуј прописе о богослужбеном поретку, мало их поткопавај, док не уруше поредак. А кад га уруше, онда ће одроди и вероломци моћи да поднесу рапорт: „Свети оче, Српске Цркве више нема.“

Ко кад је један од челника Југославије, Стипе Месић, рапортирао Туђману: „Задатак је извршен: Југославије више нема.“

Само, овај пут неће проћи. Пре ће проћи они, него њихов план издаје.

— Ма знам ја, дјете, да ће они проћи. Ал ја немам више времена да чекам.

— Дочекаће то Твоја деца, унуци, прауници... Не бој се!

— Па јес. Право велиш. Углавном ја сам за овијег, аман 90 лета, поцјепо подоста опанака идући по овом бјелом свјету. Знаш, наслушо сам се свакакијег мишљења и наука. Ал једну сам лекцију добро научио. Чоеку који страда и који је у невољи треба припомоћи. Под обавезно. И споради тога сам ишо код ове честите чељади владике Артемија. Да иг за јуначко упитам здравље. Да им дотурим комад љеба и ш љеба. Да им припомогнем направити каку грађевинуцу ће би могли главу склонити и Богу се молити. Ја учиник тако, јер су и моји стари тако радили. Трудили се да припомогну не-

вољнику. Томе сам и ћецу учио. И фала Богу научио. Мило ми је кад видим да помажу сироту, да помажу невољнике кое је мука нагнала у избеглиштво, ћецу без родитеља, сиротишта, болнице, вишећетне родитеље, инвалиде...

– И не само то. Твоји синови су неуморни приложници, добротвори и тзв. велики добротвори при многим храмовима...

– Фала Богу. Стално сам им говорио да је то севап. Јел, знаш како ти дође: подашна рука потље бидне још богатија. Бог ти то надокнади. И то троструко. Каки троструко. Стоструко. Те тако и сад. Зар да не помогнемо нашем добром и поштенем владики Артемију и његовој ћеци који се боре да сачувају веру нашу, коју Јеринеји крчме буђ зашта. Ако због тога ови, назовипопови и вајни епископи, не дају д-идем у моју Цркву, и неће да ме причесте – и не морају. Ако ће мое спасење зависити од њиг, а јок од Бога, онда нек пропаднем. И готова ствар.

Шта велиш ти дјете?

– Велим да правилно расуђујеш. Кад те речи изусте један српски домаћин, старина твога доба, то даје снагу нама, што за вама трапарамо. И то нас обавезује.

– Ма, да ти мене не кулизиш? Ко велиш: матор је, па да га не цвјељам. А?

– Не, не, чика Милојко. Твоји ставови имају чврсте темеље у духовном наслеђу рода нашег. Зар Господ не каза: *Блажени милосѣиви јер ће ѿмилувани биѣти?*

Наш свети владика Николај каза: У старија времена, када су групе хришћанских мученика страдале за веру јеванђелску, сви остали хришћани притицали су им у помоћ. Једни су их обилазили по тамницама, други им слали дарове, трећи се бринули о деци њиховој или о старим родитељима, четврти су се молили Богу за њих. И ти тако чини! Кад се неки брат твој бори за Веру јеванђелску, Веру свету православну, притеци му у помоћ и пружи му помоћ, да лакше иде. Помози му или руком, или језиком, или молитвом и добром жељом пред Богом. И сви тако нека чине. Јер његова борба, твоја је борба, и његова победа биће твоја победа.

Ето, зато ја најискреније мислим и верујем да ће Твоје звоно и Твоја звонара коју си даривао овој светињи, брујати као сведочанство вере Твоје, наде Твоје, љубави Твоје. Бруј тог звона и топлина те љубави, та помоћ брату нам у Христу – владици Артемију, у борби за веру нашу, већ су досегли до небеса. Они нас могу клеветати, кажњавати, прогонити, отимати нам светиње, апсити... Али ми знамо пут: Важније је Богу угодити него људима. А поготову духом олошалим и у Вери ослабљеним људима.

Пошаље ми поруку једна старица, по имену Стоја, која живи тамо под Верецама. Неколико километара ваздушне линије одавде. Кад сам дошао из Београда, решим да је посетим. Каже: Јој дјете, свако јутро и вече чуем звона из Лознице, по неколко пута. Не могу пуста ласно на ноге, па д-одем

на Службу, но се све вође, у авлији, крстим. Молим те, вели, дјете, виђи с тијем калуђерима што иг вали народ, да л би они шћели да им препишем кућу и имање, да дођу и вође. Ја сам се с ђецом здоговорила. Имам двије ћерке и оне би биле пуне среће. Ја би највољела да живим у оној старој кући, а њима би дала све кретно и непокретно. Веле ми ђеца: ако би ти мама њима сметала, ти дођи код нас у Чачак, а они нек бидну вође.

*Милојко Стефановић, дародавац звонаре манастиру
Светиої Николе у Лозници и син му Милош*

Јој, дјете, да ми би да дочекам да у мојој авлији зазвони звоно и да се одслужи Служба Божја, ко у Лозници, не би жалила, вели, д-умрем они час.

Ето Ти, чика Милојко, да је Твоје звоно подстакло љубав и молитву само ове једне једине старице, велика је Твоја плата на небесима.

— Баш си ме разгалио оним рјечима владике Николаја. Веруеш ли да га тувим?

— Па, верујем. Али, пази то су ставови Предања и благочашћа. То само нашим одродима и вероломцима смета. Један благочестиви епископ грчки, Августин се звао, говорио је: Где год се прогони епископ, архимандрит, игу-ман, проповедник Јеванђеља будите уз њега. Од оних других далеко.

– Па јес тако. Ко гој се врабаца плаши, нек не сије проју. То су говорили наши стари. Ако чоек поштено мисли, поштено ради и поштено збори, он је ондак с Богом. Ако нешто шепртља, ако мува, ако једно мисли, а друго збори, а треће твори, то чоека није виђело. То је ђавољи слуга. А то су ти ови папини копилани.

Онај који је с Богом, тај је утврђен. Укореењен дубоко. Томе не могу наудити ништаци. Зар није тако?

– Наравно. Зато је и казано: *Ко се у Госїода узда, у високом заклону сїоји!*

Има једна беседа светог владике Николаја о првом и последњем Живом. О томе како Исус свом ученику Јовану у визији на острву Патмосу каже: Не бој се! Чег се не бој? Не бој се гоњења Цркве. Не бој се мучитеља који муче верне. Не бој се царева који гоне хришћане. Не бој се насилних велможа овога света. Не бој се ничега!

Како, каже, да се не бојим, Господе! Кад су они силни и моћни против нас малобројних?

Не бој се, јер ја сам први и последњи, алфа и омега.

Према томе, драги чика Милојко, Ти си сто посто у праву. Не треба се врабаца плашити! А они. Они нису ни врапци. Они су ништа. Они су духовни мртваци. И сенке без садржаја.

– Право си реко. Само, знаш, може нам наудити њин смрад. Уф, уф! Укаљаше нам светиње. Оскрнавише гробља. Наругаше се светим оцима нашијем. Исмијаше нам Јефимину завесу. Испоганише нам свете олтаре уведоћи у њиг јеретике... Чуем срушили иконостас у Студеници. Ваљо нам толике године. Сад не ваља. Будибогснама.

– Знаш како је казано: *Ничија до зоре није їорела*. Твоје попове закачи епидемија глупила, те од онакве светиње, покушавају да направе пијацу. Да се ценкају с вером и с народом. Али, испревртаће њима Господ астале, и неће им дати да од дома Његовог направе пећину разбојничку. Знаш Ти, чика Милојко, боље од мене, како је црква светог Ахилија била у зловремију без крова, много, много година. Све те године у њеној порти је растао аврик и гмизале су гује и гамад. Ал кад је истекао онај педаљ носиоцима зловремја, гонитељима Цркве, кад је прохујао тај пролазни вихор мртваца, Драгутинова задужбина је васкрснула. Васкрснуће опет! Не сумњај! И ове утваре ће проћи!

– Па ја, богме. Него знаш шта ћу да ти речем, нако ко моме ђетету?

– Шта?

– Оћу д-оставим аманет ђеци, да ми ови циркузанти не долазе на опело. Јок. Ујели су ме за сâмо, сâмо срце овим брукaма. Оћу ђецу да задужим да ме владике Артемија свештеници отпрате, а јок ови лицемери. Шта велиш ти, дјете?

– Не би био ни први ни последњи. Један Твој исписник, можда неку годину млађи од Тебе, неки Вукајловић са Љубића, Бог да му душу прости, пред пресељење, око Спасовдана, оставио је сину такав аманет. И син је то поштовао. И не само он. Ја лично знам много благочестивих хришћана, који су, по сопственој жељи, испраћени у вечност од стране владике Артемија или његових јеромонаха. Ја сам, такође, у том реду. Па зар би требало да нам пред последње целованије молитву узносе они који погазише светоотачко Предање, који погазише веру ђедова нашијех, који се моле да јеретици-екуменисти управљају речју истине Божје? Па зар да дозволимо да нам се код последњег целива они наругају? Нама и Богу нашему? Не, не дај Боже! Они су своје рекли, написали и показали на делу. Док се не покају, нек сами себе опевавају.

А ми? Ми знамо свој пут: трасиро нам га је Свети Сава, ћенар ударали светитељи наши а подасипали очеви и ђедови наши. На том путу трудодане остави свети Јустин, кога проћераше вероломци с богословије. На том путу живот проведе наш Златоуст – свети владика Николај. На том путу, упркос поткопавањима, клеветама, лажима и олађавањима ходи наш свети владика Артемије и хиљаде благочестивих православних душа. На том путу стоје стотине интелектуалаца рода нашега. Сви они који не тргују Заветом. Ми ћемо, с Божјом помоћи, само тим путем, макар колко он био трновит. Што реко песник:

Две преда мном стоје стазе
Једна с цвећем друга с трњем...
Ја уступам цвећа стазе
Којима је нога мека
Нек по цвећу жене газе
А трње је за човека.

– Јесте, жи ми. Један је живот и не треба га проћердати у ништаклуку. Целог живота сам се борио да га живим часно и поштено, д-идем усправно и да нем' посла с ништацима. Нећу д-издам веру ђедова ни сад, па макар ме не саранили, но одвукли кукачом у поток. Нек мртваци сарањују мртве, што каже Христос. А ми ћемо ш Њим и за Њим у живот вечни, ако Бог да.

– То што Ти каза, у вези аманета, потпуно је хришћански став. Свети Марко Ефески је прекинуо општење са Васељенским патријархом и његовим људима говорећи да је потпуно уверен да што даље стоји од њега и њему сличних, то је ближи Богу и свима светима. Том приликом је оставио својеврстан аманет, рекавши: *Заклињући вас зајоведам да се нико од њих не приближава ни мојој сахрани ни моме гробу. Нећо треба да буду одвојени од нас, све док Бој не дарује добро исцрпљивање и мир Цркви Својој.*

Ако ти, мој драги чика Милојко, кажем да је Иринеј Буловић докторирао на светом Марку Ефеском, па после примио папин прстен и први увео новотарије у наше светиње, онда ће ти бити јасно одакле ветар дува и ком господару служе твоји, ариљски попови.

– Нису они више моји. Јок. А неће бити ни ариљски, ако наставе да бидну ко циркузанти. Жив бијо па виђо.³

Испратих старца, задивљен његовом духовном снагом. Из оваквих горостасних грмова морају изнићи снажни изданци, којима ни врата пакла не могу наудити.

Једино, нисам сигуран, да ли му је веродостојно препричан садржај тих аката са огласне табле цркве светог Ахилија у Ариљу? И да ли је он добро разумео њихову суштину? Да не огрешимо душу? И он, и ја?

Да одагнам тај црвић сумње, телефонирам мојој другарици из младости, која живи у Ариљу, упитавши је да ли је видела те акте. Каже, нисам обраћала пажњу, ал се баш спремам да идем у чаршију, па ћу погледати и јавити.

Увече ме зове Драгојла говорећи: Да ти ништа не препричавам, вели, сликала сам мобилним телефоном и моја унука ти је пустила фотографије и-мејлом.

Погледах и схватих да је старина Милојко још „бодрога духа“ – што каже народ. Одштампах документ, да га ево приложим у *Дневник*. Као сведочанство зловременика епархије жичке, кад њоме невично управљао Хризостом Столић.

Невично и, што би рекао чика Милојко, фалично.

18. август 2012.

³ Изгледа да се предвиђање деде Милојка обистинује: у Ариљу све више верника своје духовне потребе опскрбљује у РПКМ епархији у егзилу, а све више људи се залаже за изградњу катакомбне цркве.

На састанку одржаном у канцеларији при храму Светог Ахилија у Ариљу дана 9. јула 2012. год. у присуству свештеника: јереја Драгана Стевића, прото-јереја Видоја Симића, протонамесника Мирчете Крупниковића и ђакона Бојана Милошевића, донета је следећа одлука: свету Литургију при храму Св. Ахилија до даљњег служити наизменично: једном отворених Царских двери и читањем молитава тихо, а следећег пута затворених Царских двери и читања молитава у себи.

Ова одлука је донета због духовних и обоостраних потреба свих

ЕПИСКОП ЖИЧКИ
Светог Сава 4, 36000 Краљево
бр. 33
1. јануар 2011. године

Досијејна №. 36000 Краљево

б. пр. 492

1. јун 2012. године

СВИМ АРХИЈЕРЕЈСКИМ НАМЕСНИЦИМА, СВЕМУ
СВЕШТЕНСТВУ И СВИМ УПРАВАМА МАНАСТИРА ЕПАРХИЈЕ
ЖИЧКЕ

СВИМ АРХИЈЕРЕЈСКИМ НАМЕСНИЦИМ
ПАРОХИЈА И МАНАСТИРА ЕПАРХИЈЕ

На судском заседању Светог Архиепископског Сабора Српске православне Цркве 19. новембра 2010. године умировљени епископ архиепископски Артемије лишен је епископског чина и враћен у ред монаха.

Како монах Артемије у непослушности Цркви и даље богослужи са својим ратчињеним „свештеномонасима“ у Напој Кичкој епархији, то обавештавамо сав клир, монаштво и верни народ да се клоње истих.

Ове из народа који опште са монахом Артемијем и његовим свештеницима, који одлазе на Артемијева „богослужења“, не примати у храмове на богослужења, не причешћивати их и не примати никакве прилоге од њих.

У вези са проистеклим догађајима у манастиру Олчарско-кабларској клисури, обавештавамо свештенство и монаштво да у храмове и манастире не примате Милоја Стевановића из Чачка, ни било какве контакте. Напомињемо да је изопштен из Цркве одлуком Великог црквеног сабора 19. децембра 2011. године.

С БЛАГОСЛОВОМ
ЕПИСКОП ЖИЧКИ
Јанковић

Ојласна шабла храма св. Ахилија у Ариљу

*Једни се хвале колима, друѓи коњима, а ми именом Госјода Боја свој (Пс. 20, 7).
Дар старине Милојка роду, а уздарје Богу.*

СЕЈАЧИ ПРОКЛЕТСТВА или РАНА ЗВАНА СЕНТ АНДРЕЈА

Ведар летњи дан над овчарском гором трепери лепотом боја које увиру у плаветнило небеског свода протканог златним зрацима излазећег сунца. Уз серпентину што води навише, к небу и белом шатору игуманије Јелене и њених сестара, пење се непрегледна колона народа и аутомобила.

Свету Литургију на Вазнесењском брду служи владика Артемије. Из грла и срдаца више стотина верника брује Одговарања. Јече брда у славу Господњу. На лицима игуманије Јелене и њених сестара сија радост. У неким тренуцима подиже нам се коса на глави. Осећај снаге који дамара из срца светосавских чеда баца у ништавну сенку ону голу бруталну силу преко стотину свештеника који су уз асистенцију кордона полиције извршили злокобни налог свог првосвештеника Хризостома, изгнавши народ и монахиње из манастира Вазнесења у ноћи, о Спасовдану.

Светој чаши приђе много верника.

По завршеној Литургији владика Артемије лагано, достојанствено корача кроз огроман шпалир народа. Жене, деца, људи, тискају се ко пчеле око матице, целивајући му десницу, патерицу, рукаве, левицу... Ко шта стигне.

Господе, помислих, какав ли је осећај онијех јадника што их од деце светосавске штите телохранитељи и полиција?

Трпеза љубави. Као што каже народ, код домаћина на глас, код сиромаша на част.

Кад владика крете прашњавом серпентином наниже, поред манастира Вазнесења, ка магистрали, беше призор за памћење: на ивици заравни народ се начичкао као јато птица кад падне на дрворед, и сви машу благочестивом старцу. Три звона одјекују гором у славу Господњу.

Доле, у отетом манастиру као на длану се види тужно, празна порта и пусто манастирско гробље.

Народ се за тренутак сабра око Богдана гуслара, а он срцем и гулама проломи тишину. Кад заврши узвикну му један старац: „Алал ти вјера, јуначе! Како ти се зове, на љепоту та пјеванија, пјевала ти мајка?“

– Нисам јој – вели Богдан – још нађено име. Тражим кума.

Неко из народа добаци: Пошто је мати Јелена прва после рашко-призренских монаха рекла „не“ екуменистичкој издаји првосвештеника и по-

бунила се против папољубивих кабадахија, предлагем да се песма зове *Почешак буне йрошив кабадахија*.

Предлог наиђе на одобравање.

Одлучих да са Надом поново одем на гроб оца Савѐ.

– Да те не ухапсе опет? – вели Нада.

– Свак свој посао. Па ком додија. Јер, најзад ће се збити по оној Господњој: *Сви који се маше за нож, од ножа ће йоинуши*. Дакле, не по неко, него сви који говоре, мисле и творе аргументима снаге и насиља, уместо снагом аргумената.

Одосмо. Овај пут ме не ухапсише. Можда су дознали да гробље није њина прђија но јавно добро. Можда ће једног дана схватити и да цркве и манастире, које подигоше оци наши, они нису добили у мираз од папе кад су се верили (прстеновали) с њиме, да би тамо призивали хочеваре и њима по духу подобне, а забрањивали деци светосавској да тамо приступају... Можда.

Док попалисмо свеће, сабра се много народа који се враћаше одозго од шатре. Шапат молитвени, сузе у очима, титрање пламичака са воштаница као да се сливају у вапај: Оче Саво, помози нам да се одржимо на стази богопознања којом си нас водио!

Кад изађосмо пред капију манастира приђе ми старац Миленко: Бре Милоје, кад год дођем тамо у ту твоју фирму, ти у Београду. А био сам рад да прозборимо коју. Еве, матор сам чоек, време је д-идем навише, ал ће ми остати крњо што с тобом не с једох, да прозборимо коју.

– Ајмо чика Миленко, сад. Да пијемо кафу и да зборимо.

Одосмо. Придружи нам се и пензионер Перо.

– Шта ли мисле ове усијане главе што збуњују овај весели народ овим новотаријама – вели Миленко.

– Не мисле ништа, каже Перо. Они су од мишљења оперисани. Они имају задатак да упропасте оно што ни Турци за 500, ни Хитлер за 4, ни комунисти за 50 година нису успели да учине.

– Па, да ли виде они да им народ окреће леђа? Зар су ћорави? Данас им у манастиру није било неколико људи, на прсте једне руке могло би да их избројиш. А горе под шатором, и око владике Артемија, сила света. Да их бројиш летњи дан до подне – опет ће Миленко.

– Па, чика Миленко, зар није казано да ће дворци *нейправеднијех ойусте-
тии а колибе йраведника йроцветиати*?

– Баш тако – сложи се Перо. – Данас и ко је без очију могао је да види оживотворење тих пророчких речи.

– Па добро, људи, али куд ће нас то одвести? – забринуту ће Миленко.

– Одвешће нас у рај – каже Перо. – Шала на страну, али ово њино беза-
коње донеће и неку корист. То нас гони на ревност. То нас приближује Бо-
гу. То нас освешћује. Јер се човек и народ у кризи и муци кале. Виђесте ли
људи у Лозници нолики народ на Младог Николу? Још беше радни дан. Па
оно је чудо. Па на Видовдан у Барајеву. Па на Преображење у Леушићима.
Па на Велику Госпојину у Љуљацима. Па сад на Вазнесењском брду...

– Није то Вазнесењско брдо, него вазнесењско небо – упаде Миленко.
– Људи, стварно, кад одоздо, са гроба оца Саве погледнеш навише, видиш
небо и звона испред оног шатора код игуманије Јелене.

– И тако свугде. Сад више људи има у катакомби у Бачкој, него код оног
бискупа. Па доле у Нишу. Па на Златибору. Па у Новом Пазару. Па у Ма-
чви. Па сам био у Белој Паланци. Био си и ти Милоје, у Ремезијани. Видео
си колко људи.

– То им је одговор народа на неправду према владици Артемију, игу-
маније Јелени...

– Право си реко, Миленко – настави Перо. – Ја сам цео радни век про-
вео бавећи се озбиљним правним пословима, применом закона. Ал ово
што су урадили владика Хризостом, попови епархије жичке и чачанска
полиција мајци Јелени истеравши их силом из њиховог стана, без суда и
пресуде – то ће ући у историју силецијства и безакоња. То ће бити тамна
мрља и велика мука наших првосвештеника али и брука полиције која им
је пружала подршку у злочину, уместо обрнуто: да штити уставно-правно
начело о неповредивости стана. То показује како су они кратковиди. Народ
је данас на њихов гест изрекао свој суд: ово је била Света Литургија, али и
својеврсни плебисцит. Да, да браћо, ово је био плебисцит! Ти Милоје имаш
обичај да кажеш: Ко се с народом суди тај парницу губи. Данас су силеције,
заиста, парницу сагубиле.

– Ма све то јест – опет ће Миленко – ал мени није јасно шта су они
смислили. Патријарх каже да је екумениста. Он, значи, јавно исповеда је-
рес. Овај други Иринеј хвали се папиним прстеном и папиним напрсним
крстом. Брука и срамота. Па онда Иринеји, у дуету, са доскорашњим пред-
седником државе пале свеће по јеврејским збориштима. Вамо, опет, Хри-
зостом руши гробље, руши иконостас, руши богослужбени поредак. Ево ти,
сад су увели новотарије и у Ариљу. Од наке љепоте и наке слоге направише
пећину разбојничку. Шта ће они да направе од наше Цркве? Оћу, Милоје,
да ми кажеш, нако поштено, без ич увијања.

– Мој чика Миленко, ти оћеш да ти онај мрав што оће да умре на путу за Јерусалим каже поштено о нечијим непоштеним намерама. Њиховим, или од силника задатим им злоделима. То је прекрупан задатак за мене. Најпре, ја мислим, да од тог њиног посла нема ништа, јер у народу има квасца и он нараста из дана у дан. Биће Србљи кано што су били, верујем. Даће Бог да се обдржимо док не прођу ови, јер свима нама, па и њима, су и длаци на глави су избројане.

А може бити да ће и они видети шта су учинили, па се вратити збуњеном и узнемиреном стаду, које су распудили. А распудише га, ко свесно, ко несвесно. Ко из властољубља и похлепе, а ко зато што га ђаво навуче на танак лед. Ко зато што је уцењен... А неки су морали извршити задатак који им је постављен кад су дошли на власт. Њихова митра је имала ту цену. И они је, веселници, исплаћују. Полако, на рате.

Знате, народ хоће да буде послушан епископима који су духа Његошева, који каза (кад су тражили да устане, из кочије, јер наилази папа): „Божја ти вјера, ја не хоћу срамотити оно мало црногорска народа. Нека иде папа својим путем, нека слази с кола ко му је до сада слазио, а владика црногорски заиста неће.“

Али, нису сви епископи тог духа. Има епископа на чију главу је залутала митра. Они калкулишу. Они тргују вером. Посматрао сам неке од тих јадника. Гле, оде шеф ове наше ојађене земље у Ватикан и позове папу у Србију. И шта раде неки наши епископи: утркују се да припреме долазак тог јеретика у Ниш, тепају му „свети отац“, иду те пузе по Загребу понижавајући нас, примају похвале за „заслуге“ екуменистичке издаје, слепају и клече по њиним катедралама... Брукају се и понижавају нас до бола. До суза. Или, оде шеф државе у јеврејску синагогу и тури на главу јеврејску капицу (на шајкачу се, наравно, гади), а они, јадници, брже боље пале свећице са онима који Христа не признају за Бога и који имају исту веру као њихови преци који пљуваше, шибаше, распеше Господа...

– Ти људи немају више православног духа – упаде Перо.

– Такви су заиста више за сажалење, него за осуду. Сад упореди Његоша владика са достојанством, и ове јадничке што пузе пред папом, иду му на поклоњење, па чак примају од њега кардиналско прстење и савијају вратове и кичме да им папа окачи своје напрсне крстове. Шта нам остаје сем да се овом првом дивимо, да га поштујемо и слаavimo, а да ове друге жалимо и плачемо над њином црном и тешком судбином, над њином несрећом и падом. Падом до ништавила. И да се Богу молимо да се, јадници, отргну из канци зла, да се усправе, да се врате роду, својој дужности, својој мисији. Да се врате себи.

– То је тачно – вели Перо. – Они мене подсећају на оног дечака о коме је говорио старац Силуан. Каже: изгледао је као анђелче. Био је, вели,

смирен, поштен и кротак... Али кад је поодрастао, одао се рђавом животу и изгубио је благодат Божју.. Почео је да личи и на човека и на беса и на звер и на разбојника. Исто тако старац је говорио о једној лепој девојци, коју је касније грех толико унаказио, да ју је било мучно и погледати. Тако се и народ наш гади кад погледа ове унакажене, понижене, папољубиве, вероломиве митроносце.

– Ал, нестрпљиво ће Миленко, ако би се ове њине лудорије наставиле, а народ ћуто, шта би онда они направили од наше Цркве?

– Па, рекох, чика Миленко, направили би вероватно другу Сент Андреју. Ал неће то дати Бог. А не да ни народ Божји, као што видиш.

– Како мислиш другу Сент Андреју? Шта ти то значи?

– Можда нисам нашао боље поређење, али недавно сам, са Надом, био на поклоничком путовању у Сент Андреји. И утисци које отуд носим притискају ме данима.

– Никад нисам био тамо. Опричај ми то, да бих појмио шта си шћео да нам речеш.

– Сент Андреја је једна наша велика рана и голема туга наша. И ту рану, ту тугу, крију од нас. Треба отићи и уверити се. Кад бих имао времена роман бих могао написати о тој рани српској, о тој рани од које крвари душа.

– Говори, кумим те Богом – издаје стрпљење Миленка.

– Давне, 1866. године Јаша Игњатовић рече; „Сент Андреја била је негда фарос, светилник српства...”

У сред Сент Андреје и данас стоји мермерни крст Српског трговачког друштва из 1763, као тапија овог прелепог барокног градића. Ова барокна Сент Андреја је настала у XVIII веку. Краси је 7 предивних цркава, које стоје као сведочанство свести Србаља о њиховом историјском битисању. Кренули су Србљи за патријархом Арсенијем, пред најездом зла 1688. године и након 2 године, зауставили се и остали у једној пустињи крај Дунава. У будућој Сент Андреји. Најпре подигоше кућерке и 7 цркава-брвнара. Касније ће на месту кућерака нићи прелепе варошке куће, а уместо 7 брвнара у којима се чувала вера православна заједно са кивотом светог кнеза Лазара, за 7 деценија ће нићи 7 велелепних барокних храмова. Кад су се Србљи населили царевим обећањем и тзв. „Привилегијом“, почела се распламсавати мржња кардинала према православнима и (гле чуда!) апетити за унијаћењем расту. Зато је патријарх наложио да се одмах дигну цркве брвнаре као православне богомоље.

Е, сад обратите пажњу: 1696. године, према попису, у Сент Андреји је било скоро 1000 старешина домаћинстава, тачније 989. Тада је просечно у породици бивало 6-7 чланова. Није тешко израчунати да је то између шест и седам хиљада Срба, а тај попис није обухватао свештенство и монаштво.

Како је време пролазило, Срби ће се наћи између наковња и чекића: са једне стране апетити за унијаћење расту, а са друге стране, долази невоља од епископа Василија Димитријевића, на кога Сентандрејци упућују жалбу Сабору у Сремским Карловцима, јер су се свештеници осилили, утврдили тарифе, глобе народ...

– Ко ови поједини данас – упаде Миленко. – Извини, прекидок те. Шта би са жалбом?

– Ништа. Митрополит Мојсије 1730. врати одговор, округло па на ћоше.

– Ови данас потуре полицију да брани Сабор од петиције са 15.000 потписа, а некамоли да одговоре – упаде Перо. – Они неће да чују вапаје народа, нити да о њима расправљају. А камоли да још одговоре. Они се, како ти, Милоје, једном рече, гаде народа. Ово безакоње је невиђено, мржња кардинала према Србима из тог времена је мања од мржње Иринеја Буловића, Амфилохија и њихових полтрона према владици Артемију и његовом монаштву.

– И шта би даље? – нестрпљиво ће Миленко.

– Ништа. 1744. године, на Сабору у Сремским Карловцима су народни представници упозорили Сабор на неправде епископа и свештенства.

– И шта би онда? – опет ће Миленко.

– Опет ништа. Срби су, да зло буде веће, били принуђени да се жале на своје епископе царској администрацији. Дакле, онима који нису њихове вере. То је наравно римокатоличким прелатима ишло на руку. Тако се државна власт почне петљати у унутрашње ствари Православне цркве.

– Исто ко данас. Уместо полиција да штити Устав, Закон... она потпомаже безакоње у Цркви. Штити упропаститеље Цркве.

– Стани бре, Миленко – умеша се Перо – да човек изнесе чињенице. Ја ове ствари стварно нисам знао. Мада се зна да риба увек од главе смрди.

– Ето тако. Најружније и најтужније је то што су епископи утврђивали свој ауторитет и власт уз непримерно понашање и што је неслагласје архијереја с народом оставило љуте и неизлечиве ране.

Ето, мој драги чика Миленко, како је посејана зла семенка у Сентандреји! Семенка зла или семенка проклетства!!! Зато владика Николај каже у *Рају и Библији*: Да неваљалство и безакоње старешина народних навлачи проклетство на сав народ.

– Па зар ови наши, вајни епископи не знају то? – пита Миленко.

– Вероватно не знају. А можда и знају како ствар треба упропастити, па само преписују рецепт својих древних колега – упропаститеља, одговори му Перо.

– Деде, Милоје, дјете и брате, опричај нам даље шта виђе тамо.

– На жалост, сад више нема ту шта да се каже. Све је казано.

Јаша Игњатовић 1854. тугује, говорећи: „Цркве те све празније бивају... још два-три порода (генерације) па ће сасвим празне бити...”

– Боже сачувај, ко весело Вазнесење Хризостомово и Тимотејево данас.

– Чекај Миленко, да човек заврши.

– И још каже Јаша, три деценије касније: „И кад у Сент Андреји једном нестане Срба, а једаред ће их нестати, онда ће им обронак дивних планина бити гроб, покров мирисаво зеленило, звук звона њихових храмова пропратиће их у вечност, а храмови остаће као споменици њиховог духа и живота.”

– Ух, далеко било!

– Е, мој чика Миленко, није више, на жалост, далеко. Кад глувом није вређело довикивати, онда је ђаво дошо по своје. У Сент Андреји је, дакле, она зла семенка, коју посејаше рђави епископи и попови који слеповаху за њима, родила род.

– Како?

– Па ето како. Лако. Неколико година после Јашиног записа на крају XIX века, на попису као православни Србљи, изјасни се 617 православних душа. Дакле, десет пута мање него оне 1696.

– Да Бог сачува!

– Ни то није све. Данас Сент Андреја има Срба толико да сви могу да стану под једну шљивову грану. Тридесетак душа православних. Нема их ни за једну учионицу оне чувене Српске учитељске школе, чија грађевина још стоји да немо сведочи како су у Сентандреји некад живели Србљи.

– Куку мени, до Бога милога!

– Не вреди сад кукати, мој чика Миленко. Слушче је требало бити док тестију не разбије. Кад је разбије цаба га бијеш.

– Е, то би ваљало да виде ови наши попови, па и поједини калуђери што веле: „Дужност нам је да слушамо епископа.” А неки своју раслабљеност у вери правдају тиме што тобож чувају манастире. Чувају камење, а урнишу душу. Нека виде како Тимотеј чува манастир. Брани га од народа, од деце Божје. Нека виде како су епископи и попови чували цркве у Сент Андреји. Кад им, једног дана, Иринеји и њихови полтрони манастире претворе у галерије и туристичке дестинације, превртаће се нашим калуђерима, који сад ћуте, кости у гробовима. Ал ће касно бити тада. Знају наши калуђери и попови да није дужност него проклетство слушати онога ко нас одваја од отачког предања, вели Перо. Знају, но им је пречи њихов комфор од вере коју би требали и животима својим да сведоче.

– Не могу Сент Андреју да виде наши попови. Њих наши епископи тамо не воде, него их воде да клече по Ватикану, да љубе руку највећем архијерејетику и највећем србомрсцу. Да се клањају Алојзију Степинцу. То је њима важније од Сент Андреје.

– Па, добро, Милоје ко иде сад у те цркве?
– Е, мој чика Миленко. Ко иде? Српску Сент Андреју су ожалили многи српски песници.

Црњански каже да је нашао само *седам њразних цркава које њледају у воду њуну њролећа*.

Васко Попа – Сентандреји: *Бежала си до краја вечности*.

Слободан Марковић:... *У Сенту Андреју окрећем се као Ракићев долај у њразнини*.

Постоји песничка енциклопедија о Сент Андреји: „Српска северњача“.

Тамо су ти, мој чика Миленко, саграђене:

Саборна или Успењска или, како је још зову, Београдска црква, па

Преображењска црква, па

Благовештењска црква, па

Пожаревачка црква. И оне су празне! Тужно и жалосно празне.

Празне цркве па празне и душе!!! – што би реко владика Николај.

И још три лепотице, које на жалост више нису наше: две су уступљене римокатоличкој, а једна реформаторској секти или како наши првосвештеници те секте називају „сестринске цркве“: Петропавловска, Светоникољска и Збешка црква, посвећена Силаску Светога Духа.

– Да ли је то могуће?

– Видео сам то својим очима. И знаш шта сам још видео?

– Шта?

– На овим трима црквама нема ни плоча или било каквог обележја која би говорила да су их подигли Срби и да су оне биле православни храмови у XVIII и XIX веку.

– Да сам јуче умро ово не би знао! Сад сам сковчо зашто си ми онако одговорио на питање: шта ће ови наши новотарци и екуменисти направити од наше Цркве, кад би ми били тупави да трпимо, а Бог допустио то искушење. Сад сам схватио зашто си реко: направили би другу Сент Андреју.

– Па тачно тако. То су урадили са Србима у Далмацији. Далмација је у ствари друга Сент Андреја. У Хрватској, у Босни... Сад то раде у расрбљеној Црној Гори. На Косову подижу вероломци наши нову Сент Андреју. Гледај шта ради Теодосије и Дечанци. А Иринеји би хтели да и овде, код нас, направе Сент Андреју. Прво мало новотарија. Па мало Хочевар у олтаре: да их опогани јеретичким духом, по Ужицу, Чачку и којекуда широм Србије. Па онда да срушимо православно гробље у Жичи. Па онда да срушимо иконостас у Студеници. Па да примимо папин прстен. Па да савијемо вратове да нам папа тури свој напрсни крст. Па да изјавимо да смо екуменисти. Па да нас Синод осрамоти под „иконом“ Степинчевом. Па би патријарх служио са онима што су нас клали, али, не сме, вели, од „зилота“. Само што се још

и формално нису прогласили бискупима. Знаш како каже народ, чега би се онај стидео, тиме се онај други поносио. Па онда запале свећицу са онима чији истоверци Христа шибаше и распеше. И тако то, док нас не развере, док нас не расрбе, док нас не поунијате. Док нам не натуре јеретичку клечку на врат, ко у Сент Андреји. Кад су Милоја апсили у Вазнесењу и избацили калуђерице из манастира у помрчину, отевши им брашно и козу, кашику и сир, то ти је била слика и прилика оног што је било у Далмацији у време Матавуља. Камо среће да онда имадијаше више Пилипенди. Јес, мој брате Миленко, поучна је ова Милојева прича за сваког ко има уши да чује. Ову причу би ваљало, Милоје, да запишеш.

– Ама људи, ово није прича, ово је рана голема. Рана душе која пишти. Зајаукала је Мира Алечковић од бола 1964. године, написавши: *Овде српски још једино ѿворе ѿшнице...*

Сатрли су нам наш језик, наше име, нашу славу, нашу прекаду, нашу Веру... Нас више тамо нема!

– А све је кренуло од оне зле семенке коју си поменуо, Милоје, малопре. Добро је отац Жарко рекао када се освештавала твоја задужбина у Лозници:

Веро моја, ко те уби, реци!
Убише ме из олтара жреци.

Поједини наши епископи су убице вере наше.

– Треба дићи глас, док не бидне доцкан. А шта ћеш кад их брани наоружана полиција.

– Сконтаће и полиција да су они издајице, одроди и вероломци.

– Зато ми се чини добар онај предлог да се песма гуслара Богдана назове „Почетак буне против кабадахија“.

– Наши преци су синовима остављали аманет: Чувајте се ђецо гусала. Чим су гусле почеле да гуде о издаји екуменистичких митроносаца, то је знак њихове пропасти. Њихово срамно вероломље улази у народно памћење.

– Да се збуди она Његошева: *Покољења дјела суде, што је чије дају свјема.*

– Драги моји, хајте да ми подигнемо чаше у здравље чељади наше.

– И да се помолимо Богу да попови и милиција Милоју не ломе више ногу.

– Да не ломе Милоју ногу, но да се врате роду и Богу.

– Испијмо ове чаше, да нам зликовци не упропасте душе наше.

– Опа, вас двојица, одосте у песнике. Нека би Господ дао да се однарође-ни пастири наши покају и врате стаду своме, роду своме, вери својој. Едаби сви били деца сложна светосавска, на радост Оца нашег небеског, а на жалост и ридање сотони! И на жалост србомрзној деци сотониној.

– Живели!

– Живели!

26. август 2012.

У вазнесењској ноћи Ејиској жички и његови свештеници су, уз подршку кордона чачанске полиције, под командом Тихомира Салевића, вазнесењским монахињама отишли све што безбожницима приличи: сћан, поштелину, брашно, козе, кокоши, посуђе... Према Грешном Милоју су били милостивији: покосивши га колима којима се кријући од народа, возио Ејиској – подарили су му мало сћрадање, преко кога га посети Господ.

ДОКОН ПОП И ЈАРИЋЕ КРШТАВА

*Ко је луд, не буди му груї.
(Народна измудрица)*

Наиђоше данас и обрадоваше ме, два крепка старца, два горостасна интелектуалца, Милорад и Миодраг, који иза себе оставише дела по којима ће бити упамћени у роду нашем. Бејах почаствован њиховом посетом, а особито њиховим даровима. Господин Милорад ме дарива књигом Г. Николића *Мирно сјавај, војводи* са посветом „Поштованом Милоју у знак пажње – Милорад“.

А господин Миодраг ми уручи мали албум са фотографијама, говорећи: „Ја сам ти својевремено уручио моје животно дело и тамо написао посвету од срца: *Драјом браћу у Христју, Милоју Стевановићу, неуморном ревнишељу за правоверје, истину и правду у складу са бојомудрим йорукама, сабраним у Законийравиљу Светиої Саве, о Савиндану 2008*. И то сам потписао именом, средњим словом и презименом, за сведочанство потомству твоме. Данас сам ти донео овај симболичан дар са фотографијама твојих судија и ове новине „24 часа“ са свештеником Жилом Флоринијем из Нице, са којим *истинују* у љубави твоје судије. Нека ти ове фотографије послуже на утеху и радост. Како једном рече госпођа Косара Гавриловић: Благо теби кад су те они искључили, јер они *изађоше од нас*.` Заиста, они одавно изађоше од нас, само им то нико није дојавио. Они су тебе искључили из Цркве, којој одавно не припадају, зато што си указао гостопримство прогнаним монасима владике Артемија и што си се молио Богу с њим. То су учинили они. Блудници! А тако их називам јер су блудничили са невестом канонског епископа, Рашко-призренском епархијом. Они су ти који, навикнути на блудничење, успоставише везу са јеретичима, у циљу разграђивања СПЦ какву нам је основао и предао Свети Сава.“

Остадох преко два сата са овим благочестивим људима, разговарајући о многим темама. О Сент Андреји, о Равени, о Синоду и његовој потоњој посети Загребу, о брукању наших црквених представника недавно у Сарајеву, о старчеству и покушају екумениста да се наругају и сруше и ову предањску светињу...

Кад замакоше у реку људи, у Кнез-Михаиловој, помислих: иза ових старих, неуништивих глава морају остати снажни духовни трагови.

Вечерас прелиставам њихове дарове. Најежих се пред записом каква је судбина снашла српског издајника, апотекара Трајковића, пе ево овде хоћу да оставим цитат са стр. 178-179, који би сваком издајнику могао послужити као поука да праведна казна Божја стиже издајника, одрода и одљуда, кад-тад:

„Аустријанци 1915. године улазе у Трстеник. Са највишег места носе наређење да на градском гробљу пронађу леш мајора Танкосића. Упркос камуфлирању, упркос труду четника да свога војводу и његово почивалиште заштите од скрнављења, Аустријанци, уз помоћ издајника, проналазе гроб. Скрнаве, ријући слојеве балканске прошлости. Трајковић, локални апотекар, не само да је показао гроб, него се још и сликао са официрима двојне монархије. Овековечи га, тако, око камере ратне 1915. године крај гроба четничког војводе, легенде које се Беч ужасавао. Након ископавања следи отварање сандука, затим шкљоцају фотоапарати. Одмах мађарски, аустријски, немачки и други листови, на видним местима, неки чак и на насловним странама објављују:... „Тигар је мртав“... „Крај Воје Танкосића“!!! „Да би разбиле српску легенду, наше су власти наредиле ексхумацију гроба Воје Танкосића и установиле његов идентитет“...

После фотографисања, леш је остављен да га трстенички пси развлаче по гробљу. Ипак је неки патриотски надахнут мештанин сахранио оно што је остало, а после рата и обележио гроб.

Трајковић је, и поред тога што се знало за његову издају, као и сви стари и данашњи издајници српски, наставио успешну апотекарску каријеру. Преселио се у Београд и отворио неколико апотека. Иако је „Балкан“, лист који се иначе бавио разним трачевима и био нека врста жуте штампе, објавио чланак о његовом делу, није му фалила ни длака с главе. Када је Миља чула име човека, који јој је, наводно, мртвог сина продао, отишла је у своју собу и расплела косе. Тамо је, у полумраку, налик каквој суђаји, клела:

„Трајковићу, трајао да бог да, док ти се вране на весељу не сакупе... проклето ти семе и колено!“

Помињем овде да су за време Другог светског рата сви његови потомци стрељани на Бањици.

Видимо да Војислав ни у гробу није лежао мирно и да ни ту његовом путовању још није крај. Иза њега је остало још неколико песама. Неке су настале још за живота, а друге постхумно...“

Нека би Бог милостиви уразумио наше вероломце, издајнице и братоубице да се покају и спасу.

После прелиставања Милорадовог дара, завирих у албум г. Миодрaга. И из њега хоћу овде да приложим неколко сведочанстава, да остане траг правдовања и веровања мојих судија:

Свемоћне судије са својим „свештим оцима“

Пример ђастиви: Овако верујем

9

10

Љубав браћоубица се са браће по вери и крви преселила на србомрсце

Примио к знању: У Европи се не може са Светим Савом и ћирилицом

Разумем: У Европу се не може са конзервативним Архиемијем

15

16

Исповедамо: Наш свети отац је стао наместо Бога

Српски Епископи испод слике Степинца

17

18

SVET Fifi, moderan hrišćanin
 Otac Žil Florini iz Nice krsti psika na misi u slavu Svetog Franje Asiškog, zaštitnika životinja i životne sredine. Gazdarica slatke kuće sada može da bude sigurna da će Fifi etiti u raj, ma kakav modni greh počinio.

Извор:
 новине „24 часа“

Хула на Духа Светијога

Сћотићу ће ѓромјенићи вјера...

Они су, дакле, претили ломљењем кичме благочестивом владици Артемију, они су му отели невесту (епархију), они су га са шиптарском полицијом протерали из епархије све до Краљева, они су му забранили да богослужи, они су му забранили да говори, они су га рашчинили, они су га протерали и из Шишатовца, они су га прогласили ђавоиманим и омађијаним, они су му запретили анатемом, они су му запретили кривичним прогоном од стране световног суда... Они су показњавали његову духовну децу...

Они... Јадни они!

Ојросићи им Боже, јер не знају штиа раге!

Одлучих да дародавцима узвратим уздарје. Старини Милораду одаслах „Казивања“ уз писмо:

Поштовани јосидине Милораде,

Професор Миодраћ ми је учинио часић ујознавши ме са Вама, а Ви сће ми ѓприредили радосић својом ѓричком која извире из Вашеј бојатић, осамдесетићро јодишњеј искусића. Сћоја Вам шаљем свој „ѓрвенца“ као скромно уздарје Вашој доброти.

А многопоштованом господину Миодрагу одаслах „Сине мој, не пристај“, такође уз кратко писмо:

Поштовани, јосидине Професоре,

Прејледао сам ѓажљиво фошотрафије, на којима Вам блајодарим. Морам ѓпризнаићи, имао сам ѓрилику да неке од њих видим раније. Новина су ми оне из Сарајева и, наравно, она из Нице. Ова из Нице је, вероломсићвом надмаши-

ла оне из јеврејске синагоге, Сарајева, Заїреба и Ваїшкана. Јер сам од народа сазнао да „докон їой и їоведа криїава“, їа сам акїивносїи своїих судија їако и разумео. Али ово збиїїје, у Ници, їомерило је їранице народної їам-їења, а изїледа и їранице здравої разума. Изїледа да они који у екуменисїич-ком їиїансїиву їрабїуњају о љубави, їолудеше їовореїи да су мудри. Јер мр-жњу їрема їравославнима комїензују лудилом: криїавају керове, склаїају содомске бракове... Сачуваї нас Боже од лудила њихової. И од љубави њихове.

Шаїем Вам ову књиїу у којој је, измеїу остїалої, изнеїо моїе виїење вере моїих судија, који ме не би изненадили да се једної дана їридруже браїу им (їамо њима) Жилу из Нице и да с њим екуменишу у љубави.

Нека би Бог ругачима подарио сузу покаїну, едаби се вратили вери отач-кој и спасли се.

9. окїобар 2012.

ПУЦАЊ У ПРАЗНО

Данас је на насловној страни „Информера“ постављено једно питање. Нашао сам се између чекића и наковња:

Прво, не пристајем на генерализације! Нису сви тако лоши и неморални трговци вером и нисам рад да ме међу њих неко угура;

Друго, имао сам осећај да сам прозван, тј. да је и мени постављено горње питање.

Одлучих да одговорим на постављено (ми) питање. Наравно, не очекујем чуда: биће то још један пуцањ у празно, јер одговор, вероватно, неће бити објављен. Зато ћу га сместити у мој *Дневник*, да остане траг о томе да нас обично нико ништа ни не пита, а ако му се омакне питање – не жели чути одговор. Питање је требало да гласи: Докле ће првосвештеници продавати веру? А можда питање није требало ни постављати, него на њега одговорити.

»Поштовани, господине, уреднице,

На насловној страни данашњег, 167. броја Вашег листа, поставили сте озбиљно питање: „Докле да продајемо веру за бајадеру?“

У трагању за тим одговором треба да погледамо истини у очи и тамо ћемо угледати одговор:

Најпре, док су нам земљом владали издајници свега што је српско, дошли смо догде докле смо дошли.

Али то није све: док нам нашом Црквом владају одроди тј. бискупи окићени папиним прстењем и папиним напрсним крстовима, који руше све што је свето и што нам је од отаца остануло;

– који недавно одоше, поданички, понижавајући нас, на канабе хрватском председнику, у време када овоме беше испод части да дође на инаугурацију нашег, српског, председника;

– који прођоше поред Јасеновца као поред турског гробља, журећи да се сликају под иконом Алојзија Степинца са онима који држе благодарне мисе и који кличу: „Радуј се, земљо Хрватска!“, славећи вође Олује, ослобођене одговорности од стране хашке ругаонице правди;

– који се надахнути сестринском љубављу и опијени јавном захвалношћу нашем Патријарху, од стране хрватског председника, за његов екуме-

низам (чита се: јерес; или: свејерес) који се, дакле, вратише поред Јасеновца, опет га не погледајући ко усмрђо сир;

– који на ХРТ-у највећег архијеретика и србомрсца, папу, зову „свети отац“;

– који хиротонишу за епископе екуменске гласаче да би обезбедили већину над Духом Светим и над „конзервативним епископима“;

– који се љубе са следбеницима крволока и србоубица а прогоне благочестиве чуваре светоотачког Предања и завета светосавских, попут владике Артемија...

Све дотле нећемо продавати веру ни за вечеру ни за „бајадеру“ него за „ц“ (чита се: цабе).

Дакле, док допуштамо да нам Иринеј Буловић управља Српском Православном Црквом, српском богословијом, бачком и бечком епархијом, од недавно и Великим црквеним судом, инфо службом СПЦ...

Дотле, док Ви и Ваше колеге будете преносили његова полуистинита саопштења, а игнорисали Истину (па и истину о томе ко, како и зашто је протерао благочестивог владика Артемија и његова духовна чеда)...

Дотле, док за њим срљамо, ко слепци, у пропаст, духовну и моралну, прећуткујући његову самовољу и превиђајући његово гажење светог Предања... Дотле ћемо носити тешко бреме проклетства и лутати страдалном пустињом и нећемо ући у *земљу обећану*, ону која нам је од отаца останула, а коју су нам отели, издали и продали.

Ето, разумео сам да је Ваше питање постављено Вашим читаоцима, те и мени, па ко велим, ево, макар и најгори међу Србљима, да одговорим: ми морамо плаћати цену нашег кукавичлука, дремежа и духовног слепила, све док не дођемо себи.

И док се не подсетимо речи старозаветног пророка: *Проклети да је онај који се узда у човека, а од Госиода одсијуа срце његово.*

И док не испунимо аманет св. владике Николаја: *Народ не треба да слеђује својим слейим вођама кад ја они воде љушевима лажним и удаљују од Боја и Божјеј закона.*

У Београду, 20.11.2012.

С доброжељењем,
Грешни Милоје Сћевановић

П. С.

Да ли знате, господине уредниче, да су ови људи, чије фотографије Вам шаљем, по Светим канонима и по свакој правди (осим хашке и њихове), себе одавно екскомуницирали из СПЦ, и отуд из тих баруштина (како рече

својевремено Иринеј Буловић док је био, или се правио да јесте, православни јереј): „пуних муља и жабокречине духовне, које се зову милозвучним именом екуменизам ...“ – дакле, отуд душе ломе и чине духовну пустош по српским земљама, навлачећи проклетство на род наш?«

(Напомена: Тексту су приложене фотографије 6, 7 и 17 на стр. 48, 49 и 54.)

КАД ПОРАСТЕШ И САЗНАДНЕШ КАШЋЕ ТИ СЕ САМО

ДАНАС сам срео Марка Јакшића са Косова. То је, онај Марко – једини јавни и политички радник који се „усудио“ да дође на освећење цркве Светог Николе у Лозници код Чачка, о Младом Николи, пролетос. Од њега, данас, чух сумњу у предстојеће догађаје који ће проистећи из диктата окупаторских моћника. Обећах му да ћу, ако Бог да, доћи на Косово.

Оде Марко, а ја размишљам о његовој и нашој тузи. Или „реалности“ што би рекли наши лажни пастири. Али, њима је Господ помутио језике, а неки кажу, далеко било, ум, тако да они у тој помути не знају више ни шта је та њихова реалност.

Тако г. Амфилохије даде интервју у „Недељнику“ бр. 48. и обелодани „Меморандум“ Синода, упућен државном врху.

Портпарол Синода, г. Иринеј Буловић, каже да писмо јесте написано, али оно што је у средствима информисања објављено није аутентично, при чему нас не удостоји те његове, „аутентичне“ верзије. Тако се потврди правило: оно што не саопшти г. Иринеј Буловић, није се ни догодило. Ако би се ко усудио да верује својим очима, ушима или Богу, а не г. Иринеју, био би задрти зилот. Елем, изгледа да ова двојица нису обавестили Патријарха шта је Синод писао, пошто он који председава Синодом иначе не зна шта (му) чланови Синода раде, па ће, веселник, још једном да се обрука, до бола, говорећи да Синод није никакво писмо, никад, ником упутио.

Тако, ова три првосвештеника подсећају на ону причу о три пензионисане учитељице, Мару, Ружу и Персу. Дојаве, каже та прича, Перси да ће је посетити колегинице и она бржно припреми лепо послужење. Али, знајући свој проблем, Перса, написа и у шпајз окачи подсетник: 1) послужити слатко и воду; 2) послужити кафу; 3) послужити колаче.

Елем, кад дођу Мара и Ружа, Перса их срдачно дочека, смести их за сто и радосно оде у шпајз. Погледа списак, па их са радошћу послужи слатким од вишања и водом. Кад прође, у разговору, мало времена – сети се Перса, па оде у шпајз те баци око на списак. Тамо види: 1) послужити слатко и воду. И онда љубазно послужи колегинице слатким од вишања и водом. Исто то, после извесног времена, након одласка у шпајз, послужи и трећи пут. Кад су се сите испричале, гошће се изљубише са Персом и одоше. Кад су

изашле напоље, пита Мара Ружу: „Очију ти, Ружо, послужи ли нас, штогод, Перса?“ На то ће Ружа: „Која Перса?“

Шала на страну, али ја не разумем зашто ми не бисмо поступили достојанствено? Зар је срамота бити нејачи од јачег? Нисам осећао стид, оба пута кад су ме апсили, у манастиру Вазнесење и на вазнесењском гробљу. Нити ми је, тада, пало на крај памети да се бијем са полицајцима. Али ни да пузим и цвилим пред њима. Нити да их молим да ме пусте из „марице“ или полицијске станице. Нити ми је пало на памет да се обратим њиховом начелнику, са којим сам, иначе, некад док он није био власт, био пријатељ. Знао сам да ничија до зоре није горела и да ће сила налогодавца, из жичког владичанског двора, за мој прогон и хапшења проћи. Као што су прошли и гори од њега. Тако ми се чини да би наше вође, и духовне и световне, могле најчасније да поступе на тај начин што би достојанствено, јасно и гласно, рекли: господо ви, који чините моћно америчко-евРОПСКО царство, непоредиво сте јачи од нас. Признајемо да немамо снаге и моћи да ратујемо с вама и да вас отерамо с нашег прага. Ви сте, без позива нашег, ушли у нашу кућу, у нашу отаџбину, и окупирали је. Признајемо да сте нас поробили, будући јаки и силни. Али немојте нас понижавати, нити очекивати да саучествујемо у вашој окупацији, или у обмањивању сопственог народа зарад ваших похлепних циљева. Дакле, што чините, чините брже. Али без нас. Оно што ми знамо, знамо да су многа царства била и прошла. Верујемо да ни ваше царство није вечно, те да ми нећемо вечно бити ваше робље. Верујемо да ће се збити како је казано: да ће дворци неправедних опустети, а колибе праведних процветати. Господо, ми смо хришћански народ који верује у Јеванђеље: *Каквом мером меришѐ, онаквом ће вам се меришѐ*. Потомака ваших ради, појмите да ви нисте богови као што сте умислили, него је наш и ваш (да ли и ваш?) Бог Онај који каза: *И како хоћѐте да вама чине људи, чинишѐ шѐко и ви њима*.

ДАНАС сам сазнао да је мој унук Јован, кога нам Господ дарива на Јовандан 2004, на рођендану код свог другара пустио сузу, чувши како ујна слављеника шапуће одраслим гостима: *Онај дечак у карираној кошуљици је унук оној Милоја шѐо је искључен из Цркве*.

ДАНАС, електронском поштом, примих од др Десе Крстић из Торонта текст и фотографију:

„Пре два дана објавили смо текст о интерним сукобима међу екуменистима, пре свега између владика Иринеја и Амфилохија. Прочитајмо овај текст о њиховим почецима, и погледајмо њихову заједничку фотографију из „ГЛАСА КОНЦИЛА“ где се виде, тада јеромонаси Амфилохије и Иринеј (Буловић) у Загребу 1976. године.

Још за живота Броз Јосип звани Тито је припремио кадар који ће се инфилтрирати у све поре црквеног живота и после Брозове смрти полако прилагодити Цркву потребама Светске Организације. Једноставно, Светска Организација ништа није препуштала случају. У земљи су имали само једног по њих веома опасног човека – архимандрита Јустина Поповића. Њега су затворили у манастир Ћелије и држали под строгим присмотром. Његовим ученицима дозволили су да иду на студије у бели свет, а тамо су их будно пратили и вребали. Још увек под утицајем борбеног аве Јустина, и под утиском од читања светог Марка Ефеског, млади Иринеј Буловић пише из Грчке писмо владици Лаврентију – тадашњој првој перјаници екуменског покрета у СПЦ, у коме га наивно и невешто критикује због екуменистичких ставова. Али то су били први и последњи пориви ревности за истину код ових младих људи. Промена која је уследила представља највећу тајну читаве творевине. Чак ни свети цар и пророк Давид није умео да разреши ову тајну, него се чудом чудио и питао: „Пад у грех ко ће разумети?“ А свети Теофан Затворник се чудио како је сатана пао у грех када је пре тога био веома добар и нигде око себе није имао никаквог, ма и најмањег повода за грех. Шта онда рећи за младића из сиромашне средине који у својим најбурнијим годинама доспе у бели свет, па му се понуди блистава каријера? Он тада заборавља и оца и мајку, и сурово потискује своју савест, а све своје потезе објашњава себи и другима као крајње неопходне, у најмању руку као спасавање човечанства, које, ето, помало и од њега зависи. А шта ћемо са великим авом Јустином? То је лако објаснити: „Он је добар, али мало претерује, ипак није све тако црно као што он прича.“ А шта ћемо са светим Марком Ефеским? И то је лако објаснити: „Он је живео у своме времену и поступао у складу са тадашњим околностима. Сада су друге околности, сада треба спасавати човечанство“.

Чим младић склопи овакав компромис са својом савешћу, може се рећи да је посао завршен – он је врбован. Светска Организација је добила још једног члана. А из Светске Организације постоји само један излаз, а то је природна или насилна смрт.

Када и где се догодила та судбоносна промена у животу наших врлих младића? Вероватно у иностранству, јер одмах по повратку из белог света они су постављени за професоре Теолошког факултета у Београду – истог оног факултета са кога је протеран њихов духовни отац, свети ава Јустин. Блестава каријера је отпочела. Ава Јустин сада је прошлост, и наши младићи више

не обраћају никакву пажњу на његову борбу и његове благослове. Јер, он је само један бивши професор универзитета. До јуче нежни и крхки младићи, сада преко ноћи постају жестоки момци који више нису оптерећени моралним нормама. Године 1974. свети ава Јустин објављује најбољнији вапај своје душе, књигу „Православна Црква и екуменизам“, у којој критикује екуменски покрет и „дијалоге љубави“. Али жестоки момци више не обраћају пажњу на вапаје свога некадашњег духовника, него чине управо оно против чега се он читавом својом душом борио – учествују на екуменским скуповима. О њима пишу новине, а хрватски „Глас концила“ на насловној страни доноси и њихову слику, са једног екуменског симпозијума у Хрватској.

Да, браћо... Светска Организација пружа својим члановима сваку логистичку, финансијску и пропагандну подршку. Другим речима: „само ти направи компромис са својом савешћу, а ми ћемо ти све остало обезбедити – и добро радно место, и присуство у медијима, и популарност у народу“. Тако је и било. Жестоки момци су без једног јединог дана манастирског живота (не рачунајући гостовање у туђем манастиру) постали звезде наше црквене естраде. Када је Лаврентија прегазило време, они преузимају штафету у екуменском покрету, а после смрти академика Саве Вуковића они коначно преузимају и сву власт у Српској Православној Цркви, коју спроводе на седницама такозваног „Проширеног синода“. Убрзо затим добијају кардиналско прстење од папе римског, као знак највећег признања за успешно обављени задатак. На дан папине смрти звонила су звона у њиховим душама.

Али шта је ту је, живот тече даље.“

Нејак је још мој унук Јово да разазна истину о дединим судијама. Зато ћу ово Десино писмо да сместим у мој *Дневник*, нек тамо сачека док стаса Јово. Може бити да ће му се, кад порасте, касти како су моје судије започеле своје еВРОПСКЕ каријере у Загребу, граду блаженог им Алојзија, лета Господњег 1976. И да је њихова еУРОПСКА каријера крунисана у Ватикану – месту трећег највећег греха у богоодступништву у коме су, на њихов понос, а на нашу бруку и срамоту што нам такви бејаху „вође“, од највећег архијеретика примили напрсне крстове и бискупске прстенове, веривши се са одступником од вере светих отаца наших, са србомрсцем и србоубицом.

Кад порасте мој нејаки Јово, може бити да ће завирити у дедин *Дневник* и дедине књиге и тамо угледати како су његове судије извршиле братоубиство над благочестивим старцем – владиком Артемијем – заклевши се давне 1996: „Сломићу ја кичму Артемију“ (Иринеј Буловић – „Дуга“ бр. 1638, од 30. марта 1996), а онда читаву деценију радили на том своме ремек-делу тј. „процесу“: „Па, Синод на ту одлуку“ (рашчињење и прогон владике Артемија) „чека пуних десет година! То је само оно последње што је у том процесу урађено“ (Амфилохије Радовић – „Курир“ од 23.11.2010).

Може бити, да ће мој нејаки Јово, кад упозна „житија и сочиненија“ дединих судија, преболети своју невину дечачку сузу. И одагнати стид. И помолити се за покој дедине душе.

До тада, нека га, нек расте, с Божјом помоћи. Нек расте и нек се челичи и кали сузом. Можда ће и у његово време бити одрода, изрода, веролома, душелома, вукова у јагњећим кожама, лажних пастира, тиранина, прогонитеља...

Ваљда ће и тада *ширјанствиу сѣаши ноѣм за враш* – бити људска дужност *најсвѣшѣја*.

А то неће моћи чинити мекунчине. Они, *којима је ноѣ мека/ нек љо цвећу жене ѣазе/ а шрње је за човека*.

И зато, слава Ти Боже, што допусти страданије деце светосавске, едаби се окалила, очврсла и спремна дочекала искушења и, уз Твоју помоћ, дочекала крах и срамни крај вероломаца и победу Православља!

ДАНАС ме орадости посета, драге и неуморне старице Косаре Гавриловић. Каже, замолили су ме пријатељи да и ја напишем молитву за Патријарха српског. А ја, вели, не могу. Не могу, каже, да се молим за нешто што не постоји. Јер ми немамо патријарха. Овај што се тако назива, није патри-

јарх српски. Србија је остала без патријарха оног тренутка кад је он јавно одступио од Православља и прешао у табор свејеретика. Мораћу, каже, да напишем нешто друго, уместо молитве.⁴

11. децембар 2012.

*Јесен 2012 (с лева на десно: Косара Гавриловић,
јеромонах Варнава, владика Арђемије и аутор)*

⁴ *Стиарица Косара је заиста написала текс: „Уместо молитве за патријарха“, који је објављен на сајту: Срби на окупи, 16.12.2012.*

МАСКЕ СУ ПАЛЕ – КРУНСКИ СВЕДОК ИЗДАЈЕ

– Бискуп херцеговачки Григорије Дурић у ретким тренуцима искреног исповедања своје „вере“ (читај: вероломља): „Ја...бискуп херцеговачки“ –

Јуче 24.1.2013. у цркви Светог Благовештења у Дубровнику, господин Дурић је први пут, откад знам за њега, био искрен. Његовуо „исповедање“ вере (попут Арија у време оно: *Тако верујем*) видех и чух данас на видео запису сајта *Срби на окућ*.⁵

Маске су пале. Најзад су доказане тврдње да су поједини епископи наше Свете Светосавске Цркве отпали од Православља и пребегли у табор папе, тог најпалијег човека у историји људског рода од Јуде Искаротског до данас.

Истина је спора али не изостаје. Оно што деца Светог Саве тврдише потоњих 6-7 година, најзад је обелоданио г. Григорије Дурић говорећи: ... „Ја ... бискуп херцеговачки...“

Дакле, *бискућ* Григорије Дурић који је, злоупотребљавајући митру, па-нагију и жезло православног епископа као маску иза које се крије лажни учитељ – вук у јагњећој кожи, без страха од Бога и без стида од људи, у препуним амфитеатрима које су испунили српском децом вероучитељи од каријере, упућивао речи: „православне вехабије“, „православни фундамен-талисти“... оним људима изнедреним из лаоса Божјег, који су се успротиви-ли *ѿомицању сѣтарих међа које ѿсѣавише оци наши*.

Браћо Срби и сестре Српкиње шта нам ваља чинити?

Господа Амфилохије Радовић, Иринеј Буловић и др. чланови Великог црквеног суда су у својој Пресуди којом су ме осудили на најтежу казну, под капом небеском, ми уз грех гостопримства монаха-мученика из РПКМ епархије и учешћа на богослужењима владике Артемија додадоше (мимо оптужнице!) и грех *вређања еѿискоѿа... и црквено судских власѿи* „у својим текстовима и књигама“.

Што јес, јес: заиста сам их доживео и описао као „бискупе“, папине слу-ге, оног папе што је стао на место Христа (као што је то и ђаво желео), оног папе што је поново распео Христа, овог пута не на дрвеном но на папином златном крижу, попут оног што неки наши лажијепископи носе на својим вратовима са све папиним прстеновима...

Дакле, шта нам ваља чинити?

⁵ Извор: www.Srbinaokup.info, 25.1.2013.

Шта год да кажем рећи ће: Ко њему даје право да говори?
Њега су *преучени* (они што говоре да су мудри) екскомуницирали!
Или ће рећи: ево га како се рекламира.
Или, ево реваншисте...
Зато ћу ћутати. Питаћу те, понешто, Србине брате.
Сачекаћу да се збуде по речи Господњој: *Камење ће проговорити!*

А док камење не проговори, послушајмо наук светих и богоносних отаца нашијех:

Свешти ава Јустин нас учи:

- да у историји људског рода постоје три главна пада: Адамов, Јудин и папин;
- да хтети бити као Бог, издати Бога, или стати наместо Бога – увек је било изједначење с ђаволом, јер је и ђаво хтео да се изједначи с Богом;
- да је екуменизам заједничко име за псевдохришћанства, за псевдоцркве Западне Европе. У њој су сви европски хуманизми са папизмом на челу... Све јерес до јереси. Њима је заједничко име: Свејерес;
- да је учешће СПЦ у Светском савету цркава – том сабору нечастивих – нечувена издаја и страшно понижење.

Пишање: Ко нормалан жели да се убарабаре с папом и ђаволом? И да с њима тикве сади? Зар се такве тикве о главу не лупају?

Св. максим Исповедник:

„Ја не желим да се јеретици муче, нити се радујем њиховом злу, – Боже сачувај! – него се већма радујем и заједнички веселим њиховом обраћењу...

При том, једино желим и саветујем да јеретичима као јеретичима не треба помагати на подршку њиховог безумног веровања, него ту треба бити оштар и непомирљив. Јер ја не називам љубављу него човекомржњом и отпадањем од божанске љубави када неко потпомаже јеретичку заблуду, на већу пропаст оних људи који се држе те заблуде.“

Пишање: Није ли Дурићева љубав човекомржња и *уштапање у баруштинне цу-не муља и жабокречине духовне, које се зову милозвучним именом `еккуменизам`* (како је написао 1972. г. Иринеј Буловић док се и сам не утопи и не погибе у тим смрадним баруштинама)?

Св. марко Ефески:

„Бежите, дакле, од њих, браћо и од сваког општења са њима. Такви су лажни апостоли, лукави посленици прерушени у апостоле Христове, што није чудо, јер се и сам Сатана прерушава у анђела светлости. Није онда,

дакле, никакво чудо што се његове слуге претварају као слуге праведности, чији ће крај бити по делима њиховим...

Но како вам је светим апостолима одређено, стојте држећи предања која сте примили, како писана тако и неписана!"

Пишање: Није ли време бежати од лжеепскопа или их отерати ... у Ватикан на пример?

Св. Герман Нови:

„Налажем свом народу Божјем на Кипру, који сте истинска деца Цркве, да бежите главом без обзира од свештеника који су пали у латинску обману и да не залазите у њихове цркве, нити да благослов из њихових руку случајно примате. Јер, боље је да се сами у кућама Богу молите, неголи да са латиномислећима заједно у цркве идете, да не бисте заједно са њима наследили пакао.“

Пишање: Зар смеш узети благослов од таквих јер је то проклетство, Србине, брате?

А да је то проклетство говори ти 37. правило Лаодикијског Сабора.

Св. Ашанасије Велики:

„Ходећи незаблудивим и живоносним путем, ископајмо око које нас саблажњава, не телесно већ умно. Ако се, наиме, епископ или презвитер, који су очи Цркве, неблагочестиво понашају (у овом случају се мисли на јерес) и саблажњавају народ, треба се издвојити од њих. Боље се, дакле, без њих окупљати у неком молитвеном дому него ли са њима бити вргнут као са Аном и Кајафом у геену огњену.“

Пишање: Зар није време побећи у катакомбе или испревртати столове онима што нам од Цркве Светог Саве праве пећину разбојничку?

Св. Јован Кронштатски ђоучава:

– Узрок свих лажи римокатоличке цркве је гордост и признање папе за главу Цркве, и то још непогрешиву.

– Одатле сверопство западне цркве. Ропство мисли и вере, јер је папа на све ставио своју тешку руку:

– одатле – лажни догмати,

– одатле – дволичност и лукавство у мишљењу, речима и деловању,

– одатле – разна лажна правила и установе приликом исповедања греха, одатле индугенције,

– одатле – унаказивање догмата...

– одатле: мржња према Православљу, фанатизам и прогони православних, убиства...

– то је црвена нит кроз све векове живота католицизма...

– код католика глава Цркве није Христос, него папа... и њихова ревност у вери увек прелази у страствени, човекомрзачки фанатизам, острвљени фанатизам, фанатизам крви и мача (ломаче), непомирљивости, дволичности, лжелукавства...

Пишање: Хоћеш ли за Дурићем у фанатизам крви и ломача, дволичности, лжелукавства, Србине, брате? Зар ћеш пристати на још једну подлугу превару Латина, звану екуменизам?

А сада, чујмо и почујмо епископа Августина Канџиошица:

– Догађа се издаја Православља, и то је жалосно...

– На жалост, не постоји данас Златоуст, не постоји данас Василије, не постоји Григорије.

– На жалост, малобројни добри епископи који постоје, страшљиви су, немају храбрости да се боре.

– Дрхте пред злима, плаше се да не буду рашчињени, а у положају су да их рашчине.

– А заборављају добри епископи да једино рашчињење представља титулу части за оног ко је рашчињен због оданости вери.

– Рашчињен је умро Златоуст, али је његова слава у Цркви вечна.

– Један је био и Атанасије Велики. Остао је сам. Напустили су га цареви, напустио га је чак и народ, напустио га је цео клир. И живео је читаве три године у једном гробу, у једној пећини са дивљим зверовима. Један је остао. Сам. Сам против целог света. И он један је победио, јер је имао истину и Бога пред собом.

– Не бојмо се, вели, неће нестати бораца Православљу.

– И ако ми клирици и теолози, издамо нашу веру, и камење по коме газимо устаће и повикаће.

– И из стена и клисура и провалија изаћи ће нови хероји наше вере...

– Ако схватимо, браћо моја, да се догађа издаја, тада ћемо објавити **устанак**, и са верним епископима, са мало њих колико их има наша Црква, и са свештеницима, и са калуђерима, и са сиромасима прогласићемо мобилизацију, објавићемо узбуну...

– Према Канонима наше Цркве Вера је изнад свега.

– Ако се у Цркви појаве лица која проповедају против наше Вере дозвољено је – то је једини случај када је дозвољено – Епископа тужити и у другим епархијама...

– Где год чујете православну проповед, где год постоје борци који су прогоњени, наглашавам то, ко није прогоњен, није истинит.

– Где се прогони епископ, архимандрит, игуман, проповедник Јеванђеља, будите уз њега.

– И који Владика, који свештеник затвара уста своја и не протестује због онога што се дешава у Цркви, тај је заједно са безбожницима.

– Помаже безбожнике.

– Другим речима: који свештеник, који расоносац, који епископ не изобличава, не разликује се од безбожника.

– Ако желиш да живиш по Јеванђељу, ићи ћеш насупрот друштву.

– Насупрот свима – рекао нам је то Христос.

– Радије хиљаду пута сиромаш са Христом, него милионер са ђаволом.

– Радије хиљаду пута (прост) калуђер са Христом, него Патријарх који гази Божанствене и свештене каноне.

– Радије хиљаду пута прогнан у подруме, него бедан расоносац који проповеда лаж.

Пишање: да ли си схватио, Србине, брате, да су те издали лажни пастири, да ти цепају Христов хитон и ризу Светог Саве и да је време да се дижеш на устанак против *ѿомицања сѣарих међа, које ѿосѣавише оци наши?*

Жал бискупа Григорија Дурића што нисмо једно са онима који одступили од нас није сагласив са здравим разумом.

Али као што ћоравом не вреди намигивати нити глумом шапутати, ја ћу поново да ћутим.

Али док бискуп Дурић не чује говор камења, дако чује како грми свети ава Јустин, чији гроб он и његови учитељи обрुकаше:

– Дакле, папин пад је хтеће да се богочовек замени човеком.

Дрући ваѿикански концил доѿмаѿишује неѿѿрешивѿѿ ѿаѿе (то је онај папа кога председник Великог црквеног суда Иринеј Буловић и Патријарх српски Иринеј Гавриловић зову милозвучним именом „свети отац“ – прим. Г. М.) – вели ава Јустин – и додаје: *Дакле, еѿѿ јереси над јересима!*

То је сѣрахѿѿа!

То је ѿѿбуна ѿроѿив Боѿа!

То је ѿроѿон Христѿа са земље!

То је поновна издаја Христџа!
 То је поновно распињање Христџа!
 Само не на дрвеном нејо на златном патином крсту!
 А све је то: Пакао! Пакао! Пакао!

Хоћу на крају, Србине, брате, да те подсетим на аманет *свештої Владике Николаја*:

Народ не треба да следује својим слејим вођама кад ја ови воде пушевима лажним и удаљују од Боја и Божјеї Закона.

Хоћу да ти кроз Његова уста поставим само још једно питање:

Србине, браће, теби се обраћам да те нешто питај.
Да ли још јори кандило вере унутра, у души твојој?

1. јануар 2013.

Достојан?

„Ја бискуј херцеговачки“ ... – већи кашолик од пале

МОЛИТВА ЗА ПАТРИЈАРХА

Данас, у предвечерје, кренух на свој уобичајени „посао“ – да нахраним голубове на Калемегдану. То је „моје“ најбројније јато, од четири, о којима се свакодневно старам. Никада нисам тачно установио колико их дође на оброк, али сам више пута у овом јату на Калемегдану, набројао преко 120 глава. Њихов шеф је, сви су изгледи, онај сивац који се до те мере ослободио да ми редовно слеће на испружену руку и изобилно се гости пројом са мог длана. Нешто мање јато је на Обилићевом Венцу у паркићу иза Танјуга, па онда дође оно код чесме у Кнез Михаиловој, које пландује повоздан на симсу задужбине Николе Спасића. Најмања дружина од 30-40 лепотана је на малом тргу код зграде Катастра, преко пута Поштанске штедионице.

Ову моју љубав покушала је да осујети, у два наврата, моја љута опозиција. Најпре, сестра Косара Гавриловић, говорећи:

– Не треба да храниш те неваљалце од којих друге птице не могу да дођу до изражаја.

– Сестра Косо, зар не рече Господ да и ми треба да будемо *безазлени као ђолубови*.

– Јесте, али је Господ вероватно мислио на гугутке, које ти твоји љубимци протераше.

– Где их протераше? Јел у егзил? – питам.

И ту се заценусмо од смеха. Да изгладим и истерам на чистац овај „спор“, предложим овој предивној старици да закопамо ратне секире и да одемо на заједнички ручак. Она прихвати. Питам је да ли има предлог где да одемо?

– Каже, сасвим свеједно где.

Да своју опозицију сатерам у дефанзиву, приступих лукавству. Ко велим: *безазлени ко ђолубови и истовремено лукави*, ко што је казано.

– Предлажем Скадарлију.

– Одличан предлог – сложи се Коса.

После подуже шетње стигосмо на врх Скадарлије.

– Слажете ли се, сестра Косо, да ручамо у овој Кафани? – показујем први ресторан са десне стране.

– Важи – вели.

Седосмо под трем испред кафане. После солидног ручка наручисмо по чашу вина, уз које ошадосмо неколико сати, у које је, кроз њена незаборав-

на казивања, стао добар део њеног живота. Живота, који је, заиста, вредело живети, упркос олујама и искушењима кроз које је ова осамдесетосмогодишња старица прошла. Од златног детињства, које је провела на прелепом прадедином имању на Топчидерском брду, преко гимназијских дана, које јој прекида Други светски рат, Коса ће се обрести у избеглиштву и завршити Кембриџски универзитет, а потом радити на свим нивоима просветних система Енглеске и САД, од Лондонског универзитета и Универзитета Џорџ Вашингтон у престоници САД, па све до забавишта руске зарубежне цркве св. Јована Крститеља. Радила је и као преводилац за светску Банку, State Department и Белу Кућу. Све што је имала у Америци, оставила је и раздала и отишла у скромну келију грачаничког манастира, као преводилац за потребе владике рашко-призренског Артемија. „Плата“ за њен труд била је само скромна трпеза коју је делила са грачаничким калуђерицама. Из Грачанице је избачена, када и владика Артемије. Свемоћни администратор Атанасије Јевтић великодушно јој је дао 2 сата „да се губи“ из његовог царства. Сада живи као подстанар, у Београду, неуморно радећи. Плодови њеног рада, њене књиге, остаће у наслеђе роду нашем.

Косара верује у Бога и свој народ, настављајући традицију свога оца, Милана Гавриловића, предратног члана Удружене опозиције који је као шеф Земљорадничке странке, био посланик отачаства у Русији, и министра правде избегличке владе у Лондону.

– Кад смо одлучили да кренемо, упитах је да ли јој се свидела ова кафана?

– Веома. Предивно – каже.

– Па наравно. У ову кафану су у своје време свраћали... па почнем да набрајам знамените скадарлијске бисере. Па јој објасним да на Радио Београду има предивна емисија која носи назив по овој кафани.

– Је ли? Како се зове та емисија?

– Исто ко ова кафана: „Код два бела голуба“. Жао ми је, али се не зове код две гутутке.

Поражена опозиција затрепта иза наочара, погледа ка улазним вратима кафане и, за неверовати, нађе излаз из мат позиције:

– Брате Милоје, твоји љубимци нису исти ко у време Господа, као што ти ни ова кафана није иста ко у време Ђуре Јакшића, Нушића и свих оних скадарлијских бисера које си набројао.

– Како, није иста? Она је под заштитом Републичког завода за заштиту споменика културе. Ту не сме ни ексер да се закуца без њихове дозволе, да би се сачувала аутентичност.

Коса хитро, попут девојчице, скоро поскочи уз помоћ свог штапића, притрча улазу кафане и упери штапом у месингану таблу, ликујући. Да не верује човек: „Код два бела голуба“ исписано латиницом.

Пружих јој руку, признавши пораз. А она ће, достојанствено и помало театрално:

– Сад кад си се већ предао, брате Милоје, дозвољавам ти, за утеху, да наставиш са храњењем тих твојих зликоваца. Само, немој да ти ја будем крива, ако твоје голубове процесуира нека *ad hoc* формирана институција Европске уније, а тебе оптуже као јатака. Ти иначе имаш два смртна греха: молиш се Богу са владиком Артемијем и угостио си његове монахе. И то ти није доста, него гостиш и голубове. Бојим се да си незајажљив у тим тешким гресима.

Други мој опозициони блок, који је покушао да осујети моју љубав, је комунална полиција. Једног преподнава, док су се моји лепотани тискали око мене, неко иза леђа строго загрме:

– Господине, то јесте хумано, ал није лепо.

Окретох се и угледах крупног човека и једну даму, у униформама.

– Људи ја ово радим сваки дан, а престаћу, наравно, ако ме уапсите.

Колегиница, оног дрчног, каже:

– Ма какво хапшење, побогу. Али ако већ морате то да радите, немојте им давати крупне комаде, да не остану на плочнику.

– Сестро, зар Вам ја личим на несавесног грађанина?

– Нисам то мислила.

– Можда. Мада сте тако нешто рекли, *de facto*. Ал , додадох, добро сам прошло. Ваше колеге без тог предимена „комунална“ апсиле су ме кад сам штитио стан и кору хлеба вазнесењских калуђерица у Овчару, верујући да су те калуђерице претежније од ових голубова.

– Да нисте ви...? – пита онај дрчни.

– Тај сам, главом и брадом.

Срдачно ми пружи руку. Изљубисмо се...

Тако моји лепотани и ја преживесмо две „непријатељске“ офанзиве и настависмо да другујемо. Код фонтане нам се почеше придруживати врапци. Додуше опрезно, ал свакодневно. А на Калемегдану по која врана. Доправде са дистанце, ал се ипак почасте.

Елем, да се вратим на почетак ове приче. У половини данашњег оброка мојих миљеника, затече ме мој друг са студија.

– Зар и за то имаш времена, грешни мој друже?

– Време, није наша заслуга. То је Божји дар. Ко таланти. Само је питање како те таланте користимо.

Он ми се придружи. Дадох му преосталу храну и он радосно, ко дете, поче да прислужује голубовима. Спонтано кренусмо у шетњу кроз парк. Кад уђосмо у Кнез-Михаилову, одлучисмо да свратимо у „Коларац“. Ко некад. Измењасмо вести о деци, унуцима и почесмо да сркућемо кафу. Он извади из ташне НИН и поче монолог:

„Слушај Милоје, ја не знам много о Цркви, о вери, о Предању. Ал знам толико да сам збуњен и запрепашћен. Чitam, одавно већ, како Иринеј Буловић папу назива „свети отац“. То исто понови патријарх Иринеј Гавриловић у Загребу, овог 2012. лета Господњег, у свом срамном интервјуу Хрватској телевизији ХРТ плус. Питам се, човече, да ли су ови људи нормални? Слушам владика Милутина ваљевског где, сагласно светим оцима говори човек гласно и јасно. Погледај, молим те, снимак на јутјубу под називом: „ЕПИСКОП МИЛУТИН ВАЉЕВСКИ ИСПОВЕДА ПРАВОСЛАВЉЕ“. Тај Владика Милутин казује оно што наши јадни и несрећни Иринеји не знају. (Вади бележницу и чита транскрипт беседе владике Милутина):

„...три најгоре авети, три седмоглаве аждаје устале су, кроз историју, против Светог Православља.

Прва јесте Нерон – Нерони; Диоклецијан – Диколесијани...

Друга седмоглава аждаја јесте Ана и Кајафа, Ирод, Понтије Пилат, књижевници, фарисеји... они који су Господа Христа убили на Голготи.

Трећа седмоглава аждаја, можда и најстрашнија, јер је ове две било лако победити, а ову је тешко победити, данас је моћна, јесу јереси, све јереси у Цркви Христовој од почетка до данас, које су поражене на VII Васељенском сабору, чију успомену данас славимо, дан победе православних над иконоборцима и тријумф светих икона. То је недеља православља! То данас ми православни празнујемо. Поред многих јереси нећемо заборавити римску јерес, римског папу који је највећу јерес прогласио на овоме свету када је рекао да је он намесник сина Божјег. *Vicarius Filii Dei*. Како то, папо римски, ти, смртни човек, можеш бити наследник, намесник Сина Божјег? Није истина! Ма колико то било тешко да разумеју и да схвате! Он је (папа) родио Мартина Лутера! А Мартин Лутер на хиљаде секти које харају светом! Које крв људску често пута пију! Децу убијају да би крв пили! Разне секте, ужасне које су плод рекао сам чији...”

Па то што тврди владика Милутин, зна свака баба. То само Иринеји не знају. Ајд овај бачки, он и није православни епископ, он се преверио, тј. верио са папом, примивши његов прстен. Ал шта би овом црном патријарху за име Бога. Ко да му је сврака мозак попила: српски патријарх највећег архијеретика зове „свети отац“.

И не само то. Погледај шта овај човек, ко у бунилу, исприча у овом данашњем НИН-у. Он јадник не зна да постоји разлика између нас и католичких јеретика. (Отвара НИН, потура ми под нос стр. 47. и показује крај левог доњег ступца, гласно читајући патријархове речи): „На крају крајева, и ако постоји та разлика хајде да видимо ко је у праву...” С њим бре нешто није у реду! Еј, човече, патријарх српски не зна да ли између нас и папе има разлике! А ако има, не зна се ко је у праву. Па да л је он чито св. Марка Ефеског, Григорија Паламу, источне патријархе...

Сем ових небулоза, овај човек и лаже, бре. Како га није срамота од година, кад је већ пану искаљао? (Окреће стр 48. и показује средњи стубац, читајући толико гласно, да се људи за суседним столовима почеше окретати.) Гледај како лаже српски патријарх, срам га било: „На крају крајева Перановићев рад је био мимо знања и сагласности Цркве. Њега је рукоположио бивши владика Артемије не знајући ни ко је ни шта је, и Перановић се у Епархији рашко-призренској обрукао. Ту сада више нема о чему да се дискутује“. Какво бешчашће! Каква брука и срамота! Каква лаж! И то од кога? Од патријарха. Где ће му душа? А истина је ово, кунем ти се Богом живим:

Прво, Перановића није рукоположио владика Артемије, него владика врањски Пахомије;

Друго: Кад је настао скандал и брука око Пахомија отац Бранислав, који је неколико година био свештеник у врањској епархији, је одлучио да побегне од тог срама и по добијеном канонском отпусту прешао у епархију рашко-призренску;

Треће: Несрећа која се, на жалост, догодила код оца Бранислава Перановића, догодила се у епархији шабачкој, код епископа Лаврентија, кога патријарх непотребно крије. Међутим, у „Православљу“ – новинама Патријаршије, сам епископ Лаврентије је о целом случају дао опширан интервју;

Четврто: Патријарх тврди да је Перановићев рад био мимо знања цркве. А човека су унапредили, непосредно пре несреће, у чин протојереја ставрофора у шабачкој епархији, што се иначе може догодити само на основу акта, односно сагласности Синода.“

Човек, који сеђаше са двојицом људи, за суседним столом, добаци:

„Издаја браћо! Издаја! Патријарх је само теглеће грло упрегнуто у кола издајника. Бич и узде је отео и држи кардинал Иринеј Буловић! А Иринеј Гавриловић, у ствари, и није патријарх српски! Он је екумениста тј. јеретик! И то по сопственом признању, које је исповедио у Бечу, кад се претпрошле године понизио до дна. Кад је и своје и наше достојанство бацио у брлог. Под ноге бечким јеретичима. Ал, чита их народ. Ко буквар. Неће они дуго. Већ их и гуслари увршћују у сој бранковића.“

Да прекинем ову мучну ситуацију, позвах конобара. Наручих још по једну кафу: нек буде грка. Грча од чемера.

Реко, слушај, друже мој. Ти си професор универзитета. Теби је, бар, јасно да јереси и скретања у светој Цркви никад нису долазила од обичних људи. Него од епископа и патријараха. Али Бог није допустио да Црква пропадне, упркос издајама. Јудино издајство није уништило, него учврстило веру нашу. Издаја у Ферари и Фиренци, на унијатском сабору, 1438/9. године, није уништила Православље, већ га преко Божјег човека Марка Ефеског учврстила. Тако и ово. Екуменистичка издаја Синода, с једне, и прогон владике Артемија, с друге стране, неће уништити, напротив, учврстиће Светосавље. И што вероломци буду бруталнији и безумнији, то ће, пре и више,

њихов крах и крај бити срамотнији. Зато ја мислим да је прогон владике Артемија и његове духовне деце нама на спасење. Нађи ми једног нормалног човека у земљи Србаља и у дијаспори, било мирјанина, било клирика, који не зна да је владика Артемије страдалник на правди Бога.

Нека би Бог умудрио залутале архијереје наше и оне прваке и вође наше који им праве чапраздиван. Послаћу ти електронском поштом, вечерас, део Молитве свенародног покајања светог Владике Николаја. Ајде да свако вече читамо срцем ту Молитву следећих 40 дана, па да поново седнемо и наставимо овај разговор. Ајде да се молимо за Патријарха нашег, да му Господ подари мудрости и Духа Светога, едаби се вратио себи и стаду своме, које је напустио тргујући Истином.

Изађосмо у реку људи која тече Кнез-Михаиловом улицом. Растадосмо се код Теразијске чесме.

Чим сам дошао у стан, пронађох Молитву св. Владике, и одаслах је моме другу:

„...Кајемо се за све грехе оних духовника и свештеника који у чему год згрешише пред Господом Богом и Светим Савом, било да малаксаше у вери или у страху Божјем; било да небрижљиви бише у делу Господњем или да ослабише у љубави братској. Уколико се они не кају, кајемо се ми за све што је зло пред Богом у срцу, на језику или у владању њиховом. Скрушено се кајемо, опрости им, Господе!

Кајемо се за грехе оних наших народних првака и вођа, који заборавише да су Свечи српски основали ову државу и да је ово света земља, и који заборавише да су истакнути за прваке и вође једног светог и мученичког народа, па без страха Божјег и љубави према народу злоупотребљаваше своју власт на народну привремену несрећу а на вечну пропаст и проклетство себе и своме породу. Скрушено се кајемо, опрости им, Господе!...

Кајемо се за грехе свих српских синова и кћери, који презреше дух и искуство и памет и веру и светињу и поштење и доброту свога народа, и примише туђинску лудост и непоштење и сваку јевтину робу, да тиме замене чисто злато народно, у стотинама ватри опробано. Скрушено се кајемо, опрости им, Господе!“

Добих одговор: „Хвала. Почињем вечерас. У име Бога, видимо се за четрдесет дана.“

11. октобар 2012.

МОЛИТВА ЗА ПАТРИЈАРХА, ОПЕТ

Овог прохладног поподнева, по већ устаљеном правилу, пред смирај да-на, шетао сам са старцем кроз шуму. Јесење лишће је већ саткало ћилим који је ветрић разастро по нашој стази. На једној од раскрсница са које се гранају уски, кривудасти путевци, у разним правцима, старац застаде, наслони се на свој штапић и надовезавши се на претходни разговор који смо водили рече:

– Ево – каже – тако изгледа скретање са светоотачког пута. Ко се упути једном од ових странпутица кроз шибиље, залутаће. А ако буде упоран у свом лутању, уздајући се у себе и у своје снаге, губиће се све даље и више. Само онај ко надрасте своју гордост и као блудни син одлучи да се врати, истим трагом којим се отиснуо у беспуће, успеће да поново изађе на прави пут. Тај подвиг, повратка, је, у ствари, покајни пут.

Бог ми је учинио голему милост, да готово свакодневно проведем по један сат у шетњама са старцем, сабирајући бисере његове мудрости, којима он очински обуздава моје нестрпљење или исправља моје непромислице, гурајући ме у радост смирења.

– Истина се – вели – не може закопати. Она, што се дубље закопава, све сјајнија васкрсава. Зато се не треба обазирати на клевете и лажи, у којих су ноге кратке...

– Али, разумем да неко ко је на позицији црквеног великодостојника, може, свесним лагањем, толико да обешчисти и унизи то своје достојанство...

– ...Да, да – започеће, као да хоће да изрази неслагање са мојим ставом. Знате, брате Милоје, постоји прича о томе како је у једном месту био поштар врло лошег карактера. Толико је порока и грехова имао да су га се сви људи гнушали. Али то није умањило радост родитеља који су живели у том месту, а имали су на фронту сина јединца, који им је после дужег времена послао писмо, јављајући, за родитеље најрадоснију вест, да је жив и здрав. Дакле, за родитеље није било битно то што је поштар неморалан, пијанац, коцкар, прељубочинац, крађи склон... За њих је било битно оно што је, по том поштару, послато и ко је то послао.

Исто тако знамо да је Господ преко гаврана слао храну светом Илији. Могао је Он то послати по голубу, или соколу, на пример. Но, примаоцу је било битно: ко шаље и шта шаље.

Тако и то: када видимо свештеника или епископа чији лични живот има мана, ми на то не треба да гледамо, већ да видимо шта нам преко њега стиже и од кога стиже. Ако стиже...

Међутим, ако он изневери догмате и погази каноне, он је тиме окренуо леђа Једној Светој Саборној и Апостолској Цркви, и од таквог, по учењу светих отаца, треба бежати. И не само бежати, већ обелодањивати истину. Јер, ћутати пред безакоњем, пред издајом вере, значило би саучествовати у издаји вере, а тиме и у издаји Бога. Ако би сви клирици ућутали, камење би проговорило. Проговорила би Божја дела...

– Али, може ли се острашћени злотвор зауставити у свом злу над жтрвом?

– Може. Зауставиће га смирење и добротинство жртве. Знате, када је Јулијан Одступник саслушавао светог Василија Великог запретио му је:

– Све ћу ти одузети!

– Па, немам ништа нарочито, сем неколико књига. А и то сам прочитао.

– Протераћу те!

– Па, свуда је земља Господња.

– Убићу те!

– Само ћу пре са Господом бити.

– Каква дрскост, нико ми није тако одговарао!

– Па, нисте имали прилике да се сретнете са хришћанским епископом.

Много пута сам, сећајући се старчевог смирења, говорио пријатељима: људи, толико мудрости и толико чистоте у срцу једног човека није могуће опричати нити описати. Знате, кад га упоредим са мојом млађом унучади-ма, Јованом, Мартом, Мионом и Магдаленом, долазим до закључка да су они, иако простодушни, чиста срца и добри као хлеб, већ лукави – за старца. Имам осећај да се он за своје целате моли, да их искрено жали и да их воли.

На један покушај да расуђујем по моме аршину, алудирајући на неправду и клевете које су му нељуди учинили, он застаде, погледа ме и упита:

– Брате Милоје, знате ли на које дрво лети камење?

Затечен питањем, погледах га ћутећи.

– На родно, вели, и настави ход.

– Причао ми је један очевидац, како сте разговарали са представницима Међународне заједнице, који су, у ствари, насилно спроводили признање Косова. Да ли је то допринело да вас „каменују“ и они и њихови слугани који од нас изађоше?

– То више није важно. Знате, ја сам им рекао: У вас је сила. Ви нас можете кажњавати, прогонити, па и убијати. Једно, међутим, не можете. Не можете нас натерати да пристанемо на оно што ви чините и што намерава-

те да чините. Јер, ми бисмо својим пристанком амнестирали ваш злочин. Били бисмо саучесници вашег зла...

– Да ли Вас је тај став руководио да не дате благослов потпредседнику САД, Бајдену, да посети Дечане.

– Између осталог, јесте. Нико од нас нема право на два аршина у исто време. Јер је казано, каквом мером меримо, онако ће нам се мерити. Знате, како каже мајка Јевросима?

– Да. Други су, међутим, потрчали у сусрет незваном госту и погазили поредак, преотевши улогу домаћина.

– Да, образложили су то традиционалним гостопримством нашег народа.

– Ко их не зна скупо би их платио. Кад сам ја, руковођен, уз остало, традицијом гостопримства примио црноречке монахе, то је био кључни разлог да ме исти ти „приврженици гостољубља“ анатемишу.

– Знате, брате Милоје, како је казано: Не пада снег да покрије брег, него да свака зверка покаже свој траг. Иза свих нас остају трагови. Они се, срећом, не могу обрисати нашом вољом...

Испратих старца до његове келије и, узевши благослов, сачеках док се попне уз, више мердевине него степенице, до своје собице. Увек стрепим да ли ће оне шкрипаве кружне степеничице издржати. Кад старац замаче навише, кренух, по обичају пешице, назад. Још као да чујем те топле очинске речи. Задивљен духовним горостасјем овог тихог, кротког старца, у паркићу на углу Цвијићеве и Старине Новака, угледах неколико врана како, опрезно, кљуцају комад хлеба који је неко бацио на травњак. Седох на оближњу клупу, недалеко од врана, док су ми у ушима још увек одзвањале старчеве поуке. У том трену, паде ми на памет једна дивна и тужна слика из приче Иркиње Мери Волш, коју је на српски превела предобра старица Косара Гавриловић.

Та прича Мери Волш почиње овако:

Током дугих година рада на Косову често сам се сећала прича свог оца о његовом детињству у грофовији Кери, у југозападној Ирској. Мој отац је одрастао близу града Дингл и много времена је проводио на планинама Кери, што му је пружало прилику да посматра многе и разноврсне природне појаве, укључујући и – једном – „суд врана“.

Ову ретку појаву мало ко је видео, али се она често помиње у средње-вековној литератури. Једна птица – „оптуженик“ – бива опкољена великом скупином врана. Жртва је изолована, а вроне врло важног изгледа, заузимају положаје по околним гранама. Изгледа да свака има одређену улогу, неке су тужиоци и судије, а има и обичних судских послужитеља. Неко време

изгледа да само гракћу, излажу доказни материјал. Без изузетка, суд одлучује да је оптужена врана крива и да мора бити кажњена. Вране тада слећу са грана на ону оптужену и кљуцају је до смрти. После „суђења“ и извршења смртне казне, јато врана диже се у ваздух и оставља измрцварен леш оптуженика да труне.

Посматрачи природе не могу да објасне ову појаву: зашто нека група осећа потребу да се окрене против једног од својих чланова, и потом узима учешће у јавној и сложеној церемонији чији је исход унапред одређен.

Крај те приче слови овако:

Мој отац је видео суд врана. И ја сам га видела. Вране-убице које сам гледала како кидишу на беспомоћну жртву непријатељи су истине, и правде, и људских права на Косову. Она усамљена врана у средини суднице то је српски народ на Косову. Њему се суди без видљивих разлога; његова кривица је установљена пре него што је суђење почело; он је осуђен на смрт и над њим се немилосрдно извршава смртна казна. Догађања на Косову подсећају нас на роман Вилијама Голдинга *Господар мува* у коме руља убија Пигија без разлога, само зато што је друкчији од осталих и што је било потребно наћи жртвеног јарца.

Нисам у стању да затворим очи пред убилачком свирепošћу руље. Нисам у стању да затворим очи пред бескичмењаштвом и лицемерјем оних који подржавају руљу и праве јој уступке не би ли одржали сопствени „кредибилитет“. Одбијам да затворим очи пред свирепošћу оних који су сами себи дали мандат да штите закон и решавају сукобе на Балкану, а уместо тога сеју семе будућег рата.

Устадох и упутих се навише, ка центру. И као да угледах репризу слике из приче Мери Волш. Само што се, у овој мојој слици, уместо вране-осуђеника однекуд нађе мој старац. А око њега, као да гракће и немилосрдно насрће група утвара дугих хаљина боје врана. Најнемилосрдније бејаху две, којима се око вратова, оним кичерајским лажним сјајем, пресијаваху неки крстови, какве сам виђао на људима, у мантијама, око римских катедрала. Њима следоваше једна чудна врана. Та чудна врана није бела врана, него исто црна. Не може бити црња. Од оне две се разликоваше по томе што јој на глави бејаше бело, у ствари упрљано-бело перје.

Пиштаљка полицајца на раскрсници ме врати у стварност, те убрзах корак Светогорском улицом. Опет, као да угледах оне вране, како гракћу око старца.

Ухватих себе како се, у мислима, придружујем Мери Волш, довикујући колко ме снага носи:

И ја сам видео суд врана!

Она усамљена врана у средини је мој старац!

Ни ја нисам у стању да затворим очи пред убилачком свирепošћу банде, нити да затворим очи пред бескичмењаштвом и лицемерјем оних који подржавају банду, или јој ћутањем гурају у кола, ради сопственог комфора!.

Морам да састрадавам са овим благочестивим старцем!

Морам!

Почеше ми се ројити мисли:

– Господе, Мери Волш одбија да затвори очи пред свирепом стварношћу распетог Косова;

– Митрополити Серафим китарски и Серафим пирејски одбијају да затворе очи пред разбојничким безакоњем над распетим косовским владиком Артемијем;

– Правдољубиви Чеси скресаше у лице Олбрајтовој њена зверства на окупираном Косову;

– Руски амбасадор Александар Кунузин, у сред престоног града Београда, громогласно пита: Има ли овде Срба?

И као да, за трен, зачух како грми свети Ава из Ђелија:

„Гле, ... како је мрак попао земљу Србију.

Каква тмина!

Каква помрчина!

Где су Срби?

Много је бивших Срба, а правих Срба, авај, како мало!“

Пролазећи поред „Српске кафане“, код Атељеа 212, вратих се у стварност, када зачух иза себе глас који ме дозива. Окретох се.

– О, Луле, брате, од када се, што би рекла наша бивша браћа Црногорци, нијесмо гледали?

– Богме прође царева година. Свратих с мојим пријатељем на „шумадијски чај“, па те угледах кроз прозор. Ајде да нам се придружиш.

– Мене ти је на друговање, тешко наговорити. Ко жабу у бару.

Уђосмо. Луле поручи и за мене кувану ракију.

– Моји Драгачевци не кажу кувана, него врућа ракија. И не рачуна се у праву ако није запржена са усијаног кукача.

– Е, то је оно право. Кад запуши и замирише цела кућа, упаде Лулов пријатељ, Душан.

Измењасмо новости о пословима, о чељадима... Утом, стиже и моја врућа. Мрко-златне боје. Пушкара се. Подигосмо чаше.

– Дај Боже, све што је добро нама и роду нашему.

– Боже дај!

Кад отписмо по неколико гутљаја, поче Луле своју заиста тужну причу, коју, до сада, нисам чуо:

„Прочитао сам, вели, твоју „Молитву за Патријарха“, а и све оне које су иза ње дошле. Људи моји, ово је заиста дошло последње време. Дочекасмо да Патријарх српски не зна има ли између нас и католика разлике. И још, вели, ако би постојала каква разлика, да видимо ко је у праву.

Будибогснама!

Када сам прочитао онај интервју у Нин-у, било ми дошло да одем у Патријаршију, да га пронађем и да поступим, или ко она баба Славка из Ужича, да клекнем и да завапим: врати се вери нашој и врати нам веру, или да поступим ко што је урадила она бабушка у Русији када је пољубила крст, а плунула на руку владике обновљенца, тамо у време Лењина, када су поједини епископи продали веру за вечеру, ко сад наш Патријарх и поједини епископи што учинише, жалосна им мајка.

Мало ме ублажише ове ваше молитве, па сам се ломио да и ја напишем једну. Али ја ти нисам вичан том писању. Овако, као што видиш, могу да мељем, ко воденица, цео летњи дан до подне. Ал кад треба да пишем, ни да глонем. И у војсци када сам био, обично сам слао дописницу или разгледницу, колико да се родитељи не секирају. Писма сам ретко писао. Тако, уместо да напишем молитву за Патријарха, ја ти превијем лист и напишем кратко писмо моме свештенику. Баш данас сам га предао на пошту. Могло је безмало стати и на дописницу. Да сам знао да ћемо се срести, понео бих, да ти прочитам. Имам копију. Кад дођем кући, задужићу синка да ти пошаље, овом модерном поштом.

Право да ти кажем, када сам читао новине у време оно када си примио монахе владике Артемија у Лозници, па кад си на Божић позвао у госте владика Артемија и његово монаштво, па после, за твоју обетину, кад сам на интернету видео пуно двориште калуђера и калуђерица.... био сам прилично резервисан. Ко велим, човече, Свети Синод их протерао, а он их прима. Нисам тада знао да нам Синод није свети, него издајнички. Нисам тада знао да ће патријарх Иринеј и Иринеј Буловић највећег јеретика и србоубицу звати „свети отац“ и да ће цео Синод ићи да се лиже са лукавим Латинима и то, на срамоту, испод слике србождера Алојзија Степинца. Нисам тада знао да нам је на трон патријарха дошао екумениста – свејеретик, како се, сам офира, у Бечу.

Човече, заплака се Луле, ко мало дете, суза му сузу стиже, да дочекам да мој Патријарх не зна да ли постоји разлика између нас и оних што су нас бацали у Саву, што су нам лупали лобање и бацали у јаме, што су парали утробе трудним Српкињама, што су нам клали ђаке и учитељице... Да мој Патријарх прође поред Јасеновца као поред турског гробља, идући на канабе хрватском председнику у време кад овоме беше испод части да дође на инаугурацију, мог, српског, председника. Да доживим, да хрватски председник захвали мом партијарху зато што је екумениста, тј. јеретик. Да доживим да мој Патријарх на ХРТ-у папу зове свети отац...

Мој покојни отац Бранко и мајка Мара су из те Степинчеве државе, под чијом се фотографијом слика издајнички Синод, бежали два пута у своје веку. Четрдесетпрве и деведесетпрве. Први пут, у време избеглиштва пострадаше очева сестра Љепосава и кћи Вукосава. Вратише се, после рата, наивно верујући у братство и јединство хрватске лисице из Кумровца.

Ринташе они, Бог да има душу прости, и ја и моја браћа, Вукашин, Ратко, Војислав и Милан, како смо пристизали, скоро пет деценија. Сагради-смо дворе у Славонији: велику и лепу кућу, економске објекте, набависмо најсавременију механизацију, запатисмо најраснију стоку... И 91, опет, у бежанију. Доживесмо, потом, да нам „брат Хрват“ у Срему понуди размену: он нама његову трошну страћару, а ми њему, у Славонији, читаве дворе, механизацију, економске објекте... Још каже у сред земље Србије: ако нећете да се мењамо, јавићу тамо – биће вам сравњено са земљом све што имате, за 24 сата. Пристадоше весели тата и наш најстарији брат. Нек носе, веле. Прошлог рата нам отеше све. И штокове, од прозора и врата, су почупали и однели. Сагубисмо Вукосаву и Љепосаву. Овог рата нам отеше кућу и кућиште. И право на гробно место. Само зато што смо православци!

Нек носе, и ја велим. Отето проклето. И ја њима, као крвожедним србомрсцима, морам да опростим. Јер, Господ нас учи да опраштамо дужницима својим. Али нећу и не могу да заборавим! И како, браћо моја, како да опростим Патријарху моме, издајнику моме, не вала му било, његову екуменистичку превару, његову издају?...

Ломио сам се данима.

И одлучио сам да моме попу напишем оно што написах.

Не могу више!

Догорео луч до ноката!

Морам издајницима да окренем леђа и да им довикнем да ни ја за њима нећу.

Нећу па да би ме, што вико ти, секли на комаде. (Опет му сузе линуше низ образе.)

Наругаше се сагубљеном гробу моје сестре Вукосаве изроди. Са том раном су ми и отац и мајка отишли у гроб! Сахранили су је, у избеглиштву, на неком пропланку, у некој шумици у Србији. Никад више нису могли да пронађу то место и њен гроб, због чега су цео живот туговали.

А наши првосвештеници погазише све наше муке, све наше туге, све наше жртве... Пристадоше, рђе, на заборав. Заборавише да србомрсци побише 700.000 људи, међу њима и 110.000 деце... И да отеше право мојим родитељима на огњиште. И на раку у славонској ораници коју су заливали знојем и сузама...Издајници... Изроди... Јуде... Да ли мисле умирати несрећници несретни..."

Луле и ја се растадосмо на тргу Николе Пашића. Изљубисмо се.

– Послаћу ти оно писмо, каже.

– Важи, Луле, роде. Нек ти Бог даде снаге да истрпиш! И да трпљењем спасаваш душу своју.

Пролазећи кроз Безистан, као да осетих неке вреле мраве, како ми силазе низ образе, у браду.

Добих, те вечери, Лулово писмо:

„Свештенику Јовану Јефтенићу при храму Светог Пантелејмона Београд

Часни оче,

Већ дуже време, након отворених декларисања нашег Патријарха и појединих епископа попут Иринеја Буловића, као екумениста, осећам духовну тескобу.

Након срамне посете Синода Загребу и њиховог позирања испод портрета Алојзија Степинца који је благословио да две трећине његових свештеника учествује у свирепим злочинима над православним Србима;

Након интервјуа нашег Патријарха ХРТ-у у коме, попут бискупа Иринеја Буловића, највећег архијеретика и србомрсца – папу назива „свети отац“;

Након његовог интервјуа НИН-у у коме он не зна има ли између нас и католика разлике, и још вели, ако има да треба да се види ко је у праву... дефинитивно сам се учврстио у уверењу да је врх СПЦ упao у провалију издаје и у јерес екуменизма. Дефинитивно сам схватио да су наше духовне вође, које су заузеле место у Синоду, лажни пастири тј., по речи Господњој, вукови у јагњећим кожама.

Ако Патријарх светосавске Цркве не зна има ли између нас и папиних јеретика разлике – ја знам!

Знам зато што су моји родитељи Бранко и Мара у своме веку два пута бежали са свог прага из једног јединог разлога: ЗАТО ШТО СУ ВЕРЕ ПРАВОСЛАВНЕ!!!

Први пут 1941. пред терором Степинчевих крволока када у тој бежанији сагубише своје чедо, при чему никад више не нађоше гроб своје ћери, а моје сестре Вукосаве. Током те страданије мој отац је изгубио и сестру Љепосаву.

Други пут 1991, по папином благослову, остадоше без куће и кућишта и без права на сопствени гроб у Славонији, коју су читав живот заливали знојем и сузама.

Часни оче,

Поседујем текст који је у „Добровољачком гласнику“ из 1933. године, посвећен моме ђеду Рему Копривици, испод чије фотографије стоји животопис овог честитог човека. Ево те фотографије:

Ремо Копривица

Часни оче,

Ја немам право да заборавим гроб и аманет мога
ђеда, ја немам права да заборавим тугу и муку мојих
покојних родитеља, ја немам право да заборавим
изгубљени гроб сестре Вукосаве, ја немам право да
продам нити издам веру отаца мојих.

Због тога сам одлучио: ја за незналицама, из-
дајницама и одродима више нећу!

Часни оче,

Са болом у срцу, обавештавам Вас да, све док се јавно не оградите од
безакоња и безчашћа лажних архипастира, попут Патријарха, бискупа Ири-
неја Буловића и њима сличних, не могу Вас примати у свој дом, нити ћу
долазити к Вама.

Духовну опскрбу ћу потражити код пастира добрих, које препознајем у
владици Артемију и његовим јерејима, који стоје на путу који су трасирали
наши свети оци, јер су тим светосавским путем корачали и оци моји. Нећу
претке да изневерим, нећу потомство моје да осрамотим.

У Београду, 27. новембра 2012.

Са жељом да се наши залутали
пастири врате вери светосавској,
Милутин Копривица“

Поново ми се оте суза.

Приђох кандилу и иконама. Клекох.

Господе,

Помози нашем Патријарху да се отрине из канџи зла.

Помози му да се врати Теби, себи и роду своме.

*Помози му да остатак живота свога проведе у миру и покајању, едаби
добар одговор дао на Стирашном Суду Твоме... едаби се вратио Светом Сави,
Јусћину, Николају...*

*Подари му, Милостиви, разума да не цвеља и не распућује децу светосав-
ску, ради утађања осведоченим крвницима рода нашега.*

И помози Милућину да понесе и истини бол свој...

28. новембра 2012.

БЕСЕДЕ

БЕСЕДА НА КОСОВУ – 29. децембра 2012.–

Ово је заиста један предиван осећај који смо доживели јутрос у овој катакомби Светог Саве у Жеровници, на Светој Литургији. Дакле, док буде међу Србима народа оваквога кова, какав је јутрос био у овој светињи, дотле ми пропасти не можемо.

Велика је радост када човек види како земља Србија постаје гостопримница за косовске прогнанике, и како у земљи Србији почиње да клија семе, које је владика Артемије однеговао у свом духовном расаднику, за ових тридесетак година, боравећи овде међу Вама. Преко већ стасалих плодова, преко његове духовне деце шири се нова сетва и ничу богоугодни усеви што је заиста гаранција да ћемо сачувати веру ђедова и прађедова наших.

Ја заиста немам речи да искажем радост коју осећам овде међу Вама.

Нека би Бог дао да ове границе које нам постављају између нас, нестану једног дана. То што се сада чини са нашом Отаџбином, са нашим огњиштим, са нашом земљом, биће привремено.

Ниједно Царство, од Вавилона до данас није опстало. Ми, као хришћани, верујемо и знадемо да ће и ово америчко-европско царство пропасти, и да ће наша земља, која је окупирана, опет бити слободна, и да ће границе, које нам поставише, кад-тад бити избрисане. Битно је да ми у срцу чувамо и сачувамо Косово, ту нашу светоотачку светињу, и да не пристанемо на оно што од нас траже бахати силници овога света.

Нека би Господ дао, да се у радости, у заједништву, у вери чврстој – Светог Саве, виђамо, на многаја лета!

Ко изда колевку Србинову, нека потражи место за своје име крај камена на коме пише:

*А што пишах за проклејој Вука,
Проклеј био и ко га родио!
Проклејо му њлеме и колено!*

БЕСЕДА НА КОСОВУ – Савиндан, 2013. –

Благочестива браћо и сестре, помаже Бог!

1966. лета Господњег, на данашњи дан, свети ава Јустин у Ћелијама, на овај благочестиви и најрадоснији дан српског рода после Божића, угледао је Велики Петак.

Угледао је тмину над земљом Србијом, говорећи:

Каква ѿмина! Каква ѿмрчина!

И питао:

А Срби? Где су Срби?

И одговорио:

Мноѿо је бивших Срба, а ѿравих, авај, како мало.

И повео нас је тада ава Јустин, у својој беседи, на ходочашће земљом Србијом: у српску престоницу, на Теразије, по раскрсницама београдским, пред Универзитет, пред Патријаршију српску, по српским варошима и селима...

И свуда је видео: распет Свети Сава. Распет и вапије: *Ойростѿи им Боже, јер не знају шѿа раде.*

*

И ево, скоро пола века касније, од ове беседе светог аве Јустина, ми пред нашим очима гледамо сличне призоре: по земљама српским пободени крстови и на њима распет Свети Сава.

Само што су нам се нешто почешћали ти крстови. Згуснули се. Где год се окренемо видимо пободене крстове:

– Ако погледамо у Студеницу коју испоганише новотаријама и батаљивањем иконостаса – видимо распет Свети Сава.

– Одемо ли пред Жичу, и тамо испрљаше светињу новотаријама, порушише гробље... – видимо распет Свети Сава.

– Пред сваком нашом црквом и пред сваким манастиром које упрљаше новотаријама – распет Свети Сава.

– У свакој нашој цркви коју оскврнуше јеретици, у које их уведоше наши екуменисти – распет Свети Сава.

– Над сваком светињом нашом, у сваком олтару, где се уплашени, али не од страха Божјега, него уплашени за кору хлеба – наши јадни јереји моле Богу да ови – који папу, тог најпалијег у грех човека, од Јуде Искаротског до данас, зову „свети отац“ – они, наши уплашени јереји, моле се Богу да такви *правилно управљају речју Истиине Божје* – и тамо видимо: распет Свети Сава.

– И тамо где епископи наши, који сами себе проглашавају бискупима – носе бискупско прстење и папине напрсне крстове, а наши уплашени, за кору хлеба, јереји моле се да такви *правилно управљају речју истиине Божје*. И тамо, дакле, распет Свети Сава.

– Пред Богословијом, на којој трују душе наших младих богослова и у чија срца сеју то погано семе екуменизма – распет Свети Сава.

– На Косову, где Синод учини невиђено братоубиство а Теодосије учини оцеубиство – распет Свети Сава.

– Пред опустелим косовским светињама, одакле одоше у егзил монаси рашко-призренски – распет Свети Сава.

Данас, 2013. године Господње, о радости, благодат коју осетисмо јутрос у овој светињи не може се исказати речима, не може се описати.

Данас, 2013. године Господње, у разасвит осетио сам неку топлину око срца. И када је зора раширила своја крила над духовном колевком српског рода, над грудом косовско–метохијском:

учини ми се као да угледах цара Константина и царицу Јелену како по-дижу погажен крст;

учини ми се као да опет видех Косовку девојку како вида ране Србинове;

учини ми се као да опет видех жене мироносице како помазују ране Христове;

учини ми се као да угледах како васкрсава Свети Сава!

Из катакомби Рашко-призренске и косовско-метохијске епархије у егзилу земљом Србијом бруји: *Алилуја*.

И као да чух однекуд онај глас, онај позив или можда – онај призив:

Востани Србије,
Давно си заспала,
У мраку лежала,
Сада се пробуди,
И Србље возбуди.

Нека вам је, браћо и сестре, срећан и благословен овај данашњи велики српски празник!

Нека би нам Свети Сава помогао да се сложимо, да се обожимо и да се умножимо. И да угледамо светлост која се појављује над овом помрчином, над овом мркином у коју су наше слепе и глуве духовне вође гурнуле отаџбину нашу.

Из зарђале и смрдљиве композиције која тутњи земљом Србијом, под теретом екуменизма, из чељусти, из ручерди поганог екуменистичког јересја, тог великог *Голијаша*, отрже се један *Давид*.

Отрже се један човек.

Отрже се један човек малог раста, чисте душе а великог срца – наш благочестиви владика Артемије.

Отрже се и изађе на гору.

Изађе, да нам покаже пут из тмине.

Да нам покаже пут из помрчине.

Да нам покаже пут који су утабали наш Свети Сава и Симеон Мироточиви и сви светитељи српски до светог Николаја и аве Јустина.

И ми који имадосмо срећу да изађемо с њим на гору, угледамо ту утрвену стазу.

И гле, видесмо како су екуменисти почели по њој да бацају трње. Да је затрњују. Да сеју отровни коров. Да сеју кукољ.

И зато саберимо се, браћо и сестре, да очистимо стазу Светог Саве од тог кукоља, од тога трња.

Када смо слушали ову дечицу како поју *Ускликнимо с љубављу*, заиста не може човек да се одупре а да му се не отргне суза из ока.

Али суза радосница.

Радосница, зато што кад човек види овај благочестиви народ, добије снагу јер види: Србинова вера пропаднути неће!

Живели, на многаја лета!

БЕСЕДА НА ТРИБИНИ У ШАПЦУ – 17. јануар 2013. –

Помоз Бог, браћо и сестре!
Благослови Оче!

У првом реду да вам се захвалим што сте ме позвали у овај лепи град добрих и благочестивих људи, који ми је остао у прелепој успомени кад сам пре неколико година учествовао у једној двочасовној емисији као гост ТВ Шабац, којом приликом су моја *Казивања* изазвала огромно интересовање.

Наслов теме ме обавезује да се изјасним ЗА или ПРОТИВ доласка папе у Србију.

Одмах да вам кажем ја сам ЗА.

Ако није нескромно, ево кандидујем се у Одбор за дочек папе. Да изађемо пред њега, да раширимо руке, да му ставимо златан прстен – а ако не будемо при парама, позајмићемо оне што је он даривао својим верним слугама, господи – Иринеју, Амфилохију, Андреју, да закољемо угојено теле, да позовемо моје драгачевске трубаче, да се радујемо и веселимо.

Вера наша нас на то обавезује, Прича о блудном сину, јел тако?

Кад то да учинимо?

Чим чујемо да је завапио: Згреших небу и Богу – кајем се!

Згреших земљи и људима – кајем се!

Згреших вама Србима – кајем се!

Чим чујемо да каже кајем се:

што отпадох од Једне Свете Саборне и Апостолске Цркве;

што оскрнавих Символ вере;

што се из мог јеретичког змијарника искоти преко 30.000 секти;

што су плод мога одступништва инквизиција и ломаче на којима су у мукама скончале хиљаде хришћанских душа;

што благосиљах ратове који оставише за собом згаришта, крв и сузе;

што радих на уништењу малог српског народа;

што трампих истину за лаж;

што погазих каноне и Предање светоотачко;

што се прогласих непогрешивим намесником Божјим те потиснух Христа са земље;

што из те лажи произађе на хиљаде лажи, дволичја, лукавстава;
што у се из гордости моје изроди мржња према другачије мислећима, а нарочито према православнима...

Кад чујемо те покајне речи – тада ми као деца Божја, као хришћани, као Светосавци, треба да се радујемо и да узвикнемо: *Овај изјубљен беше и нађе се!*

До тада, само они који су продали веру за вечеру, само они који образа немају, само они којима је сврака попила мозак, само они који се Бога не боје и људи не стиде, само они могу да савијају кичму пред србомрцем и србоубицом какав је папа, само такви одроди и изроди могу да таквом зликовцу тепају „свети отац“, само они ко потоње моралне беде и духовне наказе могу да примају од њега бискупско прстење и напрсне крстове какве носе његови бискупи, само такви духовни лакрдијаши могу да гурају кола која иду у пропаст, у пакао, како каже свети Јустин, и да их подмазују потписивањем примата, тог највећег богохулитеља и богоотпадника, од Јуде Искариотског до данас.

Да ли претерујем?

Можда сам ја један од *зилоша* о којима је говорио Патријарх када је посетио Загреб и кад се сликао испод иконе Алојзија Степинца; или један од православних *фундаменталиста*; или један од православних *вехабија* како нас назва један митроносац који клечи по католичким катедралама на католичким мисама.

У размишљањима: папа у Србију – да или не, дозволите ми да вам предочим једну чињеницу. Цитираћу вам део писма италијанског генерала Александра Лузана Мусолинију:

„Дуче! Моја безгранична оданост према Вама ми, надам се, даје за право да, у нечему, одступим од строгог војничког протокола. Зато и журим да Вам опишем један догађај којему сам, уназад три седмице, лично присуствовао.

Обилазећи среска места Столац, Чапљину и Љубиње – сазнам од наших обавештајних официра да су Павелићеве усташе, претходног дана, починиле неки злочин у једном селу (Пребиловци)... Недостају ми речи да опишем оно што сам тамо затекао. У великој школској учионици, затекао сам заклану учитељицу и 120 њених ученика! Ниједно дете није било старије од 12 година! Злочин је неумесна и невина реч – то је превазилазило свако лудило! Многима су одсекли главе и поређали их по ђачким клупама. Из распорених утроба усташе су извукле црева и, као новогодишње врпце, растегли их испод плафона и ексерима укуцали у зидове! Рој мува и несношљив смрад нису дозвољавали да се ту дуже задржимо. Приметио сам начети цак соли у ћошку и згрануто установио да су их клали полако, долећи им вратове! И таман кад смо одлазили, у задњој клупи се зачуло дечје крклање. Пошаљем двојицу војника да виде шта је. Изнели су једног ђака, још је био у животу,

дисао је са напола пресеченим гркљаном! Својим колима одвезем то јадно дете у нашу војну болницу, повратимо га свести и од њега сазнамо пуну истину о трагедији.

Злочинци су најпре, на смену, силовали учитељицу Српкињу (име јој је Стана Арнаутовић) и онда је, пред децом убили. Силовали су и девојчице од осам година. За све то време, певао је силом доведени оркестар Цигана и ударао у тамбуре!

На вечну срамоту наше, римске цркве – и један божји човек, један жупник, у свему томе је учествовао! Дечак кога смо спасили, брзо се опоравио. И чим је рана зарасла, нашом непажњом побегао је из болнице и отишао у своје село, да тражи родбину. Послали смо патролу за њим, али узалуд; нашли су га на прагу куће закланог! Од хиљаду и нешто душа, у селу више нема никога! Истог дана... кад је извршен злочин у школи, усташе су похватале још 700 становника села Пребиловци и све их бацили у јаму или на животињски начин на путу до јаме побили... А таквих села, као што су Пребиловци, пуна је Херцеговина, Босна, Лика, Далмација. Покољи Срба су достигли такве размере да су, у тим крајевима, загађени и многи водени извори. Из једног врела у Поповом Пољу, недалеко од јаме у коју је бачено 4.000 Срба, избијала је црвенкаста вода, лично сам се у то уверио! На савест Италије и наше културе пашће неизбрисива мрља, ако се, док је време, не дистанцирамо од усташа и не спречимо да се нама припише да подржавамо безумље!"

Мусолинијев генерал не помиње Јасеновац, ни многа друга стратишта.

Немојте ми замерити ако ћу, овој тужној причи, придодати неколико чињеница о којима нас обавештава Међународна комисија за утврђивање злочина у Јасеновцу – у којој је члан и наш земљак, професор Универзитета у Лондону, г. Србољуб Живановић, кога сам имао част да упознам, да се више пута, са покојним Кијуком, дружим с њим и много сазнам о страдању Срба у Хрватској.

Та комисија је утврдила да је у Јасеновцу страдало преко 700.000 Срба, 80.000 Рома и 23.000 Јевреја. Једна наша несрећа у митри, „Падобранац“ га зову, је овај број десетоструко умањео у једној недавној изјави.

Од преко 110.000 пострадале деце најбројнија су српска деца.

Зна се да је 1.371 католички свештеник (дакле: од тројице – двојица) учинио најгрозније злочине, над Србима, у НДХ.

Са њима, са 1.371 србождером и ученицима њиховим, наш Патријарх и наш Синод се сликају, видели сте где. Њих уводе у свете олтаре цркава које саградише оци и ђедови наши, а у којима „нема места“ за владикау Артемија и његова духовна чеда.

Дакле, на челу тих зликоваца и крвника у мантијама (1.371 на броју) био је Алојзије Степинац главом.

Тог Алојзија папа проглашава блаженим и клања се на његовом гробу.

Под иконом тог Алојзија – слика се наш Патријарх и наш тзв. Свети Синод – наши бедни првосвештеници брадом али, на жалост, без главе.

Они, наравно, као слободни људи, имају права да се понижавају, да пузе. Покољења ће им судити, како вели Његош. Али, они немају права да погане пепео Светог Саве и свих светих Срба који су, кроз историју пострадали, да би сачували веру отаца наших.

Они немају наш мандат да чине то што чине, србски народ им није дао тај мандат.

Био сам пре пар дана у Руском дому на трибини „Беседе о православљу“ где је присутне одушевио бриљантни водитељ – козак, затим проф Светозар Радишић, козачки пуковник Видаковић и Љуба Манасијевић, што се не би могло рећи за двојицу говорника у мантијама.

Немадосмо могућности да постављамо питања, па ми пропаде помисао да изнесем своје импресије, а хтео сам да кажем да ми под кровом ове Руске куће навираху сећања:

1. Прво сећање ме врати на ултиматум руског цара Николаја другог Романова Савезницима: „Ако се српска војска одмах не избави из Албаније, Русија раскида савез са Антантом...“

2. Друго сећање беше на руског амбасадора који усред престонице Србаља, упита: „Има ли овде Срба?“

Хтео сам проф. Светозару, као српском јунаку и човеку чиста образа да поставим два питања:

1. Ако је папин пад после Јуде највећи пад у историји рода људског – ко су људи који тог проклетог папу зову „свети отац“

2. Ако се од јеретика, по канонима не сме узимати благослов јер је то злослов тј. проклетство – ко ће српску децу поучити да беже од екумениста јер су они јеретици – да не навуку проклетство?

Игњатијеви уџбеници веронауке им сигурно неће дати тај одговор.

Један од предавача у мантијама најављује нови васељенски сабор. То им треба јер су оних 7 погазили. Треба им да легализују своје безакоње.

Други, који је и митроносац, испричао нам је да је суштина Православља Љубав.

Да, да. Али која љубав? Љубав са папом? Са Хочеваром, који учи наше јаднике да у Европу не можемо са Светим Савом и ћирилицом?

Или можда та њихова љубав значи братоубиство над владиком Артемијем?

Или прогон и кажњавање рашко-призренских монаха?
Или искључивање из Цркве јереја и хришћана?
Или расрбљивање Српске цркве у Црној Гори, на Косову?

Браћо и сестре, кад нас душмани окупирају и поробе, отму територију и државу – има наде. *Ничија до зоре није ѿрела.*

Пропала су многа царства: вавилонско, римско, отоманско...

Пропашће и ово америчко-европско! А после пропасти завојевача робље бива слободно.

Али кад нам веру узму – нас више неће бити:

Тамо где је Стево постао Стипе, Стефан Иштван, а Илија Алија – тамо Срба нема!

И не само да их нема: то су најусташкије усташе, најмуслиманскији муслимани.

Зашто?

Треба сакрити своју издају. Своју проверу. Свој одрод.

Од кога?

Од себе. Од деце и унука.

Како?

Ликвидирањем сведока: јер само мртва уста не говоре.

Како још?

Прогоном сведока.

Како још?

Преверавањем сведока.

То је идеал НДХазиде, то је благослов папе, то је велики циљ: трећину маљевима и камама побити, побацати у голубњаче, другу трећину покатоличити, а трећу трећину протерати у бесповрат.

На једном моме имању у Драгачеву живе дечаци, сада већ момци Милош и Петар који су врсници мојих унука, а који су остали без огњишта, без детињства, без крова над главом... у Далмацији. У оној Далмацији о којој је писао Симо Матавуљ. У оној Далмацији где Пилипенда не даде веру за вечеру.

Нека ми старији који су у читанкама имали ову приповетку опросте, али због млађих из чијих читанки је то избачено – прочитаћу један одломак:

„У неко доба Пилипенда чу иза себе тутањ корака; упореди се и пође с њим Јован Кљако. Бјеше то живолазан старчић, који је прије двадесет и пет година учествовао у шибеничкој буни против владике Краљевића, кад оно хтједе да

поунијати православне Далматинце, а сад Кљако под старост, ипак превјери! Назва Бога Пилипенди и додаде:

– А, јадан Пилипенда, смрзну ли се?

– Валај да хоћу да се укочим овђе, насред пута, не бих зажалио!

– А јадан, а што ти... а што се ти не би уписао?

Пилипенда одврати:

– Валај, нећу, па сад цркао од глади! А нећете дуго ни ви сви, па да вам је цар поклонио цело Петрово поље!

Кљаку и друговима му Пилипенда бјеше жив, оличени пријекор; ипак се насија и поче извијати:

– Ама, Пилипенда, болан, оразуми се и чуј ме! Не учинисмо ми то од бијеса, нити мислимо остати у поганији, него... знаш... докле изимимо, докле спасимо нејач и чељад, па онда ћемо лако!

Пилипенда плъну.

– Ја не знам хоћете ли лако и како ћете, али знам да вам образ не опра ни-ко, ни довијека, ни докле вам буде трага!

Кљако се намршти, те ће опором:

– Блејиш, Пилипенда, али ћеш и ти бити унијат прије Ускрса!

Пилипенда стаде и викну:

– Ја се уздам у мога српског Риста! Ако ће ми помоћи, хвала му, ако неће, и онда му хвала, јер ми је све дао, па ми све може и узети, и душу! А ти...

Кљако га прекиде.

– Мучи Пилипенда, ја сам царске вјере!

– А, пасји сине – викну Пилипенда измахнувши штапином... – чекај да ти притврдим ту вјеру!

Али Кљако побјеже“.

Елем, да беше више Матавуља у време оно, да беше више Пилипенди, ми не бисмо сада имали српску Далмацију без Срба.

Тако беше и у Босни. Сећате се оне потресне слике из Андрићевог романа: Илија; Илија! Не заборави... пиштала је мајка кад су јој одводили сина у јаничаре. Али кад је Илија посто Алија заборавио је и оца и мајку, и ђеда, и крсну славу, и прекаду...

Тако и у Сент Андреји где Стефан постаде Иштван: од 7.000 Срба на попису 1696. године до 30 колко их данас има. Сви Срби данас у Сент Андреји могу стати под једну грану. Од седам цркава три више нису наше. И преостало ће отићи у руке католика.

Да се разумемо, да нам не пријиди мржњу, шовинизам: ја имам многи пријатеља међу муслиманима, католицима, Јеврејима – али моја вера је моја тајна.

Прича се, браћо Срби и сестре Српкиње, данас понавља на нашем Косову.

Једног тужног дана, представник НАТО окупатора каже: Артемије ће бити замењен кооперативнијим владиком.

Како он оком – слуге папе и ђавола скоком:

Угледали смо чин братоубиства: супротно Уставу, Канонима, прогнаше владику Артемија. Они што су им браћа јеретици разних боја.

И опет, супротно Уставу, поставише администраторе да уведу пустош тамо где је цветао духовни живот.

Био сам у манастиру Шишатовац, пре неку годину, када је на имендану владике Артемија говорио ректор карловачке богословије говорећи: *Не у Србији, не! у целом православној свету нико није заорао тако дубоку духовну бразду као владика Артемије! Нико! Преко 200 монаха је замонашио.*

И наравно, међу њима и оцеубицу. То није никакво чудо. Господ је имао 12 ученика па га је један издао.

Тако је иза братоубиства, дошао чин оцеубиства: за епископа, опет супротно Уставу, поставише оцеубицу.

Немадосмо аву Јустина да подвикне: „А Срби, где су Срби?“

Не смем даље да га цитирам, јер тешко је то учинити а не заридати. Али, заиста: да ли је и данас много бивших Срба, авај, браћо!

И шта је епилог овог безумља, овог бешчашћа које се збило у Епархији рашко-призренској:

Тамо где бивши Председник Србије, издајнички Синод и оцеубица Теодосије примише Бајдена, мимо дозволе домаћина, а затим Шаљу, Председника Албаније... тамо данас: Председник Србије не може на Литургију у Грачаницу. У Дечанима, ни на на Божић, немаде народа. У Грачаници на Божић – хапшење Србаља и прогон официјелног представника државе Србије.

Ето – то су плодови безумља! То су плодови братоубиства! То су плодови оцеубиства! То су плодови издаје!!!

Да, браћо Срби и сестре Српкиње: Издаје! Издаје! И опет кажем: Издаје!

Помакосмо старе међе! Постависмо границу у нашој отаџбини: с једне стране наши Срби, са друге Тачијеви Срби. Оне што прихватише косовске институције зову „Тачијеви Срби“. Немојмо се чудити ако једног дана прихвате и веру њихову, ако се провере.

Уместо да кажемо: господо окупатори! Ви силници Америке и Европе: признајемо, ви сте јачи. Ми с вама немамо снаге да се бијемо. Ви сте нас окупирали. Немојте тражити да се понижавамо. Немојте нас терати да ми правимо границу у нашој кући. Ви имате силу – правите је сами. Без нас.

Да се вратимо папи и новој латинској лукавшини.

Сада нам место вреће жита из времена Пилипенде – сад нам о глави раде испод жита – преко преваре која се зове екуменизам, коју нам потурају ко кукавица јаје, упаковано у форму тобожње љубави.

Шта о тој превари кажу Канони?

– 45. правило светих Апостола:

Епископ, или презвитер, или ђакон, који се са јеретицима само и молио буде, нека се одлучи; ако им пак доцуси, као клирицима, да што раде, нека се сврине.

Па видите ли слике и на званичном сајту СПЦ?

Па видите ли да су они сами себе одлучили? Само им то нико још није реко.

Или чујте канонски одговор св. Тимотеја Александријског: На питање да ли може један клирик да се моли у присуству јеретика – он изричито, императивно одговара: Не!

Или, 33. правило Лаодикијског сабора каже:

С јеретицима или расколницима не сме се заједно молићи.

Или, ово је нарочито битно! Они, то што раде, себи раде. Али ви, браћо и сестре, водите рачуна о себи и својим чељадима!

– 32. правило истог Сабора каже: „Не треба примати јеретичких благослова, јер су они више проклетства него ли благослови.“

И да не набрајам. Видим Богдан има фотографију како наш – није наш но папин – Иринеј Буловић, пали свеће у јеврејској синагоги. То, на жалост, чини и тзв. „Патријарх српски“. А канони светих Апостола? Обратите пажњу на 65. канон: „Ко се моли са Жидовима, да се одлучи.“

А 71. апостолски канон вели: „Ако који Хришћанин донесе уље у жидовско збориште, или у храм јеретички или пагански, на празник њихов, или кандило, или свећу ужеже, да се одлучи.“

Ето, и ти који су се одлучили од Цркве, они хоће да прогоне и искључују монахе, свештенике и народ српски из Цркве.

Поједини епископи и Патријарх газе свете каноне и чине невиђено безакоње.

Ко их је за то овластио?

Свети оци нису!

Српски народ није!

Ко је?

Можда папа?

Онда нек иду у Ватикан! Код папе!

Могу ли они бити наши пастири?

Наравно да не могу!

Да ли ми овим тврдњама осуђујемо или испољавамо самовољу – питаће неко?

Па, браћо и сестре, ми треба да се запитамо: Хоћемо ли слушати непо-
слушне?

Па свети оци нам кажу: за непослушнима је проклетство ићи!

Дакле, кад ми говоримо отворено о безакоњу наших првосвештеника – морамо наћи оправдање за то. Па зар ће камење проговорити, а ми да ћу-
тимо? Зар да ћутањем издамо Бога?

Тражите ли нам доказе за ове тврдње? Па ми смо их већ навели:

Од јеретика се не узима благослов јер је то проклетство, а не благослов.
И са њима се не треба молити, јер су тако заповедили свети Оци.

Ко су јеретици?

На хиљаде секти се окотило из папске јереси.

Има ли таквих јеретика и расколника међу нашим епископима?

Има! Хоћете ли доказе?

Завирите у ову књигу „Тајни безакоња,“ коју потписују један професор
универзитета, један књижевник, један публициста и један привредник.

Рецензент је Косара Гавриловић, наша старушка од 88 лета, писац, која
је била предавач на универзитету у Лондону, затим на универзитету Џорџ
Вашингтон у Вашингтону... Она је први изгнаник из Грачанице. Она је своје
имање у Америци поделила и дошла да служи роду и Богу. Да буде прево-
дилац владике Артемија у време окупације и плата за то јој је била једна
монашка келија и монашка трпеза. Кад ју је видео Атанасије Јефтић, оног
дана кад је разваљиво келије владике Артемија и његове фиоке, рекао јој је:
Напоље, за два саџа!

И да знате, Косара Гавриловић је прва која је од стране тзв. администра-
тора протерана с Косова! Намерно то кажем, јер је она старица од 88 лета
и српска деца треба то да знају.

Уредник ове књиге је др Десанка Крстић, наш велики национални рад-
ник. Она је била велики пријатељ митрополита Амфилохија, све док није
сазнала да се он верио с папом.

У Додатку књиге је и неколко мојих текстова.

Ако неко жели да прочита ову књигу, а нема могућности да је купи,
ја ћу замолити организаторе трибине да омогућимо бесплатно читање, на
библиотечком принципу. Овде (у *Тајни безакоња*) дате су истине у слици и
речи, па ће људима који не знају чињенице бити јасно ко су издајници у
роду нашем.

Прави православни епископи поступају као Његош. Из записа Љубомира Ненадовића сазнајемо како се понашао владика Раде кад су тражили да устане из фијакера јер наилази папа:

„Божа ти вјера, ја не хоћу срамотити оно мало црногорскога народа. Нека иде папа својим путем, нека слази с кола ко му је до сада слазио, а владика црногорски заиста неће.“

Е, таквим епископима треба бити послушан! За таквима треба ићи! А од оних који пузе и клече пред папом, који носе његово прстење и који га зову „свети отац“: бежите, браћо!

Бежите, браћо – јер је за таквима проклетство ићи.

Свети Владика Николај нам је оставио аманет: „Народ не треба да сле-дује својим слепим вођама кад га ови воде путевима лажним и удаљују од Бога и Божјег Закона.“

Амин! Амин!

Ко су данас следе вође?

То су екуменисти! Јер су они јеретици, за којима, по речи Владике Николаја не треба ићи.

Да ли су екуменисти јеретици?

Позваћу у помоћ неке свете Оце и неке преучене лажне пастире – вукове у јагњећој кожи, у одговору на ово питање.

Морам проговорити кроз њихова уста из више разлога. А један од њих је да вас не избаци из Цркве Иринеј Буловић који је сада и председник Великог црквеног суда. Шта ће човек, мора нешто шуркати, не може бити докон. А нема неког нарочитог посла: мало професорише на богословији, мало је декан тамо, мало епископ бачки, мало епископ бечки, мало-много бискуп са папиним прстеном и напрсним крстом, мало-много члан Синода – вечити, па портпарол – вечити, мало кичмоломац, мало прогонитељ светосаваца, епископа, монаха, мирјана, православних козака и иконе Мајке Божје...

Најважнија улога Иринеја Буловића је да децу на богословији науче онако како паше папи, и да направи гласачку машинерију у Сабору СПЦ. Тако сад имамо неког Давида коме добар домаћин не би поверио овце... Па Андреја који се хвали папиним прстеном и тиме како је трчао да узима благослов од многих бискупа, (не знајући да узима проклетство). Па Јована који десеткује жртве у Јасеновцу...

Ви знате ону народну: *Чеја се ђамешан стижди оним се будала ђоноси.*

Није проблем у стижду.

Није ни у будалама.

Проблем је у нама!!!

Да, браћо и сестре: у нама! Јер, ћутимо. Други проблем је у нашим јерејима јер су уплашени.

Казаћу вам причу о четири српска попа, који су били моји свештеници и моји пријатељи. У време кад је првостепени суд донео одлуку о мојој екскомуникацији – она још није била коначна – један од њих не дође да ми свети водицу. Нит ромори нит говори. Други дође, извине се, моли за имена чељади и радника, куне се да ће их помињати на проскомидијама и моли да не замерим што не сме да ми освешта водицу. Вели, још мало има до пензије. Трећи каже: „Море ја ћу да дођем, али ћу рећи да сам ишао да светим водицу сестра-Нади, да ти ниси ни био ту“. Реко: „Јок попе! Нећемо да пијемо па да кријемо. Ако пијемо, чинимо то ко људи. Ако не смеш да кажеш да си светио водицу на моме имању, но да носиш епитрахил и да лажеш – немој долазити. Слагали би себе, моје унуке... Слагали би Бога“. И не дође. Четврти дође, ал кад га црквени званичници, пред једну емисију на Радио-Београду, питају – он одрекне. Каже, нисам му светио водицу. Тако мој поп слаже другог попа, а овај слага хиљаде слушалаца.

Знате, кад је Стипе Месић рапортиро Туђману: *Загаташак је извршен – Јујославије више нема!* Наишла је нова несрећа, нове жртве ново страдање Срба, чије докусуривање врше у Хагу и на Косову.

Ако наставимо да ћутимо, браћо Срби и сестре Српкиње, гледаћемо репризу тог збитија: уместо Стипѐ тада ће два Иринеја и Синод – онај, Синод, што се слико под „иконом“ Алојзија – рапортирати: *Светиш оче, загаташак је извршен: Српске Цркве више нема!*

А кад вере наше не би било – ни нас не би било.

Да нам се не би превртале кости у гробовима, пробудимо се док је времена!

Не остављајмо наше бремене унуцима нашим. Понесимо наш део тог тегрета у одбрани Светосавља, у одбрани вере наше..

Шта је, дакле, екуменизам?

Ја бих најпре дао реч сивом патријарху, владару из сенке. Чули сте за владе у сенци у тзв. западним демократијама? Е, ми имамо владара из сенке (неки кажу из таме) – у сред СПЦ. Чујте ове речи:

„Из штампе видим да Ви, свети владико... екуменишете по западу на начин који не предвиђају св. Канони...

Молитве, заједничарење с инославцима је... под претњом рашчињења и одлучења изричито и непопустљиво забрањено свима нама, од Патријарха до обичног крштеника... забрањена је и приватна заједничка молитва с инославнима, а камо ли учешће... иноверних у православној св. Литургији...

...о. Атанасије и ја смо... били приморани, по савести, да одбијемо част служења с Вама баш због тог активног присуства инославних у Литургији...

Ја Вас молим, не у своје име, већ у име Светог Саве и Св. Симеона, бораца за чистоту вере православне и за очишћење српских земаља од сваке духовне куге, тј. јереси и кривоверја, у име српских мученика и исповедника, а нарочито у име новомученика наших из последњег рата који у НДХ падоше јер претпоставише Православље јереси, у име свих Св. Отаца и Учитеља Цркве; у име Светог и неизмењеног Предања Цркве; у име свих прошлих и будућих векова историје црквене, у име самог Господа Христа, Началника и Савршитеља свете и непорочне и савремене вере наше Православне; немојте, Владико, Бога ради немојте!

Досад је Српска Црква вазда уживала велики углед међу Грцима и међу Русима, и уопште у православном свету, због свога трезвеног и благоразумног става према јеретицима, става јеванђелскога, по речи: Будите мудри као змије, и безазлени као голубови!

Немојте, преклињем Вас, да преко Вас и за Вас нама једноверна браћа помисле да се, ето и чеда Св. Саве утопише у баруштинама пуним муља и жабокречине духовне, које се зову милозвучним именом „екуменизам“...

Надам се да ћете разумети моје мотиве за ово писмо и да се нећете озлобити нити пак оскорбити због оваквог мог призива к Вама. Да Вам не написах ове речи и не упутих ову вапајну молбу, сматрам да ми то не би опростио св. Марко Ефески, чије учење изучавам и о којем припремам тезу, помоћу Божјом...“

Да ли знате ко је написао ове речи?

(Гласови из публике: „Иринеј Буловић!“)

Тако је: Невероватно али истинито: Иринеј Буловић.

То је тај чистунац чије фотографије можете видети на стр 138-180 „Тајне безакоња“ – то је тај што је одступио, отпао од себе, од наше Цркве, и без покајања њему нема места у Цркви, а камоли на епископском трону!

А да ли знате коме је упутео те речи пре 41 годину? (Опет гласови: „Лаврентију!“)

Да, да. Вашем епископу који је уз све подвиге око дела Владике Николаја – на жалост, одвео 36 свештеника у духовно блудилиште, подвео да целивају руку најпалијем у грех човеку после Јуде Искаротског, чиме се наругао Шапчанима, навукавши на овај град благочестивих људи надимак.

Знате ли како од тад зову овај лепо град?

Да, да, на жалост: *Мали Ватикан*. Али послаће Бог птице небеске да позобају то бешчашће, послаће Бог благу кишу да опере ту поган, послаће Бог благи ветар који дува из катакомби да одува тај смрад.

Хајде сада да видимо шта о екуменизму каже игуман дечански, архимандрит Сава Јањић, који ће остати упамћен као борац против екуменизма јер једино вредно што иза њега остаје то је књига *Екуменизам и време айосиасије*. То што је, касније, ломио кости оцу Симеону, то што има буразерски однос према Шаљи, то што му у манастир више не долазе православци како се сам жалио, трице су и кучине. Јер, долази му Бајден, Шаља, Албански председник...

Дакле, Сава вели: „Екуменизам је заједничко име за псевдохришћанства и за псевдоцркве Западне Европе. У њему су срцем својим сви европски хуманизми са папизмом на челу. А сва та псевдохришћанства, све те псевдоцркве нису друго већ јерес до јереси. Њима је заједничко еванђелско име: свејерес.“

Да не помислите да је много паметан. Није. Он је само коректно цитирао Аву Јустина.

Али је написао и следеће:

„Нажалост, у наша смутна времена појавили су се и у оквиру Православне Цркве појединци, који на своју Цркву гледају другачије него што су то чинили Свети Оци, мученици и исповедници. Ови модерни одступници од Православља и протагонисти нове јереси екуменизма активно раде на стварању једног „Новог Хришћанства“ преко којег непријатељ људскога рода жели да оснује своју лажну Цркву (Анти-Цркву) и уз њену помоћ припреми долазак лажног Христа.“

Надаље, Сава прориче судбину „мрачних циљева“ Иринеја Буловића, кога је тих година разоткрио у једном дугачком тексту у *Данасу*: „Ипак, ми засигурно знамо да се ови мрачни циљеви никада неће остварити, јер је Црква Христова неуништива“.

И још вели Сава: „Нова јерес, свејерес екуменизма са свих страна нагриза јединство Православне Цркве, њено учење и вековно канонско устројство.“

И још Сава додаје: „Они који су се удаљили од благочешћа и оставили отачке и правоверне догмате наше вере и заједничког Предања Цркве, павши и скренувши у новотарије и туђе идеје као и (друге) неправославне обичаје, и који кривотворише и оскврнише истину благочешћа, такви више нису нити се могу називати истинским хришћанима, већ се као неправославни и иноватори одсецају и одељују од хришћанске и црквене заједнице и избацују из свештеног тора, као заражене овце и сатрулели удови, те подлежу крајњим и највећим црквеним казнама, и будући потпуно отуђени од божанске благодати са ђаволом на вечни пакао бивају осуђени.“

Да резимирамо. Сава, дакле, тврди:

1. Да се Иринеји и њима слични не могу назвати хришћанима!
2. Да се такви одсецају од Цркве!
3. Да подлежу највећим црквеним казнама!
4. Да су потпуно отуђени од божанске благодати!
5. И да им је место са ђаволом у паклу!

Предлажем аплауз за Саву Јањића. (*Айлауз*)

Шта нама, народу српском, вели Сава Јањић?

Каже да нам је савест парализована, што ће рећи да смо луди, кад ку-кавички ћутимо гледајући и слушајући како Иринеји и њима слични папу зову *свешти оцац*, јеретике *браћа*, а јеретичка легла *сесиринске цркве*.

Сава тврди: „Један број православних екумениста купљен је, на жалост, за ову идеју богатим даровима и донацијама јеретика...”

Сава нам открива велику тајну, говорећи: Екуменисти отворено крше Каноне и Предања, а на њих се позивају само кад прогоне православце.

Сава нам открива циљеве екуменизма: Бога заменити човеком; Царство Божје царством човечјим; истину лажју; а све то да би се зацарио лажни Христ – антихрист.

Пре неки дан, на једној београдској телевизији, један бискуп, обучен у одежде православног епископа, одговара водитељу: *Ко то има право да се меша у оно што ми у Цркви радимо?*

Дакле, епископ и не зна да је народ, пре свега – лаос Божји, Црква. Они су уобразици, у свом лудилу, да су они Црква.

Има ли нам спаса?

Сава Јањић поручује: „Ипак, један од сигурносних вентила Православне Цркве је њено монаштво, које никада у својој историји није било равнодушно према питањима вере. Монаси живе у подвигу покајања удаљени од света и беже од сваког осуђивања ближњих због њихових моралних падова, сматрајући себе грешнијим и горим од свих људи. Али у питањима вере монаси одбацују лажно смирење и лажну послушност који од њих траже да и у питањима вере остану индиферентни и смирени, већ устају увек када је истина Православља угрожена. На то их подстиче жива свест о одговорности за своју веру, за коју су наши преци, мученици и исповедници жртвовали све па и свој живот.“

И још једна Савина реченица:

„Сада се поставља озбиљно питање, да ли је дошло време да ће Црква Христова моћи да преживи једино у катакомбама и пустињи и дочека Христа тамо, одакле је и кренула на свој историјски пут?“

И Сава је знао, да Црква наша неће пропасти, да ћемо је спасавати, као што је и спасавамо, по нашим катакомбама.

Какве то пастире имамо?

Недавно је у београдском Недељнику објављен меморандум СПЦ о Косову и интервју г. Амфилохија.

Иза тога г. Иринеј Буловић каже: Јесте послато писмо државном врху, али мало друкчије: оно што је објављено није аутентично

А онда Самопроглашени екумениста Иринеј за кога смо мислили да је Патријарх, који председава Синодом, каже: Какво писмо? Никаквог писма није било.

Знате ону, *ко што каже, ко што лаже?*

Дакле три првосвештеника о истој ствари говоре „три истине“.

Сме ли да лаже онај ко носи митру, за име Бога?

Сада ћу скренути вашу пажњу на једног светог човека – аву Јустина, који нас учи да у историји људског рода постоје три главна пада: Адамов, Јудин и папин. Наиме, хтети бити као Бог, издати Бога, или стати наместо Бога – увек је било изједначење с ђаволом, јер је и ђаво хтео да се изједначи с Богом.

Да употребимо здрав разум: папа се прогласио намесником Божјим – стао на место Бога и тиме се изједначио са ђаволом.

Они који њега зову „свети отац“ – шта су они? Они су ђавољи синови! Ми можемо да им тепамо: ђаволани, ђаволчићи – било како. Али то је факат. То нисам измислио ја. О томе нас уче свети оци.

Свети Јустин каже: Папин пад је хтење да се богочовек замени човеком.

Други ватикански концил догматизује непогрешивост папе – вели Ава и додаје: *еџо јереси над јересима! То је сѣрахотѣа; што је ѣобуна ѣроѣив Боѣа; што је ѣроѣон Христѣа са земље; што је ѣоновна издаја Христѣа; што је ѣоновно расѣиѣање Христѣа.*

Само овај ѣуѣ не на дрвеном неѣо на златѣном ѣаѣином крстѣу!

А све је ѣо: ѣакао, ѣакао, ѣакао!

Браћо, куд нас воде они са златним папиним крстом и папиним прстеном за које је ђаво звани папа „свети отац“?

Опрости им Боже, а нас спаси од таквих лажних пастира, од вукова у јагњећој кожи.

Да утврдимо лекцију св. Јустина, коју смо већ чули од Саве:

„Екуменизам је заједничко име за псевдохришћанства, за псевдоцркве Западне Европе. У њој су сви европски хуманизми са папизмом на челу... Све јерес до јереси. Њима је заједничко име: Свејерес.“

„Из те свејерси, изројиле су се и непрестано се роје друге јереси... Тако је протестантизам најрођеније чедо папизма“...

И молим вас, браћо и сестре, кад чујете једног поганоустрог човека како телали по интернету и црквеним новинама да је Ава био за екуменизам, само га ми не разумемо, знајте да је то проклетија кога не треба слушати, јер то што је ава Јустин напис о, срећом не могу да униште. То је одштампано у хиљадама примерака. Ја сам Авину књигу *Православље и екуменизам* нашао у манастиру Хиландару.

Знате шта, када чујете такве, бежите од њих докле вас очи воде и ноге носе.

И знате ли камо ће вас очи одвести и ноге однети?

У катакомбу код оца Симеона, или неку другу.

Тамо ће се сачувати со соли док ови разбојници и упропаститељи не сиђу с власти.

А они ће се како каже свети владика Николај: „Сасушити као трава. Један по један силазећи с памети и с власти... Није им дато да то сад виде. Но кад се уклоне, онда ће видети. И заридате горко, јер неће имати ништа више осим проклетства“ (в. „Тајна безакоња“, стр. 91).

Морам да се вратим на аву Јустина који каже за Светски савет цркава да је то 263 јереси, а свака од њих је духовна смрт!

Учешће СПЦ у Светском савету цркава – том *сабору нечаштивих је нечувена издаја и сирашно љонжење*.

Свети архијерејски сабор СПЦ је својевремено донео одлуку о иступању из тог издајничког и понижавајућег сабора нечаштивих.

Знате ли зашто се минира и не спроводи та одлука?

Зато што нам у врху, у Синоду СПЦ, седе људи који су издали веру нашу. И док ми то не будемо почели јавно да говоримо, они ће заиста починити велико зло. И ми ћемо у сузама, у великим патњама морати да исправљамо њихову криву Дрину.

О томе како треба да се односимо према јеретцима говорили су многи свети Оци: Максим Исповедник, Марко Ефески, Герман Нови, Атанасије Велики, Јован Кронштатски и многи други, као што знате.

Овде ћу скренути вашу пажњу на једног православног епископа – Августина Кантиотиса, који нам је отворио очи и рекао да се догађа издаја Православља. На жалост, каже епископ Августин, не постоји данас Злато-

уст, не постоји данас Василије, не постоји Григорије... На жалост, малобројни добри епископи који постоје страшљиви су, немају храбрости да се боре. Дрхте пред злима, плаше се да не буду рашчињени, а у положају су да их рашчине. А заборављају добри епископи да рашчињење представља титулу части за оног ко је рашчињен због оданости вери. Златоуст је умро рашчињен, али је његова слава у Цркви вечна.

Један је био, вели, и Атанасије Велики. Остао је сам. Напустили су га цареви, напустио га је чак и народ, напустио га је цео клир. И живео је читаве три године у једном гробу, у једној пећини са дивљим зверовима. Један је остао. Сам. Сам против целог света. И он један је победио, јер је имао истину и Бога пред собом.

Не бојмо се, дакле, „неће нестати бораца Православљу“.

И додаје: и ако ми, клирици и теолози, издамо нашу веру, и камење по коме газимо устаће и повикаће. И из стена и клисура и провалија изаћи ће нови хероји наше вере... говори епископ Августин.

Ко је то камење?

Ви сте, браћо, то камење које ће проговорити ако они ућуте! Са својим гуслама, са својим благочешћем, са катакомбама итд.

А нама је Господ подарио Марка Ефеског наших дана, нама је Господ подарио једног богоносног епископа – владiku Артемија и његове монахе. И ја поуздано знам да ће Православље победити!

Ја желим да вам кажем да у овом благочестивом народу ничу нове Пилипенде. На једној трибини, у бачкој Паланци, један такав наш Пилипенда, Остоја Дражић, иначе, писац, чтец, правник, правдољубац... јавно се обратио нашим епископима, казавши:

„Данас, добро ме послушајте, данас благочестиви православни народ спасава Православље у Српској Православној Цркви.

Данас православни народ казује епископима који ћуте: немојте ћутати!

Па ви не служите Иринеју!

Ви нисте његови послушници!

Ви сте Божји послушници!...

Не будите кукавице!

Ако сам ја, грешни, достојан да кажем: Иринеј Буловић је јеретик!

Иринеј Буловић служи папи!

Иринеј Буловић не може бити православни епископ!

Па изађите и ви на Сабору и кажите: Напоље! Напоље!

И то тражимо од епископа који још увек држе да су православни.“

Ми, браћо и сестре, 10-15 година шаљемо петиције. Кад је страдао владика Артемије скупили су благочестиви Срби 15.000 потписа по оној менави. Послали су полицију у сусретање групи људи која је имала да преда Петицију Сабору. Поставили су иза тога полицијску кућицу и кордоне полиције када Сабор заседа.

Зажмурили су!

Зачепили уши!

Не чују наше пријаве! Наше тужбе! Наше силне апеле које су писали српски интелектуалци. Неке од тих апела наћи ћете и у овим мојим књигама.

Али, заборавили су једно.

Кад смо ми у Чачку, о Никољдану 2007. године, нас тринаест – погледајте колико вас овде има – ви сте сила светска, нас тринаест је молило, цвиљило: *Немојте нам дирајти веру оцаца наших!* Написали смо једну скромну молбицу и молили да нас прими Епископ. Одбацили су нас ко усмрђо сир! Ја сам лично био, три пута, у делегацијама које су одлазиле у Епископију и ниједанпут нисмо били удостојени пријема.

На трећем састанку сам, заиста, имам доказ, имам снимак тога – клечао и плакао. А иза тога смо се обратили јавности.

И знате шта се догодило?

О Савиндану наредне године, када је 1.661 хришћанска душа, неколико дана и ноћи била у храму Вазнесења Господњег и потписала се, не слажући се са неким Епископовим актима, тада је Епископ те акте поништио.

А, онда су опет оглувели!

Осилили се!

Нашли су подршку у кордонима полиције и у телохранитељима.

На Литургије иду са наоружаним људима.

А онда им је дошла вазнесењска ноћ. У оној ноћи кад су мене пребили и уапсили, а игуманију Јелену и њене калуђерице истерали у помрчину, отевши им и брашно, и кашику, и козу, и кокошку...

Победили су – они мисле.

А ја им кажем: то им је Пирова победа!

Горе, на брду, ниче Ново Вазнесење, под шатором. Горе, под шатором, гледамо живот, а доле, у отетом „дворцу“ – видимо духовну пустош.

Ко што је и казано: *колибе праведничке ће процветати, а дворци неправедника опустети!*

А онда, браћо и сестре, долази оно што нас све чека. Долази смртни час. У колима која су мене ударила те ноћи, налазио се епископ Хризостом, Бог да му душу прости. Епископ Хризостом, кад је био на самртном одру, у самртном ропцу, није се сетио Иринеја, ни једног, ни другог, није се сетио ни

оних његових полтрона који су га обмањивали, који су му лицемерили и потхрањивали његову сујету.

Знате ли кога се сетио?

(Гласови из аудиторијума: „Мајке Јелене“, „Игуманије Јелене“)

Тако је. Сетио се игуманије Јелене.

Нека му Бог душу прости!

Али, тако ће бити и ово: *ко се с народом судио ѧарницу је изиудио!* Не решавају наше тужбе. Не читају наше представке и притужбе. Не чују наше тихе молбе и тихе молитве.

Слушаће громове!

По цену да ће господа Иринеји Ђуру Јакшића прогласити зилотом, подсетићу вас на његове стихове:

И само дотле, до тог камена,
До тог бедема –
Ногом ћеш ступит можда, поганом!
Дрзнеш ли даље?... Чућеш громове
Како тишину земље слободне
Са грмљавином страшном кидају;

Браћо и сестре,

ја нисам пророк, али мислим да нисам ни нека прелешћена будалетина.

Нисам био пророк ни оне 1983, кад сам у Београдском Сава центру ондашњим властодршцима рекао да ако тако наставе да управљају земљом, да ће је одвести у распад и у социјалне ломове. Био сам, наравно, проглашен за непријатеља државе и партије.

Међутим, само ћорав данас не види да нас ови људи сада воде у једну гору пропаст: у духовну пропаст. У пакао.

Ја мислим да у овом народу има соли. Чујем да имамо 22 катакомбе. Чујем да су у припреми још неке, које ће се, с Божјом помоћи, основати. И то ће бити со соли. То ће бити со, која ће сачувати веру нашу.

Мени се чини, имам такав осећај, да ће се сабрати овај народ српски, опет под неким *Таковским ѧрмом* или у некој *Јарузи* и подићи устанак, што би реко епископ Августин.

Устанак против кабадахија.

Видим – ваш суграђанин и сабрат, Богдан, уз гусле, већ гуди почетак буне против кабадахија.

До тог *Грма* или до те *Јарује*, придружимо се вапају Остоје Дражића из Новог Сада и ево из овог лепог града (Шапца), поручимо нашим благочестивим епископима и јерејима (а таквих има):

Немојте ћутати!
Јер ћутањем се издаје Бог!

Предлажем да одавде, из овог града добрих људи, из ове питоме Јанкове
Мачве, нашим издајницима поручимо:

Покајте се одмах! И јавно!
Поништите све незаконите и срамне одлуке!
Побацајте папино прстење!
Вратите се роду своме и Вери нашој светосавској!
Не навлачите проклетство на народ свој!
Не судите се с народом, јербо ћете парницу изгубити!

А благочестиве епископе наше молимо да послушну глас Светог Григор-
ија: „Епископ да ћути у те дане – злочин је против Цркве. Ћутање епископа
је безбожништво!“

Зато, ваша преосвештенства, преклињемо вас: прозборите!
Тако вам Бог помого!

*Востани Србије!/Давно си заспала, /У мраку лежала. /Сада се пробуди/
И Србље возбуди.*

ПИСМА

ОТВОРЕНО ПИСМО ГОСПОДИНУ ТИМОТЕЈУ (Новом игуману манастира Вазнесење)

*Ошето проклето.
(Народна измудрица)*

*„О Тимошеје, сачувај поверени ти залој,
клонети се ѿ ѿаних и ѿ празних разјовора
и сјорова лажно названоја знања,
којему се неки ѿриволеше и ѿшјадоше од вере.“
(1. Тим. 6, 20-21)*

Господине Тимотеје,

Горње редове исписа апостол Павле Твоме имењаку.

Да си Ти, неком срећом, продужена рука апостолска, Ти би чувао поверени Ти Залог који остаде иза Светог Саве, на чијем трону сеђаше.

Тад, кад тамо сеђаше, дарива ме благодарницом: в. „Тајна Безакоња“, група аутора, треће издање, стр.117, коју Ти у прилогу шаљем. Тек толико да се зна да си, пре него што се озлоби упавши у провалију безакоња, љубави имао.

Но, да се вратимо повереном Ти Залогу. Уместо да га чуваш, Ти му се ругаш сваког дана, сваког часа, на сваком месту блатећи га и ружећи га својим понашењем, својим новотаријама... Уместо да чуваш Завет и служиш Господу (како си се заветовао), Ти служиш онима који служе папи, онима који су запали у воде јереси екуменизма, онима који издадоше веру нашу, онима што бесрамно газе каноне...

Да ли је то могуће, питаћеш?

Уместо одговора, ево ти неколико сведочанстава: в. стр. 82-248 исте књиге. Паметном, за расуђивање, довољно.

Свако од нас бира да ли ће бити сеиз папиним слугерањама или ће бити слуга Бога живог.

Елем, данас бејаше Петровдан, крсна слава мог духовног оца Саве Вазнесењског, чијем гробу на молитву похиташе, после свете Литургије под шатором, његова верна духовна чада.

И уместо да се радујеш што Ти хришћанске душе напунише монашко гробље, што за трен оживи порта манастира Светог Вазнесења у коју сте Ти и Твој претходник Герман унели пустош, јад, чемер и тугу (ваљда да се

испуни Писмо: *да ће дворци неїраведника ойусїеїи, а колибе їраведника їроцвешаїи*);

уместо да изнесеш чашу хладне воде (коју смо, узгред буди речено, ми – које си данас презрео и прогонио, довели) на гробље (које смо ми изградили) у манастиру (који смо ми обновили и изградили);

уместо да донесеш крст и Јеванђеље и да нас благословиш Ти, о туго, подиже на нас пендреке и пиштоље, преко полиције коју позва (ваљда да се испуни Писмо: *да се безбожник и сенке своје їлаши*);

уместо да нам се придружиш у молитви за покој душе Божјег човека на чијем зноју и замуци се шепуриш, Ти, о удеса, оскрнави Свето Вазнесење, Ти оскрнави гроб мог духовнога оца Саве Вазнесењског.

Ти, призивањем силе оружја, оскрнави светилиште у чијем сам храму, по послушању, небројено пута изговорио на светим Литургијама: *Верујем у Једну Свеїшу Саборну и Айосїолску Цркву...* и за чијим трпезама љубави сам, такође по послушању, небројено пута изговорио *Оче наш и Блаїодарење Госїогу*.

*Људи, їод будним оком до зуба наоружане їолиције, на које Тимоїеј,
умесїо целива, їоказа їрсїом бројним.*

Ухапшени, пред судницом (слева надесно): Зоран Крстић, службеник полиције из Чачка, Слободан Илић, свештеник из Чачка, Милоје Стевановић, привредник из Београда, Зоран Звиздић, наставник из Пожеге и Новак Јовановић, пензионер из Ужица

Ја, и по Твом налогу ухапшена браћа, не осуђујемо Те. Ми те жалимо. Ми смо Ти, чак, благодарни што нам својим „гостољубљем“ поможе да обрадујемо нашег духовног оца: да после молитве и панаије, пострадамо на дан његове крсне славе и, на његовом гробу, будемо похапшени, стрпани у марицу, саслушавани у полицији и изведени на суд по хитном поступку, зато што смо љубави имали.

У вазнесењској светињи ја пострадах и у ноћи 25. маја ове године када су јуришници у мантијама, ходећи по тами, отели кашуку и хлеб, козу и кокошку... од вазнесењских калуђерица и изјурили их у помрчину из њиховог стана. После тога, о јадници, не дадосте монахињама и верницима ни путем да прођу, поред манастира, него им кроз шуму притицасмо, носећи на леђима најнужније.

„Православни глас“ у броју 6/2012. на стр. 26-27. под насловом *Вазнесењска ноћ*, оставља за далека нека покољења бруку Твога претходника г. Германа и помахниталих папољубивих свештеника – послушника и потрчковића озлобљеног г. Хризостома Столића. И овај часопис Ти у прилогу дарујем, с љубављу.

Срби су према гробовима, кроз векове, имали побожан однос о чему се можеш обавестити, између осталог, и на страницама књиге коју Ти шаљем.

Само се г. Хризостом (ако не рачунамо Шиптаре) усудио да оскрнави светињу гробља, да се наруга светим Оцима нашим, да се наруга светом Симеону Мироточивом, светом Владици Николају и свима светима и да учини срамоту гроболомља невиђену у историји Србаља, усред свете Жиче, којом је, уз остала своја безакоња, навукао проклетство на читав крај: пожари, земљотреси... (в. стр. 185. књиге).

Да су данас благочестиве монахиње игуманије Јелене и онај народ на који си послао полицију, да су они уместо тамјана, воштаница, панаије и молитве дошли на гроб оца Саве с булдожером (не дај Боже), можда бисте нас г. Хризостом и Ти обдарили каквом граматом уместо апса.

Господине Тимотеје,

данас Ти, после суђења, пружих руку и пожелех да пендрек и пиштољ замениш крстом и Јеванђељем, а суданију благословом. И још Ти рекох: кад год дођем из Београда и одем у родне Горачиће на гроб мога оца Светолика и мајке Југославе, ја ћу доћи и на гроб мог духовног оца Саве. Са пијететом, у побожном молитвеном миру. Ти каза да ћеш опет да ми станеш на пут (не верујем снагом молитве, него ваљда, опет, пендреком и пиштољем). Има једна прича Господња о пастиру добром, које би се ваљало присетити. А и она: *Ничија до зоре није јорела*.

Овом приликом бих те упозорио на две ствари:

Прво: Што чиниш – чини брже!

Тако ће те отац Сава пре отерати, едаби негде оплакивао мржњу своју.

Ако тамо останеш дуже – нема Ти мира док не заплачеш над гробом оца Саве и не затражиш опроштај од његове духовне деце за чији прогон можеш да се похвалиш своме шефу, али права плата ће ти тек стићи, верујем.

Ако, пак, у тој светињи останеш до гроба – с љубављу Ти препоручујем, остави аманет да те не сахрањују крај оца Саве, јер нећеш имати мира као што га ни сад немаш.

А друго: на Суду, Ти каза, да ниси никад читао Устав земље у којој живиш, што је зачуђујуће за онога ко је седео, као игуман, на игуманском трону Светог Саве. Штета, јер да јеси, знао би да слободним грађанима земље Србије нико не може самовољно одузети право да оду на гроб својима.

Може бити да Те је г. Хризостом на то безакоње наговорио. Ех, камо среће да је то једино безакоње у које вас гурну и у које многи упалоше без расуђивања.

Ја нисам добио Пресуду о којој Ти причаш, а према ономе што из средстава информисања дознах, она, иако небулозна, ипак није толико безумна, да би могла човеку забранити да се поклони гробу другог човека. И да поштује светињу гробова и гробаља.

Ви, којима није свето Свето Предање – поверени вам Залог, порушисте гробље у Жичи. Унаказисте богослужбени поредак. Развалисте иконостас студенички...

Можда ћете рећи: шта се то мене тиче?

А ја вам одговарам: моја покојна баба Драгиња је пешке из Горачића одлазила у Студеницу на службе Божје. Пође данас пред вече да би стигла ујутру на Литургију. И тамо пред иконостасом, који баталисте, принесе свој молитвени уздах, своју сузу и своју лепту.

Не дам вам сузу моје бабе Драгиње, безобзирни!

Не отимајте уздах моје бабе Драгиње, силни! Јер ће вас стићи сузе и уздаси свих српских баба!

Најзад: што се мене тиче, нека ти је Богом проста сва Твоја нехришћанска нетрпељивост и озлобљеност које показу у Придворици пре три године, о чему стоји траг у мојој књизи „Сине мој, не пристај“, друго издање, на стр. 269, под насловом „Чуда старца Тимотеја“

Нека Ти је проста и Твоја заклетва коју даде својим Ариљцима, у цркви св. Ахилија, па је погази.

И све зло твога друга, у ругању Залогу, Германа.

И сво зло које Ти почини данас на светом гробу оца Саве Вазнесењског, на Петровдан.

Као што Јуда, издајом Господа, није уништио, већ учврстио веру нашу, тако ни Ти ни Твоји шефови нећете уништити Православље. Ни ваш „свети отац“ (чије прстење носе они у чијем си послушању), ни Алојзије Степинац (под чијом иконом воле да се сликају Твоји налогодавци) ту вам не мо-

гу помоћи. Узалуд се против бодила праћате. Истина о вашој издаји, о вашем вероломљу, о вашем човекомрзју, о вашем скрнављењу богослужбеног поретка, о вашем гроболомљу, о вашем рушењу иконостаса по светињама нашим допире полако до очију и ушију народа. *А ко се с народом судио, њар-ницу је саиубио.*

Послушајте молбе, да не бисте слушали узвике буне!

Послушајте шапате да не бисте чули громове.

Не будите охоли јер се таквима противи Господ.

Не силите се, јер то је предзнак пропасти.

Да сам на Твом месту, господине Тимотеје, уместо Хризостома и његових ментора послушао бих благочестиве људе попут епископа Августина, који Ти шаље поруку на стр. 255 књиге „Тајна безакоња“ – предзадњи пасус.

И послушао бих светог Владiku Николаја, који учи *да народ не треба да следује својим слећим вођама, кад ња они удаљују од Бога и закона Божјега.*

Нека би Господ отворио очи да нико не слепује, него да са расуђивањем прилази дужности послушања, имајући на уму поуке светоотачке да је проклетство ићи за непослушнима, и да се ћутањем пред неправдом издаје Бог.

И нека би нам, и нама које прогоните, и вама – прогонитељима Господ подарио мир и дао снаге да *истинујемо у љубави.*

У петровданској ноћи,
2012. године Господње

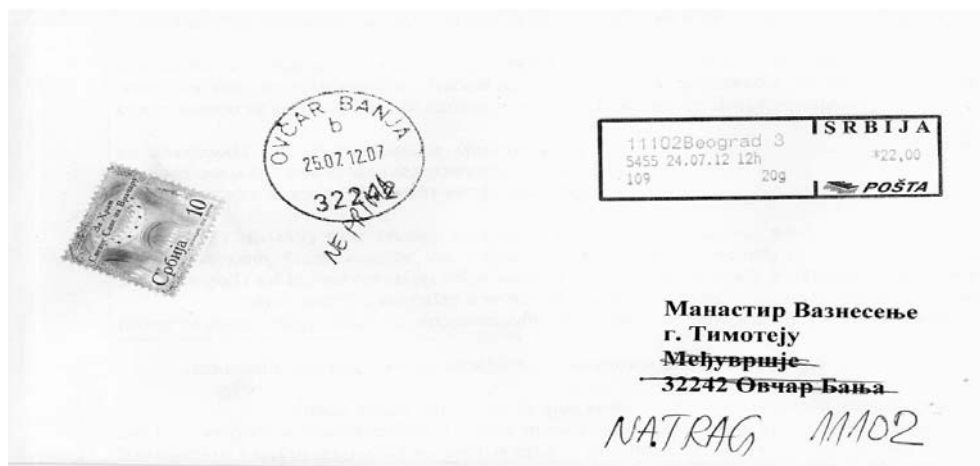
С доброжељењем,
јрешни Милоје

(Објављено: Православни глас, бр. 7/2012. стр. 22-23.)

БОРАВОМ НЕ ВРЕДИ НАМИГИВАТИ

Ово писмо епископу Хризостому, упућено је и на адресу г. Тимотеја који уместо крста и Јеванђеља, посеже за силом, тј. полицијом наоружаном пендрецима и пиштољима, мислећи, ваљда, да тако Богу службу чини.

Ово писмо је имало за циљ, измаћу осталог, да Тимотеја обавести да крши уставно-правни поредак земље Србије, те да тако удвостручује своје безакоње будући да одавно крши прописе везане за богослужбени поредак.

Али, као што је казано, *слейом не вреди намигиваши, ни љувом довикиваши* – то је моја добра намера завршила још једним слеповањем: г. Тимотеј упорно жмури пред чињеницама. Он или незаконује или игнорише аргументе. Тако је, г. Тимотеј, горње писмо, ваљда видевши име поштиљаоца одбио да прими.

Из тих разлога ово писмо чиним отвореним, еда би тако доспело до очију и ушију озлобљеног г. Тимотеја.

Господину Хризостому Столићу

Краљево
Светог Саве бр. 4

Господине,

Пошто сам, о Петровдану, заједно са народом и прогнаним монахињама био одлучен од посете гробљу манастира Вазнесење, на коме почива мој духовни отац Сава, Вашом забраном, односно мојим одлучењем, помоћу силе оружја, Ви сте нанели велики бол мојој души. Зато желим да Вас упознам са следећим чињеницама, које, ако већ не поштујете мене (као што не поштујете ни каноне, Устав СПЦ, одлуке СА Сабора, па чак ни своја сопствена акта...), а оно бар дотичне чињенице морате поштовати јер се налазите у оквиру Републике Србије и њеног правног устројства.

Подсећам Вас, а можете то проверити и код господина Алексића, Вашег адвоката (пошто Ваши врли кадрови не читају ни Устав отаџбине – како изјави на суду бив. игуман студенички Тимотеј), да постоје позитивни законски прописи који уређују сахрањивања и гробља и права родбине и свих осталих према гробљима и онима који су ту нашли вечни покој.

Овде ћу Вам презентирати правно мишљење господина Жељка Жугића, правника:

„Питање које сте ми поставили, регулисано је законским прописима. Први је: Закон о сахрањивању и гробљима, други: Закон о црквама и верским заједницама.

Закон о сахрањивању и гробљима говори да свако мора бити сахрањен на гробљу. Овде се под гробљем подразумева градско, односно месно гробље. На другом месту Закон говори да друга гробља могу постојати ако су заснована на посебном Закону или Одлуци Скупштине општине.

Закон о црквама и верским заједницама предвиђа право цркава и верских заједница да у оквиру својих храмова или на своме земљишту могу обављати сахрањивања. Другим речима, формирати црквена гробља, за своје потребе. Организацију и управљање тим гробљима не одређује Закон о црквама и верским заједницама.

Пошто је сахрањивање ствар од јавног интереса, и пошто је право цркве да оснива своја гробља изведено од општег правила да се сви упокојени морају сахрањивати на градским одн. месним гробљима, то генерални статус црквених гробаља не сме бити различит од генералног статуса градског одн. месног гробља.

А генерални статус свих гробаља јесте тај да су гробља јавна, меморијална места.

Над гробљем као јавним местом од посебног значаја нико не може мимо прописа, по неком сопственом надахнућу, ограничавати неotuђиво право доласка на гробље. Ово право уживају и домаћи и странци подједнако.

Закон не дозвољава да се организују приватна или тајна гробља. Устав СПЦ предвиђа права архијереја да оснива црквено гробље. То је његово црквеноуправно право. Али он га не може спроводити без одобрења надлежних државних институција, јер би, иначе, дошао под удар Закона о сахрањивању и гробљима. Он не може на свом гробљу организовати приватни режим и одлучивати о томе ко може а ко не може да дође на гробље. Једино, он може као што то предвиђа Закон о сахрањивању и гробљима, да уреди одређени општи поредак посета гробљу.

У складу са овим, имамо и обичајно право које је обилажење гробља сматрало за светињу, а рушење гробља за кажњиво скрнављење.“

Мени је господин Тимотеј рекао да ја, сходно неком Вашем акту, немам право да дођем на гробље.

Нећу улазити у то, што сазнајем из средстава информисања или од неког Тимотеја, како сам и зашто сам искључен из Цркве, мада о томе још немам званичног документа, али све и да сам најправедније одлучен од Цркве, моје право да обиђем гробље је неotuђиво и од тога права не може ме нико искључити. Па ни Ви. Ако ми је, како чујем, забрањена заједничка молитва, с вама који новотарите и незаконујете, нико ми не може забранити моју индивидуалну молитву и нико ми не може оспорити право да дођем на гроб човеку који ми је духовни отац и духовно сродство у Христу.

Због тога Вас, господине Хризостоме Столићу,

О Б А В Е Ш Т А В А М

да Вашу евентуалну одлуку којом ме искључујете од посете гробљу манастира Вазнесење, као незаконску и нехришћанску и нецивилизацијску, нећу поштовати.

Обавештавајући Вас о предњем, желим Вам да се вратите на пут светих и богоносних Отаца наших.

24.7.2012.

Милоје Стевановић
Теразије 29/15
Београд

Достављено:

1 примерак – наслову;

1 примерак – г. Тимотеју;

1 примерак – начелнику Полицијске управе у Чачку

Напомена:

Подсетићу Вас да сам на гробљу манастира Јовање, у пролеће ове године, присуствовао сахрани монахиње Харитине, о којој сам се, за њеног живота, с љубављу, више бринуо од Вас. На тој сахрани сте били и Ви, као и *екумениста* и *пацифиста* (по његовом сопственом признању, које исказа у Бечу) који тренутно заузима место патријарха српског г. Иринеј Гавриловић, и познати новотарац и Ваш сабрат у безакоњу г. Јован шумадијски. Они су, иначе, недавно у друштву са Вашим налогодавцем Буловићем ишли на канабе хрватском председнику у време кад онеме беше испод части да присуствује инаугурацији председника Србије, којом приликом се збише три ђавоља чуда:

Чудо прво: Председник Хрватске захвали г. Гавриловићу за његов екуменизам (тј. свејерес);

Чудо друго: Два Иринеја и Јован шумадијски се, са католичким јерeticима, сликаше на омиљеном месту Иринеја Буловића, испод „иконе“ Алојзија Степинца;

Чудо треће: Прођоше ова три вероломца наша, поред Јасеновца и не свратише да се помоле пред сенима 700.000 Степинчевих жртава.

Срамота и грехота!

Међутим, Ви ми тада, на Јовањском гробљу, господине Столићу, не оспористе присуство. Зашто онда своје сараднике, који се позивају на Вас, наводите на безакоње?

Прилог: Фотографије као сведочанство „вере“ острашћених прогонитеља светосавске деце, на челу са пастиром добрим владиком рашко-призренским и косовско-метохијским у егзилу Артемијем.

(Напомена: у прилогу су послате фотографије бр. 5, 6 и 16 на стр. 38 и 41.)

ОТВОРЕНО ПИСМО Г. АМФИЛОХИЈУ РАДОВИЋУ

– Бившем председнику Великог црквеног суда
Српске православне цркве –

Господине Радовићу,

Најпре праштајте што у наслову ставих реч „српске“, будући да се Ваша „Помесна црква“ одавно тако не зове.

Знао сам да ће проћи сила Вашег судовања. Прошла је и горих. А проћи ће и Вашем следбенику и сабрату Вам по папином напрсном „крижу“ и папином прстену.

Него, Ви одосте с функције Председника Великог црквеног суда и остадо-сте ми дужни: нисте ми доставили, ни на који начин, Пресуду којом сте ме, пре две године, отерали из Цркве мојих ђедова и мојих унука због тога што угостих и Богу се молих са светим владиком Артемијем – о чијој глави Ви и Синод радисте, по Вашој речи свега 10 година, док се Ваш наследник Иринеј трудио да му, по његовим сопственим речима, *сломи кичму* чак од 1996.

Господине Радовићу, Ви као учен човек, премда више ценим образо-ване (*оне који имају образа*, по речи св. Николаја) знате да цару треба дати царево, Богу Божје, невољном хлеба, воде, хаљину, кров над главом... А ме-ни оно што ми припада: Пресуду која је плод љубави моје и мржње Ваше.

Требало је да ми дадете моје! Да остане траг по коме ће познати и Вас и мене они што ће иза нас доћи.

Требало је да ми дадете плату моју! Она преко 700 ноћи што, преноћи код Вас. А казано је: *Плаћа надничарева да не преноћи код тебе до јутра (3. Мој 19,13)*. Хоћу да је оставим потомцима мојим. Не морају само од песни-ка и гуслара да разазнају како бејаше у зловремју овом, кад Црквом Светог Саве управљаху, или боље: кад је разараху, папини даропримци. Што би песник реко: *Свете Цркве разорићи*.

У Београду, 18.3.2013. године Господње, две године после.

С доброжељењем,
до добијања Пресуде или до поновног искања исте
Милоје Стевановић
Београд, Теразије 29/15

П.С.

Видех, на ТВ, како се хвалите колико сте пута били код „светог“ Вам оца – папе. И видех, на интернету, како наричете на гробу светог Јустина и „сузе роните“ за братом „Авељом“ кога убисте и чију децу распудисте. Не „тугујте“, јер нисте могли подићи већи спомен, *за далека нека покољења*, светом Јустину, нити више припомоћи да се у векове продужи лоза његовог верољубља, од сведочанства да сте примили папин напрсни криж и прстен, и тако наоружани тим јеретичким, ђавољим даровима, обележили зловре-мје који сте кумовали и у којем извршисте бешчашће братоубиства над нај-оданијим чедом Авиним – владиком Артемијем.

Наругасте се ави Јустину који Вас је учио говорећи: „У историји рода људског постоје три главна пада: Адамов, Јудин, папин. Суштина грехопада је увек иста“... И још је говорио: „Догмат о непогрешивости папе је не само јерес већ свејерес. Јер ни једна јерес није тако радикално устала против Бо-гочовека Христа и Цркве Његове, као што је то урадио папизам кроз догмат о непогрешивости папе“... (То је онај папа, што Вам натакари свој криж и прстен који носите и којим се поносите. Наши старомодни преци су обја-снили ко се нечег стиди, а ко се, истим тиме, поноси. Вама припада у исе понос, уместо стида).

Наругасте се својим школским друговима⁶ и учитељима, који знају кол-ко вреди свети и Божји старац – владика Артемије, колко вреди духовна њива његова у којој стасаше предивни плодови – духовна деца његова, коју Ви распудисте и у Вашој митрополији им неправедно судисте, покажњавате, иако они припадају Српској Православној Цркви која стоји на темељи-ма које јој је поставио Свети Сава, за разлику од Ваше која се тако чак и не зове. А знају, Ваши школски другови, колко вредите и Ви и Ваши саучесни-ци у братоубиству. Подсетићу Вас на оца Саву Арсенића и његову беседу у Недељу Православља 2010. (који вас враћа у дане кад бејасте Ристо, Зоран, Живко...) и на ректора карловачке богословије, оца Душана Петровића, и његову беседу у манастиру Шишатовац 2010, на прослави имендана влади-ке Артемија, због које га по принципу *ірекої суда* сменисте.

У ствари Ви сте се Вашим поступцима нарутали Христу, Ви сте се по-клонили ономе што је *устиао ірошів Христа*, учинивши нама, које прога-њате, незаслужену част да се духовно ородимо са владиком Артемијем, помажући му да понесе страдални Христов Крст, који сте му Ви и Синод, припремали, како сами засведочисте, 10 година.

Ех, да сте се, у том времену десетогодишње завере, сетили ништавности једне деценије пред вечношћу. Ех, да сте се ви, чланови Синода, сетили да сав тај десетогодишњи труд ваш упртите на своја плећа и с тим плодовима

⁶ В. Google: О. Сава Арсенић, Беседа у недељу Православља; Имендан вл. Артемија 2.11.2010.

станете на један тас мерила, а на други тас да метнете ништа, видели бисте како би претегло ништа. А да сте то видели, не бисте радили залудан посао. Нисте ви укаљали епископско достојанство владици Артемију, већ своје, на вашу и нашу жалост. Жалост и бруку.

Поткопавајући темељ светосавске црквене грађевине нисте приметили да сте ископали провалију између себе и народа, већу од оне између богаташа и убогог Лазара. На срећу, између нас и вас остаде полицијска кућица, пред Патријаршијом, коју постависте за сведочанство *да се безбожници и сенке своје њлаше*, и остаде једно крхко брвно преко кога вам је могуће вратити се роду, светом ави Јустину и ави Артемију. То брвно је покајање.

Покајте се јер се приближи царство небеско (Мк 1,15), говори Господ.

Да ли имате времена за тај „анахронизам“ покајања? Или имате преча посла? Шушка се да журите у Ватикан на поклоњење и новом папи. Ако, ако. Пожурите да Вас ко не претекне, еда би Вас и језуита даривао каквим знаменом, како и приличи његовим поклоницима. Може бити да ћете једног дана, уместо од Христа чути од папе (који стаде на Христово место, ругајући му се): Добри и верни слуго, био си веран мени и мојим претходницима. Ево даћу ти толико власти и блага да ти не може у амбаре стати. Начини нове и веће. Нека ти се душа наужива.

(Објављено: Срби на окупи, 19.3.2013; СРБски ФБРепортер 19.3.2013)

Где има дима, има и ватре

Од свих му светлих оца,
овај језуит је најсветији

ОТВОРЕНО ПИСМО ИРИНЕЈУ БУЛОВИЋУ

– Председнику Великог црквеног суда –
епископу бачком, администратору бечком, портпаролу и члану
Синода, потписнику равенске уније, декану и професору Богословског
факултета, носиоцу папиног „крижа“ и прстена...

Господине Буловићу,

Обраћам Вам се као налогодавцу за мој прогон из СПЦ, затим, као мојему судији и, најзад, као председнику Великог црквеног суда. Наиме, сазнадох да Вам се изволе изабрати се и на ту високу функцију. Ако, ако. Ко би други? Јер, нико успешније од Вас не може прогонити децу светосавску, нити их подводити оном јеретику из Ватикана, папи, који Вас је прстеновао или боље речено – обручио.

Дакле, обраћам Вам се са захтевом да ми доставите Ваше „ремек дело“ – Пресуду ВЦС бр. 42/11 од 29. априла 2011, којом потврдисте ону жичку Ц.С. бр. 54 од 10. марта 2011.

Ово и зато што бих, по чл 88. Кривичних правила СПЦ (упркос у њој актуелној моди *качења мачку о реј* свих правила), имао право да се обратим епископу Београдско-карловачке архиепископије, чији сам епархиот, (упркос Вашем хиру којим ту чињеницу игноришете), односно Сабору, за тзв. ванредно ублажење казне. Међутим, Ви ме својом самовољом тј. недоставањем Пресуде онемогућујете у евентуалном остваривању мојих канонских права у мојој Једној Светој Саборној и Апостолској Цркви, за коју сте, стиче се утисак, умислили да је Ваша прђија тј. имовина коју сте наумили унети у брак са Вашим „вереником“ (обручником) из Ваше „сестринске цркве“ како је упорно називате, исповедајући тиме јерес.

Дакле, Пресуда ВЦС, на чијем сте сада челу, није ми достављена ни на који начин, иако је она, преко „ревносних“ послушника, пре две године достављена новинарима на конференцији за штампу, читана по црквама и манастирима на светим литургијама и качена по огласним таблама храмова, што додатно говори о „озбиљности“, како одлука и начина спровођења истих од стране те црквене институције која ради под Вашим руководством, тако и неуважавањем речи: *Ако зло рекох, докажи да је зло; ако ли добро, зашто ме бијеш?* (Јн 18,23).

О, како би Вашем Великом суду, за ту довитљивост, да је жив, капу морао скинути Томас де Торквемада, врховни инквизитор, изумитељ ломача

и справа за мучење, који је осуђенима, ипак, за разлику од Вас и Вашег суда, барем саопштавао пресуду, пре него што би их спаљивао или мучио.

Осим тога, ако сам заслужио и зарадио Пресуду, хоћу роду и потомству да оставим ту моју плату – иначе, мени највеће признање, које је бацило у засенак неколико десетина мојих ударништава, повеља, захвалница, грамата, споменица, ордења... које сам добио од световних и црквених власти. Јер, за мене нема веће награде него да састрадавам са светим старцем – владиком Артемијем, над којим је извршен злочин братоубиства, у којем су благоизволеле саучествовати моје судије, тј. Ви и Ваш претходник г. Амфилохије.

Немојте ми, г. Буловићу, ускратити задовољство да потомцима својим оставим сведочанство да сте Ви, као човек који папу зове „свети отац“; као неко ко *са узбуђењем у души* носи папин криж и папин прстен; који пали свеће по јеврејским синагогама; који брани православној браћи и икони Мајке Божје да уђу у храмове које Ви нисте донели као мираз, ни из Буловића ни из Каранушића; који у храмове које изградише оци наши уводи јеретике – речју, да сте Ви, као човек који је својим делима одавно себе изопштио из Цркве отаца нашијех, (одлучујуће) саучествовао у мојему искључењу из Цркве Светог Саве, из Цркве мојих ђедова, из Цркве мојих унука са којом Ви немате никакве везе, осим тиранијске, канонгазеће, рушилачке... Наиме, Ви сте господине Буловићу, поткопали темеље догматског и канонског устројства наше Свете Цркве и тако од ње отпали упавши у „јаму“ коју сте нашој Цркви копали, али Вас о томе нико још није јавно обавестио.

Не тражим помиловање – тражим Пресуду! Дајте ми оно што је моје! Кусур задржите. Сваком своје. Да нам буде, та Пресуда, попутнина кад пођемо пред Истинског Судију. А поћи ћемо. Сем ако Ви и папа, будући непогрешиви, нисте и бесмртни!

Београд, 11. април 2013. године Господње, две године после.

С доброжељењем,
до добијања Пресуде или
поновног искања исте,
Милоје Стевановић
Београд, Теразије 29/15

П.С.

Док сам исписивао горње редове, као да однекуд чух глас и плач про-рока Јеремије:

Тешико ѓасѓирима који ѓоѓиру и размеђу сѓаго ѓаше моје! ѓовори Госѓод.

Заѓо овако вели Госѓод Боѓ Израѓљев за ѓасѓири који ѓасу народ мој: Ви размеѓнуѓѓе овце моје и разаѓнаѓѓе их, и не обилазиѓѓе их; ево, ја ћу вас оби-ћи за злоћу дела ваѓиш, ѓовори Госѓод.

И ѓосѓавићу им ѓасѓири, који ће их ѓасѓи, да се не боје више и не ѓлаше и да не ѓоѓине ни једна, ѓовори Госѓод (Јер. 23.1,3,4).

У земљи Србаља има много оних који срцем чине гостољубље пастиру добром – владици Артемију и његовој духовној деци. Оном, дакле, светом старцу, брату Вашем, коме давно наумисте *сломиѓи кичму* онако како и доликује папиним поданицима – како се у јавности сами декларишете: пр-стењем, крижом, делом и речју. Још је више оних који се с њима Богу моле, упркос ваѓим памфлетским претњама преко епископских аката која се ка-че по огласним таблама храмова.

Г. Буловићу, не малаксајте: судите, том лаосу Божјем, судом којим су-дисте мени, јер се дрско усућују да гладне нахране, жедне напоје, озебле огреју, бескућнике приме под кров... И да с тим бескућницима, поврх све-га, славе Име Господње. Разагнајте их, покажите до краја своје право ли-це. Распудите их, како и доликује лажним пастирима, вуцима у јагњећој кожи, еда би нам Господ, уз светог владика Артемија, по пророштву Јере-мијином, подарио још пастира добрих који ће нас вратити у торове и код којих ћемо пашу наћи, као што је налазимо код *ѓасѓири доброѓ*, владике рашко-призренског и косовско-метохијског у егзилу Артемија, коме нека би Господ подарио многољетства, еда би правилно управљао речју Истине Божје. Истине, којој се ви, његови прогонитељи, ругате, додворавајући се оном што је „устао против Христа“ (св. Јустин) – папи, а кога Ви, о бруке, зовете „свети отац“.

(Објављено: Срби на окућ 11.4.2013; СРБски ФБРейоретшер 14.4.2013).

РАЗГОВОРЫ

ЦРНО ИЛИ БЕЛО⁷
ТВ Чачак, водитељ Весна Радовић
23. мај 2011.

УВОД У ЕМИСИЈУ

Архијерејски намесник трнавски и старешина чачанске цркве Саша Јоловић чита (видео запис):

„Сходно чл. 47. и 49. правила и поступака за црквене судове СПЦ, као и 31. апостолског канона, 6. канона Гангријског помесног Сабора, 4. канона Антиохијског помесног Сабора и првога канона правила светог Василија Великог, те је тиме пресуда Црквеног Суда Епархије жичке ЦС бр. 54 од 10. марта 2011. године, којом је Милоје Стевановић коначно искључен – екскомунициран из црквене заједнице, по канонским и законским прописима основана и Велики црквени суд исту оснажује“.

Милоје Стевановић говори телефоном (аудио запис):

„Што се првог кривичног дела тиче, моје судије нису, у ствари, судиле мени, они су судили Јеванђељу, јер ја сам учинио милосрђе тачно онако како то у Јеванђељу пише, што је дужан да учини сваки хришћанин.

А што се другог кривичног дела тиче, убеђен сам да је исправније што сам се ја молио Богу са владиком Артемијем, носећи страдални Христов крст него што то чине неке моје судије које се моле са јеретичима и носе папин крст око свога врата.

Што се мојих судија тиче – они су ми ударили шамар, а ево ја сам спреман – окрећем им и други образ: нека распале!“

ЕМИСИЈА УЖИВО

Водитељка: Добро вече!

Милоје Стевановић, привредник из Чачка, екскомунициран је из црквене заједнице, због оснивања монашког општежића на свом имању у Лозници. На овај начин постао је једини Србин који је искључен из Савеза Комуниста 1984. године, али и из СПЦ. Наиме, Велики црквени суд СПЦ, којим је председавао митрополит црногорско-приморски Ам-

⁷ Извор: www.Youtube Gresni Miloje crno ili belo.

филохије оснажио је Пресуду Црквеног суда епархије жичке којим је Милоје Стевановић коначно искључен из црквене заједнице.

У изреци Великог црквеног суда наводи се да је Стевановић крив што је на своје имање у Лозници примио одбегле јеромонахе и монахе из манастира Црна Река, који су подржавали рашчињеног владiku Артемија. Велики црквени суд већао је 29. априла ове године.

Гост у нашем студију вечерас је господин Милоје Стевановић.

Добро вече Вам желим, добродошли!

Милоје Стевановић: Добра Вам срећа, хвала!

Водитељка: У студио смо позвали, да кажем и то након конференције која је одржана пре неколико дана у чачанској цркви, старешину те цркве Сашу Јоловића. Међутим, он је одбио учешће у овој емисији. Такође смо позвали и игумана студеничког – господина Тихона, који је, такође, после два дана, ипак рекао да не жели да учествује, јер би својим учешћем у оваквој емисији ипак дао легитимитет Милоју Стевановићу. Жао ми је што, дакле, немамо и другу страну да чујемо различита мишљења, различите ставове о овој врло значајној и за јавност Чачка пре свега последњих дана, занимљивој теми. Но, вечерас смо одлучили поштовани гледаоци да чујемо вас, можете да се јавите на наш телефон 222-032, да прокоментаришете, да кажете и ваше мишљење, дакле и неки ваш суд, био он субјективан, или објективан, како год. У сваком случају, дакле, дајемо прилику вечерас и нашим гледаоцима.

Господине Стевановићу, одржана је конференција у четвртак у чачанској цркви и старешина те цркве је прочитао ову Пресуду Великог црквеног суда.

Када смо први пут разговарали, када сам ја са Вама разговарала тог дана и позвала Вас у ову емисију, Ви сте рекли да нисте добили Пресуду, да је нећете коментарисати пре него што Вам буде уручена. У међувремену, јесте ли добили Пресуду, или нисте, или сте само обавештени из медија о ономе што се говорило?

Милоје Стевановић: Тада кад смо разговарали, ја заиста ништа о томе нисам знао. Ја ни до данас нисам добио Пресуду, с тим што морам рећи да сам ја из Београда отишао у петак испред подне, могуће је, теоријски, да је она стигла после тога, или у суботу, а ја сам данас остао у Чачку управо зато што сте ме Ви позвали у ову емисију. Али сам из средстава информисања после те конференције за штампу видео... То је један извор информисања. Други извор информисања – јуче је била моја крсна слава Свети Николај Мирликијски, и моја деца и моји унуци су се вратили из цркве са сузама у очима, јер су тамо чули...

Водиџеља: Тамо је прочитана та Пресуда?

Милоје Стевановић: ... да је њихов деда искључен из цркве, а у Политици сам прочитао да је на тој конференцији за штампу, на којој сте Ви вероватно били, неко од свештеника изјавио, ја тај податак заиста нисам знао – да сам ја једини мирјанин, дакле, једини Србин који је из СПЦ коначно искључен, од њеног постања до данас.

Ако бисмо требали сад из тога да изведемо закључак, Ви имате задовољство или жалост, да разговарате са једним од најгорих Срба – од Светог Саве до данас.

Јако ми је жао што часни оци нису вечерас присутни, јер пазите, ја никада нисам ни са ким водио рат, ја сам само водио једну малу, своју борбу за Истину, у складу са оно мало таланата које ми је Господ подарио. Даклем, ја Цркву разумем као један брод на коме се ми налазимо и који има један циљ, а то је да нас одведе ка спасењу душа нашијех. Кормилар тог брода је Исус Христос. Сви ми који се на том броду налазимо, без обзира да ли носимо митре, да ли смо обични мирјани итд. – само смо уди тог једног организма који се Црквом назива.

Према томе, ја бих одмах у почетку желео да кажем: Ја не водим рат са Црквом! Црква је моја мајка, Цркву мени нико никаквом одлуком не може ишчупати из мог срца. На том броду, са кога су мене неки људи истерали, остала је моја супруга, остала су моја деца, остали су моји унуци, остао је прах предака мојих – који су уснули у Господу са надом и вером у васкрсење и живот вечни. Према томе, то што неки поп Никола може бити и овакав или онакав, учинити овакав или онакав грех, ни мало неће утицати на то да ја променим свој однос према моме Светом Николи. Да се око тога разумемо, да се око тога споразумемо. А око тога, да ли мени неко хоће да дâ легитимитет – то управо говори колико су они духовни пастири.

Како мени може неко дати легитимитет? Па ја ваљда имам легитимитет!?!

Ја се зовем Милоје Стевановић, од оца Светолика и мајке Југославе, рођен у првој половини прошлог века, старац од шездесет и кусур година, човек који има унучад итд...

Друга је сада ствар, да ли се ми у нечему слажемо, или се не слажемо. Даклем, истина је само једна. И ми ту истину треба, ваљда, да обелоданимо и дужни смо да се за њу боримо, без обзира да ли носимо митру!

Јако ме изненађује то што сте рекли за носиоца, односно човека који седи на трону Светог Саве, тим пре и више што се очекује да ће он ускоро бити и епископ. Ја мислим да би он требао... чак и да сам ја изгубљено јагње Христово, да би он требао да поступи како у Јеванђељу пише:

да оде у трње тамо, да ме нађе, да ме натовари на леђа и да ме врати. Да ме врати у свој тор, а не да ме игнорише. Шта то значи – нећу да му дајем легитимитет?

Водишељка: Господине Стевановићу, дакле, ми ћемо за који минут чути интегралну пресуду и образложење те пресуде, коју је прочитао старешина чачанске цркве, крајем прошле седмице на конференцији. Али, мене интересује пре свега: Ви сте добили првостепену Пресуду суда епархије жичке и отприлике те Пресуде у доброј мери се слажу, је ли тако?

Милоје Стевановић: Пазите овако – оптужница ме терети за два кривична дела! Једно је што сам примио монахе и подарио им своје имање, а друго је што сам се молио Богу са владиком Артемијем. Ја сада овде јавно, пред целокупним Вашим гледалиштем признајем – ја јесам учинио та, назовимо, кривична дела.

Друга је, сад, ствар да ли можемо сад њих заиста сматрати кривичним делима?

Кад је у питању ово прво, ја сам поступио тачно онако како је поступио милостиви Самарјанин у Јеванђељу и тачно онако како нам се каже у Јеванђељу о страшном суду по Матеју, које се чита месопусне недеље, значи уочи овог великог Васкршњег поста. Даклем, ја сам жедне напојио, гладне нахранио, поњаву им дотурио да се не смрзну, дотурио им цепаницу дрва, дао им кров над главом... Да сам то учинио Турчину, не бих требао да будем осуђен!

Ја морам сад овде да Вам исповедим нешто, мада је ружно причати ствари које човек чини од срца, јер је у Јеванђељу казано да оно што чини десница, не треба да зна левица.

У мојој кући је уточиште нашла муслиманка Сенада, кад је била она несрећа и рат у Босни. Четири године је она јела хлеб са мношћом и са мојим чељадима, а моја супруга јој је сваку другу сукњу, сваку другу блузу, сваки други капут подарила. Разумете? У мојој кући је ухлебљење нашла католкиња, Мађарица, мислим да се зове Екатарина, или тако некако...скоро годину дана, јер је била у муци и невољи. Даклем, милостиви Самарјанин је био иновалан али је указао милосрђе... Прошли су и свештеник и овај и онај, окренули главу од њега, али он је указао милосрђе.

А што се тиче другог кривичног дела, како га они зову, да сам се ја молио Богу... Во имја Оца и Сина и Свјатаго Духа, амин!

Молио сам се Богу у православном храму, који су освештале српске православне Владике; ктитор тога храма је православни свештеник; у

том храму су били православни монаси. Даклем, ја сам се придружио оним људима који страдају и који су неспорно хришћани, православни хришћани, то им нико није оспорио. Због тога ме кажњавају они који се Богу моле са јеретицима, они који пале свеће по синагогама, они који су ставили папин прстен на своју руку, они који су потурили свој врат да им папа стави напрсни крст...

И зато сам желео да Вам кажем – то су та два кривична дела, за која сам ја оптужен. И Пресуда првостепена је мене осудила за те две ствари, мада, ако будемо имали времена, објаснићу Вам да овај Суд уопште није био ни надлежан да ми суди. Међутим, пошто сам ја уложио жалбу, приговарајући на месну надлежност првостепеног суда и тужиоца, без улажења у меритум Пресуде, онда је Велики црквени суд видео да је танко то што су они прогласили кривичним делима, и онда – гле чуда! Мимо оптужнице, мимо Пресуде првостепене додају ми у диспозитиву још једно кривично дело, а то кривично дело зову... Уствари да сам ја, да не погрешим у изразу – то сам видео у новинама, омаловажавао, или тако нешто, надлежног Епископа, свештенике и црквено-судске органе.

Мој надлежни епископ је господин Иринеј Гавриловић. Такође, одговорно, као матор човек са овом седом брадом, тврдим: нека ми нађу једну реченицу којом ја њих неправедно осуђујем или клевећем, како су они то навели. Осим ако истину не сматрају клеветом, разумете?

Ја нисам крив!

Ја нисам крив! Ја нисам наговорио Епископе о којима сам писао, свештенике о којима сам писао итд ... да уводе новотарије, да газе светоотачко предање, да газе типик, да газе каноне СПЦ.

Ја нисам наговаро господина Иринеја Буловића, помињем му име зато што је он један од мојих судија, а председник тог Великог црквеног суда је господин Амфилохије... Ја њих нисам наговаро, да овај потписује онај акт о примату папе у Равени, нити сам наговаро епископа Амфилохија да расрби СПЦ у Црној Гори, она се одавно не зове СПЦ.

Ја сам те истине обелодањиво и у томе је проблем! Даклем, нису они мене оптужили зато што сам ја учинио милостињу према гладним и избеглим монасима, нити су они мене оптужили зато што сам се молио Богу са владиком Артемијем!

То је фарса, као што је била оно фарса пре тридесет година, знате, што ми се догодило после Сава Центра... Даклем, нису то разлози, због којих сам ја оптужен. Ја сам оптужен зато што сам рекао истину о њиховом безакоњу, а они то нису хтели да кажу у Пресуди. Е, сад су то рекли!

Водитељка: Каже се негде при крају да је та Пресуда коначна, да нема ревидирања процеса и да је правоснажна. Шта то значи за Вас конкретно?

Милоје Стевановић: Говорећи мирјанским језиком, значи да ја више немам могућности да користим никаква, да тако кажем, правна средства како бих евентуално оспоравао и побијао ту одлуку. Она је за мене коначна за вјеки вјеков! Све док пођем, значи, Богу на истину.

Водићелка: Постоји ли ту могућност да Суд, у неком догледном периоду, промени своју одлуку? Ја сам, припремајући се за ову емисију, пронашла случајеве монаха, који су искључени из Цркве, одузети им монашки чиновни, који су три године, говорим о Виловском, који је био најближи сарадник рашко-призренског епископа Артемија. После три године је имао могућност покајања и да се евентуално врати у хришћанску заједницу. Дакле, овде је реч о монасима, о лицима која су већ замонашена. Каква је ситуација са људима који су као Ви само припадници хришћанске заједнице, православне хришћанске заједнице?

Милоје Стевановић: Разлика између случајева које сте Ви навели и мог случаја је у томе што постоји, да тако кажем, по кривичним правилима СПЦ, могућност да неко буде због тога што је прекршио каноне итд, итд... изопштен из Цркве на одређено време, на годину, на две, на три и кад истекне то време, под претпоставком да се он вратио мајци Цркви, са пута безакоња... Мој случај, међутим, није то: ја нисам искључен на годину, на две, на пет. Ја сам искључен коначно! А то значи да ћу ја отићи Богу на Истину, тако што они који, значи, буду поштовали ове неканонске одлуке, неће моћи да имају, у односу на мене, никакве потребе. Неће моћи да ми свете водицу, неће моћи да ми секу славски колач, неће моћи да ми служе опело кад се упокојим.

Али, ја се уздам у милост Господњу! Знате, ко се у Господа узда, каже се у Светом Писму, у високом заклону стоји.

Ја се уздам у Милост Господњу и верујем да ће све ове неканонске одлуке које су донете... Јер, пазите: ја сам кажњен, обратите пажњу: зато што сам учинио милосрђе према монасима; кажњен сам зато што сам се молио Богу, односно учествовао на богослужењима као обичан мирјанин. Пазите: пола Србије долази у Љуљаке, у Ниш, у Барајево итд. ... Пола Србије! Само би Синод осто у СПЦ и неколико Владика, знате? Ви уопште не верујете!?!

Ја сам био у цркви светог Марка (у Београду). Патријарх Иринеј ми је сведок! Рекао ми је: Милоје, Милоје, црни Милоје, морамо да разговарамо... Ђакон ми је узео број телефона. Наравно, никад нисам удостојен... и не треба да будем удостојен – то је та философија, коју му попурају сарадници, знате. Немојте да му дате легитимитет! Шта ће Вам

то јагње што се заврзло тамо у трње? Нека га, нек липше! Немој ти, ко Господ, да га узимаш и да га враћаш у тор. То је њихова философија!

У ствари о чему се ради?

Овде се ради о томе да су кормило СПЦ здомчали неки људи и тај брод, уместо да нас води ка источнику, куда смо ми пошли и због чега смо се попели, тај брод покушавају да окрену ка Ватикану.

Ја дугујем Вама и дугујем Вашим гледаоцима извињење, пошто сам сад детаљно чуо образложење пресуде, коју нисам имао у рукама... Даклем, израз, ево сад сам забележио, оне треће, новоизмишљене моје кривице је вређање надлежног Епископа, свештеника и црквеносудских органа.

Е, сада овако, одговорно пред Вашим гледалиштем сада пристајем, да у некој сали, којој год хоћете, нека они организују скуп, нека дође цео град овај и сви они који нас гледају: пристајем да ме ставе на ломачу и нека оне моје судије слободно потпале ломачу, ја ћу то да потпишем! Знате, јер ово је горе од ломаче! Ја сам у ствари осуђен, са становишта онога ко разуме шта то значи у Јеванђељу кад Господ рече: Ко не једе тело моје и не пије крв моју, нема живота у себи. Даклем ја немам живота у себи, ако њихова остане!

Но, ја се уздам у оно што сам започео малочас да причам. Уздам се у Милост Господњу, и надам се да ће се та неправда која је учињена према владици Артемију исправити, врло брзо. Надам се тако. А онда ће и престати „правни основ“ због кога сам ја искључен...

Иначе, за ово треће кривично дело, које су ми сад накалемили у Високом црквеном суду, да сам вређао неког... Молим Вас, све што сам написао, написао сам у својој књизи „Не помичи старе међе“, и написао сам управо у овој књизи која је ових дана изашла. А зашто је изашла? Изашла је зато што сам на почетку рекао, нису хтели да саслушају аргументе. И онда сам ја изнео све своје текстове, о којима они, у овој пресуди, причају.

Даћу од овог тренутка ову књигу у мојим радњама упола цене, а они који немају две стотине динара за њу, омогућићу да је добију бесплатно на читање и да се увере да ли је то што сам ја ту рекао вређање, или изношење Истине?

Водитељка: Господине Стевановићу, поменули сте рашчињеног владика Артемија, који је враћен у монашки ред, дакле одузета му је епархија. Али било је речи... да би и он могао, на неки начин, да буде изопштен. Али се то није десило. Још увек траје Сабор и не зна се какве ће одлуке бити, али у сваком случају да ли Ви то што се десило Вама у тој Пресуди, да ли сте Ви на неки начин колатерална штета због свега онога – што

сте примили монахе из манастира Црна Река, који су били незадовољни због одузимања Епархије владици Артемију, и просто, да ли сте Ви колатерална штета у целом том случају?

Милоје Стевановић: Видите, послушност, и управо у овој књизи се бије та битка... Послушност је једна велика врлина хришћана. Али, дилема између послушности и Истине не сме да постоји. Не знам да ли сам био јасан. Када говоримо о владици Артемију, он је био, и он је по мени, владика рашко-призренски и даље. На његово место може доћи администратор по Канонима (и Уставу СОЦ):

Прво, ако је умро. А ја Вам одговорно тврдим да је владика Артемије жив-живца и да је живљи од многих.

И други случај када се може поставити администратор: по доказаној немоћи тамошњег епископа. А ја Вам тврдим одговорно да је владика Артемије Духом Светим моћнији од свих његових прогонитеља, на квадрат.

Према томе, владика рашко-призренски је незаконито, неканонски... Видите у Уставу СПЦ, имам га овде у ташни, пише да никоме не може бити изречена ни једна казна, а да претходно не буде саслушан. Владика Артемија нико није саслушао, против њега није покренут поступак пред Судом СПЦ, нити је утврђена његова одговорност. Не може сада група људи, који су узурпирали власт у СПЦ, да сада своје самоволне Акте проглашавају и уподобљавају. Они се позивају на Каноне, видели сте колико сте Канона овде набројали, а ја Вам тврдим: нећу да Вам мучим гледалиште, али можемо да организујемо трибину на ту тему. Доћи ће умнији људи од мене. Ја Вам тврдим: да су себе изопштиле неке наше владике који су у Синоду СПЦ, својим поступцима: чињеницом да су палили свеће по синагогама; чињеницом да су примили напрсне крстове; чињеницом да су саслуживали са јеретцима. Они су навукли на себе проклетство светих Отаца, проклетство Сабора светоотачких и тако даље. И сада ти људи чине својеврсно безакоње.

Водишељка: Господине Милоје, имамо гледаоца, чекамо га већ дуже, па ћемо наставити. Изволите.

Гледалац: Добро вече. Драгиша овде, из Чачка. Хтео бих да поздравим господина Стевановића и да му кажем да је једно лице у јавности а друго у приватном животу. И да срамоти Српску Православну Цркву. Његов радник који се сагори на послу не може да добије боловање. Да ли је то правда или вера у Бога. Нека одговори само на питање и ништа више.

Водишељка: Хвала Вам. Имате ли одговор.

Милоје Стјевановић: Нисам разумео питање. Он каже да ја срамотим СПЦ. То ћемо видети. Време ће показати. У време оно, када је јавно мњење, пре тридесетак година, морало да прихвати образложење да сам ја непријатељ државе... Прошло је време, па се испоставило да то није баш тако. То је што се тиче тога. А то што је поменуо неке односе у мојој фирми, пазите, ја са поносом могу да кажем све најбоље о поретку који тамо постоји. Моји сарадници имају статус моје деце, моја деца су радници у тој фирми под истим условима као и сви други. Све оно што је овоземаљским прописима предвиђено, тамо се поштује. А оно што ја чиним по срцу своме, то је више од онога што предвиђају прописи. Не знам случај, тако да могу да га примим да са љубављу попричамо о томе.

Водишељка: Имамо још једног гледаоца. Добро вече.

Гледалац: Добро вече. Могу ли да поставим питање.

Водишељка: Изволите.

Гледалац: Господин свештеник није у праву што прича ту о некој правди. Прво, он није имао права да прими избеглог Артемија нити његове монахе. Друго, мора да се поштује Свети Синод. То је број један. Закон. Нама каква је Црква таква нам је и полиција, судство и свештенство у појединим црквама, где нема никакве одговорности. Морају бити одговорни за оно што раде. И ништа друго.

Водишељка: Хвала.

Милоје Стјевановић: Он мисли да сам ја свештеник, у томе је заблуда...

Водишељка: Да, али мисли се на Вас. Да ли сте имали право?

Милоје Стјевановић: То је исто питање које су мени људи поставили и пре тридесет година. Знате: стравично је да ти кажеш нешто против Централног Комитета!

Дакле, овде се ради о томе да ли је нешто што тврдите истина или није истина!

Ја се слажем да Свети Синод треба да се поштује, да његове одлуке треба да се поштују. Али свети Оци су рекли – ево узмите Владику Николаја, скоро да ћу цитирати врло близу. Дакле, владика Николај каже: *Народ не треба да иде за својим пастирима када ња ови одвајају од Бога и воде кривим путем.*

Ми морамо расуђивати. Знате ли колико је било покушаја, од Светог Саве до данас, унијаћења? Знате шта хоћу да кажем овом брату у Христу, што сматра да ми треба да се односимо... Ми треба да се односимо према Јеванђељу и према Истини као светињи, а не према живим људима и да од њих правимо идолe. Морам да га подсетим да најусташкије усташе, које су највише Срба побиле и оних стотинак хиљада деце у Јасеновцу, да су то бивши Срби, који су заведени и који су покатоличени.

Водишељка: Укључујемо још једног гледаоца. Добро вече. Изволите.

Гледалац: Добро вече. Овде грађанка Чачка која је рођена у Чачку, Мирјана се зовем, желела бих само да кажем Милоју, да му се захвалим на његовом досадашњем раду и труду, јер све што је стекао стекао је радом, а не познајем га лично. То што је изопштен из Цркве не мора да схвати то толико трагично, јер Црква није Бог. Наша Црква је постала лоповска породица. Хвала Вам и пријатно.

Водишељка: Да ли је то... било је то мало прејакo.

Милоје Стевановић: Ми не требамо због неког грешног попа Николе да судимо св. Николи, па тако не треба да генерализујемо о нашој Светој Цркви. То је институција рода нашег, и ми са дужним поштовањем и љубављу треба да се односимо према томе.

Водишељка: Имамо гледаоца. Изволите. Добро вече Вам желим.

Гледалац: Добро вече. Ево, ја бих да поздравим господина Стевановића. Лично га познајем и желим само да му поручим да има нâс много, има много људи овде у Чачку, хиљаде људи који су на истој страни, и ово што се дешава у Цркви говори да су близу нека апокалиптичка времена. Не бих желео да будем песимиста. И најбитније у ова времена је да и он и ми останемо мирни и да се Богу молимо. А ово што се десило, пошто ђаво не може да остане дуго упоран, већ као олуја наиђе и прође, надам се да ће и ово да прође, и да ћемо ми са Светим Савом да имамо срећу и да одржимо нашу веру и наше Православље. Само нека издржи! Има нас много који смо уз господина Стевановића!

Водишељка: Хвала Вам пуно, хвала на позиву.

Милоје Стевановић: Благодарим овом брату на истомислију. Ја верујем да његова побуда није навијачка. Морам упозорити неке наше људе: наши

поједини архијереји имају много више љубави према јеретичима, него према свом брату у Христу, Артемију.

Водиџељка: Да чујемо још једног гледаоца. Добро вече, изволите.

Гледалац: Добро вече. Горан овде из Чачка. Ја желим да поздравим Вас у студију и да поздравим господина Милоја. Желео бих да поставим питање. Да није господин Милоје угостио те монахе, да их не гледамо тако него као гладне људе, да ли би ко други угостио и примио у кућу као гладне људе? А што се тиче његове фирме, ја знам да једини као приватник, за Божић или за Васкрс подели радницима или прасе или новчану вредност...

Водиџељка: Ево вечерас причамо о Одлуци Великог црквеног суда, хвала Вам на укључењу, да не занемаримо за тренутак.

Милоје Стевановић: Видите, овај брат је поставио питање да ли би неко други примио монахе. Ја верујем да би.

Водиџељка: Да ли би одговарао, шта мислите?

Милоје Стевановић: И ова одлука је срачуната, верујте ми. Поуздано знам. Да су овде људи са супротне стране, неке моје судије, ја бих онда могао да изнесем те аргументе, али није пристојно то чинити када људи нису ту.

Водиџељка: Ја се извињавам, сваки час Вас прекидам, али да чујемо што више гледалаца. Добро вече, изволите.

Милоје Стевановић: Добро вече. Дејан Крстовић на вези. Хтео бих да поздравим Вашег госта и да му са моје стране дам подршку, и да издржи ово све што предстоји. Има нас много који га подржавамо, али ови људи се неки јављају који не знају шта причају. Али нека издржи. Толико од мене.

Водиџељка: Наравно, свако има право на своје мишљење и на свој став.

Милоје Стевановић: Шта сам хтео да Вам кажем, ова одлука није донета што мене неко мрзи, ова одлука је срачуната: да Вама и свима другима каже: „Будеш ли писно, стрефиће те Милојева судбина, отићи ћеш на онај свет без опела.“

Међутим, контрапродуктивно је верујте, контрапродуктивна је реакција. Ја ћу да Вам кажем следеће, од доношења ове Пресуде, мени

се лично обратио један доктор, Петровић, који је уступио своје имање монахињама рашко-призренским, које ће се уселити ове недеље. Значи имање, кућу и много грађевина тамо околo. Пре неки дан је један брат из Пожеге купио имање тамо у једном селу и то је такође понудио монасима. После мене је један наш човек из Аустралије...

Водишeљка: Имамо гледаоца. Добро вече, да ли се чујемо?

Гледалац: Чујемо се. Добро вече. Ја бих желела господина Милоја да поздравим, и Вас све у студију. Желим да кажем да је човек у праву. И нека сви Срби слушају. Ја сам из свештеничке породице, свештеници свашта доживљавају (кроз плач). Који су уз владике, они дивно пролазе, а ови удаљени од владике, од намесника пропадају. Ја потичем из свештеничке породице, још једном понављам, и свашта смо доживели и хвала том брату што је пошао путем да се бори за нас децу свештеника.

Водишeљка: Хвала Вам на јављању. Немамо још пуно времена, али покушаћемо да укључимо још гледалаца. Кажете ово је пример другима...

Милоје Стевановић: Да, постигли су контраефекат. Постоје на десетине људи који сада нуде своја имања.

Не можете Ви ућуткати, сада, народ.

Народ ће сазнати истину!

Народ ће сазнати истину, пре или касније!

Што год више буду покушавали истину да закопају, она ће, све сјајније, васкрсавати!

Водишeљка: Ево да чујемо још једног гледаоца. Добро вече.

Гледалац: Добро вече, овде је Бранко. Поздрављам брата Милоја. Јуче сам био на Литургији са братом, идем често у Лелиће, на то свето место код владике.

Милоје Стевановић: Љуљаке.

Гледалац: И ако сам ја лош Србин, нека ме одмах убије Господ са небеса.

Хоћу да кажем ја нешто, ко зна праву веру, ко има уши да чује и очи да чита, мора да се бори, а ко не зна, па ништа. Ко зна Бог неће да му опрости ако се не бори. Да само кажем: само напред! И ја ћу за сваким таким као што си ти.

Водишeљка: Хвала Вам.

Милоје Стевановић: Ако ми само дозволите, да не останем дужан, пошто сам ја сада први пут чуо образложење моје Пресуде, да Вама и читаоцима разјасним још три ствари које су у образложењу.

Водишељка: Али најкраће што можете.

Милоје Стевановић: Видите, тамо је речено да сам ја одговоран за збитије у Душковцима, и тамо је речено да сам ја прогањао Свету Цркву у време када сам био секретар Комитета. Молим Вас, организујте јавни плебисцит, ако неко нађе једну мрву, један случај да сам ја учинио било коју нечасну радњу. У време када сам био секретар комитета, у председништву, био сам кадровик, у председништву социјалистичког савеза је био један свештеник, и ја сам се са пијететом односио према Цркви, цео живот. Међутим, шта је овде Пресуда: у своје време, када се десио догађај у Душковцима, појавио се један сведок који је у „Православљу“, у „Крки“, у „Жичком благовеснику“ из Тврдоша, а то је Атанасије Јевтић, видео шта се догодило у Душковцима и прогласио мене за кривца, рекавши да сам ја „дозлабога“ срамна пропалица јер сам ја, у време оно, прислањао пиштољ поповима у леђа. Људи (крсти се), таква бесмисао, таква неистина, таква срамота, таква брука од човека који носи митру! То је невероватно! И видите, та „мисао“ коју они користе као „литературу“, налази се и у мојој Пресуди. А са друге стране, имам документ. Човек ми је донео књигу: 1661 грађанин из Чачка и околине изразио је солидарност са свештеницима када су постили без узимања храна, знате, 2008. године. А ја сам једини, од тих 1661, одговоран и мени се једино то ставља на терет!

Водишељка: Да чујемо још једног гледаоца, добро вече.

Гледалац: Добро вече. Само кратко да кажем: одушевљен сам да се вратило време демократије, да није више време када сам хтео господину Велимиру Илићу да поставим питање, да сам морао прво да оставим телефон ако хоћу нешто да питам. Ја сам хтео неколико пута да питам, а друго, криво ми је што сте дозволили директно укључивање, јер господин Милоје је човек кога стварно треба слушати, и гледати ко је и шта је на делу. Ја сам њега упознао у неком чиновничком раду итд. Мало је таквих људи и желим му сваку срећу и њему и његовој породици. Хвала.

Водишељка: Хвала Вам на јављању.

Милоје Стевановић: Благодарим.

Водишељка: Дакле, ускоро је крај емисије, али хоћу да Вас питам. Шта после свега овога човек који је члан хришћанске заједнице, који је у том својству као Ви, као сви други људи, шта он треба да уради да би био изопштен, осим овог шта још треба да уради?

Милоје Сивановић: Треба да буде злотвор!

Треба да буде Богохулник!

Треба да гази Каноне!

Треба да се руга Закону Божјем!

И да му не вреди говорити!

Да га не вреди молити!

Да га не вреди опомињати!

Да га не вреди товарити на леђа и враћати у тор.

Он колко је тврдоглав, искаче из тора и опет!

И опет!

И опет, отуд хули!

Па ни тада га не треба осудити на смрт!

То је моје дубоко убеђење!

Али ја ћу да Вам кажем: што се моје позиције тиче, ја немам никаквих дилема. Наш свети кнез Лазар је поставио ту дилему и решио је. Хоћемо ли се определити за царство земаљско, ћутати, животарити?

Нигде се не каже: што је био дебео човек, што је био богат човек... Него се каже што је био добар човек. Дакле, дилема је да ли ћемо се определити за царство земаљско или за Царство небеско. Ђура Јакшић је то песнички рекао:

Две преда мном стазе стоје:
Једна с цвећем, друга с трњем;
Гвоздене су ноге моје
Идем трњу да се врнем.

Ја уступам цвећа стазе
Којима је нога мека;
Нек' по цвећу жене газе,
А трње је за човека

Дакле, ја ту немам дилема: одабрао сам трње и спреман сам да истрпим шибу!

Уосталом, Господ наш је истрпео понижење, ругање, шибање, осуђивање, распеће на крст.

Водишељка: Ево, да чујемо још једног гледаоца. Добро вече изволите.

Гледалац: Добро вече. Зовем из Лучана. Помаже вам Бог!

Водиџељка: Бог Вам помогао.

Гледалац: Једна од срца искрена подршка брату у Христу Милоју Стевановићу, једној величини српског рода, наравно заједно са владиком Артемијем. А у прилог његове тврдње за неред у Душковцима. У Душковцима је клечало четири стотине људи, и певало *Свјатии Боже, свјатии крјейки свјатии бесмертнии, помилуј нас*. Ђакон владикин шутирао је народ, један од шутнутих у главу сам био ја, који сам клечао. Владика ме прегазео, згазио ми на леђа и изашао напоље. Његов ђакон је тукао народ, свештеник његов из Пожеге је тукао народ песницама, полиција је стајала, гледала и рекла „Јел ми треба сад овде ове свештенике да хапсимо?“ Нико ме, наравно, нису пријаву написали јер народ није изазвао неред. Народ да је хтео, четири стотине душа је могло њих да згази. Нико га пипнуо није. Они су се понашали као бесциљна хорда, имали су уз себе пратњу до зуба наоружану. Прошле године владика је био у Чачку, исти Хризостом, у цркви Светог Успења, на храмовној слави. Био је окружен, до зуба наоружаним људима. Турци нису улазили у српске храмове наоружани. Тај исти владика који је донео Декрет да ни један свештеник не сме служити новотарску Литургију, први он се не придржава. То само у контексту истине какво безакоње влада у Српској Православној Цркви. Тај исти владика изопштава човека који деци поклања кућу са имовином непроцењиве вредности избеглицама из Хрватске. Да не набрајам његова добра дела, испашће да сам му дрвени адвокат, али тог човека ја познајем две деценије и слава Господу Милостивом да такве Србе имамо у својој држави. Када бисмо их имали двадесет....

Водиџељка: Хвала Вам.

Господине Стевановићу, да ли је суштина у томе, да и ако сте Ви погрешили, или било ко од нас да је погрешео, да је Црква ту и да опрости грехе или да казни за неке грехе?

Милоје Стевановић: Знате шта, ми смо овде чули и једна и друга мишљења. Најважније је да не насаднемо: нама Истина треба да буде стожер!

Знате, на Цвети је Господ ушао у Јерусалим и народ је клицао: Осана сину Давидову!

На Велики Петак, предвођени, не било ким него првосвештеницима!

Пазите, првосвештеницима! Викали су: Распни га! Распни га!

Да не да Бог да почнемо да вичемо „распни га, распни га!“, пре него што утврдимо Истину.

И зато ја молим: ко год не може ово да купи, (показује књигу „Сине мој не пристај“) добиће бесплатно на читање, да део истине, о томе шта нам раде наше духовне вође, куд нас воде, односно, како нас заводе, спозна између осталог и кроз ову књигу.

Да не мислите да је ово неки хвалоспев, један од умнијих људи ХХИ века на планети данас, је господин Предраг Драгић Кијук. Он је рецензент ове књиге!

Уредник ове књиге је професор универзитета, господин Протић, а у овој књизи имамо мишљења многих интелектуалаца, многих научника, књижевника, новинара итд.

И оно што је нарочито важно, о случају владике Артемија, у овој књизи ћете наћи мишљења неких експерата чак и владика Православне Цркве.

Водишељка: Ево још два гледаоца можемо да укључимо, да чујемо првог од њих. Добро вече.

Гледалац: Добро вече. Мирјана из Лучана. Да поздравим великог добротвора и Цркве и људи, доброга родитеља и доброга деду и великог хришћанина Милоја.

Која је његова кривица?

Што је примио људе, православне хришћане, на конак, дао им парче хлеба, заштитио од зиме, без икакве земаљске накнаде.

Он и његова породица су се жртвовали материјално, и то све говори о томе какав је он човек.

Они који су га казнили најбоље говоре какви су они!

Да нису овако сурови, можда бисмо им и поверовали!

Водишељка: Хвала Вам, на јављању.

Ви сте 1984.г. искључени из Савеза Комуниста Југославије. Ево 2011. г. изопштени сте из црквене заједнице. Има ли ту неке сличности? Просто, претпостављам да сте јединствени по томе?

Милоје Стевановић: Ја сам и тада, пазите, ја сам тада био у непознању закона Божјих. У непознању, у коме је било 90% људи тада.

Међутим, када сам спознао превару, када сам видео куд нас води тај пут, мени савест није допустила да ћутим. А могао сам, много добро, да направим каријеру. Био сам у успону каријере. Међутим, ја сам се и тада определио за стазу која је трње.

Ушао сам срцем у Цркву, ради спасења душе своје и својих ближњих.

Могао бих, верујте ми, и позивам Вас, могао бих напунити салу општинску људима које сам привео Богу, који су се, захваљујући деловању моме и моје супруге, крстили, венчали, почели да посте, да се причешћују...

Ми смо почели и посна јела, у том смислу, да спремамо у нашој фирми, да можемо људима олакшати да се припреме за Свету Тајну Причешћа.

Могу Вам довести свештенике, за сведоке, које сам молио и које сам возио, да у задњи час причесте људе који су били на самрти. На десетине људи се причестило и упокојило у истом дану захваљујући нашем ангажовању.

Трудио сам се да чиним оно што ми Јеванђеље заповеда. То имање што је неко овде поменуо, које сам поклатио тим дечацама, избеглицама из Хрватске... Трудио сам се, то је срамота да ја сада причам, али је просто невероватно...

У неким мојим књигама су објављене неке моје беседе, постоји море телевизијских емисија у којима сам учествовао, за које су људи проценили да су мисионарске.

Знате, кад треба човека осудити на смрт, у духовном смислу – онда када он хули на Закон Божји. Знате, ми имамо једног владика који хули на десет Божјих заповести, владика који оправдава ту грозоту, ту содомију, која нам се дешавала између осталог и кроз „параду поноса“, са једне стране и ја ћу да Вам кажем, против тих хула, својевремено је владика Артемије покренуо поступак пред Сабором, против хула једног од епископа, немам саговорника са друге стране, па није учтиво помињати, али верујте ми, владика Артемије је покренуо поступак, који никада није угледао светло дана.

Овде треба склонити оне који чувају Светосавље!

Они се друже са онима који кажу: Срби не могу у Европу са Светим Савом и ћирилицом.

Нећу да идем никуд без мога Светог Саве!

Без мојих отаца и праотаца!

Без моје вере!

Без мога отацства!

У томе је мој неспоразум са онима који су „власт имајући“!!!

Водишеља: Господине Стевановићу, ево последњег гледаоца, за вечерас, укључујемо. Добро вече.

Гледалац: Добро вече. Пошто вечерас уместо питања слушамо ставове, ја бих господину Милоју поставио само два питања. Да ли је чуо за Мла-

ђа Протића из Горачића и да ли налази неке сличности између његовог случаја и свог?

Милоје Стјевановић: Ја не могу да се сетим... и не бих смео да... Заиста не знам о чему се ради.

Водишељка: Хоћете ли се Ви, или морате ли се повиновати овој Одлуци Су-да СПЦ?

Милоје Стјевановић: Пазите овако, шта то значи морам се повиновати?

Дакле, откад је процес почео... Многе светиње у овој земљи су мој дом, и многи монаси и монахиње моју кућу, моју чељад и моју фирму схватају као свој дом.

Међутим, од када је почео овај процес, мене нико није видео ни у једној цркви ни у манастиру у окружењу.

Зашто?

Ја не желим да због мене неко страда!

Ко хоће да страда због вере своје, нека стане и нека се бори за веру!

Али да ја одем у неки манастир у Овчару, у окружењу или у неку цркву, а они имају акт по коме ја тамо нисам пожељан, да људи због мене имају проблем, то ми не пада на памет.

Дакле, у том смислу ћу поштовати њихову одлуку.

Али, Црква мене није изопштила!

Мене су из Цркве изопштили неки осциони људи, који су умислили да су они Црква.

Али, упркос томе, са трпљењем ћу то издржати и нећу ником, у том смислу, правити проблем.

Водишељка: Још једно питање и завршавамо ову причу вечерас. Ваша породица, рекли сте на почетку ове емисије, они су и јуче били у цркви. Вама је јуче била Крсна слава и чули су, прочитана је та Пресуда. Каква је њима порука послата и како ће Ваша деца и Ваши потомци на све то одреаговати, наравно унуци су много мали, али...?

Милоје Стјевановић: Нису мали. Имам ја гимназијалце, знате ја сам много матор. Ја имам, хвала Богу, шесторо унучади. Најстарија је већ девојка, и ако деда буде жив, за неку годину ћемо, ако Бог да, свадбу да правимо. Неки од њих и читају моје књиге. Ја сам мојим унуцима, сад кад је почела ова прича око мене, ја сам ово очекивао, знао сам и ко је наложио овај процес и зашто је наложио и знам како ће се завршити, али немам саговорника, да Вам то објасним.

Ја сам мојим унуцима послао једно писмо с Крфа, прошлог лета, мом унуку Јанку, а једно писмо сам послао мојим унуцима са Авале кад је почео овај процес против мене.

Тамо је све казано, шта сам саветовао мојим унуцима: кад се моле за деду свога Богу, да се моле и за непријатеље његове, за прогонитеље, јер то уистину нису моји непријатељи.

Они су како би Владика Николај рекао, они су моји сурови *пријатељи*.

Они мене немилосрдно и бесповратно терају у наручје Господу.

Они ме одлепљују од овоземаљских сласти, части итд., итд. и везују ме за Закон Господњи.

Они ће од мене направити само још ревноснијег хришћанина.

Не могу да идем код њих на Литургију, не могу да дођу код мене да ми пресеку колач, не могу да ми свете водицу, али не могу да ми забране да чиним милосрђе!

Не могу да ми забране да волим!

Не могу ми забранити да поштујем оно што је у Јеванђељу заповеђено!

Ја ћу се трудити, од сада много више...

Не верујем ја да опело може мене спасити ако сам учинио многа недела. Наравно, молитве других људи човека спасавају, али човек, пре свега, својим делима мора да заслужи Милост Божју.

Водишељка: Хвала Вам, гоподине Стевановићу, што сте били вечерас у овом студију, што сте били гост емисије. Пријатно.

Милоје Стевановић: Хвала и Вама.

3

ГРЕШНИ МИЛОЈЕ НА ТАЛАСИМА ФОКУС РАДИЈА⁸

Гостовање у емисији Угљеше Мрдића, *Рудник*,
на *Фокус радију*, 25/12/. маја 2011. године.

(Емисија је ишла уживо, у трајању од два сата и изазвала је огромно
интересовање слушалаца, од којих су се неки укључили у програм.)

Водиџељ: Поздрав за све слушаоце *Фокус радија*. Моје име је Угљеша Мрдић, слушате још једно издање емисије *Рудник*, а мој и ваш гост је господин Милоје Стевановић, познат у јавности као Грешни Милоје. У данашњој емисији говорићемо о случају Грешног Милоја и о раду СПЦ и начину на који може да се спречи раскол у СПЦ, једној од најважнијих српских институција. Господине Милоје, добро дошли на таласе *Фокус радија* у емисију *Рудник*.

Грешни Милоје: Добро Вам Бог дао.

Водиџељ: Ако се не варам, значи, први пут се догодило у историји СПЦ да неко буде искључен.

Грешни Милоје: Да, то је информација коју сам и ја ових дана из средстава информисања чуо, да сам ја први Србин из реда мирјана који је коначно искључен из Српске Православне Цркве. А то би значило, господине Угљеша, да Ви имате сада задовољство или непријатност да седите са најгорим Србином од Светог Саве до данас.

Водиџељ: Господине Стевановићу, шта сте Ви то згрешили Богу и људима па да Вас искључе из СПЦ, а при том сте велики и добротвор и ктитор?

Грешни Милоје: Пазите, ја се надам да Богу нисам много згрешио, а оно што сам згрешио искрено сам исповедио, показао се и добио од својих

⁸ Извор: www.Youtube.Gresni.Miloje.focus.radio

духовника разрешење тих грехова. Али у овој конкретној ствари мене је Оптужница теретила за два кривична дела и првостепени суд је изрекао Пресуду, рекавши да сам ја одговоран за та два кривична дела.

Прво је то што сам на своје имање примио рашко-призренске монахе, који су били у невољи, који су остали без крова над главом, без поњаве, без огњишта, без коре хлеба, без чаше да би могли да пију воде итд.

Друго кривично дело које ми се Оптужницом и првостепеном Пресудом ставило на терет, односно због чега ми је изречена та казна, јесте то што сам се молио Богу са његовим преосвештенством владиком Артемијем и његовим монасима.

Е сад, што се првог „кривичног дела“ тиче, оно што сам рекао да сматрам да нисам Богу згрешио, згрешио сам људима, ја сам поступио тачно онако како је у Закону Господњем казано. Даклем како је учинио милостиви Самарјанин у оној причи из Јеванђеља и онако како је у Јеванђељу по Матеју заповеђено да треба да чини сваки хришћанин. То Јеванђеље се иначе чита месопусне недеље и тамо је казано да ваља жедног напојити, гладног нахранити, путнику намернику указати љубав односно кров над главом итд. Према томе, ја сматрам да су људи, осудивши мене за ово „кривично дело“, донели пресуду не мени него Јеванђељу. Али наравно у историји хришћанства то није први пут. Знате, увек је било људи који су доносили судове из своје главе, не држећи се заповести Божјих, не држећи се јеванђелских принципа. Што се пак овог другог „кривичног дела“ тиче – то што сам се ја молио Богу... Морате појмити следеће: прво, ја сам ишао на богослужење у село Љулаке, тамо је направљена црква чији је ктитор један православни свештеник, који се упокојио, Бог да му душу прости, ту цркву су освештале православне владике СПЦ и у тој цркви је Богу молитва узношена од стране његовог преосвештенства владике Артемија и његове духовне деце.

Замислите апсурда: моје судије, које су мени сада изрекле ову пресуду, моле се Богу са јеретцима, пале свеће по синагогама и осуђују мене зато што се молим са православним људима, носећи страдални крст Христов са владиком Артемијем, а они се моле са јеретцима, и при томе носе око својих вратова, двојица од тих мојих судија, напрсне крстове папине.

Водитиљ: То је у супротности са духом Православља.

Грешни Милоје: Наравно. Општење са иновернима, саслуживање са иновернима, по Канонима СПЦ, по светоотачком предању, кажњиво је. И управо они који су себе екскомуницирали де факто из СПЦ својим понашањем, својим делима, својим причама... изrekli су мени ову меру којом ме искључују из СПЦ.

Али бих Вас молио, због Ваших слушаалаца, да не направим јавну саблазан: ја не ратујем против Цркве! Ја водим једну малу борбу против јеретика у СПЦ, оних који су се дочепали митре и оних који су се погордили и који су власт имајући и који покушавају наш брод, СПЦ, а то је брод спасења душа наших, рода нашега, да уместо источнику окрену на једну другу страну, ка Ватикану. Хоћу да кажем, дакле, да ја не водим рат против Цркве, него водим борбу против безакоња у СПЦ.

И у ствари, будући да је првостепени суд за ова два кривична дела мени донео Пресуду, ја сам се жалио на ту Пресуду, не улазећи у њен меритум, јер сам сматрао да је сувише, мислим, трошити речи. У Јеванђељу је казано да не треба бацати бисере узалуд. Сматрао сам да у меритум пресуде не треба улазити јер је сулудо казнити човека који испуњава Закон Божји, али сам приговорио на месну надлежност првостепеног суда, с обзиром да сам ја од 7. јула прошле године епархиот београдско-карловачке епископије, дакле, тужилац који ме је тужио и суд који ми је судио и епископ који је иницирао покретање поступка, у моменту када су то учинили закаснили су свега 221 дан у односу на моменат мога одласка из епархије. Наравно, другостепени суд је, по принципу: врана врани очи не вади, превидео ту чињеницу, чак у свом образложењу каже како то јесте исправно итд. Чуо сам да ће неки људи, који су експерти за црквено право, то размотрити.

Водишељ: Има неких, такозваних, верских аналитичара.

Грешни Милоје: Добро, то су људи који јако озбиљно приступају овом послу и који ће правни осврт на ову лакрдију која се зове Пресуда учинити са једне стручне тачке гледишта.

Водишељ: Мислите на правнике?

Грешни Милоје: Да, да.

Водишељ: Имамо једног слушаоца. Добар дан.

Слушалац: Добар дан. Помаже Бог!

Водишељ: Бог Вам помогао.

Слушалац: Поздрављам водитеља и госта и оно што хоћу да кажем, ово је веома занимљиво што сте овог човека позвали, ја и господина владика Артемија веома ценим и његову борбу, јер знам против кога се он бори, у ствари против чега. Ми се против те силе не можемо борити, против те

силе може да се бори само Исус Христ. Ја ћу да поручим и препоручим господину Милоју да у Јеванђељима... Исус Христос каже: И мене су гонили, па ће и Вас. Значи, исти који су Христа разапели, они који су њега предали Римљанима, разапињу сада и Вас, предају Вас Римљанима. И нисте уопште дужни да се клањате ни једном црквеном ауторитету уколико тај ауторитет негира ауторитет Исуса Христа. Друга ствар је: само то што ви кажете: не знам да ли сам грешан пред људима, грешни смо сви јер, каже, сви сагрешише, изгубили смо славу Божју. А Ви, господине Милоје, и Ви и ја и господин Угљеша, ми имамо Спаситеља Исуса Христа, који је однео наше грехе на крст и чијом се милошћу ми спасавамо... Значи, једино њему треба да будете одговорни за све што сте урадили, а ја Вам кажем да сте праву ствар урадили, јер сте Божја створења примили на конач, јер ми немамо право да судимо. Значи, Ви сте сада у истој кожи у којој је био Исус Христ, у којој су били апостоли, у којој је био Јан Хус кога су спалили, и Савонарола и они милиони хришћана које су побили Римљани и инквизиција и сви остали. Тако да имате сву моју подршку и нека Вас Бог благослови.

Грешни Милоје: Хвала, хвала. Ево на ово размишљање овог брата у Христу ја бих могао да кажем, прича се понавља кроз историју хришћанства. Има једна интересантна ствар о којој бих желео да Вас обавестим. У чачанској цркви је у прошли четвртак одржана конференција за штампу, где су Ваше колеге упознате са овим случајем, а ја до дана данашњег нисам примио помеуту одлуку. Моји унуци су се у недељу, на Младог Николу (што је моја крсна слава) вратили са сузама у очима, јер је у цркви и у свим црквама и манастирима епархије Жичке читана та Пресуда. Шта је смисао тога да ја не добијем Пресуду? Ово што Вама причам сазнао сам из средстава информисања. Даклем, овде је суштина да се жели направити линч, хајка, по којој би било правилно да грађани рецимо Чачка, када одем у Чачак, или моји суграђани сада у Београду када ме виде на улици, требало би да ме испљују. Зашто се прича понавља? Ви знате да је Господ наш Исус Христос улазио у Јерусалим на Цвети и народ је срцем клицао: *Осана сину Давидову!* Предвођен првосвештеницима, обратите пажњу! То су биле колеге ових наших људи који управљају нашом светом Црквом. Пре свега овде мислим на чланове Синода. Предвођени првосвештеницима исти ти грађани Јерусалима су викали на Велики Петак: *Расјни ња, расјни ња!* Е сад, Бог је дао и учинио да имамо људи који расуђују, у огромној већини, као овај брат у Христу, који се малочас јавио, па се тако надам и уздам у милост Божју да се неће догодити да људи прихвате тако олако њихове квалификације, које су неосноване. Најмањи је проблем ту неки Милоје, он је мали мрав, али

овде ја пре свега мислим на једног Божјег човека, на светог човека, на владика Артемија, који је ваистину стуб Православља, који је доследан духовни син аве Јустина, који је верно чедо Светог Саве и знате, покушали су нас да преведу жедне преко воде, а њега да елиминишу на један невиђен начин. Даклем, у време када су му одузели Епархију, говорили су и наш патријарх и Атанасије Јевтић – добри, честити, радни, вредни, поштени владика Артемије. Али, веле, десило се да су неки његови сарадници, тамо неки Симеон Виловски урадили неке неправилности, покрали неке паре, па зато смо морали да га склонимо. То је такво лицемерје. Шта се догодило? Догодило се да Врховни суд (Грчке) утврди да тај Виловски није покрао. Није! А они не рекоше извините. Шта је суштина проблема? Један епископ, па и владика Артемије, може бити замењен, да тако кажем, администратором, по канонима (и Уставу СПЦ)... ја не говорим о произвољностима које излазе из глава неколицине наших власт имајућих епископа. Даклем, један епископ може бити замењен администратором, словима, само у два случаја. Први случај је када умре, а ја сведочим, пред Вашим аудиторијумом, а знам да је велик, да је владика Артемије жив и здрав и да је живљи од многих који га прогоне. Други случај када епископ може бити замењен администратором је ако дође у стање да се докаже његова немоћ. А ја Вам јемчим, ја Вам сведочим, да је владика Артемије моћнији, Духом Светим, од свих његових прогонитеља, зато што је он, у ствари, заорао једну јако дубоку духовну бразду, из које су никли плодови. А ти плодови су његова духовна деца. И Господу Богу Свемилошћивом хвала, да се десило да нам у време наше, када је припремљена издаја и превара у СПЦ, Бог подари Марка Ефеског. Значи, наши дани су донели једног таквог Боготражитеља, једног таквог Богољубитеља, једног таквог човека. Иначе, по сличном принципу су елиминисали Јована Златоуста, по сличном принципу су елиминисали светог Јована Шангајског итд... Злочинство је исто: нечасни људи, удружени са нечасним силама, а нечасне силе су ђавоље силе, када одлуче да учине оно што је учинио Јуда за сребренике, за части и за сласти итд, да издају род свој, да издају веру своју, да издају себе саме... Зашто сам рекао себе саме? Молим Вас, у мојој књизи, која је ових дана изашла, зове се *Сине мој, не ѝрисиџај*, а наслов је скраћена мудра изрека или премудрост премудрог Соломона, који је рекао: *Сине мој, ако би ѝе кушали ѝрешиници, не ѝрисиџај*. Даклем, у тој књизи објавио сам једно писмо господина Иринеја Буловића, који је сива еминенција брода нашег, он је човек који општи са средствима информисања. У мојој књизи је објављено његово писмо из седамдесетих година, из Атине, у време када се припремао да брани докторску дисертацију о св. Марку Ефеском. Ја исповедам ону веру коју он заступа у том писму.

То што он сада ради, говори, пише и чини, супротно од онога што је тврдио пре четрдесет година, то није наш проблем! Једно може бити истина, а не обоје. Не може бити истина и његово исповедање вере у том писму од пре четрдесет година, када су он и Атанасије Јевтић одбили да саслужују са једним епископом који је, како је он у том писму рекао – екуменисао, са неким великодостојницима из католичке цркве итд... Да би данас он нама учинио оно што је учинио са потписом у Равени, са примањем напрсног крста, са примањем прстена од папе. И видите, њима је владика Артемије сметња, огромна сметња, читаво време. Али истина коју су они крили 15-16 година, васкрсава, и то је Закон Господњи. *Не може се сакрити и рад што на јори сјоји*. Ми смо сада открили, и то сам објавио у мојој књизи, да је епископ Иринеј Буловић, још далеке 1996. године запретио да ће сломити кичму владици Артемију, и то је објавио један озбиљан лист тога времена. Даље, шта се догодило? Када су ваше колеге, новинари, господина Амфилохија питали: *Како тако на брзину донесите одлуку о владици Артемију, мислим – тако исхитрено, без судској процеса?*, он је рекао: *Како исхитрено, па ми на ову одлуку чекамо 10 година*.

О чему се ради? Ми, значи имамо људе који кују зле планове на дуге стазе. На дуге стазе их кују. И хвала Господу Богу да почиње једно отрежњење, да почињемо схватати да се ради о превари. Господин Амфилохије хоће сада да влада душама нашим. Он је растерао – за време његове владавине отишли су монаси из Епархије рашко-призренске. Он, на чијим црквама и манастирима у Епархији којом он влада нема више речи Српска. Који је то Сабор донео одлуку и кад да се то тако учини? Па зашто не страдаш за веру своју, епископе? Дакле, овде се ради о једној самовољи. И ја због тога желим да се поново вратим на онај почетак, дакле, ја не водим рат са Црквом, да не да Бог! Црква је брод спасења. На том броду су моји унуци, на том броду је моја супруга, на том броду су моја деца. То што су мене неки власт имајући, тренутно избацили са тог брода, ја се уздам у Милост Божју и надам се да ће све њихове безаконе радње једног дана бити поништене, па ће Бог дати да се можда, ипак, оштрица одговорности усмери према ваистину одговорнима. Ово је прича која личи на ону причу, сећате се: *Држите лопова*. Они су показали прстом на једног Божјег човека, какав је владика Артемије, а у ствари они су себе својим делима, својим поступцима... И у мојој књизи су такође објављена та правила, ти Канони по којима су они већ навукли проклетство на себе. А мене баш брига што су они навукли проклетство на себе, него, бојим се да ће навући проклетство и на цео род наш. Омаче ми се па рекох, баш ме брига. Наравно да треба у љубави да се молимо једни за друге и ја сам у једном писму унуцима

мојим објаснио да они треба када се моле за деду свога, да се моле и за прогонитеље моје. Јер моји прогонитељи нису моји непријатељи. Они су, како нас учи свети владика Николај, моји сурови пријатељи. Они у ствари овим што ми чине... Шта ми чине? Чине ми да будем још ревноснији него што сам био, да се трудим да Богу угодим. Уосталом у самом Јеванђељу је казано, и у светоотачком Предању је казано – важније је Богу угодити него људима.

Водишељ: Господине Стевановићу, хвала на одговору, само да проверим да ли имамо неког од слушаалаца на линији?

Добар дан, извините што сте чекали, изволите.

Слушалац 2: Добар дан. Па ево, права тема. Ја бих се овде само вратила на суштину. На нашу Православну Српску Цркву је извршен пуч, после упокојења патријарха Павла. Овде је суштина по мени Светосавље. Јесте ли приметили у Васкрсној Посланици, ниједном речју нема Светог Саве, ни једном речју Косова и Метохије... Јесте ли приметили екуменизам, унијаћење, проверавање. Молим Вас! Светосавље је симбол наше и духовности и државности, односно, србства. Дакле то је сада на потезу. Једино је била остала Црква као институција и ова Управа, мислим, намештена је! Постављена је! То је као нека експозитура, не знам чега. А уграбљен је Трон Светог Саве. Они који седе на трону Светог Саве треба да га чувају, а видите како се понашају. Дакле, овде је Светосавље. Само ћу један детаљ... не знам да ли сам прочитала добро, да је владика Артемије рекао да је Светосавац, а да постављени патријарх изјављује да је он секташ. Па јесмо ли ми сви светосавци секташи? Ја сам толико поражена. Ово је дакле удар на србство и на српску духовност, а то је једино што нам је остало. Хвала Вам и пријатно.

Водишељ: Хвала Вам. Ево чули смо нашу слушатељку и прво да кренемо од Васкршње Посланице, неспомињања светосавља, неспомињања Косова и Метохије.

Грешни Милоје: Да, да. Ова сестра у Христу је поменула пуч у Српској Православној Цркви. Ја сам се јако узбудио и безмало саблазнио, када сам једном давно, пре неколико година, прочитао један текст, господина Жељка Которанина, нашег веома познатог стручњака за Црквено право. Он је тада рекао да је у СПЦ извршен пуч. Ово друго што сестра каже апсолутно је у праву. Знате, вођство наше Цркве, чланови Синода, више су у љубави са јеретичима него са браћом својом у Христу, као што је владика Артемије. Они се друже управо са онима који су јавно рекли:

Ви, Срби, са Светијим Савом и ћирилицом не можете у Европу. Е па извините, моја господо драга! Ако ја треба да се одрекнем мога светоотачког предања, ако треба да се одрекнем мога Светога Саве, ако треба да пљунем на гробове мојих предака који су живели и отишли Богу на истину са надом и вером у живот вечни и у васкрсење, ако све ја то треба да погазим да бих се најео неке кобасице и да бих се возио у неком луксузном аутомобилу у тој њиховој Унији, за коју они сматрају да нема алтернативе, ако мене питају – ја за њима нећу! Ја за мојим духовним вођама који су продали веру за вечеру нећу да идем! И то је у ствари суштина проблема. И кад се вратимо на суштину тога проблема, онда ћемо се вратити на ову одлуку, не знам да ли сада имамо времена?

Вођић: Имамо, како да не!

Грешни Милоје: Даклем, видите, другостепена одлука, ја нисам експерт за црквено право али ту су људи који се у то разумеју и надам се да ће ових дана, како чујем, то објаснити. Када се Ви рецимо жалите на првостепену одлуку, никад није било да може другостепена одлука да вам прошири нешто, за шта вас оптужница не терети. И сад, шта се догодило! Када су изнети неки аргументи, даклем, ја нисам другостепеном одлуком оптужен само за она два кривична дела о којима смо говорили.

Вођић: Него?

Грешни Милоје: Него сам оптужен, додато ми је, накнадно, у коначној пресуди, и треће кривично дело: да сам вређао епископе, црквено-судске власти итд, итд... А ја сам, одговорно Вам кажем, спреман сам да ме изведете, да позовете све Ваше слушаоце, да се наоружају аргументима, да ме изведете на ливаду, ја ћу да скупим грање, да припремим потпалу, ја ћу да напишем изјаву, оверићу је у суду, овластићу моје судије да потпале ту ломачу, јер у ствари, чудите се зашто? Ово што су они учинили је својеврсна инквизиција. Господ нас учи Јеванђељем да духовни пастир треба да трчи, треба да нађе изгубљено јагње у трњу, да га натовари на леђа своја и врати у тор. Они су на ту чињеницу заборавили. А зашто ме оптужују за ову трећу ствар? Видите о чему се ради. У моменту када је оптужница против мене дигнута, својевремено смо ми, када је у Чачку почело да се уводи безакоње у богослужбени поредак, покушавали да успоставимо контакт са нашим епископом. Ја сам лично био три пута у делегацији, клечао сам на коленима у владичанском двору у Краљеву. Плакао сам! И пустио сам да ме малтретира један дечак који је тамо секретар владике. Никад нам нису допустили да уђемо код владике. Никад није хтео да саслуша наше аргументе, и ми

смо онда морали да формирамо Удружење грађана „Законоправило“, да имамо легитимитет да позовемо у помоћ Вас и Ваше колеге. И пошто нисмо могли у нашој мајци Цркви унутра да кажемо: Ало, нећемо да одступамо од предања наших светих отаца, немојте то да нам радите, онда смо ми морали то да урадимо преко конференције за штампу. Да једноставно обелоданимо то њихово безакоње. Иста је сада прича била. Даклем, када су мене оптужили, Удружење грађана „Законоправило“ је тужиоцу послало 47 страница докумената и аргумената у којима обрађује моју невиност. Шта се догодило? Секретар Црквеног суда враћа то „Законоправило“, отпаковао је то, вероватно фотокопирао и онда то враћа. Ја нисам хтео да се браним, знате, ни Господ се није бранио када су га осуђивали. А он све те папире враћа и каже: „Наш Суд“, не знам тачно како је то формулисао „неће и не жели да општи са парацрквеним организацијама“. А у тој како они кажу, парацрквеној организацији су благочестиви људи међу њима и носиоци Ордена Светог Саве, велики добротвори, итд... Знате, оградим се, и у тој огради чиним оно што ми ваља чинити. И када смо то урадили, односно када су они то урадили, онда је „Законоправило“ мене замолило и донело једну одлуку да све текстове које сам објавио, који су истина о безакоњу наших појединих епископа, свештеника итд, објавимо у књизи и ја сам то учинио. Тако је и објављена ова књига *Сине мој, не ђисџај*, чији је рецензент господин Предраг Драгић Кијук, уредник господин Љуба Протић професор универзитета. Ви знате да је Кијук ових дана у светским енциклопедијама ушао у групу најпознатијих умних људи на планети у 21. веку. У тој књизи се налази апел великог броја интелектуалаца, књижевника, научних радника и тако даље. У тој књизи се налази једно поглавље *Србија се расрбиши не да*, где о овом случају своје мишљење износе научници, књижевници, новинари, благочестиви људи... Даклем, они су мене оптужили да ја њих вређам, а ја сада опет позивам, под условом да под вређањем не подразумевамо истину.

Ја нисам крив што су неки наши епископи своје вратове савили пред папом да им он окачи крст око врата!

Ја нисам крив што су они своје прсте, су одњихане на крилима српских мајки, потурили да им папа тури његов прстен!

Ја нисам крив што су неки од њих потписали примат папе у Равени!

Ја нисам крив што је реч „српска“ скинута са светиња у Митрополији црногорско-приморској.

Ја нисам крив што нас неки од наших епископа понижавају пузећи пред папом, водећи тамо свештенике да клече и саблажњавају децу нашу и род наш, итд, итд. ...

Када ја те истине изнесем, онда испадне – како су тамо рекли – да ја вређам.

Једно је увреда, а друго је истина. Уосталом, истина што је дубље закопавају, она ће, све светлија, васкрсавати.

Водиџељ: Господине Стевановићу, да видимо само да ли имамо слушаоца? Дobar дан.

Слушалац 3: Помаже Бог!

Водиџељ: Бог Вам помогао!

Слушалац 3: Здравко Жарић крај телефона, поздрав теби Угљеша и госту.

Водиџељ: Поштовање теби Здравко. Добро нам дошли на таласе Фокус радија.

Слушалац 3: Хвала, прво бих охрабрио госта и рекао му да издржи и да ће све то Господ Бог уредити да дође на своје место. Јер, као што рече онај наш претходни слушалац, сам наш Господ Исус Христ је рекао да ће свако ко крене за њим страдати. Ја бих мало исправио оног првог слушаоца, који је рекао да се ми не спасавамо само добрим делима већ само Вером, а ми се спасавамо и добрим делима и Вером. Јер једно без другог не може. Имам питање за госта: Како он коментарише то да сад преосвећени владика Амфилохије ћути на сва ова дешавања у Црној Гори, што Мило хоће да нам отме СПЦ и прикључи такозваној Црногорској Православној Цркви, а овамо је био најжешћи нападач владике Артемија?

Водиџељ: Хвала Здравко! Био је то наш редовни слушалац Здравко, препознао сам га и по гласу и по имену. Господине Стевановићу...

Грешни Милоје: Ја да заблагодарим брату Здравку на љубави његовој, на овим дивним топлим речима које нам је упутио. А што се његовог питања тиче – брате Здравко, не треба да гајимо илузију о томе зашто ћути човек чије сте име поменули. Он мудро ћути зато што је СПЦ у Црној Гори, где он начелствује, расрбљена *de facto* и *de iure*. Нађите ми богословију. Био сам на Цетињу – нема богословије Српске православне цркве. Нема на жалост, ни код светог Василија Острошког да видиш: српска, нема ни на једном манастиру ни на једној цркви. Он је расрбио Цркву у Црној Гори, а онда је започео, заједно са својим претходним администратором, господином Јевтићем, расрбљавање Цркве на Косову и Метохији. То није могло да се догоди док је владика Артемије доле био, зато су га морали склонити.

Оно што је кукавно, оно што је жалосно, оно што је јадно, оно што је бедно, оно што је тужно – то је чињеница да је нама на месец дана, и то пише у мојој књизи, пре него што ће они сменити владика Артемија, измисливши ту болну, ту јадну, ту бедну причу о наводно некој његовој проневери итд., дакле месец дана пре тога је званичник, да ли се то зове КФОР или како се зове, ових сила белосветских које се налазе сада на Косову, изјавио да ће епископ рашко-призренски, Артемије, бити смењен и да ће доћи за сарадњу подобнији. И ево, добили су сада подобнијег. Дobili су сада оцеубицу, Теодосија, и он ће наравно припомоћи да се расрбљивање Косова доведе до краја.

Водишељ: Господине Стевановићу, пре него што укључимо слушаоца, може ли ми рећи колико је повезан читав случај око владике Артемија са његовим одбијањем пре две године да прими Џозефа Бајдена, потпредседника САД-а?

Грешни Милоје: Знате шта, ја сам јако срећан човек, што ми је Бог учинио милост да због овог зла које се догодило нашој Светој Цркви и због овога што се догодило владици Артемију и због чињенице да се ето стицајем неких околности десило да ја отворим своје срце и свој дом за његову духовну децу, Бог ми је учинио милост да сам се духовно ородио са владиком Артемијем. Али знате, мој однос прем њему није такав да бих ја могао да му постављам нека питања која сте Ви сада назначили, али неспорна је чињеница да он није дао благослов да онај човек који је учествовао у НАТО агресији на Србију, који је о Србима рекао оно што је рекао, сада треба да буде удостојен да му клечимо...

Водишељ: И који се није огласио за рушење српских светиња 17. марта 2004. године?

Грешни Милоје: Тако је, и ми сада треба да му клечимо и да му благодаримо. И сада од њих треба да примамо милостињу. Ало људи! Ако ми наше светиње не будемо правили од оне две лепте удовичине, ко у време оно, које се срцем дају, цаба ће нам бити дворци које они држе. Ово што сад они држе кључеве од манастира и цркава... Знате шта? Молим Вас, сведочим Вам, ја сам био пре неки дан у Барајеву на Литургији, то је био Ђирила и Методија, то је био радни дан, то је била милина једна видети толики свет да се тамо окупио. Често одлазим у Љуљаке на Свете Литургије. Зимус по снегу људи упадају у канале пењући се на оно брдо, остављају кола и хрле узбрдо. Ако је киша, онда је блато до колена, ако је суво онда је прашина да се угушите. Колко народа има у цркви која

је пуна као кутија, толико и још више има напољу. Зашто? Осећају људи благодат Духа Светога. Сведочићу да сам рецимо у неким црквама у центру Београда бивао када служе наши високи црквени великодостојници, када им тамо нема 20-30 људи. И дошо сам до спознаје да је ваистину истина оно што у Светом Писму пише: *Да ће дворици неправедника оустејети, а колибе праведничке процветати*. Тако да се надам у милост Божју... То што они држе сада, граде дворце, граде, чуда се догађају! Мени су замерили што сам написао текст. А како не бих написао! Ја сам један обични српски, да кажем, провинцијалац, један човек који се бави практичним стварима, али сам схватио суштину...

Водићел: Један добротвор из срца Шумадије...

Грешни Милоје: Схватио сам да је гробље њива Господња, на којој је посејано најдрагоценије семе на планети, а то је прах отаца наших и матера наших. Направио сам недавно и једну књигу, на којој сам радио са једним мојим рођаком, око три године, да скупимо податке, и она се зове *Родословље Сћеваново*. И обновио сам два српска гробља, где се налази прах мојих отаца и праотаца. У то исто време у Жичи, преко пута капије манастира, порушено је гробље, учињено је гроболомље, пред очима Србаља, порушено је споменење и прави се нека гостопримница.

Замислите Ви каква ће благодет, под знаком навода, владати за оне људе који буду живели у тој гостопримници, и у том конаку? Па људи, имамо ли очи да видимо, имамо ли уши да чујемо. Кажу да овде, где гину на Ибарској магистрали ко жути мрави, моја два пријатеља су погинула, а били су савесни. Знате шта кажу? Кажу да је тамо прегажено неко гробље. Ми чинимо такве потезе да навлачимо проклетство на себе.

Водићел: Значи део магистрале иде преко гробља?

Грешни Милоје: Тамо где сваке године погине по неколико људи. А ми смо допустили да у Жичи, од толико хектара земље којом манастир располаже, правимо гостопримницу баш на оном месту на коме је гробље православних раба Божјих.

Водићел: Господине Милоје, имамо слушаоца на линији. Дobar дан.

Слушалац 4: Дobar дан, Угљеша, теби и нашем госту. Ја бих нашег цењеног госта, као истинског и искреног верника, замолио да прокоментарише двије ставари само. На Богословском факултету предаје римокатолик, Хрват, Јуре Зечевић у Београду. То је једно. Друго, јуче на гробљу у Ле-

шћу, сахрањен је човек чија је породица живела од социјалне помоћи, о трошку општине је сахрањен, а свештеник који је дошао за опело, од жене покојника је тражио 6.000,00 динара. Када је видео да она то нема, пристао је и на 5.500,00 јер је само толико имала. Па бих молио да то прокоментаришете. Хвала и пријатно.

Водишељ: Како коментаришете ове појаве у СПЦ?

Грешни Милоје: Драги мој брате, Вашим питањима није потребан одговор.

Ви сте најбоље одговорили. То је та тужна прича, коју покушавају да нам увуку у СПЦ-у. Знате шта, о поменутој мојој књизи објављен је још један текст, пре десетак година, у „Књижевним новинама“ (1-31.5.2004. стр. 9) главни и одговорни уредник био је Предраг Драгић Кијук, кога сам малочас поменуо, као једног честитог, часног, српског интелектуалца. Тамо је свеказано. Десет година Богословски факултет, под диригентском палицом Зизјуласа, упропаститеља православних душа хришћанских, десет година они трују нашу децу. И сада када видите ко новотарије највише шири по земљи Србаља, то чине ови млади момци, који су сада рецимо ђакони или млади свештеници итд. И знате шта ћу још да Вам засведочим? Даклем, никада у историји СПЦ, разговарао сам са старим свештеницима, никада није бивало да на места свештеника у велике градове, као што је Чачак, долазе нови млади људи. Млади су почињали каријеру негде у неком селу, па су се тамо учили, па када су тамо направили или обновили цркву, или направили звонару или црквену кућу итд., по заслуги су премештани у бољу парохију. Не, не, не. Сад је критеријум нешто сасвим друго. Ово је негативна селекција, исто ко у времја оно: што си више јуришник, што си више упропаститељ, што си више новотарац, то ћеш имати веће части и добићеш боље место. Драги брате, светог аву Јустина и његову Догматику су истерали са Богословског факултета. Народе српски, не наседајмо фарси, молим вас лепо! Они су нама на истом Сабору на коме су аву Јустина прогласили за свеца, у ствари одрубili главу његовом највернијем чеду, владици Артемију. Вратите се уназад и видите која је то лукава играчка. Даклем, Аву Јустина прогласимо за свеца, а у истом дану и на истом Сабору ћемо одсећи главу његовом чеду. О чему се овде ради? Ви знате када је свети Јован Крститељ рекао цару Ироду: *Не можеш ти по Закону имаићи жену браћија својеја*. И знате шта се догодило? Иродијада је тражила главу Крститељеву. И овде ћу Вам нешто рећи – открићу Вам једну малу тајну коју сасвим случајно знам. Владика Артемије је пре неколико година тражио од Сабора да утврди одговорност једног епископа који сеје зло семе на Богословском факултету и у нашој епархији, који хули...

Водићел: А то је ко?

Грешни Милоје: Јако ми је жао што нико од њих није овде присутан, али сви ће се сетити да је то епископ браничевски господин Игњатије, чије су хуле познате широј јавности. На који год сајт уђете, видећете чудо невиђено. Тамо се и бал неких вештица одржава у тој епархији, кажу да у тој организацији учествује један његов бивши вероучитељ. Шта хоћу тиме да кажем, владика Артемије је покренуо то питање. И шта се са тим десило? Никада није угледало светлос дана на Сабору. Никада. Према томе, значи неколико људи је заиста смотало власт у СПЦ и чини безаконје невиђених размера! Ако будемо дозволили да они наставе овим путем, доћи ћемо у позицију да имамо стравичне последице и требаће нам много енергије, много труда, много суза, много патњи да се ишчупамо из тог зла које сада покушавају да нам наметну.

Водићел: Поштовани слушаоци, настављамо са емисијом „Рудник“, наш и ваш гост је господин Милоје Стевановић, у јавности познат као Грешни Милоје. Моје име је Угљеша Мрдић. Питање за господина Стевановића је: господине Стевановићу, према мојим информацијама, Ви не само да сте ктитор у Српској Православној Цркви и добротвор тако што сте имање дали на располагање монасима у Шумадији. Према мојим информацијама Ви сте и кућу и део имања дали избеглој деци са подручја Хрватске. Имајући у виду да сте то урадили мимо дозволе државе Србије и надлежних институција и министарства, а имајући у виду залагање званичног Београда за што бољу регионалну сарадњу између Србије и Хрватске, да ли сада очекујете да ћете имати жестоке последице због тога и можда Вас сада искључе из држављанства Србије?

Грешни Милоје: Ха-ха. Па ја се надам да нисмо дотле дошли. Та деца, то су врсници мојих унука, и ја када сам видео њихове сузе, када сам видео њихову муку, њихов бол, њихову тугу, њихову патњу, једноставно, покушао сам да надоместим оно што је живот њима одузео. А живот им је одузео све. Одузео им је завичај, одузео им је огњиште родно, одузео им је детињство. Стицајем околности упознао сам те дечаке и одлучио да део свог имања, односно кућу, један економски објекат, воћњак и покућанство итд., да им подарим и да бар у тој њиховој невољи да им...

Водићел: Вратите веру у живот и наду...

Грешни Милоје: Тако је! Сада та деца већ израстају у људе и хвала Богу ушли су у неке нормалне токове. Они су сад, тамо, домаћини људи.

Та шала или иронија коју сте Ви учинили, надам се... Увек се враћам причи о милостивом Самарјанину. Трудим се да у свој живот преточим... Знате, наша Вера нас учи да није довољно само да читамо Јеванђеље и да знамо шта тамо пише, него је потребно да живимо Јеванђеље или да живимо по Јеванђељу. Ја сам се у том смислу трудио, од момента када сам почео да ревнујем, када сам се преумио, када сам изашао из опанака својих младалачких заблуда и времена у коме сам одрастао, трудим се да у свој живот унесем те хришћанске вредности. У моме дому уточиште је нашла муслиманка Сенада, у време несреће, пошто је она била у мешовитом браку и ти људи су били у посебно тешким околностима. Она је четири године јела насушни хлеб са мном и са мојом чељади, са мојим радницима. А моја супруга јој је сваку другу сукњу, сваку другу блузу, сваки други капут подарила, јер они су људи избегли, ја мислим, само у папучама. У мојој кући је ухлебљење нашла једна Мађарица, која је католкиња по вероисповести. Мислим да је годину дана ту живела и да је решила тај проблем у коме је била и тако... Право је чудо, просто је невероватно да људи који носе митру могу да помисле... Пазите у моменту када су се ти монаси нашли у невољи, замислите Ви сада да останете равнодушни пред чињеницом, а они су пред бахатошћу... Шта се догодило, то сам већ једном покушао да објасним: неправедно су им сменили њиховог духовног родитеља, а онда су, замислите апсурда – забранили да им он буде духовни отац. Они преко тога, људи, нису могли да пређу. Ја сам стварно посматрао шта раде са тим светим старцем, па то је Богу плакати! Када погледате, одузели су му епархију, па су му бахато развалили његове келије, његове фиоке, мислећи да ће тамо наћи не знам шта. Одкуд тамо где је епископ Артемије био, одкуд тамо дечански монаси? Јел занте одкуд? Позвао их Атанасије и позвао их Теодосије. Она гужва, она туча када је била...

Водишељ: Да, да, да!

Грешни Милоје: Сасвим је логично да његова духовна деца из Црне Реке дођу и да питају: *Оче, шта да радимо сада?* Одкуд дечански монаси у Грачаници? На то питање нико до данас није одговорио. А ја сад постављам јавно питање: Одкуд они тамо? Да би се испречили на пут овим људима. Шта се онда догађа? Онда се догађа то, да Атанасије Јевтић, великодушно, продаје забога ауто. Знате, да помогне сиротињи. Као да се они возе на чезама или на таљигама. Сада је дошло време да епископ, сасвим нормално, и ја као једна обична шуша имам ауто, па ваљда и епископ треба да има ауто. Затим су га послали Богу иза леђа, послали су га на крај Фрушке Горе. Скроз тамо на оне западне обронке, у село

Шишатовач. Знате? А онда када је народ почео да долази тамо, на то духовно светилиште – ја сам лично одлазио на богослужења скоро сваке недеље и видео сам чудо невиђено. То је света ко на гори листа. Онда се огласио тај јадни човек, тај тужни човек, не могу да кажем то би сељаци рекли љубомора, а то је завист, то је велико зло које намеће ђаво. И каже, Атанасије Јевтић, каже: Артемије прави шишатовачку епархију, тиме што људи долазе. И шта се онда дешава, сулудо, он је још у чину епископа, забрањују му да служи. Забрањују епископу СПЦ-е да служи Службу Божију. Знате ли то?

Водитељ: Господине Стевановићу, само да испоштујемо слушаоца, који нас чека дуже на вези. Добар дан!

Слушалац 5: Хало, добар дан Угљеша. Слађана је овде, ред је да испоштујете слушаоце. Угљеша, свака Вам част што сте се дотакли теме. Ово је тема која се склања намерно у јавности српској. Поштовање и помоз Бог Вама, брате Милоје, поштовање према Вашем страдању, да не помињем колико сам ужаснута страдањем владике Артемија. Као верница се не одричем никако Светог Саве и Предања наших светих Отаца. Само да напоменем да владику Артемија издају ученици светог Аве Јустина, као што је био и владика Артемије. Дај да напоменем да још 2007. године у Равени је признат примат папи, да је перјаница екуменизма овде Иринеј Буловић. Иринеј Буловић седи у Светском савету цркава, а када сте поменули Бајдена, ја сам протествовала у Београду када је дошао. Тај човек, односно нечовек, је изговорио да треба све Србе у конц-логоре, а ми смо му овде црвен тепих ставили. Још једна од ствари која је изузетно важна, да ли, људи, схватате: Европска унија, да ли Вас асоцира на унијаћење? И треба још да се зна, што овај народ никако не сме да сазна, да нама браћа и сестре из Јерменије помажу да сазнамо шта се у нашој Србији дешава. Па саслужење са Јеврејима, саслужење са католицима. И молим вас укажите на то, пошто подмећу владици Артемију да он прави раскол. Не, људи! Не, браћо и сестре, Срби! Раскол праве екуменисти. И та замена теза мора да се овде јавно каже народу, а без духовне вертикале са нашим светим Оцима, ми смо нестали. Не да нестајемо него смо нестали! Свако добро брату у Христу!

Грешни Милоје: Хвала лепо! Поштована сестро, Ви сте практично изговорили проповед. Ви сте одговорили на постављена питања. Само бих додао на Вашу констатацију да су ученици аве Јустина издали свога сабрата, и верно чедо Јустиново, владику Артемија. Никакво чудо, верујте, никакво чудо. Људи који су жељни части, сласти, власти, то ће увек учини-

ти. Подсетићу Вас да је Јуда био ученик Господњи, па га је издао за 30 сребреника. Они који сада чине издају у Српској православној цркви, не могу да се сете да ће сребреници које ће том приликом добити, завршити на некој крвној њиви. Ја им то не желим. Видели сте, ко је прочитао моје писмо са Авале унуцима, да се ја мојим унуцима обраћам и кажем: Кад се молити за деду вашег, молити се и за прогонитеље моје, јер они нису моји непријатељи. У целој историји рода нашега било је покушаја унијаћења. Ја ћу да Вас подсетим, ови млађи људи то и не знају, у нашој Читанци је била прича Симе Матавуља, *Пилипенда*. То је прича о човеку који је живео у крајевима где је вршено насилно католичење рода нашега. И тај Пилипенда је дао своју последњу Пиргу, кокошку, коју је морао да одвоји од уста своје деце, али ипак није хтео да прода веру за вечеру. Неки наши људи у митрама су до те мере постали похлепни да су на веру и заборавили. Тужно је, верујте ми. Плакао сам, као мало дете, морао сам кола да зауставим када сам прешао преко Бранковог моста, пре неко вече, када сам видео око Патријаршије опасдно стање Сабор је био у заседању. Прво, тамо је у задње време постављена нека полицијска кућица, што је чудо невиђено. А са друге стране, у време Сабора је тамо било неколико марица, па ципови са наоружаним људима. Јако је тужно и жалосно да неке наше владике, рецимо, одлазе на литургију, а да су по суседним њивама, или по суседним улицама, распоређене јединице наоружаних људи. И у сам цркви, лично сам имао једно такво искуство, да ме нажуља пиштољ човека који је добио задатак да се фластерише за мене, јер забога ја представљам опасност за моју цркву, за цркву мојих очева, за цркву мојих ђедова и за цркву мојих унука. А што се Вашег другог питања тиче – расколу – он постоји у српској Цркви. Само није обзнањен. Али мора бити јасно роду нашем да тај раскол не прави владика Артемије. Напротив, он чува Светосавље, он чува светоотачко Предање. Раскол су направили они који се више нит Бога боје, нит људи стиде. Који јавно кажу да су екуменисти. И морамо знати, свети ава Јустин, чија се Догматика изучавала на богословском факултету, рече да је екуменизам не јерес него свејерес. Питам вас, браћо Срби и сестре Српкиње, ако је екуменизам јерес, шта је онај који каже да је екумениста? Ја не могу другачије да изведем закључак, логика и здрав разум ми кажу да је он јеретик. Па хоћемо ли ми да трпимо да нам јеретици владају нашом светом Црквом? Ту је, даклем, суштина проблема и ту је наша туга, ту је наша жалост. Али ја се уздам у Милост Господњу, мислим да ће.... Пре неко вече позвали су ме у емисију уживо на Телевизији Чачак. Требало је да са друге стране је Требао да буде човек који седи на трону светог Саве, игуман студенички, архимандрит Тихон. Међутим, он је новинарки рекао, у задњи час, да ипак неће доћи

у ту емисију јер не жели да даје мени легитимитет. Обратите пажњу! Мени треба неко да да легитимитет, старцу који је прегурао 60 година, старцу који је рођен у првој половини прошлог века, који за собом има децу своју, има унуке своје. Треба неко да ми да легитимитет, забога! Не ради се о томе, него се ради о томе да треба да сучелимо мишљења, да изнесемо истину о неким суштинским стварима. Они људи који новотаре у нашој светој Цркви, они људи који почињу да батаљују врата на олтарима, да скидају завесе, неки чак скидају и иконостасе итд., чине потезе... Подсетићу вас, у мојој књизи, такође, о томе се говори. Својевремено, у време оно када је Марија Терезија владала, жарила и палила Европом, њен мудри министар иностраних послова то бих молио Србе да утуве – каже: Србе не можете силом, дрилом, ничим натерати у унију! Србе можете увести у унију тако што ћете се изборити да на место њихових епископа дођу они који су жељни части, сласти, власти, који су осредње способни, и потрудите се да међу Србе убаците семе раздора, па ће онда они сами, када се буду међусобно посвађали, бежати у унију.

Видите, прошле су деценије, а његова поука је почела да се реализује. И ми, на жалост, у Синоду наше свете Цркве имамо људе који су жељни сласти, части, власти и који су заборавили на светоотачко предање, који су заборавили на све оно што је суштина рода нашега. Када нам буду баталили СПЦ, ми као народ остајемо без идентитета, а када будемо остали без идентитета, онда ћемо врло лако бити послушни робови оних који су сабрали неко благо овоземаљско.

Водитељ: Господине Милоје, ми имамо новог слушаоца на линији, линија се заиста усијала, многи наши слушаоци хоће да Вам поставе питање. Добар дан!

Слушалац 6: Добар дан! Ја бих поставио једно питање госту, поздравио бих га прво – извињавам се. Кажу да су владику Артемија променили зато што је проневерио неки новац. Да ли гост може да прокоментарише колико је новца потрошено за владичански двор у Жичи и питао бих водитеља, ја се извињавам, да ли би у емисију могао да позове председника уједињеног Равногорског покрета?

Водитељ: Оставите податке код моје колегинице Драгане, па видећемо...

Грешни Милоје: Најпре, од Бога Вам здравље. Што се тиче ваших питања, не бих могао да изнесем неке прецизне податке. Из средстава информисања сам чуо да тај владичански дом који се прави у Краљеву има негде око 1400 квадрата. Знам поуздано да плоче камене које су биле

у манастиру Жичи, по којима је ходио свети Сава и његов брат, Стефан Првовенчани, нису више биле подобне да се тамо нађу, па је уместо тога тамо урађена нека, како се то каже, интарзија, у граниту. Оно што знам да је направљен кружни пут и оне грађевине што су прављене по гробљу и око гробља итд. Оно што поуздано знам то је да то није направљено од оне две лепте удовичине и од прилога наших благочестивих верника. Видећемо, време ће показати од којих сребреника зидамо. И у ствари, шта ће нама. Ми треба да градимо, али шта ће нама дворци, шта ће нама на Косову обновљене светиње које ће обнављати они који су их порушили који су их оскрнављивали? Ми то треба да урадимо срцем својим, ми то треба да урадимо љубављу својом. А Богу се, верујте, ја сада то видим, јер верујте стицајем околности често сам у сапатњи са рашко-призренском децом Божјом, са духовном децом владике Артемија. Верујте ми Господу Богу се може молити и под врбом, Господу Богу се може молити и у катакомби. Није лоше да имамо дворце, није лоше да имамо златне полијелеје, али није неопходно да бисмо принели жртву Господу Богу нашему. Није неопходно, да градимо дворце и те материјалне вредности, јер не смемо заборавити оно што нам је у Светом Писму казано: све оно што црв једе, што рђа нагриза, што лопови краду, нема неку нарочиту вредност пред Господом. Ми ћемо тамо понети оно што носимо у срцима својим, понећемо своје скрштене беле руке и понећемо дела наша.

Водишељ: Имамо новог слушаоца. Добар дан!

Слушалац: Добар дан, Угљеша, извини молим те што поново зовем, заборавио сам да поставим још једно питање.

Водишељ: Здравко, је л тако?

Слушалац 7: Да Здравко. Питање за госта. А зашто наш патријарх Иринеј не реагује на све то? Зашто не рашчини, или на било који начин не казни екуменисте?

Грешни Милоје: Брате Здравко, могу да вам одговорим на два начина. Један начин је онај коме нас учи наш народ: *Врана врани очи не вади*. А други начин је да не будемо лицемери, да не заобиђемо истину. Лично сам се јако обрадовао када је наш Патријарх хиротонисан и био сам присутан у оном народу у Саборној цркви и ја лично сам, на жалост, викао: *аксиос и: досшојан*. И био сам јако тужан, жалостан, до бола сам био разочаран кад је наш Патријарх био у Бечу и када је тамо био у некој поворци

католичкој и када је изјавио да је он екумениста и пацифиста. Даклем, поставили сте питање зашто он не рашчини екуменисте? Па видите, ми смо сада схватили у ствари да је то једна озбиљна „играчка“ која се припрема. Знате, ја нисам ни знао, сад сазнајемо да се прави тај велики католички крст над Нишом. То није донета одлука јуче. Значи, они то припремају данима и годинама, знате. Сад ми је тек јасно зашто после толико времена... Патријарх је наш прошле године постао патријарх, а нишка епархија није могла, забога, да има новог епископа. И тако, да ја не улазим у то, суштина је следећа – да се не лажемо браћо и сестре, да се не лажемо! Наш Патријарх каза да је екумениста, а о екуменизму су написане књиге. Ја ћу да усмерим вашу пажњу на једног човека, који се зове Сава Јањић и он је сада настојатељ манастира Дечани. Он је направио једну дивну књигу пре десетак година, која се зове „Екуменизам и време апостасије“. На жалост, Сава Јањић је практично почео сад да ради супротно од онога што је у тој књизи написао, али свеједно, оставио је за собом траг, као што је за собом оставио траг и наш епископ Иринеј Буловић, написавши писмо епископу Лаврентију из далеке Атине, далеких тамо седамдесетих година. Да се не огрешим – да л то беше седамдесет друге, треће, није битно... Према томе, догађају се трансформације у људима и у њиховим главама.

Не могу веровати, даклем, у тој књизи Саве Јањића је сабрана сва мудрост светитеља који су о тој јереси, о том злу, написали томовете књига. И сада, у ствари, ми имамо ситуацију да нам се наши епископи чак хвале, без страха од Бога и без стида од људи, хвале се, чак, да су екуменисти.

И ту се налази та вододелница! Та вододелница када говоримо о његовом преосвештенству владици рашко-призренском Артемију! Даклем, он је борац који стоји чврсто на бранику светоотачког предања. Он брани Светосавље ставовима својим, животом својим, сведочи истину Јевађеља! Они који њега прогањају, они који њега проглашавају за непријатеља рода нашега, у ствари вичу – *Држите лойова, да се Власи не сеише, ђа да погледају на ђраву сѣрану*. Надам се, брате Здравко, да сам успео да вам дотурим своје мишљење на питање које сте ми поставили. Желим вам свако добро од Господа.

Водићел: Господине Стевановићу, Ви сте пре тридесет година проглашени за непријатеља државе, искључени сте, је ли тако, из Савеза комуниста 1984. године? Сада сте изопштени из Цркве?

Грешни Милоје: Неко је на неком радију, рекао: *човек који је својевремено искључен из ђарџије, а сада и из цркве – јадан човек, каже, нико ђа неће...* (смех).

До мог неспоразума са политичким врхом оне државе дошло је пре тридесетак година. У ствари, када сам схватио превару, ја нисам могао да останем нем пред својом савешћу и ја сам њихову превару обелоданио у Сава центру. Сала је била препуна, огроман број људи био. И у ствари, због тога сам пострадао. Био сам проглашен за непријатеља ове државе иако сам свим срцем пре прогона и после тога чинио много више за своје отечество од мојих прогонитеља. Али шта је овде суштина? Овде је суштина била да ви не можете затворити очи пред истином, уколико желите да заиста гледате себи у очи.

Ово што се сад са мном догађа у оквиру цркве, знате, то је иста методологија. Изгледа да ми имамо у Цркви, код неких људи који су се дограбили власти, исту методологију. Они ће вас испљувати, они ће сазвати конференцију за штампу, они ће вас осудити... Е, сад морам, на жалост, с болом у грудима, да вам кажем следеће. Видите, када сам ја изнео ту своју беседу, која је трајала 28 минута у Сава центру, називајући и рекавши у ствари да је министар унутрашњих послова слагао, рекавши вече пре тога на телевизијском Дневнику, то је био Стане Доланц, да се не осећа одговорним за стање на Косову зато што, наводно, није био информисан. Тад су били почели немири на Косову. То лицемерје нисам могао, једноставно, да преживим и ја сам осећао дужност да о томе проговорим. Али разлика је између тог процеса и овог процеса, где чуда, у овоме. На жалост. Заиста на жалост. ја сам 68 сати бранио своја убеђења.

Водишељ: Косово и Метохија је узрок и једног и другог?!

Грешни Милоје: Тако је! Значи ја сам бранио своја убеђења 68 сати и одбранио! Осудили су ме зато што је моја дискусија узнемирила јавност. Све друго што су ми ставили на душу, да је моја дискусија ово и оно, успео сам да побијем. Иако је то била демократска фарса, разуме се, ипак су испоштовали неку процедуру. Мени је овде судио ненадлежни суд, оптужио ненадлежни епископ, оптужницу подигао ненадлежни тужилац итд. Ја сам своју жалбу упутио Великом Црквеном Суду, али ја нећу да се упуштам у те стручне ствари... О томе ће рећи стручни људи. Али је битно да је суштина иста. Ми треба да се залажемо за једну вредност која је исконска, а то је истина. Ако се одрекнемо истине, одrekli смо се вере своје, одrekli смо се Господа Бога, одrekli смо се себе самих.

Негде, пре него што је почео овај Сабор, прочитао сам изјаву нашег Патријарха – да ће Сабор расправљати о владики Артемију, и да ће га највероватније изопштити из Цркве. То су заиста објавила средства

информисања, и ја чувам те новине које су то објавиле. Рекао је, при томе, да је највећа трагедија за једног православног хришћанина да буде изопштен из свете Цркве. То је тачно! То је тачно! И неспорно, да је то страшна трагедија, али уз један је услов: да је он заиста изопштен из Цркве зато што је газио Каноне, зато што није поштовао устројство. Па-зите, то је грађевина на чијем челу стоји Господ Исус Христос, а не да те изопштим зато што ми се не свиђаш или зато што браниш Светог Саву, знате. То је, у ствари, разлика!

Према томе, ја Вама, сада, заиста нелицемерно пред Вашим слушаоцима могу да кажем – мени је у доношењу првостепене Пресуде суделовао свештеник Милић Драговић из Ужица, који безаконује дуги низ година и коме сам ја упутио велики број писама, која су такође објављена у овој мојој књизи. И показао да он чини једну саблазан и да он, у ствари, гази светоотачко предање. У другостепеном суду моје судије су биле господин Иринеј Буловић и господин Амфилохоје, о којима сам ја, у вези са њиховим безаконјима, написао много текстова. Да л' ме разумете? И о чему се овде, у ствари, ради? Моје судије су у безаконју по мојим дубоким убеђењима. Нико ми то није оспорио аргументима. Зато кажем, упркос свим признањима која сам добијао, и од световних и од црквених власти, да је највеће признање које сам могао добити управо ова Пресуда, коју у првом степену доноси господин Милић Драговић, а у другом степену господин Иринеј Буловић и господин Амфилохије Радовић. Да остане траг једног времена да су, дакле, изопштили из Цркве човека зато што је имао љубави, човека зато што је састрадавао са епископом Артемијем, који носи страдални крст Господњи. И заиста, рекао сам да очекујем да ћу добити коначно ту одлуку, и када је добијем, ако она естетски буде штогод уобличена, урамићу је и ставити поред мог светог Николе, да остане и да људи виде да је и у наше време било људи који су учинили безаконје као што је било и у време оно када је он против безаконја устао на Сабору чак ошамаривши Арија. Да не да Бог, да неко из тога извуче погрешан закључак, али ми морамо знати да се за веру нашу боримо. Наши свети Оци кажу *Ћушањем се издаје Бој*. Зар ће камење проговорити, по речи Господњој, а ми да ћутимо, кад је Вера наша у питању.

Водићелъ: Господине Стевановићу, каква је улога Демократске странке и њених сателита у власти што се тиче хајке на Вас и владика Артемија?

Грешни Милоје: Не, не...

Водићелъ: Што се тиче спона појединих владика и власти?

Грешни Милоје: Не, ја не могу душу да грешим, ја немам никаквих.... Неки људи су покушали да извуку неки закључак, да су неке контроле које су се догодиле у мојој фирми после покретања овог поступка, да је то спрега државних и црквених власти. Али ја просто мислим да је то једна коинциденција, не могу душу да грешим и да кажем да мени сада и световне власти покушавају да учине неко зло. Значи немам то искуство и у овом тренутку не бих могао ништа о томе рећи.

Водишељ: А, да ли поједине владике које учествују у хајци против Вас иду по мишљење у кабинет код Бориса Тадића?

Грешни Милоје: Ни то заиста не знам, ја пре мислим да они иду на једно друго место за своје мишљење. Иду код онога што каже: *Ви Срби не можете ићи у Европу са Светим Савом и ћирилицом.* Да иду код оног који им је ставио напрсни крст и прстен...

Водишељ: То је Ватикан?

Грешни Милоје: То је Ватикан, то су ватикански великодостојници, да тако кажем. Људи су одлучили да упропасте Светосавље. Зашто то чине?! Бога питај! Мени то ваистину није јасно. Али изгледа да то сластољубље, да то славољубље не може да заобиђе ни оне људе који су се чак заклели на добровољно сиромаштво, који су се заклели приликом пострига да се одричу овога и онога, светских части Бога ради, Христа ради, Вере наше ради итд. На жалост... А и то се може објаснити. Морамо знати да је то људски, зато се и треба молити Господу Богу. Ја бих отишао да пољубим нашем Патријарху не руку него ногу, када би повукао изјаву да је екумениста, пред родом својим да каже: „Ђецо моја, ја сам матор човек, ал сам погрешио. Ево враћам се Вама, враћам се стаду своме и враћам се оцима нашим“. Ја бих био спреман да клекнем у блато да пољубим не руку него и ногу мојим судијама да кажу: „Ми заиста овог Божјег човека неправедно осудисмо.“ При томе мислим, наравно, на владикау Артемија. Али изгледа да је сујета људска изнад тога и сад шта ће се догодити? Био сам пред Патријаршијом када смо бранили нашег патријарха Павла да га не лустрирају ови. Ови. Који нису имали стрпљења да сачекају да човек умре. Морали су! Много им се жури! Обећали су неке нешто! Знате! Догодило се! Народ Српски је одговорио. Ви сте видели када се упокојио Патријарх, нису организоване поворке аутобуса, народ је спонтано дошао. То би требало да буде поука за ове људе. Ми смо Сабору написали са 11.000 потписа први пут, а сада 14. до 15.000 потписа други пут, везано између осталог и за владикау Артемија, сећате

се да нису дали, полиција је изјавила, ја чувам те новине, нису могли да предају тај апел, односно захвев верног народа и монаштва, јер су такав налог добили из Патријаршије.

А ја кажем нашим људима који седе у Патријаршији: ништа им неће помоћи кућица полицијска тамо.

Јер ко не слуша шапат, слушаће олују.

Онај ко неће да чује глас чељади све, тихи шапат... Ја сам Вам на почетку емисије негде рекао да сам клечао и плако пред једним дечаком који је секретар владике, а онда смо дошли у позицију да ја напишем неколико књига које обелодањују њихово безакоње, уместо да су ме ко људи примили и да кажемо: „Аман, забoga, људи, што то чините?“ И да се споразумемо да то не чинимо. Овако су направили један непотребан јаз између себе и своје духовне деце и што се више тај јаз буде продубљивао то ће бити штета за васцели род наш. Али, мислим, дугорочно гледано, највећа штета за протагонисте безакоња. Они ће претрпети огромну штету и у овом, а ако не стигну да плате цену у овом животу, у ономе веку ће платити сасвим сигурно.

Водићел: Пошто смо на крају емисије, само још да питам. Некада сте примили бројна признања од световних институција и власти, па потом били проглашени за непријатеља. Примили сте бројне Грамате и похвале од црквених великодостојника, међу којима је и од блаженопочившег патријарха Павла, епископа жичког Стефана, од садашњег владике жичког Хризостома и других. Да ли Вам је у процесу суђења то узето за олакшавајућу околност?

Грешни Милоје: Не, не, не. Морате схватити. Овде се није... првостепени и другостепени суд... Када видите Суд, ви тамо видите теразије. Значи одмерава се. Тако нас уче, кад архангели тамо држе онај кантар Светог Петра. Па би требали да кажемо: Добра особина је што си урадио то и то. А лоша је то. Па да одмеримо. Па да кажемо: „Синко твоја рђава дела су претегла на кантару и због тога ми морамо тебе да казнимо, да ти дамо епитимију.“

Уместо тога ми нећемо дела ни да меримо, ми ћемо ти отфикарити главу, па ти гледај где ћеш и шта ћеш да радиш. То је страшно тужно. Да су стављали на теразије, они би морали знати да су бројни манастири и светиње у овој земљи мој други дом и да су чељад која живе у тим манастирима моја браћа и сестре од срца!

Да су стављали на кантар, ово је сад ружно, јер Јеванђеље нас учи да оно што чини десница не треба да зна левица. Морам да кажем оно што

у животу не бих смео нити их требало да кажем, да бих показа њихову неправду. Ја задњих петнаестак година никада нисам изостао са Литургије недељом, црвеним словом и суботом, када се служе литургије за упокојене наше претке. Моји унуци држе пост током целе године и средом и петком. Ми смо направили својеврсну мисију и у нашој фирми и у окружењу. Моја породица је привела Господу на десетине људи. Ми смо се потрудили да се много људи исповеди у самртном часу, водили смо свештенике да их исповеде, да их причесте. Чинили смо скромну помоћ нашим светињама, одлазили на ходочашћа, помагали болеснима, заточенима... Организовали свадбе на којма се по 12 парова у истом дану венчавало. То су људи који су живели у нехришћанском браку. Неки умни људи су написали да су моје беседе на свадбама, сахранама... мисионарске беседе.

То бисте тебали да ставите на овај тас. А овамо да кажете: ти си Милоје Стевановићу плувао на иконе, газио на кандила, батаљиво олтаре, хулио си на Господа, хулио си на Мајку Божју...

Па када то одмере да кажу: Ево претегло је то и зато ти мораш да издржиш епитимију.

Не, не! Овде се о томе није расправљало. Овде се рекло: ти си Милоје примио монахе! Јесте да то пише у Јеванђељу, али пази ниси пито Амфилохија и Атанасија да ли можеш ти да учиниш милостињу према онима које они прогоне.

Ту је проблем.

Ја нисам имо проблем кад сам примио муслиманку Сенаду. Нико ми то није замерио. Али су ми замерили што сам примио оне које они прогоне.

Затим кажу: ти си крив зато што се молиш Богу!

Молим се Богу са православним људима. Молим се Богу са људима који су своје животе посветили роду и Богу. И ти мене због тога прогањаш из Цркве мојих ђедова, мојих очева, мојих унука.

У реду је! Сила Бога не моли. Али, ја се уздам у Милост Господњу, јер сам из Светог Писма научио, од светог цара Давида сам научио, *Ко се у Господа узда у високом заклону сћоји.*

Водишељ: Господине Стевановићу, хвала Вам што сте били гост емисије *Рудник* и гост *Фокус радија*.

Грешни Милоје: Богу хвала! Хвала и Вама што сте ме удостојили да са Вашим слушаоцима поделим ове предивне тренутке. И заиста сам импресиониран размишљањима Ваших слушалаца и то ме учвршћује у вери и у нади да се Србија расрбити не да!

Водитељ: Богу хвала! Поштовани слушаоци *Фокус радија*, био је то Ваш и наш гост, господин Милоје Стевановић, познат у јавности као Грешни Милоје. Говорили смо о Српској Православној Цркви, о случају владике Артемија, о случају Грешног Милоја и о судбини једне од најважнијих институција српског народа, Српској Православној Цркви.

КНЕЖЕВ ЗАВЕТ⁹

У подјеличком селу Лозница код Чачка, 22. априла/9. маја 2012. освештан је манастир Светог Николе – задужбина Милоја и Наде Стевановић из Београда. За ТВ Дугу Ђорђе Таракчија је обавио разговор са Милојем Стевановићем, у народу познатом као Грешни Милоје.

Ђ. Т: Помаже Бог, драги гледаоци.

Ево, након ових пријатних, божанствених дешавања овде, у месту Лозница код Чачка, са нама је и ктитор, домаћин и слављеник. Домаћин, пре свега.

Срећна слава!

Г. М: Хвала Вам. Добро дошли.

Ђ. Т: Боље Вас нашао. Нека Вас Бог поживи ово што сте учинили. И много, много тога још да учините.

Са нама је, поштовани гледаоци, Милоје Стевановић, ктитор овог манастира, који видите иза нас, који је настао за невероватних, не само манастир него и читав комплекс окол, смештај за монахе, и све што сте видели у кадру, за непуних 6 месеци, и то зимских, што је веома интересно и импозантно.

Дакле, господин Милоје Стевановић, ктитор манастира св. Николе овде у Лозници код Чачка, чија је и крсна слава данас, а и манастирска је слава.

Господине Милоје, или брате Милоје у Христу, хоћете ли за наше гледаоце... имали су прилике да виде шта се све дешавало, и чули су шта сте све урадили, али из Ваших уста да чују шта Вас је то навело на овакав племенит, а пре свега Светосавски, гест.

Г. М: Па, ово је пре свега једно мало моје уздарје Господу за добра која сам од Њега примио.

Овај манастир је, поред тога, плод добротe владике Артемија и његовог монаштва.

⁹ Извор: www.Youtube.Knezev.zavet

Владика Артемије је један благочестив старац, који је заорао веома дубоку духовну бразду у земљи Србаља. Из те бразде, између осталог, никла су његова духовна деца.

И ја сам сматрао да је грех пред Богом и срамота пред људима, окренути главу пред њиховим страдањима. Ја сам ваистину убеђен да су они пострадали на правди Бога, да су они прогнани због издаје, која се догађа у врху наше Свете Цркве, и због тога сам нашао за сходно да отворим врата свога дома, и капије свога срца, за те страдалнике.

И, ето тако, дружећи се и састрадавајући са њима, одлучио сам да остатак свога живота посветим добротинствима такве врсте. Да га посветим задужбинарству, које је иначе, некада било, својствено роду нашем, али су деценије које су остале иза нас избрисале су сећање на ту дивну, да тако кажем, особину наших предака – да од свог сувишка покушају да оставе нешто за род свој Светосавски и Православни.

Ето, то је, у основи, разлог зашто сам се определио да, између осталог, направим и ову цркву.

Ђ. Т: Брате Милоје, пре него што Вас упитам... Ви сте бизнисмен, и као што смо чули у претходним емисијама, али не знам да ли је то било у овој или претходној, немојте ме држати за реч, али чули смо да Вас је Бог обдарио добротинствима. И добром душом. И добрим срцем. И Православљем. И што је најважније – добром и здравом породицом. Поред тога, обдарио Вас је способношћу да створите и нека материјална богатства, која нисте проћердали, на било који начин. У вези с тим, шта бисте поручили? Познато је да у свету има много Срба, бизнисмена...Шта бисте им препоручили? Да следе Ваш пример, или...?

Г. М: Па, не, не мој пример... Да следе Завет светог Кнеза Лазара. Треба да имамо на уму да је *земаљско за малена Царство, а Небеско увек и до века.*

Даклем, ходајући овом долином уздисаја, неправди, суза, која се Земља зове, ми треба да покушамо да оставимо за собом неки траг, који ће наше потомке навести да размишљају о таквим врстама, милосрђа, добротинастава, и тако...

Ђ. Т: Хвала, брате Милоје. И за крај, да не узимам време, слава Вам је, још једном да честитам славу у име гледалаца Дуга Сат Телевизије, у своје лично име, и у име колектива Дуга Сат Телевизије, и свако добро Вам желимо.

За крај ћу Вас само питати у вези Вашег надимка, „Грешни Милоје“, јер ово што сте Ви учинили не може се никако назвати грехом. А ни остала Ваша дела.

Г. М: Пазите, ја сам одрастао у једном смутном времену, када је безбожје владало овим просторима. Ми смо као деца у основној школи, у *Букварима*, уместо Господа, Светог Јована Крститеља, или Мајке Божје, имали слике белосветских хохштаплера и безбожника.

И, како је време пролазило, и како сам ја схватао превару у коју сам био увучен, дошло је до мог духовног преумљења. Прва књига коју сам написао, „Казивања“, у првом делу говори о тој врсти преумљења. То је врста јавног покајања. И ја сам у тој књизи, у ствари, изнео своје заблуде, или своје грехе. И одлучио сам да ту књигу, тог свог првенца, потпишем са „Грешни Милоје“.

А онда је то кренуло својим током, па сам и остале своје књиге потписивао на тај начин. А потом се, стицајем околности, десило да сам ја, према неким официјелним ставовима и званичним одлукама моћника овог света, у ствари, и *de jure*, најгрешнији од свих. Дакле, од Светог Саве до наших дана, горег од мене нема, дакле, грешнијег од мене нема, ако ћемо то гледати по њиховој „правици“.

Али, шалу на страну, даклем, осим Господа, нико још није ходио Земљом ко греха није имао. Само је питање да ли ми имамо духовне куражи, духовне моћи, духовне снаге, да погледамо себи у очи, и да то себи признамо.

Тај надимак, или име, „грешни“ је, у ствари, мој покушај да људима покажем да није страшно пасти у грех, страшно је у њему остати.

Човек, дакле, мора постати свестан својих грехова, и настојати да се од њих очисти.

Ђ. Т: Хвала, брате Милоје. Ево, и завршавамо... Само једно питање. Кратко. Чини ми се да је то био Епископ Хризостом... да Вам је он... кад су Вас изопштили из Цркве, да Вам је он рекао да ће Вам забранити приступ у цркву, на шта сте Ви одговорили – „Ја имам цркву у својој авлији.“

Г. М: Ха, ха... Није, није. Ја сам, значи, на иницијативу епископа Хризостома, који, иначе, није тада био мој епископ, мислим – према Уставу СПЦ... На његову иницијативу спроведен је тај поступак, та фарса, у којој сам ја избачен из Цркве. Знате, у другом степену, људи који су потврдили једну такву одлуку... Пазите: мој грех је то што сам учинио дело милосрђа, даклем, што сам примио рашко-призренске монахе; и мој грех је што сам се молио Богу са овим Старцем (Владиком Артемијем).

Пазите, Пресуду о мом искључењу из Цркве донели су људи који се Богу моле са папом и његовом копилади. Донели су, даклем, људи, који о својим вратовима, мислим на Иринеја Буловића и Амфилохија Радовића, носе папине напрсне крстове и папино прстење, и тако даље... Према томе, тај њихов чин, у ствари је један покушај да заплаше

Србе, да ови не би смели пружати гостопримство овим благочестивим људима, које сте данас видели и на молитви, и иначе, овде; а са друге стране, да се случајно са њима Богу не моле.

Наравно, када те ђаво тј. када их је ђаво наговорио на такав потез, онда је резултат био ђавољи, по њих.

Шта се десило?

Цела Србија је постала гостопримница. Знате, више Лозница код Чачка није новина. То више није вест. То више није новост. Ми имамо сада широм земље Србаља домаћине, који су своја имања, своје куће, своју љубав даривали владици Артемију и његовом монаштву.

А с друге стране, покушај „да мечку уплаше решетом“, да народ српски уплаше тиме што ће Милоја истерати из Цркве, зато што се моли Богу са владиком Артемијем... Резултат тога је, између осталог, и ово што сте и данас видели.

Моји сарадници су делили оне, модерно се то каже, флајере. То је једна драга успомена на ово збитије. И на тај начин смо могли дознати колико је људи ушло у ову порту. Дакле, ми смо, у ствари, данас, на капији, делили свечани флајер, на коме је и ова Повеља, коју сам ја данас уручио, преко владике Артемија, роду светосавском. Тако да ми имамо егзактан податак да је у порту овог нашег манастира, ушло данас између 1.300 – 1.400 људи.

То је резултат њиховог безакоња.

То је резултат тога што су хтели да уплаше Србе.¹⁰

Не може се сакрити траг што на јори стоји!

Јесте ли видели и осетили благодат Светог Духа данас на овоме благочестивом народу. И у храму. И за време освешћења храма. И за време Литургије. И за време сечења славског колача. И за трпезом љубави?

Ништа од овог што се десило није било смишљено унапред, верујте ми. Сем што сам ја казао мојим унуцима да ће они уместо деде да предају Владици поклоне, које сам припремио.

Све остало је изашло из срца ових људи.

Чули сте ту предивну беседу Зорана Чворовића. Ја мислим да ће она ући у историју Православља.

Чули сте беседу оца Жарка Гавриловића...

Ми смо синоћ овде имали један такав доживљај, који ће се памтити во вјеки вјеков. Имали смо монашење. Дакле, цео један манастир је пошао за овим благочестивим старцем, за нашим владиком Артемијем, да сведочи веру Отаца наших.

¹⁰ Примедба приређивача: било је народа из Београда, Новог Сада, Ниша, Чачка, Краљева, Крагујевца, Прокупља, Ужица, Ивањнице, Панчева, Рашке, Смедерева, Шапца, Лазаревца, Обреновца, Косовске Митровице, из Москве и ко зна одакле све.

Нема цене када је вера у питању, знате...
Ми можемо од силника овог света бити кажњени.
Нама могу отети имања.
Могу нас истерати из куће.
Могу нас оставити без посла, итд...
Али Бога из срца нашег не могу отети.
Народу, који сте данас овде видели, не може из срца ишчупати Бо-
га нико!

Зато је, у Јеванђељу, и казано: све вам могу чинити, али душу вам
не могу узети.

То, на њихову жалост, а на нашу срећу, није у њиховој власти.

И то је оно главно.

Ми се не бојимо људи.

Ми се Бога бојимо!

И ми се не уздамо у људе.

Ми се уздамо у милост Господњу, знате...

Сви ћемо ми једног дана поћи Богу на Истину!

Понећемо тамо не титуле: доктор, магистар... Не функције: дирек-
тора, ових, оних... Нити наше виле, куће, Јанка, Марка...

Понећемо наше беле руке и наша дела, која смо оставили за собом:

– Да ли жедна напојисмо?

– Да ли гладна нахранисмо?

– Да ли невољнику дадосмо кров над главом?

– Да ли боса обусмо?

– Голе обукосмо? И тако даље.

То ће бити аршини по којима ће се мерити наша цена у време кад
будемо дошли Богу на Истину.

Ми имамо људе који су продали веру за вечеру... Узмите недавну
беседу једног нашег Епископа, којом он... Интервју, у ствари, којим он
„учи“ владику Артемија шта му ваља чинити. Он, који би, кад би га на
мерила турили, са свом његовом митром и жезлом, био лакши од ни-
шта, како каже Свето Писмо.¹¹

Ђ. Т: Хвала, брате Милоје. Поштовани гледаоци, ово је био наш домаћин и
гост, ктитор овог манастира, Милоје, којем је данас слава и истовремено
слава манастира. У име свих вас, ја ћу још једном да честитам славу.

Г. М: Хвала. И дођите нам и догодине.

Ђ. Т: Наравно да ћемо доћи.

¹¹ Напомена приређивача: Очигледно се мисли на интервју епископа Давида о коме је господин Ми-
лоје изнео свој став објављен у Интервјуу датом *Новинама србским* бр. 665, јануар – фебруар 2012,
Canada, Toronto.

НОЋ ВАМПИРА У МАНАСТИРУ ВАЗНЕСЕЊЕ

– Интервју сајту Срби на окуп –

Јуче, на дан св. Симеона Мироточивог 2013. лета Господњег, упркос привременој мери Грађанског суда у Чачку, којом је дозвољено прогнаним вазнесењским монахињама да са свештеником посете гроб свог духовног оца и приреде парастос – острашћени игуман Тимотеј је, потпомогнут припадницима полиције, онемогућио тај чин, услед чега је парастос одслужен на путу, стотинак метара од гроба оца Саве. Том приликом су припадници полицијске управе Чачак забранили Милоју Стевановићу да принесе воштаницу на гроб свог духовног оца уз образложење да им то право даје пресуда „снабдевена извршном клаузулом“.

То нам даје за право да објавимо интервју који смо у септембру 2012. објавили са Грешним Милојем, а који наш саговорник није дозволио да се објави до окончања поступка.

– О Спасовдану 2012. су Вас попови затекли у манастиру Вазнесење, на молитви у клечећем положају, одакле су Вас извукли, на силу, до испред капије?

– Да.

– Закамуфлирана полицијска кола у којима је шверцован епископ Хризостом су Вас покосила, како нам тврде очевици, и Ви сте пали на хаубу возила. Потом су Вас стрпали у „марицу“, саслушавали и привели суду, зар не?

– Да.

– Није ли то брука и срамота за једног владику, за преко 100 попова и полицију?

– За оне који љубави имају према папи, најпалијем у грех од Јуде Искариотског до данас, и који папу зову „свети отац“, то је подвиг пар екселанс. Знате какву су блиставу каријеру себи обезбедили попићи који су „јуначки“ побацали фотографије владике Артемија и оца Саве Вазнесењског. Ако им поживи епископ Хризостом, видећете какве ће блиставе каријере имати неки попић Синиша из Гуче и његов парник – јуришник из Чачка што га колеге зову „пекар“, јер се одважио да носи белу мантију. А тек они који су се похвалили владици како су мени набили шпиц од ципеле у ребра, када су ме износили, односно вукли из манастира, по принципу *гесеи на једној*.

Али оно што је много важније и што ће остати уписано у књигу нашег зловремја, то је пад до бола, пад на дно дна у неморал, у антихришћанство, у безакоње. Замислите ноћ. Замислите те монахиње, међу којима и неколико такоређи непокретних старица, и игуманију која је деценије изарчила градећи манастир. Замислите, сад, уставно начело о неповредивости стана које гази безумни епископ и кога следи преко стотину помахниталих људи у мантијама, избацујући монахиње напоље у помрчину из њиховог легитимног стана. И то без суда и пресуде! Без коре хлеба, поњаве, кашике, шаке брашна... И све то, замислите чудо над чудима: пред очима више десетина чувара уставно-правног поретка, односно полицајаца које предводе њихове старешине. Све ми се чини да владика и његови слепи послушници, ако се не покају и не затраже опрост од вазнесењских монахиња, неће моћи мирно спавати после злочина који су починили. А можда ни умрети. Замислите осећај попова кад буду ушушкавали своју децу или унукe пред спавање. Зар мислите да им неће пред очи изаћи калуђерице које су вукли по блату и избацили у помрчину? У планину.

Ето, најважнији моменат вазнесењске ноћи је чињеница да је то била ноћ вампира, ноћ по тами ходајућих утвара, ноћ бешчашћа, ноћ безумља, ноћ гордости и таштине људске, ноћ бескичмењаштва, ноћ продаје вере за шаку мрвица о коју се ни пси тако жестоко не би отимали, ноћ прогона Светог Духа из вазнесењске светиње, ноћ зла и човекомрзја...

Те ноћи је Епископ са избезумљеним поповима, уз асистенцију полиције, поново урлао *расїни их, расїни*. Они су те ноћи од вазнесењске светиње направили Гетсимански врт. Они су, чупајући косу и вукући Христове невесте по блату, поново распињали Христа. Те ноћи се заиста повампирео дух Јудин и злодух Алојзија Степинца из њихове сестринске им цркве.

– На то безумље нико од званичника, ни из цркве, ни из државе, није реаговао.

– Ко да реагује? Патријарх Иринеј коме је то завичај? Па видесте ли га како празнова, у јеврејској синагоги са потомцима оних што не препознаше, што испљуваше, што осудише и распеше Христа? Зар не чусте да се човек самопрогласио екуменистом? И зар не чусте да папу зове „свети отац“?

– Да се вратимо Вашем случају. Да ли је судија која Вам је изрекла казну била на висини судијског позива?

– То није питање за мене, него за хроничаре. И за судију. Њу питајте. Или проучите њен рукосад.

– Добро, ал Ви сте у једном свом тексту навели да је још Душанов законик прокламовао начело: *Судије да суде ђо закону а не ђо стїраху од царстїва ми*.

– Мислио сам на судије од части, а не на судије извршиоце воље власт имајућих. На жалост, поред судија од части и закона има судија од каријере.

– У неким текстовима сте се позивали и на завет мајке Јевросиме: *Боље ти је (сине) саїубиїиї главу неїо своју оїрешиїиї душу*.

– То важи за оне који имају главу. И који знају за душу. За Бога.

– У тексту „Вазнесењска ноћ“, који је објављен у „Православном гласу“ број 6/2012. Ваш случај се повезује са случајем Ђорђа Мартиновића са Косова од пре тридесетак година. Он је проглашен кривим, кад су му Шиптари флашом набијеном кроз анални отвор искидали утробу, са образложењем да се самозадовољавао флашом па се тако повредио. Писац поменутог текста каже да би, по сличном сценарију, Ви могли бити проглашени мазохистом, те да сте у том пориву мазохизма имали неодољиву жељу да покидасте мишић своје десне ноге, те да Вам је најзгодније било да се сударите с полицијским колима која још шверцују, тј. од народа крију уплашеног, а острашћеног епископа.

– Људи су слободни да чине свашта. Али није им све на корист, како учи апостол. Знате, ничија до зоре није горела. Проћи ће и моје апсације, и моје судије, и ја. Проћи ће и изумитељ овог срамног вазнесењског злочина, господин Хризостом. Иза нас ће остати трагови. То су наша дела, наши плодови. По њима ће нас познати они што ће доћи иза нас. Ја верујем да је Ђорђе Мартиновић мученик над којим су нечасни људи извршили безаконје. То безаконје и злочин су прикриле нечасне судије својом срамном пресудом. Зашто? Зато што су то безбожници који не знају да ће им се мерити њиховом мером.

– Суд је поклатио апсолутну веру оним сведоцима који су Вас ударили колима, па вас затим ухапсили, па вас оптужили и после чак међусобно контрадикторно сведочили.

– Да.

– Изјавама Ваших сведока суд није поклатио веру „ако су у супротности са изјавама којима је поклатио веру“ – како стоји у Пресуди.

– Баш тако је казано.

– Али Судија не поклања веру ни својим очима. Наиме у записнику са Вашег саслушања те ноћи, непосредно после хапшења, Судија констатује: **„Окривљени показује ударац у лист десне ноге и задобијени крвни подлив који је уочљив“**. Зар то није убедљива чињеница?

– У овом случају, што је чињеница била убедљивија, утолико је било горе по чињеницу.

– Хоћете да кажете да је овде важио принцип: „Вежи коња где ти газда каже.“

– Ви казасте.

– Интересантно је да Вас је старешина полиције оптужио за две ствари. Прва је да сте се „дрско понашали“.

– Тачно. По његовом разумевању „реалности“ ово што сам рекао пред народом, полицијом и послушним, али не Богу но мамону, поповима – срећом је забележила камера. И тај видео запис стоји на јутјубу. Ако коза лаже, рог не лаже.

Са видео записа: **gresni miloje stradanje za veru** – дословце цитирам „дрско понашање“ нашег саговорника:

„Они што су порушили гробље у Жичи, и они што су порушили олтар светог Симеона у Студеници, они су дошли да вуку српске бабе, српске калуђерице и српску децу по блату, на имању којим је ходио наш духовник, наш отац Сава Вазнесењски.

Јадни они!

Помолимо се Богу за њих да их не стигне суза оца Саве!

Да их не стигне проклетство!

Господе, опрости им јер не знају шта раде!“

– Друга ваша кривица је да сте „наскочили на возило“ полиције којим се кријући од народа возио Епископ.

– Једна покојна баба Вујана из мог завичаја, немавши чиме да угости кума Живорада који јој је изненада дошао у госте каза: „Јој куме, да сам знала да ћеш да банеш, теле би заклала очију ми мојиг“. Иначе је било познато да кад неко хоће да закоље пиле она бежи главом без обзира јер није смела да гледа тај приказ.

Тако и ово: замислите овај приказ: један младић и ја – старац, ђед који има шесторо унучади, наскачемо на кола. Чудом неким овај младић, који би теоријски могао да изведе ту виртуозност, је, хвала Богу, ослобођен. А ја сам осуђен.

Чик погодите зашто?

– Који су главни аргументи које сте навели у жалби на првостепену пресуду?

– То могу да вам кажем уз неопозив услов да овај разговор не објавите до правоснажности пресуде, јер то налажу добри обичаји.

– Прихватам Ваш услов, јер за истину никад није касно. А циљ овог разговора је само истина.

У реду. У жалби сам, између осталог навео, неколико чињеница које првостепену пресуду чине правном лакрдијом.

Најпре, Суд поклања веру онима који су ме ухапсили, саслушавали, привели и сведочили, док, као што приметисте, исказу истинских сведока се, априори, не поклања вера.

Друго, Суд не зарезује чињеницу да сведоци – полицајци „сведоче“ контрадикторно: један тврди да сам „наскочио“ на кола са бочне, други са предње стране...

Треће, Суд заборавља, у пресуди, да је у записнику констатовао да је видео крвни подлив на листу моје десн ногe, што би и ментално необдареног

могло навести на закључак да ме је аутомобил покосио услед чега сам пао на хаубу, а не да сам „наскочио“ на хаубу возила.

Четврто, другостепеном суду сам презентирао медицинску документацију као и лекарско уверење о задобијеној повреди због које сам био непокретан три недеље, а четврте сам се кретао уз помоћ штака.

– То је ваљда довољно, да другостепени суд наложи преиспитивање пресуде.

– Можда.

– Како то мислите „можда“? Ваљда је истина само једна?

– Истина јесте, ал пресуда и истина на морају увек да се поклапају.

– Али, чекајте. Није ли по теорији права правоснажна пресуда апсолутна истина?

– Е, мој синовче, кад овако, као ја, оседиш, кашће Ти се само. Има она народна: *Врана врани очи не вади*. Ако мене не би казнили бар 1 динар, онда би Суд обелоданио саучествовање полиције у невиђеном безакоњу епископа и свештеника у гажењу уставног начела о неповредивости стана. То полицајци из Чачка не би смели учинити самовољно, без наређења. А пошто им је неко наредио да пруже логистичку подршку безакоњу, није тешко закључити шта ће да се збуде. Да би сакрили саучешће у безакоњу, мораће се потрудити да пресуда оправда цео поступак и очигледно безакоње. То неће бити први, а вероватно ни потоњи пут.

– Али другостепени суд не може сакрити ваше убедљиве чињенице.

– Уколико су чињенице убедљивије, утолико горе по њих. Живи били па видели.

Виши прекршајни суд је Пресудом бр: I-115 Прж. 30400/12 од 4.12.2012. у целости потврдио првостепену пресуду. У Пресуди и њеном образложењу Суд апсолутно ни не помиње четири горе наведене чињенице из жалбе нашег саговорника. Јадне чињенице.

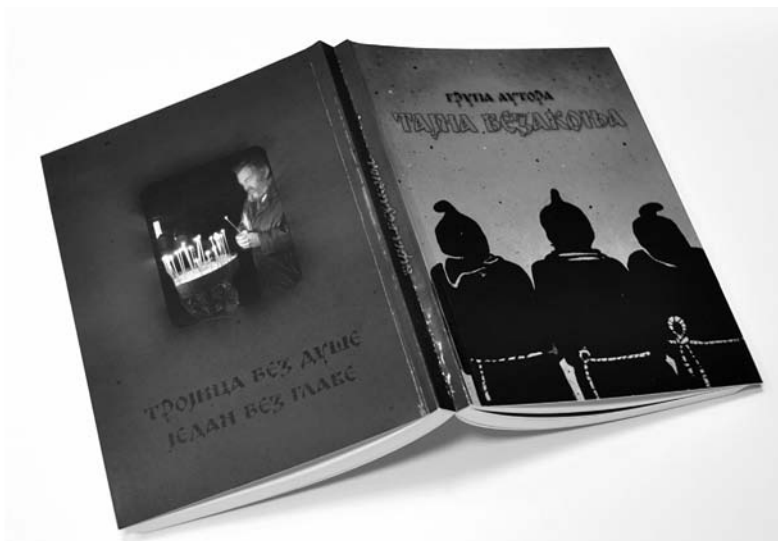
Осим тога интересантно је да Полицијска управа има клаузулу правоснажности Пресуде, па је поступајући по њој, забранила Милоју Стевановићу да на дан св. Симеона Мироточивог запали свећу на гробу свог духовног оца Саве, на манастирском гробљу, на годишњицу његовог упокојења. Дакле, Пресуда је, по тврдњи полиције, постала извршна иако још није урочена окривљеном.

Негде смо се срили са мишљу: *Праве се да верују у Боја, а верују само у полицију.*

ПОЛЕМИКЕ

ТАЈНА БЕЗАКОЊА

– Књига о случају Милоја Стевановића –
За СРБски ФБРеporter приредила Биљана Диковић, 26.02.2012.

Када је Милоје Стевановић, као 34-годишњак и активиста Савеза комуниста Југославије, у Сава центру, 80-их година прошлог века, изнео истину о претећој пропасти у коју срља Југославија, која се, почев од Косова и Метохије, распадала, и када је указивао на то да ће све кренути „ђавољијем трагом“ (Његош), ако се распад хитно не заустави, доживео је да га власт имајући баце на партијски суд, и да после дужег периода саслушавања и испирања мозга, изрекне казну и етикету непријатеља, што је Стевановића у родном Драгачеву и Чачку довело у положај изопштеника – многи се нису усуђивали да му приђу, плашећи се да би то ТАМО НЕГДЕ могло бити погрешно схваћено и прихваћено, јер, понети епитет „Милојевца“, у то време, представљало је „јерес“. Тада, да је Милоју Стевановићу неко рекао: „Многе ће године проћи и ти, који си пострадао од комуниста, постаћеш православни хришћанин, и онда ћеш, због своје луде главе, бити избачен – овог пута из Цркве“, он би био запањен, не знајући када и како ће срести Христа, а поготову не знајући када и како ће неко да га избацује из Цркве, коју је, иако о најдрагоценијој ризници свог народа није знао много, доживљавао као простор у коме вера, нада и љубав јесу основа живљења и делања. Ипак,

Стевановићу се тако нешто десило: прогнали су га, својевремено, из партијске организације, а затим, године 2011, и из Цркве. Ово потоње страдање му се догодило пошто је срео Христа и након јавне исповести у својој књизи „Казивања“, у којој, описујући ходочашће по Светој Земљи 1977. године, каже: „Господе Благі! Поверовао у Тебе јесам. Сад више не верујем, Господе. Сад Те знам!“

Родом из Горачића, Стевановић се у тој позицији нашао зато што је, као његови сељани, који су, у 19. веку, дигли буну против обреновићевске власти која је хтела да Горачићима отме општински печат, сматрао да правда држи земљу и градове, и да, његошевски говорећи, „тирјанству стати ногом за врат (довести га к познанију права), то је људска дужност најсветија“. Наиме, овом човеку, који је у Цркви имао углед великог добротора, и био „на корак“ од добијања ордена Светог Саве, ништа није требало (гледано из земаљске перспективе) да се „петља“ у црквене спорове наших дана. У књизи су објављене фотографије његових бројних црквених похвала и одличја, као доказ да је заиста био цењен међу онима који управљају Црквом. Касније су га власт имајући, незадовољни његовим слободним ставом и борбом за веру, оптужили да је био комуниста, и, наводно, гонио Цркву, (још једна лаж Атанасија Јевтића) чега се нису „сећали“ док је Стевановић ћутао и давао добровољне прилоге: тад им је био узорни православац. Тиме се, по ко зна који пут, показало њихово лицемерје: ако ћутиш и дајеш прилоге, узоран си православац; ако дигнеш глас у одбрану светиње, грешник си коме нема опроштаја. Стевановић је, савести своје ради, одлучио да се укључи у борбу – прво око заштите богослужбеног поретка СПЦ по Типику и одлукама Сабора, а онда и у сведочење о случају владике рашко-призренског Артемија, уклоњеног здруженом акцијом НАТО и домаћих екумениста, ватиканских плаћеника и прстенлија папиних. И то му није опроштено. Епископ жички Хризостом, киван на Стевановића још од 2008, кад су у чачанској цркви три свештеника строго постила, бранећи богослужбени поредак (иако је Стевановић био само један од 1600 људи који су потписали захтев да ова тројица свештеника остану на својим парохјама), једва је дочекао да се обрачуна са дотичним: повод је био чињеница да је Стевановић на своје имање у Лозници примио монахе из Црне Реке, одбегле пред незаконом бившег епископа Атанасија Јевтића и бившег српског епископа (сада потенцијалног монтенегрина) Амфилохија Радовића, као и то што је ишао на заједничку молитву са владиком Артемијем, у међувремену „рашчињеним“ због непослушања Иринеју Буловићу и компанији папопоклоника у СПЦ. Гонитељи Стевановића су вероватно мислили да ће урадити оно што су наумили, и да ће све бити прећутано и заборављено.

Али, није. Појавило се сведочанство. Појавила се књига.

Књига докумената „Тајна безакоња“, коју потписују Момир Лазић, проф. др Милан Мићуновић, Славко Радовановић и Горица Тркуља, јасно гово-

ри о срамном случају ТРАЈНОГ ИСКЉУЧЕЊА из СПЦ једног члана народа Божјег, чија је кривица само у томе што се усудио да стане у одбрану угрожене правде, при чему је судски поступак за искључење вођен кршењем свих канонских прописа (као и у случају владике Артемија). Парадокс ове ситуације је у следећем: владика Артемија и његове монахе нови инквизитори НИСУ ИСКЉУЧИЛИ из Цркве, а Милоја Стевановића, једног од многих, премногих, који су гоњеном епископу и његовим монасима пружили гостопримство и који се моле Богу с њима (и које нико ни не помиње), искључише, немилосрдно... Књига се, наравно, не бави само Стевановићем – његов случај је повод да се говори о разарању СПЦ, које спроводи клика екумениста и новотараца. Ту су бројна сведочења о чињеници да је још 1996. епископ Иринеј Буловић сковао план да „сломи кичму Артемију“, о чему је писала „Дуга“, као и о низу других безакоња тројице епископа инквизитора у процесу против Стевановића – Хризостома, Иринеја и Амфилохија.

Случај Стевановић, дакле, не би био могућ без случаја владике Хризостома, који је, од када је 2003. доведен на жичку катедру (уз помоћ свог ментора, Иринеја Буловића), изазвао хаос у епархији Светог Саве и владике Николаја, намећући богослужење супротно Предању Цркве и богослужбеним прописима, прогонећи монаштво верно учењу Цркве и Светом Предању, свештенике који се нису мирили с безакоњем, уводећи у своју пратњу телохранитеље и обичај да полиција чува његове службе, да би, на крају уништио старо гробље манастира Жиче ради неког фараонског градитељског подухвата... Г. Хризостом је покренуо процес против г. Стевановића, иако није имао надлежност да то учини, јер је Стевановић, по месту становања и по Уставу СПЦ, био припадник Митрополије београдско-карловачке, и први, по налогу Буловића, потписао смртну пресуду човеку који се усудио да сведочи истину о прогону владике Артемија.

Случај Стевановић не би био могућ ни без мутивода и преливода, митрополита Амфилохија, ватиканског ђака, који је, скупа с Буловићем, носилац папиног крста и прстена. Митрополит Амфилохије је, још 1998, подржао Мила Ђукановића, а сада чини све да митрополију црногорско-приморску издвоји из састава СПЦ, због чега је самом себи доделио титулу архиепископа. Окружен улицима и чанколизима, Амфилохије Радовић, бивше морачко чобанче, носилац је свих могућих награда за које га је, углавном, предлагао рођени брат његовог духовног сина и скутоноше, владике Јоаникија Мићовића, Милутин Мићовић (тако је сад Амфилохије постао и носилац песничке награде, „Извијеска Његошева“, коју додељује епископија владике Јоаникија, опет на предлог Јоаникијевог брата, Милутина, иако је Амфилохијева поезија далеко испод нивоа „Плавог чуперка“ Мике Антића). Случај Стевановић, наравно, не би био могућ ни без вечитог портпарола СПЦ, сиве еминенције Иринеја Буловића (у младости још и Ка-

ранушића), који је човек за сва времена и све режиме, и чија моћ у Цркви не потиче од Цркве, него од његове припадности ко зна каквим и ко зна чимим лежама (да је у ватиканској, то знамо по крсту и прстену који је добио од папе). Буловић је човек који поставља и смењује епископе, контролор свих епископских досијеа, преко којих их и уцењује, повезан са моћницима овога света (што се види из „Викиликс“ депеша, а што се зна и види и без икаквих депеша, по његовим поступцима у садашњем времену СПЦ). Постављеник Цариграда, који је у младости маштао да ће постати цариградски патријарх, сада се нашао у прилици да гони све који му се не уклапају у екуменистичко-мондијалистичке планове: почев од владике Артемија до Милоја Стевановића. Зато се у Додатку књиге „Тајна безакоња“ налази и кривична пријава СА Синоду СПЦ против Буловића, кршитеља свих светоотачких канона и правила, којом народ Божји у Србији јасно поручује да не може један надмени гордељивац бити изнад Христа и Светог Саве.

Веома драгоцене прилози књизи су текстови др Десанке Крстић, познатог нашег националног радника и борца из Канаде, као и легендарне Косаре Гавриловић, кћери др Милана Гавриловића, српског политичара и дипломате, која је, под старе дане, кренула из своје америчке пензионерске удобности на Косово и Метохију, да се нађе при руци епископу рашко-призренском г. Артемију и да с њим и његовом паством подели добро и зло (више ово друго) наше потоње Косовске битке. И Десанка Крстић и Косара Гавриловић истакле су какав је духовни злочин прогон владике Артемија и његовог монаштва, као и то да је Милоје Стевановић осуђен само зато што није хтео да се придружи распињатељима владике – косовског заветника, него је њему и његовима пружио гостољубиво уточиште. Књига је вредна не само због текста, него и као изванредна фото-документација о добу у коме живимо, и у коме су Јустиновим ђацима Амфилохију и Иринеју папа и Степинац ближи од владике Артемија и светог Јустина Ђелијског. На једној страни, ми гледамо тројицу инквизитора како безаконују, сматрајући себе и непогрешивима и безгрешнима, а на другој гледамо Милоја Стевановића који, иако грешан, као и свако ко истински зна своју немоћ пред Богом, настоји да живи православно и да чини дела вере, наде и љубави, због чега је и изведен на суд. Ово је књига коју свако треба да узме у руке да би му се отвориле очи: да као на длану угледа превару и издају.

Истовремено, ово је књига која показује да Србија не може бити расрбљена док год има Срба који су, попут Стевановића, спремни да се боре за истину и правду православне вере.

О Срећењу, 2012.

Истинољубац

ТАЈНА БЕЗАКОЊА
— Књига о издаји и превари —
(www.srbinaokup 14.1.2013)

Прочитала сам књигу „Тајна безакоња“ и приказ књиге који у поднаслову сугерише да је то књига о случају Милоја Стевановића.

Истинољубац је очигледно неко ко познаје Милоја Стевановића лично, па је из тог угла посматрања тако доживео ову књигу.

„Праведни“ судија Иринеј „бдије“ над Канонима у јеретичкој синодози!

¹ „Ко се моли са Жидовима да се одлучи“.
(Канон светих Апостола 65.)
„Ако који Хришћани донесе узле у једовско збориште, или у храм јеретички или пагански, или празник његов, или кандило, или сјећу ужасе да се одлучи“.
(Канон светих Апостола 71.)

142

Освећени пали свеће у манастиру Светог Јонана Крститеља у Ђузацима

143

Дакле, моја намера није да опонирам перцепцији *Истинољубца*, већ да изнесем свој доживљај овог изванредног, необоривог сведочанства о још једној великој превари, о још једној клопци која је припремљена српском роду и Православљу.

Ову књигу сам, у ствари, доживела као сјајно сведочанство о великој издаји, сведочанство које ће пред суд историје извести издајнике.

Пре свега, ова књига је посвећена владици Артемију – Марку Ефеском наших дана. Она подсећањем на богоносне свете оце Марка Ефеског, владика Николаја и Јустина Ћелијског, и довођењем с њима у везу владике Артемија као доследног настављача њиховог дела, представља стожер око кога се слажу снопови ове аргументоване књиге.

Први сноп, који је прилоњен уз стожер исповедања вере православне, сноп који је повукао мемлу екуменистичке јереси – је сведочанство о г. Хризостому Столићу, човеку који имитира епископа, а у ствари је марионета у рукама г. Иринеја Буловића.

Други сноп, који је прислоњен уз стожер заудара на трагове оних који-ма закон лежи у *шоузу*. То је сведочанство о властољубљу и славољубљу г. Амфилохија Радовића, који је до те мере у власти зла, да, чак, није могао ни да сакрије срамоту да *десет њодина*, са нечасним људима, спрема злочин братоубиства над праведним Артемијем.

Трећим сведочанством аутори „Тајне безакоња“ откривају врховног изумитеља зла, лажи, преваре, провере и издаје у СПЦ – г. Иринеја Каранушића Буловића.

Са тим сведочанством маске су пале: највећи црквенорушитељ који се увукао у сам врх СПЦ и њене богословије поткопавајући њене темеље, обезчашћујући њене олтаре, кварећи веру нашу. Коначно сам схватила – оно што су за Србе били Броз, Бакарић, Кардељ... заједно – то је сада г. Иринеј Каранушић-Буловић.

Овде су аутори вешто извели пред суд истине, на својеврсно суочење два Иринеја Каранушић-Буловића, који сведоче један против другог. Овај први је фарисеј који себе приказује као великог православца и поштоваоца канона, док се овај други, бестидно поноси папољубљем и каноноломством, показујући у пуном „сјају“ своје човекомрзје, вероломље, гордоумље, речју: духовну грдобу.

У овом бриљантном суочењу папољуб и србомрзац Иринеј Каранушић-Буловић јасно описује свој лик и дело:

– Он сам лиже оно што је попљувао пре четрдесет година, откривајући своју проверу и своју превару;

– Он сам признаје, чак се хвали, папиним напрсним знамењем и прстеном;

– Он сам, преко званичног сајта СПЦ, показује личним примером како се руши црквени поредак и светоотачко предање у јеврејској синагоги;

– Он сам својим речима, делима и фотографијама показује да је папољубац, србомрзац, каноноломац, вероломац... свуда и на сваком месту.

Четврти сноп покрива ово приземље, показујући *каквом су мером мерила* три поменути митроносца.

Четврто сведочанство, управо, показује како су господа Амфилохије и Иринеј у ужасу и стаху да се из њихових злокобних канци не ишчупа невина жртва, на коју су се намерачили и острвили још пре *петнаест њодина*, планом о *ломљењу кичме*, и о чијој глави раде *чишавих десет њодина*. Уплашили су се, дакле, да владика Артемије не утекне, њиховом зликовачком плану, каквом јатаку. Отуда су упутили своје добошаре, по бројним епархијама, да телале: *нико се не сме Боју молићи са Артемијем, ниши Артемију и деци њејовој сме даћи чашу воде, комад хлеба, хаљинку или их примити под кров...* О како то гордо звучи – подсећајући на онај зликовачки проглас: *за једној Немца – сто Срба*. Овде, додуше, није било сто – него један: Милоје Стевановић.

За командира стрељачког вода Иринеј Буловић је одредио свог дужника (који му још није отплатио сав дуг за митру) Хризостома, који још није ни узвикнуо „пали“, а каплар Милић Драговић, из Ужица, је већ посегав за топузом. И тако оставише још један *смадни шрај свога (не)човештва*.

Али, на њихову несрећу, они нису осудили Милоја, већ себе. Они су и пред родом и пред Богом себи донели пресуду која ће сведочити њихов страх, мучнину духа, немоћ, злобу. Тако су, ови острашћени каноноломци, нехотице подигли вечни спомен верољубљу владике Артемија и истовремено окитили Милојеве пређашње грамате највећим признањем, написавши у пресуди да је он крив зато што је љубио ближњег свога, и зато што је извршио заповест Господњу, коју слушасмо у Јеванђељу о страшном суду недеље месопусне. Уз све то њиховој злоби отргао се један нехотичан комплимент који су записали у првостепеној пресуди и то овим речима: **„...окривљени Милоје Стевановић није неук православни хришћанин, већ напротив свестрано образован човек и теолошки добро поткован хришћанин.“** (в. Грешни Милоје, *Сине мој, не ѿрисијај*, Бајић, Чачак, 2012, стр. 593). Можда је Милоје, захваљујући томе, и схватио издају, превару и неправду и подигао глас истинољубља. А, можда је то разлог више за његов одстрел. Јер, шта он има да мисли? Његово је, ваљда, да буде послушан. Али Иринеју Каранушићу, а не Јеванђељу Христовом! Синоду Иринејевом, а не неким, тамо, светим оцима. Сопственом надахнућу својих судија, а не канонима.

Пето сведочанство – *Црно на бело*, пред нашу савест износи превару, пад и издају Милојевих судија обелоданивши јасно као сунце да су ови људи отпали од свете Цркве, да су се самоекскомуницирали својим шуровањем са јеретицима и христохулитељима, с једне, и чистоту Милојевог срца, који готово две деценије сабира духовни мед у молитвеном саборавању са благочестивим монасима, с друге стране.

Речи др Десанке Крстић – уредника, и Косаре Гавриловић – рецензента ове књиге, само оверавају сведочења господе Лазића, Мићуновића, Радовановића и госпође Тркуље, којима ја недостојна исказујем најдубље поштовање и захвалност за ово сведочење истине, а да при овом сведочењу нису тражили нити користили „статус заштићеног сведока“. Нити су се заклонили за псеудоним, већ су злотворима погледали право у очи, не страхујући од одмазде.

Књигу сам доживела као остварење завета мајке Јевросиме, од стране поменутих сведока – истинских истинољубаца: *боље ти је (сине) саљубиши главу, нећо своју оірешиши душу*.

Логично би било очекивати да острвљени, зверски дух Милојевих судија из „цркве“ (за коју они мисле: „*црква – то смо ми Иринеј, Амфилохије и ѿмало Хризостом*“) под хитно изопште бар ауторе, уредника и рецензента

ове књиге, ако не и Остоју Дражића, Жељка Которанина и Зорана Чворовића, о којима се говори, или који говоре, у Додатку књиге. За тај евентуални подвиг острашћених судија, ево и ја себе кандидујем: Изопштите и мене топузоносци и каноноломци!

Кад већ поменух Додатак књиге, он потврђује да је правда спора, али достижна: пре десетак година група Новосађана је тражила да се склони Иринеј Буловић са епископског трона – јер су га суграђани препознали као кукољ од кога прети опасност да се зарази светосавска њива.

Изгледа да је дошло време жетве, време да се кукољ, најзад, почупа и одвоји од жита. Али сада Остоја Дражић и четрдесетак жетелаца нису више усамљени. Уз њих су устали жетеоци широм Србије и дијаспоре. Усамљени глас вапијућих с Петроварадина прераста у „јаук“ (што би рекао „грешни“ Милоје): *Јаук из земље Србаља*.

Тај јаук се пролама у облику слогана: Стоп издаји православља! Стоп Иринеју Каранушићу-Буловићу – црквенорушитељу!

Дакле, „Тајна безакоња“ је више од књиге. Она је мала ризница сведочанстава. Она је предвечерје устанка против издаје, преваре и провере. Каког устанка?

Устанка народа Божјег у одбрану аманета отаца наших: *Све за Веру, Веру ни за шта!*

Ових дана, сам се обрадовала још једном сведочанству. Наиме, светлост дана је угледао филм: *Чуј Србине браће*, који, такође, говори о упропаститељу Иринеју Буловићу – ономе који по речи псалмопевца: *воли зло, нећо добро; воли лагати, нећо истину говорити; који се уздаше у величину бојаштине своје и утврђива се злоћом својом*.

Ваистину, стоп издаји православља!

Стоп Иринеју Буловићу!

Ево, слава Богу, деца Светог Саве устају у одбрану Светосавља.

Придружујем се *Истинољубци*: ВАИСТИНУ, СРБИЈА СЕ РАСРБИТИ НЕ ДА!

Горица Тркуља

О ТАЈНИМ БЕЗАКОЊИМА И ТАЈНАМА БЕЗАКОЊА

(www.novinar.de 18.3.2012.)

Недокучиви су путеви Господњи и велика је милост Његова. Не знам како сам се обрела у друштву људи који се својим малим снагама и сталним молитвама чврсто, грчевито држе Господа и Светосавског предања које нам

носиоци безакоња скрнавe и кварe, које нам отимају и уништавају... Са радошћу гледам како се тај број повећава, како се шири... и како је све више оних који непоколебљиво устају против безакоња, а у одбрану Истине.

Србију деценијама воде они који, сем жеље за личној удобношћу и спремности да себи, својим сујетама, својим комплексима и страстима угоде, других жеља немају... Њих само личне брига море ... Љубави за Отачество и одговорност према потомству немају.

Божјих угодника међу властодршцима већ одавно нема, они постоје само да гоне све што се на Бога позива и у Бога заклиње.

Власт имајући су силом свога безакоња исписали књигу „**Тајна безакоња**“ која се шири СрБијом и СрБским земљама. Иде из руке у руку. Као драгоценост се поклања, шапатом се поверава и препоручује браћи и сестрама... Шапат је постао жамор, и све је гласнији...

Бележим мисли које су ме водиле и довеле до тога да будем потписник књиге вишезначног наслова „**Тајна безакоња**“, књиге која и својим именом позива читаоца да отвори корице и крене путем који јасно открива тајна. Ово је књига која сведочи о страдању за веру. Књига сведочи о, до нашег времена, незамисливој самовољи, о бестидности и безакоњу оних који су се пред Богом заклели да ће Веру чувати чисту и неокаљану, какву су је и примили од светих Отаца. Ова књига сведочи, на жалост, само о делу њихових безакоња. Бележим мисли и сазнања о књизи која говори о тајни безакоња која оставља пустош у СрБским душама и по СрБским земљама по којима су митроносци повадили старе међе и разбацују их по разрованим пољима и ливадама, по земљама којима тапије цепају, нагоневши народ да ћутке пристане на безакоња која од тајних и овим сведочанством постадоше јавна, јер је речено: „све што је тајно постаће јавно“...

Књига „Тајна безакоња“ не бележи и не носи фикцију. Књига бележи стварност. Сурова стварност безакоња и инквизиторска немилосрдност посведочене су и овековечене писаном речи и фотографијом. Књига је документ. Износи доказе. Не суди. Само пита, с чуђењем, у неверици.

Сваки читалац на постављена питања покушава да нађе одговор, бар за себе. Из приложених докумената одговор се показује јасно, недвосмислено, као на длану.

Ко Истину спозна и кога „Дух Истине осветли“, тај не пристаје на мрак, на тмину, на тмушу или полумрак. Само Светлости стреми спреман да за њу страда, јер душа само у Светлости Истине налази спасење.

Зато књига позива на спознају чињеница, па самим тим на спознају Истине. Буди интересовање, разбија мртвило, разбија апатију која разара СрБију. Неверица са којом недовољно упућени читалац узима књигу, са сваком прочитаном страницом прераста у одлучност да Истину сазна, да о њој говори, да се за њу, за Истину, бори. Да у Истини живи.

Као што се, ми Православни, животом и у животу боримо за Истину, тако се ова књига Истином изборила за живот. Да живи и да сведочи страдање брата нам, Милоја Стевановића. Страдање, на правди Бога.

Људи траже књигу, читају је, препричавају, Истину разоткривају, Истином прогледавају. И говоре о, за многе од њих, новим до сада невероватним сазнањима.

Књига је будилник који успавану, анестезирану Србију, војничком трубом позива на буђење, позива Светосавску Србију на устајање, позива на постројавање, позива и мало и велико на усиљени марш за одбрану старих међа, за одбрану Светоотачке вере Православне. Књига је позив, опомена. Књига је аманет синовима и кћерима да не пристају на безакоња. Књига је и молба и молитва Србском роду да разоткрије тајне безакоња... И да чува Веру нашу Православну, највредније што су нам свети преци оставили.

Књига је документ о насиљу и лажима које су екуменистима главно оружје. О „законима“ на основу којих власт имајући (зар и у Цркви Светога Саве?!) суде и пресуђују. Не „по сили закона“, него по законима силе!

Ово је књига која сведочи о страдању за веру. Књига сведочи о, до нашег времена, незамисливој самовољи, о бестидности и безакоњу оних који су се пред Богом заклели да ће Веру чувати чисту и неокаљану, какву су је и примили од светих Отаца. Ова књига сведочи, на жалост, само о делу њихових безакоња. А колико је безакоња, и тајних и јавних, почињено у ово наше срамотно време, само у томове књига може стати. Верујемо да ће се међу чуварима Вере наћи „заоштрена пера“ да и то запишу.

Ова књига сведочи Истину о борби једног правог Србина, „светосавца и тврдоглавца“, једног од оних који својим животом стреми врлинама светих нам предака.

Поучен поуком свише, сав предан Господу и своје роду, наш брат Милоје настоји, најбоље што зна и уме, да делима достигне висине и врлине доброг Србина: „слатку душу краља Владимира, издржљивост Немањину, христољубље Савино, ревновање Милутиново, кротост Дечанскога, смерност Урошеву, пожртвовање Лазарево, витештво Страхињино, правдољубље Марково, срце Југовића мајке, поуздање Миличино, благост Јевросимину, милост Косовке девојке, трпељивост поробљеног србског робља, видовитост слепих гуслара, мудрост србских свештеника и калуђера, стидљивост народних девојака, надахнуће народних певача, даровитост народних занатлија, отменост народних ткача и везиља, јасноћу народних пословичара, одмереност и умереност србских сељака, сјај Крсне Славе свих крштених Срба“.

Наоружан вером, у сталном настојању да достигне врлине о којима свети владика Николај поучава, брат наш Милоје, нашао се пред судом и судијама који својим безакоњима руше миленијумски поредак. Људи су га оптужили и осудили, по „законима људским“?!, а због тога што је следио Заповести Божје.

По њима, по њиховој званичној пресуди, наш брат Милоје, је најгори Србин од времена Светога Саве?! А може ли то бити тако?!

Колико су бесмислени судски поступак и пресуда, потврђује то што су многи људи пожелели да и сами понесу венац страдалнички и сами траже да и њима досуде исту, смртну пресуду.

Част је данас, и највећа могућа привилегија бити са прогоњенима: владиком Артемијем, прогнаним монаштвом, братом нашим Милојем, верним народом Светосавским, обесправљеним и прогоњеним.

После многих деценија насилног обезбожења, тј. атеизирања, није необјашњиво да су се у народу изгубиле многе врлине о којима владика Николај говори, а које су „основа и потка“ СРБске душе. Али, зар се то догодило и у црквеној јерархији?! Зар се они Бога не боје?! Како смеју да од градителја постану рушитељи?! Како смеју да постану немилосрдни гонитељи мањинског броја Богу верних и непоколебљивих СРБских патриота?!

Та мањина је увек страдала, али је на крају и побеђивала! Хвала Богу да у нашем роду и данас постоји та мањина! Хвала Богу да, бар та мањина, неустрашиво брани светоотачко предање! Предводи је, св. Марко Ефески наших дана, преосвећени владика Артемије. Са њим и за њим неодступно корача његово верно монаштво и богољубиви народ. А међу народом брат Милоје Грешни својим страдањем показује пут и пружа руке да припомогне свакоме ко се оклизне или посрне на уској стази Господњој.

Последице свеопштег безакоња које хара светом коме закон лежи у сили, а не сила у закону, трпи васцели људски род, понајвише Православни род СРБски. Књига открива безакоње које пустоши духовну сферу... безакоње које све Заповести Господње и врлине људске гази...

Злодела зликоваца и злотвора, утемељена на безакоњима, прете да постану образац понашања. Заstraшени и збуњени, обезбожени ћуте да не изгубе неку од бројних привилегија...

Књига сведочи да су водећи митроноски увели инквизицију у свету Цркву Христову и Савину. Да они предводе уништење Православља! Али, Бог то неће допустити!

Књига сведочи и да је наследник св. Петра Цетињскога и великог Његоша са иновернима вазда у братском загрљају, а брату своме и деци његовој – сурови, неправедни судија...

Књига сведочи да остали митроноски ћуте!

Зашто?! Нису ли нас својим проповедима учили да се ћутањем издаје Бог?!

Зар да ћутимо док безакоњем убијају Бога у нама?

Зар да ћутимо док безакоњем газе жртве предака наших?

Зар да ћутимо док нам безакоњем из груди чупају срце наше, наше свето Косово и Метохију?!

Зар да ћутимо док безакоњем обесвећују свету Жичу и Студеницу, док унизују Високе Дечане, док уземљују небеску Грачаницу?

Зар да ћутимо док безакоњем затиру СРБско име у Његошевом Отачеству?

Зар да ћутимо док нас безакоњем из наших светосавских манастира изгоне они који својим делима отпадоше од светосавскога стабла?

Господу нашем се молимо да сачува нашег пастира доброг, преосвећеног владикау рашко-призренског и косовско-метохијског у егзилу, г. Артемија и неустрашиву војску Христову, монаштво верно му и одано.

Господу нашем молимо се да сачува брата Милоја и сав род наш од безакоња власт имајућих.

Господу се молимо да СРБскоме роду подари много „грешних Милоја“ који ће својим „гресима“ поправљати свет, а да судијама да „очи“ да Истину сагледају и смелости да је саопште... и да Истину животом почну да исповедају.

Господе, спаси и помилуј ...

У Прокупљу, на дан свете преподобномученице Евдокије 2012.

КОМЕНТАР

На сајту Срби на окуп, објављен је ироничан коментар који овде овековечујемо од слова до слова. На овај коментар, иако то нерадо чини, на молбу Уредништва поменутог Сајта, одговорио је Грешни Милоје. Коментар гласи:

Да, сви у служби друга Милоја. Друг Милоје је страдао. Друг Милоје је једини Србин који од свог личног избора прави Филм, пише књиге и неуморно рекламира своје страдање. Друг Милоје је у своје време док је био члан СПЦ понудио црноречанима уточиште. Да није, ко зна шта би било. Друг Милоје је наговорио монахиње Вазнесења да дижу побуну (без разлога) и владикау Артемија ставио пред свршен чин. Друг Милоје и његови монаси. Неки монаси ЕРП-а се више наљуће када неко нешто каже против друга Милоја него када нападају владикау Артемија. Владика Артемије не може више без друга Милоја. Господ, друг Милоје и његова „голгота“ па онда сви остали.

Новинар

Извор: www.Срби на окупи, 14.1.2013.

ОДГОВОР

Драги, друже, новинару,

У моме завичају кажу: *Фала, није требало.*

Хвала, друже новинару, на писању. Није требало. Ал ајд. Здравом сам и добро, које и Вама желим.

Праштајте што Вам се нисам обраћао за дозволу при писању својих књига.

Па ево, да не поновим грешку. Намеравам, с Божјом помоћу, да објавим књигу „Не дај душу роде“.

Просим Ваше одобрење.

Ако ми се омакне да опет поменем своје страдање, праштајте. Ако ми, међутим, дате прилику и аргументе да поменем Ваше страдање, учинићу то с радошћу великом.

Кажете: *ко зна шта би било да Милоје није јружио ушочишће црноречким монасима.*

Нешто ми је та прича јако позната. Чуо сам је из уста г. Иринеја Гавриловића, који је пред 50 – 100 сведока *високомислено* устврдио: „Да ти, Милоје, ниси њих примио не би могао Артемије (мислио је на њ. п. Владика РПКиМ у егзилу Артемија) тако да се понаша!“

Јадан он. Веселничак. Мисли да је свима прече овоземаљско. Жалим, друже новинару, што се придружујете тим јадницима. Јер, то је за малена.

Зар мислите, за име Бога, да би црноречки монаси пристали да се поклоне папи („најјезивијем прогонитељу Христа...“ како рече свети ава Јустин) и његовим слугама који тог ђавољег сина зову „свети отац“ и који носе ђавоље прстење?

Радо бих Вам заблагодарио на комплименту који би ми – да је истинит – заиста представљао част. Наиме, Ви тврдите (?!?) да сам ја *наговорио вазнесењске монахиње да поодићу њобуну.*

Честитам. Аргументи вам нису потребни. Довољан је суд који сте изрекли. Подсећате ме на папине прстеноносце, који по истом принципу осуђују, чак и на смрт. Да се не гадите на моје „рекламне“ књиге, видели би сте обиље необоривих доказа за моју тврдњу.

Заиста, Ви сте геније: мајку Јелену, чедо светог Саве Вазнесењског, која је педест година у трудовима и подвигу монашком, могуће је „наговорити“ на нешто што је мимо њене вере, воље и убеђења. Баш ме чуди да је Ви ни сте наговорили на супротно.

А друго, честитке Вам упућујем и зато што сматрате, да су вазнесењске монахиње *без разлога диле њобуну.* Ви сте изгледа надарени да препознате знаке времена. Заиста: пред новотаријама, пред чињеницом да Хочева уводе у свете олтар Епархије жичке, пред гроболомљем у Жичи, пред срушеним иконостасом у Студеници, пред прогоном монаха, свештенства и мирјана, пред исповедањем патријарха: „Ја сам екумениста!“, пред паље-

њем свећа првосвештеника у јеврејској синагоги са потомцима оних што не препознаше, не признаше и разапеше Христа, пред служењем новотарских литургија помоћу кордона полиције и наоружаних телохранитеља... пред издајом и провером – ваистину: „**без разлога!**“

Оне, заиста, нису имале разлога да дижу побуну и да иду страдалним Господњим путем. Требале су, попут појединих, да се греју уз радијаторе и гоје по могућству од донације из Ватикана, те да чувају храм и полако га приводе намени: да буде музеј или галерија, како их саветоваху многи. Да ли се и Ви придружујете тој плејади саветодаваца?

Ви, вероватно, друже новинару, не познајете владика Артемија.

Дозволите ми да вас упознам. Тог богољубивог и благочестивог старца пред „**свршен чин**“ нису могли да ставе Бајден, Тадић, Теодосије све са Савом, Атанасијем, Амфилохијем и Иринејима, заједно са НАТО окупатором, шиптарским терористима и оним што клечи по католичким катедралама, јер он – владика Артемије као човек светог живота, у високом – Божјем – заклону стоји. А ми, који под његовим омофором, нађосмо мир душама својим, спремни смо да истрпимо још један Ваш шамар о „**свршеном чину**“. Распалите.

И тако, кад се насладите пљујући по онима који би све да даду за веру, а њу ни за шта, сетите се завета мајке Јевросиме. А онда, наставите да мирно спавате. Ушушкајте се и немојте мислити како фијуче ветар на Овчару, око шатора вазнесењских монахиња.

У једно, међутим, можете бити сигурни: људи кова владике Артемија, игуманије Јелене, оца Небојше и на стотине таквих, и народ који их следује сачуваће веру отаца наших. Православље ће победити. Са мање или више новинара. Са Вама, друже новинару, или без Вас.

Ако бих ја бирао, радовао бих се да се то збуде с Вама.

Казано је, друже новинару, *не ђада снѐ да ђокрије брѐ*... Сада када се разазнаје куда воде којечији трагови, с радошћу и нелицемерно желим Вам:

Срећно Ново 2013. лето Господње.

И нека би Бог дао да у овом лету, које нас сећа на цара Константина, препознамо вукове у јагњећој кожи, лажне пастире и **нађемо разлоја**, за свесрпску, светосавску **побуну против екуменистичког зла – те свејереси**, коју нам потурају ко кукавица јајце. С разлогом Вас позивам: придружите нам се.

Београд, 16.1.2013. године Господње

С доброжељењем,
Грешни Милоје
или ако Вам је драже
Ваш друг Милоје

П.С.

Најбољи начин да се супротставите „рекламирању мојега страдања“ је да ставите ембарго у вашим новинама, радију или телевизији (ако сте стварно новинар) на моје текстове и на све што је у вези са мном. Немојте куповати моје књиге. Њих иначе нико не сме да продаје, осим часних изузетака. Ипак, доживеше бројна издања.

Тако ћете Ви бити сити, а ја на броју.

Узгред: мене су ваше колеге, новинари, попут Радета Радовановића, Љубомира Кљакића, Петра Игње, Грујице Спасовића, Милице Остојић-Пушар и многи други спасли од апса због злочина који сам давне 1983. починио својом беседом у београдском Сава центру рекавши, уз остало, да ће, ондашњи властодршци, земљу одвести у пропаст и социјалне ломове...

Сад кад тврдим да нас власт имајући првосвештеници воде у духовну пропаст, у издају вере отаца наших... Ви немојте поновити грешку Ваших колега: немојте ме бранити!

Нападајте ме, еда би ме бесповратно утерали у заклон Господњи.

Људима попут Вас ионако нисам потребан.

(Објављено: www.srbinaokup, 16.1.2013.)

СРПСКА ЦРКВА У ВЕЛИКОЈ ОПАСНОСТИ
– Из дневника Грешног Милоја – 16. новембар 2012.

Данас сам се дружио са унуцима, на слави, код баке Милеве у Драгачеву. У Београд стигох у ситне сате. У дилеми да ли одмах да легнем или погледам пошту, одлучих се за ово друго. Седох за компјутер. И, ево, осванух.

Писмо прво

Доктор Деса Крстић из Торонта шаље поздравље и пита за игуманију Јелену Вазнесењску: Да ли ће конак у Лозници стићи до зиме? Да ли ће се мати Јелена са сестрама преселити тамо? Да ли она има бар најнеопходније за живот сестринства?

Одговор сестри Деси Крстић:

Конак ће, с Божјом помоћу и добротом многих благочестивих људи, бити готов ускоро, али мати Јелена и њено сестринство никуд неће ићи са вазнесењског брда. Оне остају тамо да страдањем, подвигом и мучеништвом својим сведоче веру светоотачку, веру светосавску. И да сведоче срамоту, издају, нечовештво и вероломство прогонитеља својих, е да би им тим сведочанством помогле да се покају и спасу. А покајаће се, постидети или уплашити од себе самих кад-тад.

А што питате да ли имају што је неопходно за живот, благовестићу Вам са радошћу: оне немају ништа, али имају све што потребују: богато се Богом богате; с Богом дањују; с Богом ноћују; у Бога се уздају; у Божјем заклону стоје...

И Бог им, преко добрих људи, пошаље цепаницу дрва, шаку брашна, флашу уља, и по неку лепту.

Имају једну собу од брвана, која им је и спаваоница, и вешерај, и кухиња, и остава, и трпезарија, и капела... у исто време. Али то ни за трун не умањује радост коју осећају откад су силом и бездушјем владике, преко 100 свештеника и кордона полиције изјурене из свог стана у помрчину. Уставно начело *о нейовредивости стана* су г. Хризостом, попови и полиција, још једном *окачили мачку о реи*. А монахиње су опет започеле подвиг немајући ни кашику, као што је то већ чинила њихова игуманија Јелена, пре више деценија, кад је дошла у манастир који није имао ништа.

Ти бездушни људи у мантијама су им отели све што су трудовима својим и муком преголемом стекле: и стан, и брашно, и уље, и кокошке, и козе...

Све. Осим најважнијег: душе. Душе њихове им нису могли отети зликовци! И душе њине, чисте, поју: *Алилуја, алилуја, алилуја! Слава Теби Боже!*

А њихова шатор-црква је препуна благочестивог народа који се недељом и празницима сабира на свете Литургије. Том народу се често придружују хришћанске душе са свих страна: са Косова, из Републике Српске, из дијаспоре, из Русије... дајући им подршку.

Писмо друго

Отварам следеће писмо: Миро Роглић из Хамилтона шаље ми своју песму:

ИСПОВЕДНИКУ ВЕРЕ ПРАВОСЛАВНЕ ОЦУ СЛОБОДАНУ ИЛИЋУ

Још један пастир стада Христовог
прослави Бога, а њега Бог.
Слободан Илић смирени свештеник,
постаде нови исповедник.

Од стране унијата, паписта и јуда,
објављена је пресуда пилатовског суда;
митроносних вукова у јагњећој кожи,
којом се осуђује овај пастир Божји.

На трону Светог Саве глумци седе,
потомци Вараве и предатеља Христа,
њихов је сада час и област таме,
и њиховога оца лажи, Антихриста.

Завадили су земљу Србију, са Небом
и брата рођенога са својим братом,
а исповеднике изводе на судове,
Србија је пред грађанским ратом.

Христос Бог казао је у Јеванђељу,
ђаво ће чинити, велика и лажна чудеса,
земља ће тада изменит лице своје,
а звезде почет падати са Небеса.

Па и тада ко је раб Христа Бога,
као што си ти данас, Оче Слободане
у катакомбама славиће Христа Бога,
а Христос ће вам превијат ране.

Одговор Миру Роглићу:

Поштовани, брате у Христу, Мירו Роглићу,

Прочитах Твоју песму која остаје да као крајпуташ, стамено у векове, сведочи о страдању једног старца, дугогодишњег свештеника Слободана Илића, чија је мајка Цвета, потоња монахиња Меланија, у монашком подвигу провела 30 љета и пред одлазак Богу на истину, своме сину, свештенику Слободану Илићу, попут мајке Јевросиме, оставила аманет:

Преклињем те сине, млеком својим, немој се поклониши ђаји, немој служиши нијши се дружиши с ђајисџима и немој даџи веру за вечеру!

Отац Слободан Илић је испунио завет мајке Јевросиме и аманет своје мајке Меланије.

Отац Слободан је остао доследан узвишеном свештеничком позиву, и нашавши се у процепу, између кукавичлука и храбрости; лажи и Истине; зла и добра; кривде и правде: безакоња и поретка... бољи део је изабрао.

Угледао се на своју мајку Меланију, сестру Анастасију која је, такође, у монашком подвигу провела 50 година, на своју баку – монахињу Христину.

Угледао се на многе српске учитеље и светитеље, који су све дали за веру отачаства, сведочећи је животом својим.

Као мало, скромно ударје Твоме сведочанству, ево шаљем Ти факсимил текста из београдске „Политике“ од 13.7.2012. у коме је фотографија на којој се види спровођење оца Слободана у служашчим одежама из Полицијске управе у Суд, по налогу власт имајућих у Цркви Светог Саве коју су испоганили безакоњем својим, ухапсивши овог старца са још четворицом „разбојника“ на гробу блаженопочившег оца Саве Вазнесењског. Они – ти „разбојници“ – су затечени на „месту злочина“: на гробу свог духовног оца како се моле Богу за покој његове душе, са још неколико десетина „заблуделих“ Србаља који још нису схватили „реалност“ да се у *еуРОПСКУ* унију не може са Светим Савом и ћирилицом.

И тако је, повећа група полицајаца, потхрањујући хир епископа жичког Хризостома и његових слепих послушника, погазила још једном Уставом зајемчено право верника, као и закон који говори о томе да гробље није Хризостомова прђија него јавно добро – поступила по наређењу, сада већ острвљеног и унапређеног, Тихомира Салевића. Тако стрпаше у *марицу*, са слушавахе у Полицијској управи и приведоше пред Суд „опасне разбојнике“ који беху на месту злочина затечени, до зуба наоружани опасним оруж-

јем: воштаницама, тамјаном, вером и молитвом. Дакле, оружјем од кога се бесомучнима кожа јежи, услед чега је г. Тимотеј у полицији, коју је позвао упомоћ, нашао спас.

То што се новинару омакла грешка, па ове *разбојнике* не назива „зило-ти“, попут гордоумљем заслепљених Епископа жичког и Патријарха српског, него „старокалендарци“, не умањује вредност сведочанства.

Грешни Милоје опет ухапшен

Чачак – Предузетник из Чачка Милоје Стевановић и свештеник из овог града Слободан Илић ухапшени су јуче у подне са још тројицом верника старокалендарца у порти манастира Вазнесење на планини Овчар код Чачка. Сва петорица саслушана су у Полицијској управи у Чачку и у 15 сати приведени дежурном судији за прекршаје, а терете се, како смо сазнали, за безобзирно и дрско понашање. Од тројице поменутих верника један је из Ужнца, други из Пожеге, а трећи из Чачка и запослен је као службеник у Полицијској управи.

Група од 30 верника старокалендарца и присталица ратничког владике рашко-призренског Артемија јуче је давала парастос јеромонаху Сави Ђирковићу, који је до смрти, 2004. године, био игуман Вазнесења и сахрањен је у порти те богомоље. У међувремену, садашњи игуман овог манастира Тимотеј позвао је полицију да их удаљи пошто речени верници нису добродошли на поселе Српске православне цркве, а Стевановић, познат као грешни Милоје, прошле године је искључен из СПЦ. Полицајци су сачekali да верници заврше парастос и узму панају, а затим петорицу из групе привели на саслушање у Чачак, међу њима и свештеника Или-

Милоја Стевановића и свештеника Слободана Илића полиција спроводи у Суд за прекршаје у Чачку

ћа у службеним одежама. Осталима је наређено да напусте порту.

Иначе, Милоје Стевановић је већ био хапшен 25. маја испред Вазнесења, кад је Жичка епархија из богомоље избацила побуњено сестринство на челу са игуманицом Јеленом, и управљање поверила некадашњем

игуману Студенице, Тимотеју. Стевановић и још један верник тада су привезени у чачански Суд за прекршаје, чија пресуда још није објављена, а полиција је у тој пријави захтевала да се Стевановићу судски забрани прилазак овом манастиру.

Г. Оташевић

(Полиџика, 13.07.2012. год.)

Једно је сигурно: прогонитељи вазнесењских монахиња, оца Слободана и других, на челу са господом Хризостомом Столићем и Иринејем Буловићем, примиће припадајућу им плату. Ако не пре, а оно кад крену Богу на Истину. Сем, ако су умислили да су бесмртни, ко што су умислили да су свемоћни. Сметнули су с ума, веселници, речи светог Николаја:

Шта ћеш чиниши, Господе, са онима који уместио да ђросвећују – заслепљују, и онима који уместио да воде – заводе народ Твој.

Ништа им нећу учиниши, јер су они учинили све за ђроклетство своје... Слушаће у сну и на јави, ђроклињање имена своја и дрхтаће, – дрхтаће а неће моћи умрећи¹²

¹² Тајна безакоња, група аутора, Ревнић, Ниш, 2012, стр. 77.

Отац Слободан ће за своје страдање, такође, подлећи Суду по Слову Закона: *Блажени проїнани правде ради, јер је њихово Царство небеско* (Мт. 5. 10).

Писмо треће

Каква коинциденција: свештеник М. шаље ми фотографију одлуке Великог црквеног суда, говорећи да је и она читана по црквама и манастирима Епархије жичке:

Том одлуком се, вели отац М., „једногласно потврђује одлука Црквеног суда Епархије жичке... да се оптужени (о. Слободан) казни ЛИШЕЊЕМ СВЕШТЕНИЧКОГ ЧИНА СА ОДЛУЧЕЊЕМ ИЗ ЦРКВЕНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ“

И још – пише свештеник М. – овом пресудом је потврђена првостепена Одлука Суда Епархије жичке, која каже да је о. Слободан крив зато што је:

– био присутан на Литургији коју је служио епископ Артемије у селу Љуљаци;

– зато што је преломио манастирски славски колач у порти манастира Благовештење имајући на себи епитрахил;

– зато што је одрекао свако општење са епископом жичким Хризостомом и патријархом српским Иринејем и ставио се под омофор епископа Артемија.

Оно што из ове Пресуде сазнајемо то је, скоро невероватна вест – пише свештеник М. – да је Иринеј Буловић постао и председник Великог црквеног суда.

Уз факсимил Пресуде, свештеник М. шаље још фотографије од којих се две налазе на стр. 47 и 48, под бр.6 и 7 и ову:

Испод фотографија, свештеник М. пише: Ово је врхунац лицемерја! Оца Слобу свештеничког чина лишава и одлучује из црквене заједнице човек који је одавно себе одлучио од Српске православне цркве јер свети канони кажу:

„Ко се моли са Жидовима да се одлучи“

(Канон светих Апостола 65).

И додаје: „Ако који Хришћанин донесе уље у жидовско збориште, или у храм јеретички или пагански, на празник њихов, или кандило, или свећу ужеже да се одлучи“ (Канон светих Апостола 71).

„Епископ, или презвитер, или ђакон, који се са јеретичима само и молио буде, нека се одлучи, ако им пак допусти, као клирицима, да што раде, нека се свргне“ (45. правило светих Апостола).

Поред тога, пише свештеник М., Иринеј Буловић и Амфилохије Радовић „са узбуђењем у души“ носе напрсни крст и прстен које им дарива папа – оне исте које даје римокатоличким бискупима, о чему је објављен доказ у књизи „Тајна безакоња“, на стр. 96-98.

Отац М. писмо завршава овим речима: „Да егзистенција моје попадије и моје деце не зависи од мене и моје парохије, поступио бих исто као о. Слободан.“

Одговор свештенику М.

Оче, благослови!

Имаш, хвала Богу, пападију и децу. Нека су Ти живи и здрави.

А имаш ли Бога, драги оче?

Праштај што ћу ја, грешан и недостојан, да се усудим да једног православног свештеника подсетим да Господ, коме, ваљда, служиш, каза:

„Који љуби оца или матер већма него мене, није мене достојан; и који љуби сина или кћер већма него мене, није мене достојан. И који не узме крст свој и не пође за мнош, није мене достојан. Који чува живот свој, изгубиће га, а који изгуби живот свој мене ради, наћи ће га. Који вас прима, мене прима; а који прима мене, прима Онога који ме је послао. Који прима пророка у име пророчко, плату пророчку примиће; и који прима праведника у име праведничко, плату праведничку примиће. И ако неко напоји једнога од ових малих само чашом студене воде у име ученичко, заиста вам кажем, неће му плата пропасти“ (Мтл. 10, 37-42)

Ако можеш да живиш пред собом и својом савешћу, драги оче, онда настави да се молиш (ако то није ругање, Боже прости) да Иринеј Буловић „правилно управља речју истине Божје“.

Само мораш запети, у молитви, јер кад би се, не дај Боже, Иринеју Буловићу било шта догодило – **Српска Црква би била у великој опасности!**

У безизлазу тако рећи!

Зашто у опасности и у безизлазу?

То намеће трагање за одговором на неколико питања. Наиме, кад би Иринеј Буловић отпутовао (напр. у Ватикан или сл.) сама од себе се намећу тешка питања:

– Куку и леле, ко ће говорити Патријарху шта да прича по Бечу, Загребу и којекуда?

– Ко ће ломити кичме деци Светог Саве?

– Ко ће јавност обавештавати о томе шта (не)ради Синод, и крити од лаоса Божјег шта нам раде носиоци бискупских обележја?

– Ко ће сачињавати небулозна саопштења за јавност, напр. о луксузним катакомбама?

– Ко ће владици Артемију претити кривично-правним прогоном и апсом?

– Ко ће управљати катедром на Богословском факултету?

– Ко ће бити незаменљиви декан?

– Ко ће стражити да се на Богословском факултету не врати протерани св. Јустин Ђелијски?

– Ко ће указивати почести Зизјуласу, који се обезнани говорећи да је мудар?

– Ко ће из Цркве Светог Саве изгонити Србље, српске калуђере и српске попове?

- Ко ће тепати папи: „свети отац“?
- Ко ће носити и дичити се бискупским прстењем од папе на дар при-мљеним?
- А ко папиним напрсним крстовима?
- Ко ће бранити православној браћи и икони Мајке Божје да уђу у цркве које саградише оци наши?
- Ко ће уводити јеретике у олтаре светосавских светиња?
- Ко ће цепати Јефимијину завесу и Христов хитон?
- Ко ће срамно потписивати акта о првенству „светог“ му оца његовог?
- Ко ће тулити кандила вере Србинове по бачкој и бечкој епархији, а и шире?
- Ко ће тровати младе богослове и теологе, учећи их да се ругају кано-нима, светоотачком предању, Светом Сави...?
- Ко ће хиротонисати гласаче попут Давида, који учи владiku Артемија богословљу, Андреја који је по улицама еУРОПСКИМ трчао да целива руке бискупима и који је, примивши папин прстен, добио „знак“ да ће заиста и постати Иринејев бискуп, под именом „епископ“?
- Ко ће бити вечити синодалац?
- Ко вечити портпарол?
- Кога ће ава Јустин гађати звоном у Ћелијама и кога ће најурити са Ли-тургије бацивши га у несвест?
- Ко ће плувати одлуку Сабора о иступању СПЦ из ССЦ?
- Ко ће газити одлуке Сабора о богослужбеном поретку, док не нарасте гласачка падобранско-давидо-андрејевска машина?
- Ко ће палити свеће по јеврејским синагогама и идолопоклоничке ва-тре по екуменистичко-јеретичким скуповима?
- Ко ће бити у комисији за дијалог са тзв. римокатоличком црквом?
- Ко у комисији за дијалог са лутеранима?
- Ко у бискупској конференцији Хрватске и Црне Горе?
- Ко у Савету верских лидера – еУРОПСКОМ – „Религија за мир“?
- Ко ће сачињавати досијее о српским епископима и њима звецкати да би се утерали у еУРПОПСКИ папски тор?
- Ко ће...??¹³

¹³ Недавно је на више сајтова објављен текст: *Брудер Иринеј и Брудер Јозеф*, који се завршава речима: „Занимљив сусрет брудера Јозефа са брудером Амфилохијем митрополитом, који је брудеру Јо-зефу поконио икону Светог Василија Острошког, збио се на Дан младости, 25. мај 2008. у Бару, на скупу који је подржао „Конрад Аденауер“ (мало је монотono, али људи стално дају лову, па је ред да им се име помене). Скуп је био под насловом „Правни положај Црква и вјерских заједница у Црној Гори данас“. Архијерејска литургија је једног дана била служена у цркви Светог Николе у Старом Бару, а другог дана у парохијском дому у Бару. Првог дана је, док је ту био брудер Јозеф, пао велики лустер у цркви Светог Николе, а другог дана звоно у парохијском дому у Бару. Да ли је брудер Амфилохије извукао какву поуку из тога? Не верујемо. И он воли „брудершафт“.

Оче,

Куку и леле, куд би Ти, Твоја попадија и Твоја деца, кад би се, не дај Боже, догодило да Ти Иринеј отпутује (напр. у Ватикан).

Ти си, споради себе, стављен пред избор: или се мораш дан-ноћ молити да Ти господар Иринеј Буловић буде дуговечан и да Ти он правилно управља...(тамо Теби), еда би опстала Твоја попадија и Твоја деца; или мораш тражити неко друго решење.

Може бити, да Ти се чини да је *јоре високо а доле дубоко*, да си у безизлазу, између чекића и наковња, да си зграбљен у руке онога што држи нож и погачу.

Шта ћеш, трпи и ћути.

Што вико један бивши „ревнитељ“, који је годинама и деценијама грмео испред двери светог олтара, против екуменизма на сав глас, па утихно и окрено плочу говорећи: „Буди мудар“; „Иди мудро, не погини лудо“; „Сачекај да се замућен извор избистри, па тек онда пи“; „Не може шут с рогатим“... – што би у преводу значило: *Бежанова мајка не кука*.

Кад се у школи учио завет мајке Јевросиме, он, изгледа, није био на часу. А ону лекцију из Јеванђеља: *Не бојте се оних који убијају тело а душу не могу...* (Мт. 10, 28) заборавио је. Веселник. Он, који се годинама старао о монаштву, том древном здању завета с Богом, почео је превиђати да са древним здањима, кад се обнављају и негују, треба обазриво и зналачки, иначе се могу урушити.

Тако и Ти, драги оче: можда Ти се чини да немаш алтернативу: Иринеј или ништа, ко што непомјаници говоре: еуРОПСКА опција нема алтернати-

Хомајер је отишао са овог света 2010. године (тим поводом је брудер Иринеј 9. априла 2010.на сајту СПЦ објавио текст „Уместо воштанице за душу преминулог пријатеља“). Свима нам се, сваког дана, ближи смрт и излазак пред Бога. То се односи како на нас, са „Борбе за веру“, тако и на епископа бачког господина Иринеја. Пошто знамо да му његови жбири редовно достављају ове текстове, ми га, искрено, хришћански, молимо: немојте више, владико, ако Бога знате, тражити брудере по белом свету, а скидати главе браћи по Српској Цркви! Немојте, нико не зна кад ће Богу на истину! Како ћете Светом Сави објаснити да сте више волели брудера Јозефа од брата Артемија, или брата Василија, или брата Константина, или толиких свештеника и мирјана које сте протеривали и гонили као Велики Инквизитор?

Немојте, немојте, немојте! ITERIM: немојте, Бога ради и душе ради! Баците папин прстен и покајте се, макар интимно, ако немате снаге за јавно покајање, а кад се покајате, повуците се да више не правите овај хаос по Српској Цркви. Сви знају да сте владiku жичког Хризостома навели на све сукобе са свештенством, монаштвом и народом у жичкој епархији, а онда, кад се човек разболео, пустили сте га низ воду, па пошли да тражите друге послушнике! Немојте, владико бачки и бечки, који сте, као и сви ми, PULVIS ET UMBRA, јер треба излазити пред Светог Саву, а тамо нема реторике, латинског, ITERIMA & QUO VADISA – само гола душа, и милосрђе, милосрђе, милосрђе... Молимо Вас, владико: сажалите се на српски народ и оставите га на миру – сажалите се на своју душу и повуците се из ових збивања, јер сте увели Цркву у несрећу... Видећете, може се без Вас, као и без нас, као и без било кога на овом свету – само не може без Бога и Светог Саве...

(Извор: *borbazaveru.info*, 30.12.2012.)

ву. Није вам дато да видите да су и еУРОПСКА и Иринејева опција мрцине у самртном ропцу. У агонији.

Кад би неко од моје унучади уцвељен заплакало, ја бих му испричао неку причу из литературе или живота, и тако би моје унуче сузице заменило осмехом.

У Твојој невољи, не бих да Ти причам неку причу из светоотачких житија, јер Ти то боље и више знаш од мене.

Испричаћу ти једну истиниту легенду. Она слови овако:

У време безакоња и бешчашћа, кад се појавише новотарије, *кад љоворећи да су мудри љолудеше*, кад се појавише вуци у јагњећој кожи саћеравајући веру у чутуру вернима, кад умукоше они који су дужни да говоре, кад се предадоше они који су дужни да се боре, кад удари брат на брата и син на оца, кад се братоубице и оцеубице слизаше са вековним душманима, кад издајници поведоше коло служећи два господара, кад слепе вође почеше заводити народ... појави се један млад човек, кога роди Српкиња, кога отхрани жуљним рукама један скроман мали-велики Србин.

Елем, кад стаса у момче, одлучи он да служи Богу и роду... Он је знао да му свештеничко достојанство не допушта да се понижава, да изда, да лицемери. Он је знао да ко не узме и не понесе страдални крст Христов, није Њега достојан.

Тај млади човек не хтеде да пристане на новотарије, на издају светоотачког Предања. Он се није уплашио претњи свога вероломног епископа нити поганоустја његовог помахниталог колеге. Он није страховао шта ће јести, пити, обући... његова попадија и његова деца. Он је стао и остао усправан на бранику вере своје!

Ето, драги оче,

Многи монаси и монахиње су превили табак и непоколебљиво изнели да су они из света отишли зарад Бога и рода. Напустили су свет еда би служили Богу и роду, а не да буду слугерање код екуменистичких одрода, који својом провером бејаху наумили да нас преваре. И одоше под омофор благочестивог и верољубивог владике Артемија.

Веле:

Боље у егзилу, него у Иринејевом екуменорежиму.

Боље у катакомбну оскудицу, него на Иринејеву и папину узицу.

Боље гладан да те штити Бог, него сит и напит Иринејев и папин роб.

Боље усправно, макар и прогоњен бити, него пред одродима пузити.

То учини отац Јаков, бивши настојатељ манастира Светог Николе из Планинице, а за њим следоваше храбри Натанаило.

То учини јунак-монахиња мати Јелена Вазнесењска за којом у страдање за веру пођоше монахиње Ефросинија, Магдалина, Марина, Ирина, Ангелина, Евгенија, Хионија и искушеница Јелена.

То учинише јеромонах Василије и монах Николај.

Па монахиње Нина, Магдалина, Гаврила, Стефанида, Макрина...

И други из епархија разних, почев од нишке, банатске, жичке, шумадијске, сремске, бачке, ваљевске до митрополије црногорско-приморске.

Знам, покушаћеш да умириш савест говорећи себи: лако је њима – они су иноци. Они немају попадију и децу.

Бојим се да Ти овај млади свештеник неће дати мира. И још неки свештеници попут протојереја Жељка, протојереја Слободана, протојереја Ђорђа, свештеника Синише... који напустише, због безакоња, своје епархије склонивши се под омофор благочестивог владике Артемија.

Драги оче,

Ако некад објавим ово писмо, које ћу, иначе, сместити у свој *Дневник*, нећу поменути Твоје име.

Помени се сам.

Ако пострадаш, пострадај због своје храбрости, због своје вере, а не због мене.

Уместо помињања Твога имена, Твоје попадије и Твоје деце, поменућу име оног младог свештеника, Твог колеге, који је исповедањем вере своје ушао у срца и молитве на хиљаде православних хришћана. И у Божји заклон! Тај млади човек зове се **НЕБОЈША СТЕВИЋ**, који не чита и не причава Јеванђеље по фарисејском обрасцу: Он живи јеванђеље! Он живи по Јеванђељу!

Он и његова попадија Драгана и њихова деца Јелена, Милица и Стефан.

Њих није уплашила ни бомба коју су им на Васкрс 2011. године Господње бацили у кућу у којој се налази катакомба, у којој гори кандило вере Србинове.

Они који су бацили бомбу и они који су их на то натуткали (све што је тајно, већ је обзнањено!) не знају оно што отац Небојша и његова чељад знају: не бој се оних који убијају тело а душу не могу!

Ако сутра Твоја деца, кад стасају у људе, буду у прилици да размишљају о томе да ли су поносни што си зарад њих пристао на лицемерје и понижење, или би више волели да су оскудевали ко деца оца Небојше, одговориће тај сутрашњи дан.

Да ли ће Твоја деца бити бољи људи и бољи хришћани од деце оца Небојше? – питање је сад.

Нека и на то питање одговори сутра, јер *госпа је сваком дану зла његова!* (Мт. 6. 34)

А за данас је довољно да се подсетимо речи старца Митрофана Хиландарца, које је 1972. године упутио ректору београдске Богословије и тадашњим богословцима:

„Благо вама док сте Христови, а тешко свакоме, а нарочито вама, драга дечице, који сте прихватили реч Божију и определили се за њене сејаче, ако је не употребите и као вршиоци њени и као проповедници њени, а нарочито, ако је, не дај Боже, злоупотребите. А то значи, ако од слугу Божијих себе учините слугама својим или слугама људским и ако од вашег узвишеног свештеничког позива направите једно занимање ради обезбеђења вашег физичког живота. Ми смо слаби људи док смо само себи препуштени, али, кад тежимо узвишености на коју нас Господ кроз цело Своје Јеванђеље позива, онда нам Он Сам помаже да до ње, до узвишености јеванђелског идеала и достигнемо.“ (Ово Писмо је објављено у *Православном мисионару*, 1972.)

Једно је вероватно: свештеник Небојша Стевић ће у Књизи Живота и у народном сећању бити упамћен као добри и верни слуга Божји.

И друго је вероватно. Али, не бих сад о томе. Нека о тим другим *дјелима* *покољења суде*. И нека *даду свијема, што је чије*.

Потоња је Господња. Он ће нас разврстати на добре и зле слуге и разделити на десну и леву страну Славе Своје.

(Објављено: Срби на окупи, 25. марта 2013.)

УТУК ГРЕШНОМ МИЛОЈУ

– Поводом текста „Српска Црква у великој опасности“ –

Прочитао сам многе текстове и скоро све књиге грјешног Милоја који, уз пут, придјев грјешни пише великим словом. Поштујем његове жртве, а јавно сам казао да су поједини епископи, који су судјеловали у доношењу Пресуде, изрјекли Милоју казну која је сурова и претјерана, јер из Цркве нијесу искључили ни једног мафијаша, дрогераша, содомисту, лопова, лажова, убицу, богохулитјеља, прјељубочинца, педофила... а урадили су то човјеку зато што је указао гостољубље Артемију и његовим монасима (као што су они то, руку на срце, учинили Бајдену, албанским вођама, бројним иновјерцима и јеретицима). Други разлог за казну је тај што се он молио Богу с Артемијем (а они то заиста чине са римокатолицима, Јеврејима итд).

Али, грјешни Милоје је претјерао кад је у питању свјештеник Небојша Стевић, хипјерболишући његову побожност, храброст, пожртвованост и страдање. Немам ништа против тог човјека, али он је један осрједње образован свјештеник који не разумије реалност савременог свијета.

По грјешном Милоју испада као да је код нас „дивљи запад“ па се бацају бомбе по кућама попова који су антиекумјенисти.

Са друге стране, грјешни Милоје недопустиво и дрско осуђује поједине црквене великодостојнике, доводећи у питање њихово достојанство. Он је заборавио да епископе ваља поштовати као Христа, и да он нема право о њима тако да говори.

Исто тако, он је дрско себи дао за право да приликом једног разговора са његовом свјетошћу Патријархом и епископом Јованом шумадијским разговара не узимајући од њих благослов, а на саблазан више десјетина присутних вјерника. На истом мјесту (било је то у овчарском манастиру Јоване) истог дана, пред истим свједоцима – вјерницима, узима благослов од архимандрита Венјамина и јеромонаха Николаја и Атанасија.

Макар да је и од грјешног Милоја, много је. И дрско је.

Велибор

(Објављено: Срби на окупи 26. марта 2013.)

УТУК НА УТУК

Поштовани г. Велиборе,

Најпре, почаствовали сте ме тиме што сте прочитали „многе текстове и скоро све књиге“ моје маленкости. Можда сте приметили да су моје књиге и текстови објављени под ауторским насловом који се састоји од две речи. Обичај је да се ауторски наслов пише великим словом, с тим што, наравно, немам ништа против да ме сматрате неписменим или недовољно писменим. Ипак, ја ћу и следеће моје књиге и текстове, ако ми Бог даде снаге да их испишем, потписати истим ауторским насловом: *Грешни Милоје*.

Захваљујем, такође, што ме, на изванредан начин, ничим изазвани, узимате у заштиту. У мојем завичају се каже: „Фала, није требало.“ Заиста, није требало. Чувајте речи. Или, боље: не потцењујте речи. Знате да је казано не бацајте бисере... Ако сте, заиста, упутили речи, како устврдисте, на рачун мојих судија, Ви сте у опасности. На то Вас упозорава Јеванђеље. (В. Мт. 7. 6.)

Не могу, уз све поштовање, а да Вам не укажем на грешку (ИЛ НАМЕРУ ТЕШКУ!?) која вам се два пута омакла. Наиме, ја нисам указао гостопримство и молио се Богу са „Артемијем“ него са његовим преосвештенством владиком рашко-призренским и косовско-метохијским у егзилу Господином Артемијем. Они који су мене изопштили, а владици Артемију силецијски отели трон мимо Устава, мимо канона, мимо памети... су владици утрли пут који води ка Царству небеском, а нама, једномислијем окупљеним под његов омофор, учинише велику услугу гурнувши нас из својих јеретичких канци у наручје и заклон Господњи.

Ако по нечему буде упамћено ово време и људи овог зловремја, засигурно ће се прогонитељи благочестивог владике Артемија памтити по својој завери о ломљењу кичме¹⁴ и десетогодишњем труду¹⁵ да заверу доведу до краја и тиме се придруже оном соју (не)људи из класе Јуде из Кариота и њему подобних.

А што се оца Небојше Стевића тиче, нити имам потребу, нити жељу за хиперболисањем, нити сам склон идолопоклонству. Сем тога, сматрам да то не би било на корист оцу Небојши, кога искрено ценим и уважавам зато што је његово да, заиста да, а не не. И још га ценим због тога што је он истински добри и верни слуга Бога живог, а не слуга папиних поданика.

А што се „дивљег запада“ тиче, ту немам коментар, ал имам чињенице.

Знате, господине Велиборе, Ви с правом мени можете наћи много мана и то обелоданити. Не марим. Тако ме можете оптужити да сам матор, ружан, глават, досадан, прождрљивац, дебео, себичан, маловеран, среброљубив, горд, кукавица... У свакој тој квалификацији има, бар зрнце, истине. Ал једно ми не можете приписати: неистину.

Ја, дакле, никад не говорим неистину.

Ако кажем да су ђавоимани људи (чудом ћете се зачудити једног дана кад сазнате по чијем наговору) бацили бомбу на кућу оца Небојше на Васкрс и то у време док је он служио празничну Литургију у манастиру Љуљаци, спреман сам да Вам то документујем црно на бело.

Ако кажем да је Иринеј Буловић написао писмо из Атине пре 40 година исповедајући веру православну (или глумећи исповедника) у коме раскринкава јерес екуменизма, а данас ради супротно томе – ту тврдњу заснивам на чињеницама нудећи необориве доказе.

Ако кажем да су г. Буловић и г. Амфилохије примили од папе, бискупско прстење и напрсне крстове, што је њихов проблем, а при том нису скинули панагије и митре, што је наш проблем, те тако чине немогуће: служе два господара, што је Божји проблем – то казивање заснивам на необоривим чињеницама. (Не знам да ли сте чули за св. Јустина Ђелијског? Тај свети човек нас учи да је папин пад, после Јудиног, највећи пад у историји људског рода, те да се папа тим својим падом изједначио с ђаволом. Ако се папа изједначио с ђаволом, с чим су се изједначили они што га зову „свети отац“ или, пак они што примише прстен његов?)

Ако кажем да су чланови Синода и још по неки епископ, ужасним безакоњем са умишљајем, извршили гнусно дело братоубиства над благочестивим епископом Артемијем те тако починили небивало безакоње, то казивање темељим на истини. Уосталом, о том злочину је објављено много текстова и неколико књига.

¹⁴ „Сломићу ја кичму Артемију“ (Иринеј Буловић, „Дуга“, 30.3.1996).

¹⁵ „Па, Синод на ту одлуку чека пуних 10 година“ (Амфилохије Радовић, „Курир“, 23.11.2010).

Дакле, ја не осуђујем црквене великодостојнике, како тврдите, већ безакоња којима су они погазили каноне, истину, правду... и тиме урнисали своје епископско достојанство. Звати „свети отац“ палог на ниво ђавола, нема ама баш никаквих додирних тачака са достојанством православног епископа. Не знам како, онда, мене можете оптужити да дрско доводим у питање нешто што не постоји?

Тачно је да епископе треба поштовати као Христа. Тако и чиним. Али не и лажепископа, вука у јагњећој кожи, црквенорушитеља, каноноломца, братоубицу, свејеретика-екуменисту, прстенлију и носиоца напрсног крижа примљеног од човека најпалијег у грех у историји људског рода, од Јуде до данас, папе. Зар не знате да је целивање прљавих (јеретичких) руку и узимање благослова од свејеретика – екумениста проклетство, како нас уче свети оци?

*

Да ли сте чули, г. Велиборе, за св. Марка Ефеског?

Он каже: „Бежите, дакле, од њих, браћо и од сваког општења са њима. Такви су лажни апостоли, лукави посленици прерушени у апостоле Христове, што није чудо, јер се и сам Сатана прерушава у анђела светлости. Није онда, дакле, никакво чудо што се његове слуге претварају као слуге праведности, чији ће крај бити по делима њиховим...”

Но како вам је светим апостолима одређено, стојте држећи предања која сте примили како писана тако и неписана!“

А за св. Германа Новог?

Он је изричит: „Налажем свом народу Божјем на Кипру, који сте истинска деца Цркве, да бежите главом без обзира од свештеника који су пали у латинску обману и да не залазите у њихове цркве, нити да благослов из њихових руку случајно примате. Јер, боље је да се сами у кућама Богу молите, него ли да са латиномислећима заједно у цркве идете, да не бисте заједно са њима наследили пакао.“

А за св. Јована Кронштатског? Он је говорио:

Узрок свих лажи римокатоличке цркве је ђордост и признање њаје за ђлаву Цркве, и ђо још неђођешиву.

Одаџле све ројсџво зајадне цркве.

Ројсџво мисли и вере, јер је њаја на све сџавио своју џешку руку:

– одаџле – лажни доџмаџи,

– одаџле – дволичносџ и лукавсџво у мишљењу, речима и деловању,

– одаџле – разна лажна ѓравила и усџанове ѓриликом исџоведанџа ѓреха, одаџле индуглџенције;

– одаџле – унакажавање доџмаџа...

– одаи́ле – мржња и́рема Православљу, фанати́зам и и́роіони и́равославних, уби́сїва;

– шо́ је црвена ни́и кроз све векове живо́и каи́олицизма.

Код каи́олика і́лава Цркве уо́ишїе ни́је Христос, неіо і́аїа... и њихова ревности́ у вери увек и́релази у сїрасївени, човекомрзачки фанати́зам, ости́рвље-ни фанати́зам, фанати́зам крви и мача (ломаче), неіомирљивости́, дволичности́, лажи́лукавсїва.

Да ли сте икад завирили у Каноне? Напр. у 37. Правило Лаодикијског сабора?

Тамо стоји: *Од јерети́ка се не узима блаіослов јер је шо́ и́роклейсїво а не блаіослов.*

Надам се да после наведених цитата светих Отаца разумете зашто нисам узео благослов од митроносаца које сте поменули. А од јеромонаха које поменусте сам узео, јер не верујем да ће они дуго трпети да јеретици управљају речју Истине Божје.

Завирите, г. Велиборе, у светоотачке књиге и видећете да бити послушан (што је врлина) не значи бити глуп или лицемер (што није врлина, већ глупост или лицемерје). Јер, они који чекају Христа, а не боље време, треба да следују мудрим, а не лудим девојкама. Они знају да се не може истовремено служити Богу и ђаволу, Цркви и лажицркви.

Не знам на шта ме наговарате? Да поштујем свете каноне и свете оце или екуменисте који су јеретици? Зар нису? Ако то нисте знали питајте игумана дечанског Саву Јањића. Он је то објаснио у књизи „Екуменизам и време апостасије“. А то Вам је објаснио и г. Иринеј Буловић говорећи да је екуменисање тј. „молитве, заједничарење с инославцима... под претњом рашчињења и одлучења изричито и непопустљиво забрањено свима нама, од Патријарха до обичног крштеника (ср. само 45. апост. Правило а и толика друга)...“ (В. „Тајна безакоња“, *Ревнишељ*, Ниш 2012, треће издање, стр. 92-95).

Иначе, слажем се да не би требало да будемо безбожни „дивљи запад“. Али безакоње неких наших митроносаца покушава да претвори башту Светог Саве у коров и аврик. У змијарник. У „дивљи запад“. Ако мене окривљујете за ту појаву, Ви ми самовољно ударате шамар. Нисте ни први, ни последњи. И Вама ћу окренути други образ: распалите!

А што се образовања оца Небојше тиче препоручујем да се не дивите превише онима који говоре да су мудри, јер по слову Јеванђеља знадемо да многи *говорећи да су мудри полудеше* (Рим. 6, 22). Осим тога, верујем да је свети Николај с разлогом устврдио: *Образован је онај који има образа. Јер, вели, ко није усио да очисти свој језик од њадних речи* (нешто ми падоше на ум господа Атанасије и Давид) *и своје срце од смрадних жеља* (нпр. „еј, да ми је златни ватикански прстен“) *и свој ум од безбожних мисли* (нпр. „сломићу му кичму“) – *ко то није усио – њему школа само помаже да наученом вештином зарађује хлеб као што (на свој начин) школован медвед зарађује својом вештином итрања.*¹⁶

И још нешто, за издају Вере, за гажење Предања најлакше је ићи широким путем на коме су постављени путокази на којима пише: „Добро дошли у реалност“! „Добро дошли у еуРОПСКУ унију“...

Има, међутим, један тесан пут којим не иду међеди и који, истина, не води у „реалност“ него у једно друго место.

Чик погодите које?

Да Вам помогнем?

У Царство небеско!

Или можда мислите, како уче поједини преучени, али без образа, лже-епископи, да је и то бајка?

С доброжелењем,

Грешни Милоје

(Објављено: Србинаокир 27. марта 2013.)

¹⁶Владика Николчај: *О Боју и о људима*

*Отац Небојша Стевић, страдаљник, првоборац у борби за очување вековној
бојослужбеној поретка који није бринуо шта ће његова деца јести, нићи...
него је најпре искао Царства Божјеј и правде Његове... живећи живошом јеванђелским
како и приличи његовој пастирској служби. У његовом срцу и у његовој кашакомби
јори неујасиво кандило вере Србинове.*

Напомена:

У часопису Свети кнез Лазар (званичном гласилу Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске у егзилу) у броју 9 (75), Београд 2013, објављен је текст који следи.

Протојереј Небојша Стевић

ИСПОВЕДНИЧКО СВЕДОЧЕЊЕ СРПСКОГ СВЕШТЕНИКА

По благослову епископа Рашко-призренског и косовско-метохијског у егзилу, др Артемија, а зарад истине о збивањима у Српској православној цркви у последње време, пишем ово како би моје сведочење можда било нашим потомцима на корист. Да нису претходили немили разлози, никада не бих писао о овоме што следи.

Најпре ћу изложити неколико речи о својој породици и о себи. Рођен сам 1970. године у Приштини, од оца Велимира и мајке Радиславе Стевић. Одрастао сам у Врњачкој Бањи. Апсолвент сам Богословског факултета Српске православне цркве у Београду (дипломираћу, ако Бог да, када учење на поменутом факултету буде строго православно, што, на жалост, сада није, јер је из наставе избачена догматика аве Јустина, а уведена “догматика” неког Зизјуласа).

Моја жена Драгана, рођена је 1972. године у Мркоњић Граду од оца Раде и мајке Миље Вучковић. Апсолвент је Богословског института Српске православне цркве у Београду.

Драгана и ја смо се упознали на Богословском факултету СПЦ за време студија. Хвала Богу наше је познанство крунисано браком и на дар од Бога смо добили троје деце: Јелену, Милицу и Стефана.

Рукоположен сам у чин ђакона 15. августа 1999. године у манастиру Никољу, на Руднику, а 16. августа исте године, у чин свештеника, на Опленцу. Рукоположио ме је блаженопочивши епископ шумадијски Сава.

Духовни савети оца Тадеја (Витовничког) много су ми значили, а посебно они које сам од њега добио пред рукоположење.

Прва ми је парохија била у Крагујевцу. На моју молбу да добијем сеоску парохију, епископ Сава ми је дао благослов да одаберем једну од три понуђене. Одабрао сам Венчанску која се налази између Лазареваца и Аранђеловца.

Догађаји који су се одиграли у венчанској парохији за време мог службовања у њој, од историјске су важности јер је у њој почео отпор против новотарија у богослужењима и против екуменизма. Неколико месеци пре увођења новотарија у богослужењима отишао сам са породицом у посету архимандриту Петру у манастиру Денковац. Он је тада лежао у постељи. Дуго смо разговарали о духовном животу. У току нашег разговора неколико пута ми је рекао: „Када стигне папир треба иступити.“ И дан данас се зачуђено питам како ми је тада промакло да нисам питао оца Петра о каквом ми папиру говори, с обзиром на то да сам га за све остало увек и одмах питао до детаља.

После неколико недеља, отац Петар се упокојио у Господу. Било је то пред Божић 2006. године.

Исте те 2006, у јуну, стигао ми је папир од епископа шумадијског Јована у којем наређује да се света богослужења скрате. Одмах сам се сетио оца Петра и његовог благослова да „када стигне папир треба иступити“. И управо је то тај папир о којем је пророчки мени говорио. Тада се, наиме, то испунило.

Написаћу неколико реченица о оцу Петру иако је својим животом служио да се о њему и књиге пишу. Био је велики подвижник, строг пре-

ма себи, а мало мање према другима. Његова строгост и праведност је многе учврстила у православној вери. Говорио је да света богослужења никада не смемо мењати. По старом календару је Свети Сава служио и никада не смемо да прихватимо нови календар, јер бисмо се, у противном, одrekli православља и православног светосавља. Волео је да му епископ рашко-призренски и косовско-метохијски др Артемије буде на опелу, што, наравно, епископ шумадијски Јован није дозволио.

Враћам се на папир који сам од епископа Јована добио. У јуну 2006. епископ Јован доноси акт којим званично започиње реформу богослужења у Епархији шумадијској: „Наређујемо свем свештенству да убудуће на Св. Литургији молитве имају читати наглас, јасно и разговетно, почев од прве молитве верних па до краја Св. Литургије. Такође, наређујемо да се Царске двери све време Св. Литургије имају држати отворене.“ С обзиром на то да део свештенства и монаштва наставља да службе врши по Уставу СПЦ, епископ Јован убрзо доноси нови акт у којем се између осталог каже:

„Свако даље непоштовање ове одлуке санкционисаћемо забраном службе Св. Литургије“. У наредном периоду поједини свештеници и манастири бивају кажњавани, а међу верницима долази до спонтаних реаговања на насилно увођење новотарија у служењу Свете Литургије.

У склопу Венчанске парохије је и село Тулеж.

У селу Тулежу је на Павловдан 13. јула 2006. епископ Јован освештао темеље нове цркве, посвећене Светом Николају Мирликијском. За време Свете Литургије вређао је народ речима: „Марш напоље!“, зато што је народ певао у току Свете Литургије оно што треба да се пева (по правилима Цркве), не прихватајући насилно наметање новотарија са његове стране. То је био први случај, забележен камерама, у српском народу, где се види и чује глас народа светосавског који не жели да прихвати издају православне вере. Да је свака генерација наших предака мењала понешто, питање је да ли би од вере православне и правилног богослужбеног поретка ишта до данас остало. Зато су ти славни наши преци строго пазили да све примљено од Светога Саве неизмењено предају потомцима, тј. нама, а ми даље нашим потомцима. Ето разлога због којег не треба обраћати пажњу на Јована шумадијског и њему сличне, који немају страха Господњег, па зато мењају утврђени богослужбени поредак и веру, руковођени својим умовањем а не Духом Светим.

Извесно је једно, а то је да је у историји Цркве Христове било много оних који су, слично Јовану шумадијском новотарили, али је, такође, извесно и то – да је вера Христова остала у правоверним душама непромењена док су новотарије осуђиване, раније или касније, на њихову пропаст.

Дешавало се да ме свештеник пред почетак Свете Литургије пита: „Да ли ћемо служити по правилу или на нови начин?“, што је у мени изазивало дубоку тугу.

Када сам на једном свештеничком састанку поставио питање сабраћи свештенослужитељима: „Могу ли да кажу да су претходних десет, двадесет и тридесет година погрешно богослужили зато што су се држали Служебника, а да сада тј. откад је стигао акт Јована шумадијског о преиначеном и скраћеном начину, служе исправно?“ Одговор сам добио после неколико минута од једног свештеника који је рекао да је претходних 35 година служио исправно, по Служебнику, али, пошто се боји да не изгуби пензију, прихватио је новотарије. Слично одговара већина свештеника када их питате зашто не служе онако како треба да се служи. Не помишљају да ли ће уопште дочекати те пензије и да ли је пензија важнија од свештеничке заклетве коју свесно крше. Не помишљају на Јуду који је ради „пензије“ у износу од 30 сребрних новчића (које није стигао да потроши), издао Господа Исуса Христа Сина Божјег!

Почетком октобра 2006. године одржано је јесење заседање Сабора архијереја СПЦ, на којем је донета одлука у којој се каже: „Умолити Високопреосвећену и Преосвећену Господу епархијске архијереје да се у погледу служења Св. Литургије и других богослужења држе до даљњег устаљеног црквеног поретка.“

На први поглед изгледала ми је ова одлука исправна, али сам убрзо схватио да је недоречена и двосмислена, јер није изричито наређено да се Света Литургија мора служити по тада важећем Служебнику. Остављена је могућност да новотарци и даље служе на неуобичајен начин, говорећи како је новотарење устаљени поредак.

Јован шумадијски, знајући да не служим на новотарски начин, сходно његовој самовољној одлуци, брзо ми је изрекао забрану свештенослужења и та ми је забрана трајала дуже од три месеца.

Могло му се тако јер нема осећај страха од супротстављања свештеним канонима Цркве Христове.

Ради историје Српске цркве, поменућу још један пример за сведочанство о томе како је Јовану шумадијском кршење канона постало нешто сасвим нормално. А ево о чему је реч. Иако канони најстроже забрањују каматарење, зеленаштво или лихварство (прилаже се копија признанице) у Епархији шумадијској постоји „Фонд Свети Јован Милостиви“ који ради по благослову епископа Јована, и уместо да помаже свештеницима Епархије шумадијске, у стварности намена му је каматарарење тако што се новац (из фонда) позајмљује свештеницима на одређено време (најчешће ради изградње њихових приватних кућа), који при враћању позајмљеног новца морају да плате и камату. То је светогрђе које је, по свештеним канонима, за најстрожу осуду. Познато је да Свети Јован Милостиви није каматарио, већ је делио милостињу.

Документовано сам обавестио Свети архијерејски сабор СПЦ о неканонском деловању епископа шумадијског Јована који ми је без разлога изрекао забрану свештенослужења. Обавестио сам и о томе да ми је из цркве украдена комплетна архива и матични печати за које сам задужен; да је крађа пријављена полицији (постоји документ); да је два дана после нестанка поменуте архиве свештеник из села Раниловића издао крштеницу, за чије је састављање морао имати пред собом украдену моју архиву, јер је из ње преузео неопходне податке. Напомињем да смо само тај свештеник и ја имали кључеве од цркве из које је архива украдена. Крађа архиве је вешто изведена, тако што су црквена врата после крађе била закључана. Полиција ме никада није обавестила да ли је пронађен лопов моје архиве, али сам зато ја обавестио Свети архијерејски сабор СПЦ и послао им крштеницу коју је, као што сам већ поменуо, написао два дана након крађе свештеник из Раниловића, не знајући да ће та крштеница доћи у моје руке.

Сабор архијереја сам, такође, упознао са податком да се „Фонд Св. Јована Милостивог“, на чијем је челу епископ Јован, бави каматарењем.

О много чему сам још упознао Свети архијерејски сабор СПЦ што се односи на штетна чињења Јована шумадијског, не би ли одговарао али вајде од тога није било. Чак је, управо као рушитељ вере и богослужбеног поретка награђен тако што је постављен за администратора Епархије жичке којом је некада управљао Свети Сава. А сада? Јадни ли смо, ко нам је све на трону Светога Саве!

У светлој седмици 2007. у моју парохију дошао је епископ Јован са пратиоцем Атанасијем Јевтићем. Са њима двојицом око 200 специјалаца. Покушали су, пред око 1.000 верника, да ме представе као непослушног свештеника, али народ је у њима видео људе непослушне Цркви, који уз пратњу толико специјалаца полиције више личе на државне функционере, неголи на архијереје СПЦ. Колико нам је познато, никада архијереји нису имали потребу да их полиција чува од верника који их издржавају; увек су архијереји водили и предводили народ а не полицију.

Срећом, видевши да их је народ прочитао, убрзо су отишли. По завршетку мајског заседања Сабора СПЦ 2007. године, обратио сам се епископу Јовану писмом, у којем сам од њега затражио одговор на питање да ли жели или не жели да останем у његовој епархији? Одговорио ми је да одобрава прелазак у другу епархију. Скинуо ми је забрану свештенослужења коју ми је канонски наметнуо, а која је, како сам већ поменуо, трајала дуже од три месеца.

Извршена је примопредаја парохије, приликом које је констатовано да сам у венчанској благајни оставио више од 1.500 евра, пун магацин црквене робе и све остало уредно. Растанак са народом венчанске парохије био је уз обострани плач.

Прешао сам у Банатску епархију код епископа Никанора који је мене и моју породицу родитељски примио. Епископ Никанор је православца у срцу и у души, али ће му екуменизам, у који га полако увлаче, велику штету нанети.

После три и по године мог служења у парохији Гај (Епархија банатска) десило се нешто што ме је обавезало да одем од мени драгог владике Никанора.

Наиме, „патријарх“ Иринеј је отишао у јеврејску синагогу и паљењем свеће учествовао у њиховој молитви, што је црквеностановни прекршај за који је прописана казна извргнућа, односно рашчињења.

Тај његов поступак био је непосредни повод да се писмом обратим епископу Никанору, рекавши му да ми смета то што на Светој архијерејској Литургији помиње екуменисту „патријарха“ Иринеја, јер и ја на Светој Литургији, помињући свог подручног архијереја, помињем, у ствари, иако индиректно, и екуменисту „патријарха“ Иринеја.

Знамо, међутим, да нам Црквена правила строго забрањују да се молимо за екуменисте и да служимо са њима. Ужасан су пример на Светој Гори двојица нераспаднутих монаха, ђаволског изгледа, који су се молили са јеретицима па су им тела остала нераспаднута, за сведочанство свима о томе како завршавају они који молитвено опште са јеретицима.

Тако сам ја, на основу канона Светих Отаца, донео одлуку да са својом породицом пређемо код епископа рашко-призренског и косовско-метохијског у егзилу, др Артемија, који не прихвата екуменизам и не помиње „патријарха“ Иринеја, екуменисту, већ све правоверне архијереје који на делу, као и Он, исповедају Православље.

Много се тога издешавало од када сам прешао код владике Артемија. Поменућу само део тога. Много пута нам је долазила полиција и саслушавала ме, и код куће и у полицијској станици, а имао сам утисак да је њима сасвим јасно да се ради о црквеним питањима за која нису надлежни да их решавају. Долазила ми је и комунална инспекција која ми је рекла да је Епархија шумадијска поднела тужбу против мене зато што ми је неуредно двориште. С обзиром на то да је око осам километара удаљеност између епархијског двора и моје сеоске куће, с разлогом се питам: на који начин моје двориште може да смета епархијском седишту? Да ли им можда више сметамо ја и моја породица само због тога што се трудимо да правоверно служимо Српској православној цркви?

Рекао сам инспекторима да је непознато лице на Васкрс те исте године бацило некакав експлозив у нашу кућу и изазвало пожар, приликом којег је изгорела дечја и наша гардероба, као и већи део кућних апарата. Рекао сам, такође, да је случај пријављен полицији и да је истрага у току. На жалост, ниједне новине нити било који медиј нису то објавили. Као да се ништа није

ни десило, и то у центру Шумадије. Приликом експлозије стакло је летело по дворишту па је можда неке из Епархије засметало то стакло које је наше двориште учинило неуредним. Зато сам том приликом комуналној инспекцији рекао: „Поручите онима у Епархији шумадијској да ћемо средити двориште од стакла када истрага буде завршена, а до тада нећемо ништа уклањати.“

Чувши све то, инспекторима је било непријатно када су сазнали да нам је бачен експлозив у кућу од стране непознатог лица, и то на Васкрс 2011. године око поноћи док смо моја породица и ја били на васкршњој Светој Литургији у манастиру Светог Јована Крститеља у селу Љуљаци. Починиоцу овог недела, као и његовим налогодавцима, нека Бог опрости.

Истрага поводом тог случаја је, према речима инспектора криминалне полиције, у току, као што је у току и истрага за све остало. После неколико дана, добили смо папир из комуналне инспекције у којем се каже да се обуставља тужба која је покренута против нас због нашег, наводно, „неуредног“ дворишта.

Мирна нам је савест јер, хвала Богу, моја породица и ја никоме не дугујемо и ни са ким нисмо у свађи, а ђаво преко њему подобних људи ради свој посао, што је и у нашем страдању вере више него очевидно.

Из свега реченог може се закључити да је у Српској цркви стање хаотично које Свети архијерејски сабор пропраћа ћутањем и одобравањем.

Нико никоме не полаже рачуне, ради кошта хоће!

Сваки се епископ у својој епархији понаша као мали папа, јер зна да ће сваку његову одлуку морати сви у његовој епархији да прихвате као непогрешиву, а ако се неко и са много доказа успротиви, биће по кратком поступку кажњен, без могућности да се брани. Све се то спроводи по принципу: „Владичанска се не пориче“, што представља чист папизам.

Свака епархија је као засебна црква. Нико од епископа не жели да проблем у једној епархији схвати као проблем свих епархија. Епископи обично кажу: „Врана врани очи не вади.“ Због тога се не замерају међу собом, а последица тога је да епископи који заслужују да буду рашчињени остају некажњени. И тако, мало по мало, дођосмо до овог хаоса у СПЦ, за који су најодговорније владике. Њихова самовоља се огледа у следећем:

- Не служе Свету Литургију и остала богослужења по правилима Цркве;
- Одлазе у јеврејске синагоге, у џамије, у Ватикан код папе и Бог зна куда још;

- „Скромно“, кажу, живе, а епархијски дворови, епархијски намештај, аутомобили и много шта друго показују да не испуњавају „завет сиромаштва“ дат пред Богом;

- Претње и проклињања могу се редовно чути из њихових уста: претње свештеницима Црквеним судом, па премештајем на сиромашну парохију,

затим рашчиње (све су то начини помоћу којих модерни епископи изграђују култ сопствене личности сејући страх и трепет међу свештенством и верујућим народом);

– Проклињање свакога ко неће да прихвати екуменизам. А где је благосиљање, где су благе речи, благе поуке? Према њиховом схватању, као да је све то застарело;

– Кад свештеника или верујући народ хоће да казне, онда се позивају на каноне и Устав СПЦ, а кад греше не дозвољавају да им неко каже да је то противно канонима и Уставу Цркве Христове. Не поштујући Црквена правила, на жалост, остају, некажњени и тако постају непослушни Богу, а захтевају да их сви слушају. Таквом непослушном владици не треба бити послушан јер је лош пример архипастира који стадо Божје усмерава ка пропасти.

Једини лек за оздрављење од свега тога је покајање.

После епископске одговорности, на ред долази свештеничка одговорност за хаотично стање у СПЦ. Заклетва коју свештеник полаже Богу (а не владици) обавезује свештеника да поштује Црквена правила и да буде послушан епископу само уколико епископ даје послушања која су у складу са Црквеним правилима. Уколико епископ даје наређења која су противна Црквеним правилима, тада је свештеник (као и народ) обавезан да одбије послушност таквом епископу, зато што их води кривим путем.

Епископ ће одмах, највероватније, казнити свештеника, као јединку, зато што не поштује његову самовољу, али ако се више свештеника сложи и одбије послушност самовољном епископу, не може их он све казнити, зато што ће народ стати уз те свештенике и, наравно, може се очекивати да се такав епископ уразуми, да одустане од своје самовоље и постане послушан Цркви Христовој.

Претња самовољног епископа упућена свештенику да ће га преместити, рашчинити или на други начин казнити, изазива код свештеника велики страх од којег почиње да се тресе.

Не тресе се због тога што крши заклетву положену Богу, већ због тога што се плаши епископа. Зашто то, брате свештениче, дозвољаваш себи?

На Страшном суду неће ти судити епископ већ Бог. Зато угоди прво Богу, свештениче Божји, знајући да ће и тај епископ пред истим Богом стајати на Страшном суду. Не бој се човека, већ се бој Бога, српски свештениче. Бог ће ти помоћи на путу праведничком, пут грешнички и самовољни води у пропаст. Не брини се шта ћеш јести, пити и у шта ћеш се оденути. Бог ће ти све то дати. Непослушном и самовољном епископу помоћи ћеш да постане послушан Цркви само уколико га не следиш.

А шта рећи правоверном народу Божјем?

Да ли треба слушати епископе и свештенике који не поштују Црквена правила? Не, браћо. Таквима треба отказати послушност. На тај начин их уразумљујете, враћате вери православној, зато што су они без вас нико и ништа. Јер, владика који нема уз себе народ – коме је владика? Коме је свештеник – свештеник ако уз себе нема народ? Зато, прави верници, знајте да за ово хаотично стање у Српској цркви и ви имате велику одговорност, али мању од њихове. Свако одступање епископа и свештеника од православља дужни сте и обавезни да не прихватите. То вам је света обавеза, јер тако чувате веру православно, а залуталим епископима и свештеницима помажете да се врате православљу.

Сва одступања у СПЦ плод су екуменизма који увелико упливава да разори српско православно стадо, јер према речима аве Јустина Ћелијског, реч је о свејереси.

Екуменизам, поред осталог, значи молити се са неправославнима, а Свети Сава нам је као завештање оставио Беседу о правој вери у манастиру Жичи 1221. године у којој између осталог каже:

„... а примамо и све Свете саборе који су се Божјом благодаћу у разна времена и места сабирали ради утврђивања јеванђеоског учења, које прима Саборна Црква. А оних којих се одрекоше ови Свети Оци, одричемо се и ми; и које проклеше они, проклињемо и ми.“

Следујући Светога Саву и сваког епископа који није изневерио учења која нам је он предао, молимо се и верујемо да ће Бог помоћи да пропадну сви планови екумениста и сличних њима, а да ће народ србски благодаћу Божјом очувати:

- Веру, предату нам од Апостола и светих Отаца;
 - Свету Литургију и сва остала богослужења онако како су нам предата;
 - Манастире, свете иконе и иконостасе у њима;
 - Своју крсну славу;
 - Стари календар;
 - Постове и све што је свето. Амин.
- Богу слава и хвала за све!

Владимир Димитријевић
СРБИЈА ЈЕ ВЕЛИКА ТАЈНА
ИЛИ
СЛУЧАЈ МИЛОЈА СТЕВАНОВИЋА
(WWW. НОВИ СРАНДАРД. РС, 25. и 26. фебруар 2013.)

1. део

Исти човек је избачен и из партијског комитета и искључен из Цркве. Остало је да се истражи како се десило и једно и друго.

ПРЕ ЧИТАЊА ОВОГ ТЕКСТА

Човек о коме је овде реч зове се Милоје Стевановић (познатији као „Грешни Милоје“), приватни је предузетник родом из Горачића код Чачка. Горачићи су значајно драгачевско село. У њему је, 20. фебруара 1893. године, избила Горачићка буна. Наиме, намеснички режим Ристић–Белимарковић (краљ Александар Обреновић био је малолетан) покушао је преко министра полиције Рибарца да у целој Србији спречи незаустављиви тријумфални поход Пашићевих радикала, који су у оно доба били много више народни покрет него политичка партија. Пошто је власт у Драгачеву припадала радикалима, а сматрало се да су Драгачевци међу најбунтовнијим у Србији, кренуло се у обрачун с овим крајем. Локални радикали су одбили да против закона, који је био на њиховој страни, предају општински печат либералској власти, оличеној у окружном начелнику Љубомиру Каменчићу. Због тога је дотични послао на Горачиће војску, која је пуцала на голоруки народ и убила осамнаесторицу присутних.

И касније је Драгачево било непокорно: у њему је за време Другог светског рата било само срце Равногорског покрета. И Драгачевски сабор трубача настао је као нека врста националног отпора титоизацији Србије: труба је Србима дошла из херојских отаџбинских ратова 1912–1918, а титоисти у Србији су се шездесетих година 20. века, кад је Гуча затрубила, свим силама борили против „реакционарног солунаштва“. Драгачево је било одано како Србству, тако и православљу. Пре Другог светског рата у њему је било једно од огњишта богомољачког покрета Владике Николаја, и много послератног србског свештенства и монаштва потицало је са ових простора.

Милоје Стевановић је Драгачевац који је сплетом околности карактеристичних за наше доба доживео да га кажњава и Савез комуниста и суд Србске православне цркве. Како је то било могуће? Читалац одговор може да потражи у редовима које има пред собом; они се баве „случајем Стевановић“ до 2011, када је Велики црквени суд донео пресуду о њему и кад су уследиле реакције.

О РАЗЛОЗИМА ЗА ПИСАЊЕ

Овај текст је настао из потребе да се суочим с чињеницама слушајући разне приче о „главном јунаку“ редова који следе – Милоју Стевановићу – нарочито о његовој „комунистичкој прошлости“ (која је била комунистичка, а онда, када се човек обратио у хришћанску веру, заиста постала прошлост), решио сам да подробно истражим о чему је реч и да читаоцима на увид ставим причу која, пре свега и изнад свега, говори о нама, нашим искушењима, заблудама и тражењима пута у доба беспутице.

Ово није прича која брани Стевановића или напада оне који су се у његовом случају нашли с друге стране. Иако нико ко пише није сасвим објективан (човек је такав само као леш јер се претвара у објекат), трудио сам се да пишем *sine ira et studio*. Читаоцу остављам извођење закључака, али, наравно, и могућност за наставак истраживања.

Такође, овај чланак има и намере општијег карактера него што је то лична знатижеља. Он се бави и нашом црквено-националном ситуацијом у доба кад нам, као да смо бесловесна марва, подмећу причу о сјајној ЕУ будућности коју ћемо добити ако се одрекнемо најсветијег – Косова и Метохије. Случај Милоја Стевановића је, управо због повезаности са „Случајем Артемије“, парадигматичан јер се из њега види шта може да снађе човека ако се на овај или онај начин нађе на путу Империје, која уредује у Србској цркви и србској држави.

Он је писан за једну књигу, још увек у настајању, чији је радни наслов „Гоњени као Срби“. У њој ће, ако Бог да, бити описани и случај владике Артемија и Војислава Шешеља, већ десет година хашког заточеника због „вербалног деликта“, и Биљане Ђоровић, чија је емисија „Атлантис“ на Радио Београду била угушена, и Младена Обрадовића, коме је суђено због хришћанског става према геј паради... Али, поред ових познатијих случајева, биће и оних мање познатих – рецимо, Владимира Ерића, који је добио отказ јер је на слици Ватикана окаченој у шефовској канцеларији фирме написао да је папа непријатељ Срба, или Аца Ђенадића, који није хтео да плати казну за саобраћајни прекршај зато што је полицајац пријаву писао латиницом итд. Јер бити Србин је, увек и свагда, било одговорно и захтев-

но, и подразумевало је суочавање са препрекама које представници многих других народа нити су имали нити су о њима морали да мисле.

Случај Стевановићев је саставни део ове књиге у настајању.

ИЗВЕШТАЧ „ПОЛИТИКЕ“ ДВА ПУТА О ИСТОМ ЧОВЕКУ

У среду 8. фебруара 1984. године, Гвозден Оташевић, дописник „Политике“ из Чачка, објавио је у „Политици Експрес“ чланак под насловом „Секретар искључен из комитета“. У њему између осталог, пише:

„За десет последњих дана Милоје Стевановић, секретар Председништва Ойштинској комитети СКС у Лучанима, два пута је партијски кажњаван и прекјуче је искључен из Комитети и кажњен последњом партијском ошменом. Како и збој чега? На седнице Републичке конференције Савеза социјалистичке омладине Србије, одржаној у Београду 24. новембра прошле године, Стевановићева беседа привукла је посебну пажњу. Секретар Ойштинској комитети из Лучана говорио је тада поред другој, о кадровској политици у Партији и друштву на несвакидашњи начин и речима и ставовима какви су реткост на званичним скуповима. После тога је Председништво Међуоштинске конференције СК у Краљеву осудило поједине ставове из Стевановићеве беседе.“

После низа перипетија, одржана је седница Комитета у Лучанима, на којој су, између осталих, били и Момчило Вићентијевић, члан Председништва ЦК СКС, и Миленко Петровић, секретар председништва ЦК СКС. Оташевић пише:

„Став већине на прекјучерашњем састанку био је овакав: Стевановић ничим не показује спремношћ да прихвати критику или изрази самокритику збој, како је речено, неадекватних последица његовој излагања на седници Републичке конференције ССО. Већином гласова је искључен из Комитети, што значи и да је смењен са места секретара, и кажњен последњом ошменом, а Комитети се оградио од његове беседе, изречене новембра у Београду“.

Исти овај новинар 20. маја 2011. у „Политици“ објављује текст „Прво искључење верника у историји СПЦ“:

„Архијерејски намесници и управе парохија и манастира на подручју Жичке епархије добили су поруку из седишта ове епархије у Краљеву да је Милоје Стевановић (62), предузетник из Чачка, коначно искључен из црквене заједнице. То је саопштио прошлогреј Саша Јоловић, архијерејски намесник тирнавски и града Чачка, јуче на конференцији за новинаре. Он је прочитао одлуку Великој црквеној суда о коначном искључењу Стевановића, који је био ошћужен да је основао манастир на своме имању и учествовао на бојослужењима рашићеној владице Архиемија. Секретар Црквене ошћине у Чачку,

президијер Владе Кайларевић, саопштио је да је у историји Српске православне цркве Милоје Стевановић први лаик, односно верник, коме је изречена казна коначној искључења.“

Случај је, понављамо, крајње занимљив: исти човек је избачен и из партијског комитета и искључен из Цркве. Остало је да се истражи како се десило и једно и друго.

ГОВОР У САВА ЦЕНТРУ 1983.

У Сава центру у Београду Савез социјалистичке омладине Србије је 24. новембра организовао трибину на тему стања друштвеног морала, и са питањем: „Зашто ћутимо?“ Милоје Стевановић, лучански партијски секретар, у трећој деценији живота, иступио је на трибини следећим говором:

„Зар не видимо како нам пред очима ошказују уставне функције појединих органа и друштвено-политичких организација? Једна од тих функција је и јавност рада. На трибинама Савеза комуниста, Социјалистичкој савеза, омладине, нема јавне контроле носилаца политичких и других друштвених функција. Та уставна обавеза није само ишчашена него, рекао бих, ампутирана, обојана до краја. Зар не видимо склапање бракова из рачуна између политичке бирократије и шехнобова, што има за последицу да нам овај отроман институционализован апарат, уместо примене уставних начела, истра онако како шашице кажу – и на нивоу општине, Републике и Федерације. То се дешава и у СУП-у, управи, Служби друштвеној књиговодства, па чак и у правосудју. И нека нико, молим вас, не мисли да ја ове ствари говорим најамећ, јер сам спреман да понудим и конкретне аргументе. Видише, другови, ми ћемо дрвље и камење на секретара основне организације СК зашто што је допустио да му шири демагога подигну раднички савети и да пробдију политику расподеле. И слажем се – треба на њега дрвље и камење. Али постављам питање: можемо ли ми макар јесак и струјотине на оној секретара јоре, што му, бајати, Енвер Хоџа подигао контрареволуцију у земљи? По цену да овде добијем етикету дефетисте или ко зна коју (јер нам се иначе унапред од великих званичника за критику било чега а нарочито било кога – деле лекције и етикете), желим да кажем једну ствар која ме, као бившег омладинског руководиоца, човека и комунисту – мучи. Наиме, осећам да ако овако наставићемо да ћућимо, у овој земљи мора доћи до озбиљних социјалних ломова. И нека дође! Револуција ће шиме добити нови импулс, и што је уосталом њена дијалектика и логика.

Али шта ће бити сушта кад радници крену, што рече онај скојевац из ИМТ-а, са пајсерима? Ако крену – шта ће бити ако нас не буде међу њима – или пред њима (мислим на нас из органа, из руководства)? И поставља се још

једно озбиљно питање – ко ће то уловити у мућном? И, док ми кукавички ћућимо на питањима на којима ће радницима, сви су изледи, и за Револуцију, сва срећа, појуцају сва тврдила, док ми ћућимо, ради свака ала и врана, и клер, и националисти, и ко све не... Ми смо у Лучанима изградили сав да хоћемо демократску конкуренцију способости и најмање два кандидата за сваку функцију. И знаће који су опшори од умишљених „опшара“ у општини, региону, па чак и у Републици! Зашто? Зашто што они који мисле да су увек први, а не желе да то изложе ризику провере – зна се шта је њихов мотив... Ми смо сви ђљескали Тишу кад се залагао за два или више кандидата, а нарочито како идемо навише, онда налазимо различита објашњења. Јер, зна се, у тврци у којој учествује само један коњ, он је увек први, осим ако у питању није таква драскела да ни соло ходом не може да дође до циља! (аплауз делегата). Немојте, молим вас, ја се бојим да не добијем још једну етикету после овог аплауза...”

Овај део говора ондашња штампа је смела да објави. Али Стевановић је рекао и штошта друго: по имену и презимену напао је Станета Доланца, у то време првог полицајца СФРЈ, оптужио највише руководиоце да силују демократску процедуру док не буде изабран неко ко им је у вољи, рекао присутнима да су у партији углавном кукавице јер не смеју да кажу старцима из „горњих ешалона“ власти да је време да оду, изговорио да многи распродају револуцију за привилегије док радници једва састављају крај с крајем, и да одлазе на Запад трбухом за крухом, утврдио да је смешна уставна поставка да су радници у СФРЈ на власти кад се зна како таворе. Највише руководиоце је оптужио да живе од продаје фраза, летују на Брионима и окружују се „чопорима горила“ (тим речима). Један од присутних је идеолошки строго устао и питао га – у чије име он све то прича, на шта је Стевановић рекао да говори у своје лично име.

ВРЕМЕ ЗА ИНКВИЗИЦИЈУ

Тако је 1983. године беседио Милоје Стевановић као искрени верник марксистичке квазирелигије, који је веровао у њене идеале. Из перспективе тих идеала проговорио је о лажима друштва које је за себе тврдило да је хумано и да се креће у правцу комунизма, као, по Енгелсу, „скока из царства нужности у царство слободе“. У изјави за „Дугу“ (5-19. мај 1984) Стевановић је рекао да је на основу теоријске литературе и разговора са 630 људи у општини иступио пред јавношћу. Његов говор је у тзв. бази био прихваћен одлично. Али Међуопштински комитет СК Краљево га позива на одговорност и води с њим два вишечасовна разговора, тражећи од Стевановића „самокритику“. Он одбија да порекне оно што је рекао, нудећи аргументе

из искуства, на шта му кажу да „*примери из њихове праксе нису добри јер се њима све може лако доказати*“. После цитирања „*класика марксизма*“, кажу му да је то теоретисање за трибине. Кад се позвао на познате комунистичке функционере и њихове ставове, рекли су му да није реч о њима, него о њему. Радна група формирана око „Случаја Стевановић“ закључује да дотични „*ненаучним и нејрихвалјивим методом уопштавања појединачних случајева, нејавних појава и недоследности долази до оцјене да у нашем друштву ништа није добро и да су драстично ујрожене основне тековине револуције, при чему се служи неумесним и увредљивим терминима и асоцијацијама у вези с кадровима у нашем друштву*“.

На седници ОК СК Лучани Стевановић опет понавља своје ставове, па један од присутних активиста, извршни секртар Општинског комитета, каже да „*штителнији руководиоца није био на челу Партије у Драгачеву*“, при чему је реч о „*човеку болесних амбиција*“, а можда о „*утолизму*“ или чак „*непријатељској делатности*“. Новинар „Дуге“ је разговарао са новоизабраним секретаром, који је тврдио да му је највећа грешка у томе „*што није рекао ништа афирмативно о томе шта смо све постигли у последићном периоду*“. Кад су га уклонили са функција и казнили тзв. „последњом опоменом“, у образложењу је наведено да је одговоран за делове свог исказа у Београду, при чему је његово излагање на различите начине интерпретирано и коришћено у средствима јавног информисања и јавности, укључујући и покушаје злоупотребе и манипулисања. ОК СК је оценио да је Милоје Стевановић одговоран што је „*створио могућности таквих интерпретација и манипулација*“. Ипак, вреди истаћи да су руководиоци компартије Милоју Стевановићу омогућили да преко шездесет сати брани своје ставове. Кажњен је, али је саслушан.

ШТА СЕ МОГЛО ДЕСИТИ У „ВУНЕНА ВРЕМЕНА“?

Оно што је Стевановић тада рекао, тридесет година после овог случаја изгледа као нека безазлена прича. Међутим, они који су живели у комунизму, знају да није тако. Стевановић се усудио да помене и раднике који могу да против власти крену пајсерима, а прозвао је Доланца, „*секретара горе, што му је бајати Енвер Хоџа најправио контрареволуцију на Косову*“, при чему је дотични био „необавештен“. То је било доба кад је тај „секретар горе“, шеф југословенске полиције и налогодавац УДБЕ, скоро свемоћни Стане Доланц, могао да макне кога је хтео и када су се догађаји са шиптарском побуном на Космету 1981. године настављали, претећи да уруше СФРЈ. У комунизму је човек могао да настрада за поступке и изјаве које нам сад изгледају смешно. Али тада...

Угледни наш филолог, оснивач „Расковника“, покојни Драгиша Витошевић је у својој књизи „Ја мислим друкчије“ објавио текст „Усамљени јахач – на нишану“ из 1976. године о извесном Блажу Кецојевићу из Котора, који је „због јавно изречене критике извесних појава у свом предузећу, смењен је из свих дужности (секретар актива СК, потпредседник радничког савета и др.), искључен из СК, избачен са посла, па чак оптужен на суду и што са, ни мање ни више, четири шужбе“.

Витошевић у истом чланку описује и случај инжењера Растка Закића (касније познатог независног издавача и афористичара), који је у новинама „Младост“ и „Јеж“ рекао нешто о неправилностима у свом предузећу, због чега је против њега покренут поступак за избацивање са посла. То се, дакле, десило са људима који су се бунили због неправди у предузећима. А шта је могло бити с човеком који је пред целом Србијом рекао да ће радници ускоро кренути да своје незадовољство изразе пајсерима? Испод искрене реторике комунистичког верника Стевановића крило се, такође искрено, незадовољство жрецима једне квазирелигије.

Незадовољство је било изазвано провалијом између комунистичких речи и комунистичких дела. Тада су његови познаници прелазили на другу страну улице кад га виде, да не би били проглашени за „милојевце“. Само двојица су јавно смела да се питају с њим. Стевановић има разумевања за тај свеопшти страх од дружења са „дисидентом“:

„Видиш, систем вредности је био такав да вам је ваш комплетан живот зависио од њих. Значи, ваш положај, ваша функција, ваше радно место, ваш стан, ваше обданиште за деце или стипендија за његово школовање, све је то било у њиховим рукама.“

Што се тиче Доланца, напад на њега могао је да буде веома опасан. Познато је да је он покренуо Процес шесторици интелектуалаца 1985. године у Београду, којима је суђено само зато што су се окупљали по становима и држали предавања која се нису уклапала у званичну слику света. Са места шефа Савезног МУП-а касније је прешао на место председника Савета за заштиту уставног поретка Председништва СФРЈ.

Да се подсетимо још мало каква су то „вунена времена“ била. Те 1983. у Падинску Скелу на издржавање казне одведен је песник Гојко Ђого; уништена је књига о његовом случају коју је приредио новинар Драган Антић. Судски је забрањена (између осталих) књига Небојше Попова „Друштвени сукоби – изазов социологији“, часопис „Теорија“ је стављен под ембарго због ремећења пријатељских односа СФРЈ и СССР, препис Ђогових „Вунених времена“ штампан у Лондону забрањен је за уношење у земљу због вређања имена и дела друга Тита. Књига Миодрага Секулића „Узроци економске кризе у Југославији“ заплена је у штампарији по налогу београдског Градског комитета, цензурисан је „Радован Трећи“ јер глумац „превише

лича на *Шийшара*“, драма „Обешењак“ Борислава Пекића није изведена у Крушевцу јер су локални комунисти сматрали да је Пекић политички дисидент и емигрант, забрањен је унос Ђиласове књиге „Власт“, као и збирка родољубивих песама Војислава Илића Млађег „Србија и Црна Гора у Балканском рату“, штампана у Лондону – због србовања.

СТЕВАНОВИЋ О СЕБИ ОНДАШЊЕМ

Касније ће сам Стевановић, као покајник и хришћанин, говорити о себи из тог доба, себи као вернику једне лажне религије:

„Ја, трешни Милоје, проћердах улудо најбоље године живота својега. (...) Што сам више диплома стицао, што сам више одличних оцена добијао, што сам више признања и одликовања сакупио, што сам на вишим положајима бивао – то сам све дубље пао у духовни мрак, у слепо. Порав код очију. Слепац који је дозволио да га воде слепци: безбожници, људи без Бога, људи без вере, људи без корена, људи без страхова Божијих, људи без морала. (...) Ни у једној мојој књижурици, а било их је на хиљаде, не видех реч једну о Исусу Христу, о Мајци Божијој, о Јовану Крститељу.“

РЕАКЦИЈЕ ИЗ БАЗЕ

Обични чланови Савеза комуниста били су на Стевановићевој страни. Шеф месне канцеларије из Горачића изјавио је: *„Наша партијска организација држала је састанак неколико сати. Рекао сам, и не само ја, да је Милоје у праву.“* Један радник трговинске организације „Драча – Гуча“ изјавио је: *„Милоје је смењен и кажњен зато што није ћутао, зато што је говорио истину. Нажалост, чланови СК не могу ни да се информишу шта је заиста рекао, јер групови из Комитета не дају потпуну информацију. Макар ми се десило исто што и Милоју, бићу уз њега до краја, јер не могу и нећу да ћућим.“* Управник поште у Гучи је изјавио: *„Нема две истине. Мој је ушисак да су се са Милојем обрачунали они који су навикли да раде шта хоће и како хоће, а да за то никоме не одговарају.“* Један радник Електродистрибуције: *„Скинули су наше најбоље комунисте.“* Радник општинског секретаријата за народну одбрану: *„После 12 година, истицао сам из СК. Директан повод је неслагање са онима који су одлучили да за Милоја нема места у комитету.“*

НОВИНСКИ НАПИСИ

Стевановић сматра да су га од даљих прогона избавили новинари. О њему су писали Петар Игња, Раде Радовановић, Грујица Спасовић и други. Слободан Кљакић је у „Књижевним новинама“ 10. марта 1984. објавио текст „Борба против мишљења“. У њему је истакао:

„Стевановићевом случају ујраво зашћо посвећујемо пажњу јер до јавности одавно није дошла информација у којој се каже да члан Савеза комуниста (уз то на одговорној функцији) није прихватио налоџ да се самокритикује, ниши је прихватио критику. Све то неодољиво подсећа на појам 'признања' који се претворило у симбол онељуђеној социјализма и унутарпартијске 'демократије' у којој нема места за друшћо било које врсте“.

ОБРАЋЕЊЕ

Деведесетих година прошлог века Милоје Стевановић постаје православно хришћанин. Томе је, како он сам пише у „Казивањима“, допринела смрт његовог оца, која му је поставила питање смисла живота у свој његовој озбиљности. Стевановић схвата да је извор бесмртности у Богу, и постаје православни верник. Као што је раније искрено веровао у учење комунизма о могућности остварења праведног друштва на земљи, сада верује у хришћанске идеале; као што је своју бившу веру сведочио учешћем у „друштвено-политичком животу“, радним акцијама, борбом за марксистичке идеје, тако сада настоји да буде православни верник. Добија многобројна црквена признања и грамате за своје приложништво: грамату да је добротвор храма Светог Саве на Врачару, захвалницу манастира Студеница, похвалницу епископа жичког Стефана, две грамате признања епископа жичког Хризостома, захвалнице црква у Горачићима, Атеници и Успења Пресвете Богородице у Чачку, захвалницу манастира Стјеник, Српског лекарског друштва, Кола српских сестара итд. Браћи Петру и Милошу Милићу, који су у ратовима на просторима бивше Југославије остали без куће, Стевановић поклања своју кућу са плацом, изражавајући у тестаменту жељу да их Бог води кроз живот и да постану добри и побожни људи. Стевановић у тим данима објављује књигу „Казивања“ са причама о свом завичају и животном путу, и намером да књига делује на обраћење читалаца Богу. Цела његова породица почиње да редовно иде у цркву и на молитву. Помаже сиротињу. На гробљу Черговиште у Горачићима обнавља споменике својих предака, а налази и гроб претка Стевана, који се у Горачиће доселио и кога су разбојници убили 1789. године (од тог Дугачког Стевана пореклом су Стевановићи).

У ДОБА ЦРКВЕНЕ СМУТЊЕ

А онда долази 2007. година, када се у СПЦ, после троструке одлуке СА Сабора да се литургијска реформа заустави док се не донесу одлуке прихватљиве за целу Цркву, распламсавају сукоби тим поводом. Оглашавају се и епископи, које народ већ дели на „новотарце“ и заговорнике вековног начина богослужења. У Епархији жичкој, где под утицајем покојног владике Хризостома, следбеника идеје реформе у складу са „прва три века хришћанства“, један део свештеника служи „по новом“, а други „по старом“, сукоби су нарочито изражени. Крајем јануара и почетком фебруара 2008. у храму Светог Вазнесења Господњег долази до онога што једни називају строгим постом, а други штрајком глађу, у чему учествују тројица свештеника, који тврде да је владика Хризостом хтео да их премести са места службовања зато што служе по одлуци Сабора. У Чачку се тим поводом оснива Удружење грађана „Законоправило“, чији је Стевановић активни члан (мада није био председник Удружења, као што су неки тврдили). О Тројицама 2008. у селу Душковци код Пожеге група верника, међу којима је био и Стевановић (позван на освештање цркве јер је био приложник за њену изградњу), протестује клечањем и певањем богомољачких песама зато што се један свештеник, читајући заамвону молитву, окренуо, уместо Истоку, Западу. Долази до гужве у којој поједини свештеници у богослужбеним одеждама ударају народ. Све је било снимљено и видело се на Интернету. Стевановић пише књигу „Не помичи старе меће“, где излаже своје виђење догађаја око реформе. Већ тада против њега покрећу тужбу на Црквеном суду Епархије жичке, али је повлаче. Изгледа да се ствар смирује...

СЛУЧАЈ ВЛАДИКЕ АРТЕМИЈА

И то смиривање траје до зиме 2010, када се покреће процес за уклањање епископа рашко-призренског г. Артемија са катедре. Мислећа јавност Србије целу причу, упаковану у тврдњу да је владика Артемије проневеравао црквени новац, доживљава као извршавање налога Америке и НАТО да се уклони „некооперативни владика“ пре него што почне коначно одузимање Косова и Метохије Србији. Епископ Артемије бива отеран са катедре спорном одлуком мајског СА Сабора СПЦ, насталом на основу прегласавања и натезања, и мора да напусти Грачаницу и пређе у манастир Шишатовца на Фрушкој Гори. Црквене власти му одузимају право да духовно руководи и исповеда своје монаштво, што доводи до одласка стотинак монаха и искушеника са територије Епархије рашко-призренске у „егзил“. Они су пре тога молили да им се да канонски отпуст из Епархије на чије је чело,

после сабора у новембру 2010. дошао епископ Теодосије, бивши духовни син Артемијев за кога из депеша Викиликса сазнајемо да је био препоручен америчкој администрацији као умерени „*лас разума*“ (за разлику од Артемија, кога су америчке дипломате називале „*тврдолинијаш са седиштем у Грачаници*“). Монаси нису добили канонски отпуст и кренули су сами, због чега им је забрањено црквеним судом. Епископима СПЦ отворено писмо пише група угледних интелектуалаца (аутор текста је био покојни Предраг Р. Драгић Кијук), молећи их да избегло монаштво приме. У писму је између осталог стајало и следеће:

„*Пружиће милости онима који су поинани због одбране Предања наше Свете Цркве, јер ћеће тако потврдити речи Свете владике Николаја, да тамо 'где има праве вере, има и праве милости'. (...) У светом задатку удомљења изабеле рашко-призренске монаштва, чији ће број превазићи укупан број монаха и монахиња појединих Помесних Цркава, немамо право на страх, малодушност и одуговлачење (...).*“

Вапај је, кад су архијереји у питању, остао неуслишан, а Милоје Стевановић је на своје имање у Лозници код Чачка, које је требало да буде туристичка атракција (етно-село) дао за смештај монасима манастира Црна Река, на челу са њиховим духовником оцем Николајем.

Отац Николај је о томе одмах обавестио владика жичког, тврдећи да монаси неће обављати богослужења, него ће само чекати да им се да канонски отпуст. И Стевановић је обавестио владика Хризостома, који му је препоручио да монахе врати одакле су и дошли, јер су прекршили каноне.

Ситуација се додатно компликовала у новембру 2010, када је владика Артемије, који није позван на Сабор СПЦ, отишао са својим монашством и богослужио у косовском манастиру Дубоки Поток (иако под синодском забраном богослужења, насталом у часу кад је септембра месеца те године, он, упркос пређашњем ставу „*не слажем се, али прихватам*“, рекао да не признаје саборске одлуке о његовом умировљењу, сматрајући да оне нису допринеле црквеној слози, него су само нарушиле канонски поредак). После тога, опет гласањем, СА Сабор СПЦ доноси одлуку да га врати у ред монаха (и та одлука је, према др Миодрагу Петровићу, преводиоцу Законоправила Светог Саве на савремени србски језик, била неканонска), а он ту одлуку не признаје, и оглашава да је на челу „*Епархије рашко-призренске у еџилу*“.

Црноречко братство остаје на имању које им је поклатио Стевановић. Епархија рашко-призренска покреће судски процес против Стевановића подизањем оптужнице. Стевановић, који се из Чачка у Београд одселио почетком јула 2010, позива се на црквена правила која за његов случај надлежним одређују не Епархијски суд жички, него онај Митрополије београдско-карловачке. Његов аргумент се не уважава.

У међувремену, група интелектуалаца опет пише писмо, овог пута јавно-сти Србије (потписују га неколики професори Универзитета, али и познати писац Гојко Ђого), у коме подсећа да је Стевановић „примио у свој браћински зајрљај православне српске монахе, који су оставили све Христа ради, и тиме показао да се држи светоотачког предања о милосрђу (које се оледа и према иноввернима а камоли према јадноввернима). Не заборавимо: ученици Светој Нила Сорској, једној од највећих руских подвижника, скривали су од државној прогона чак и јеретике (иако се нису слали с јересју), пружајући пример љубави према ближњем (...) Милоје Стевановић није пружио ушочишће јеретцима, него својој браћи по крсту и крви, поштомцима Светој Саве.“

Није вредело. Оптужница Епархије жичке остала је на снази.

2. део

Многи ће се чудити кад виде да је исти човек кажњен и од Пархије и од Цркве само зато што се борио за истину и био милостив.

ПРАВНИ ИСТОРИЧАР О СЛУЧАЈУ

Правни историчар мр Зоран Чворовић (бави се проблемима православног црквено-државног права Византије и Русије) у свом огледу о Милоју Стевановићу, као „боготражишћу на црквеном суду“, дао је канонску анализу овог случаја. На почетку текста он се позвао на једног од највећих православних канонолога, владiku далматинског Никодима (Милаша), који истиче да црквени канони немају исти циљ као државни закони:

„Црква има одређено јој Бојом устројство, и то устројство она безусловно мора свагда чувати; државе највише имају онаква устројства, каква народне и мијесне прилике захтијевају, и мијењају своје устројство према промјени тих прилика. Црква има задаћу, да учини човјека срећним на земљи и да га спреми за блажену вјечност; државе међувијем ограничавају се само тиме, да обезбједе земаљско добро својим члановима, не бринећи се о посмртном његовом стању. И према таквој својој значају и задаћи цркве, различној од задаће и значаја држава и земаљских друштва, и закони су црквени у основи својој различни од државних и друштвених закона: они су непромјенљиви, а ови промјенљиви; они се оснивају на Божјој вољи, а ови на људској; извор је првих вјечни закон, извор других закон временити; они су одређени да спреме човјека да буде срећан и садашњи и будуће вијека, а ови теже да обезбједе мир и добар ред само у садашњости“.

Чворовић сматра да су у наше дане места тужилаца и оптужених у Цркви замењена. Према њему: „Оптужени се боре да, речју професора А. С. Павлова, 'у односима према Богу искључиво влада закон Божији, а не људски, нији државни', док црквени тужиоци и судије, тумачећи и примењујући црквене законе лојком реформисаној србијанској правосудју, мењају њихову природу и циљ, нарушавајући тако самосталност целе Помесне Цркве.“

Према Чворовићу, „неканонском и прошивуствавном сменом Епископа рашко-призренској Архиепископији очело се са вођењем читавој низа црквеносудских постојања прошив монаштва, чија се сва кривица састојала у томе што су 'тврдоглаво' бранили 'непроменљивост црквених закона' и што су сматрали да Црква своје 'устројство безусловно мора свагда чувати'. Тако се обистинила слушања правника-поштиника Ајела за одбрану правној пореци СПЦ да ће 'владика Архиепископије бити тек прва жртва оваквој беспоретку, јер ће исто страдање задесити све оне који буду слушали заповести светих канона, насупрот вољи власничких већина'. Будној хришћанској савести 'оптужених', која је стражарила над црквеним поретком, јемцем и чуваром вере Ошца, супротставила се клерикална, сталешка свест тужилаца и судија. Зато су поједини црквеносудски органи у 'оптуженима', који су подигли влас прошив узурпације вековној пореци Цркве, искључиво видели узурпаторе сопствених 'неприкосновених' и 'неопућивих' сталешких привилегија, и то у времену непривилеитованом за већину православних Срба. Док су се 'оптужени' лично жртвом трудили да опмену и најмање у мученичком светосавском стаду, да се, речју епископа Никодима Милаша, 'спреми за блажену вјечност', тако што 'неће продати веру за вечеру', дошли су се црквени тужиоци и судије, жртвујући целину предајој им стада, пашили да 'обезбиде земаљско добро својим члановима'. Како земаљско добро никада није могло да се загоди без наклоности и покровитељства земаљске власти, то су се црквени тужоцима и судијама учинили претезнијим хармонични односи са световним властима, од мира и порека у Цркви Св. Саве. Следствено, црквеносудски постојаци су, уместо да одбране јединство СПЦ, постали клица раздора и деоба у овој јединој, још неурушеној и неопунијаженој националној устави Срба. А све зарад штоа што су иницијатори црквеносудских постојања пожелели да 'мијењају своје устројство према промени прилика' и по вољи Великој инквизици. Оваква револуционарна лоика црквених тужилаца и судија, супротставила се конзервативној (предањској) лојци порека и економије, на којима се вековима темељила правна свест у СПЦ – мајци свеукупној српској права.“

Чворовић сматра да је реч о својеврсној „револуционарној правди“, и да је Стевановић жртва исте. Револуција, па и ова црквеносудска, која се одвија у сенци евроатлантске окупације Србије, има своје жртве. Једна од жртава је и Милоје Стевановић, који је „егземпларно кажњен“ да би се осталима

показало шта их чека ако буду „шиштали на свеца“, као онај гусан из басне кога је прождрао лисац решен да се закалуђери.

Ево како Чворовић описује процес против Стевановића:

„Одлуком о покретању црквеносудској поступка од 21.1.2011. године, Епископ жички налаже да се против Милоја Стевановића подигне оптужница, зато што је 'примио на своје имање у селу Лозница код Чачка одбегле монахе из Епархије рашко-призренске' и што је после њиховог расписивања 'и даље наставао да пружа црквенопримство', као и због тога што је 'учествовао на њиховим бојослужењима'. Поступци који се наводе у епископовом акту о покретању црквеносудској поступка, преузећи су, у неизмењеном облику, и у Оптужницу црквеносудској тужиоца Епархије жичке. Дакле, црквеноправни тужилац претвара Милоја Стевановића у кривца црквених процеса организационо-дисциплинског карактера. Ови процеси у хијерархији црквених аката имају другоразредни карактер, јер су променљиви и стоје испод домаћих – непроменљивих закона који утврђују истине хришћанске вере и морала. Управо, оваква инкриминација Оптужнице најбоље сведочи о моралној кризи једног црквеног тужиоца. Милоје Стевановић би могао да одговара пред црквеним судом за удомљење православног монаштва и учествовање у православном бојослужењу, али тек онда када буду црквеносудски одговарали они клирици СПЦ, који су саслуживањем са јеретикима и иновацима, ширењем јеретичких књига и учења, кршењем процеса о бојослужењу, избором на световне функције, починили најтеже верске претварање и саблазнили хиљаде 'оних малих' што су поверовали у Христа. Таквим трбухом ирисањем начела правне једнакости, које је заветом мајке Јевросиме – ни по бабу ни по стричевима, већ по правди Бога истинито – положен у хришћански етос српског народа, сваки црквеносудски поступак, па и онај вођен против Милоја Стевановића, претвара се у обичну фарсу и јалову демонстрацију силе, плодно само за стварање нових браћинских међусобица и омраза, а све на радости Великог инквизитора. Црквено казнено право у условима окакве селективне формалне законитости и одсуства хришћанске правне свести, која, по речима Иљина, лично подицава надличном, претвара се, из оруђа за заштити Цркве, у оруђе за расипање Цркве.

Црквеносудски поступак против Милоја Стевановића покренуо је својим Актом, 21. јануара 2011. године, Епископ жички, Оптужницу је 14.2.2011. подигао црквеносудски тужилац Епархије жичке и првостепеној пресуди је 10. 3. 2011. г. донео такође Црквени суд Епархије жичке, а да све то време, почев од 8.7.2010. Милоје Стевановић није био епархијом ове Епархије, већ Митрополије Београдско-карловачке. По чл. 64. Правила и поступка за црквене судове СПЦ, који стоји у вези са чл. 25. Устава СПЦ, за поступак у црквеним кривичама надлежан је 'суд оне епархије на чијој територији су верници стално настањени'.

Појам сталне настанаености разјашњава чл. 66. ст. 2. Правила и поштујака за црквене судове СПЦ, везујући га за грађанскоправну катеторију пребивалишта, односно боравишта. Сви наведени прописи потпуно недвосмислено указују да је првостепенни црквеносудски поштујак прошив Милоја Стевановића вођен од ненадлежне епархије СПЦ, јер већ од 8. јула 2010. Стевановић није имао пребивалиште у Чачку, већ у Београду. О ову чињеницу се олушује и највиша судска инстанца у СПЦ, Велики црквени суд, иако је ех officio био дужан да о њој води рачуна и да због ове битне повреде поштујка неизоставно поништи првостепену пресуду (чл. 82. тач. 1. Правила и поштујака за црквене судове СПЦ).

Правно је потпуно неутемељена фишалска тимнастика чланова Високог црквеног суда, који у Образложењу другостепенне Пресуде проширују инкриминције и на догађаје који су се догодили у Жичкој епархији 2008. године и у којима је наводно учествовао и Стевановић, како би покрећање црквеносудског поштујка повезали са временом када је он имао пребивалиште у Чачку и неспорно био епархијот Епархије жичке. У чл. 64. ст. 2. на који се позива Високи црквени суд, заиста стоји да 'суд који је био надлежан за покрећање поштујка задржава своју надлежност до свршетка поштујка', али прошив Милоја Стевановића поштујак није покренут у време догађаја из 2008. године, већ Одлуком о покрећању црквеносудског поштујка Епископа жичког од 21.1.2011, и то за само за оне прешује који се наводе у Оштужници, као и у изрекама првостепенне и другостепенне пресуде. Овакво одређивање моментна покрећања црквеносудског поштујка потпуно одговара норми чл. 67. ст. 2, у којој стоји: 'Када надлежни архијереј прими пријаву о црквеним кривичним делима, или до њега допре лас о њима, оцениће веродостојност истих и ако нађе да је пријава основана наредиће покрећање поштујка..'. Свако друго тумачење не само да би било извршање језички потпуно недвосмислене одредбе, већ би позицију Милоја Стевановића приближило правно потпуно независној позицији оштуженог у средњовековној римокатоличкој – *Indusio haereticae pravitatis*, у којој је оштужени смањан дифамним (нечасним) током трајања цело поштујка, није знао ни имена шужиоца, ни сведока, а обавештаван је само о резултатима испраће.

Ипак, када је у питању црквеносудска надлежност у случају Милоја Стевановића још увек немамо одговор на кључно питање. Зашто су се чланови највишег суда у СПЦ још једном одлучили да очигледни процесни недостатак покрију својим ауторитетом, уместо да изврше своју службену обавезу и предмет Милоја Стевановића предају надлежном суду – Црквеном суду Митрополије београдско-карловачке? Зашто се немилици проши, не ауторитет потјединих личности, већ ауторитет њихових звања, српских архијереја и професора Православне Богословске факултета – чланова Великог црквеног суда? Јер безначајна имена провинцијских свештеника у Краљеву,

који су осудили свој бившег доброћвора, Милоја Стевановића, јавности је већ заборавила, али имена судија Великог црквеног суда, који су потврдили пресуду ненадлежног суда и где како добро зна.“

Чворовић се бавио и начином на који је суђено Стевановићу. Он каже:

„Како у хришћанској аксиологији истина стоји изнад свих других вредности, јер је Глава Цркве, Господ Исус Христос – Истина, што је од најранијих времена циљ црквеносудског поступка био да се утврди материјална, а не формална истина. Зато је Црква свој судски поступак изградила на начелима коиниционе (сазнајног) поступка позне Римске Империје. Црквени судови су у случају Милоја Стевановића поступили потпуно противно оваквој вишевековној пракси, јер су формалну истину претпоставили материјалној истини. Наиме, црквени судови нису узели у обзир службене документе које им је доставило удружење 'Законоправило', а који су указивали на ненадлежност црквеносудских органа Епархије жичке, услед промене пребивалишта Ј. Стевановића, и што само зато што су били поднети од лица које нема активну легитимацију у поступку. Тиме су црквени судови занемарили своју обавезу да према чл. 67. и чл. 68. ex officio прикуљају све доказе, и што како оне којима се потврђује кривица оптуженог, тако и оне који иду у прилог оптуженом. Овакав поступак црквених судова у случају Ј. Стевановића, који је коначно искључен из црквене заједнице, није само формалноправно незаконит већ се коси са етиком свештенослужитељске службе, којој први циљ треба да буде спасавање сваке „изгубљене овце“ (Лк. 15, 4). Да ли се социолошка димензија црквеносудског поступка губи скривањем иза најбаналнијих формализама?“

Зоран Чворовић је указао и на крајњи апсурд поступка кад је садашње стање Цркве у Срба у питању. Наиме, нико не прозива, а камоли да кажњава, другосрбијанске црквомрсце, док се из Цркве искључује због милосрђа човек који је верник:

„Милоје Стевановић, истински исповедник и бојотражитељ, о чијим делима милосрђа сведоче бројне трагедије, али и бројна храњена уста, у првом црквеносудском поступку кажњава се најтежом казном – екскомуникацијом, којом у историји СПЦ није кажњен ни један мирјанин. И што у време када анашемом није, макар задржано, ни једном од српских издајника и браћоубица, ни једном од православних Срба, које су крстили поједини архијереји, а који су сада свакодневни бојотхулници свих светиња народа Св. Саве. Рукави свих фела, слободно поставише да ружише православну веру, јер је бојотомљима забрањено да је штиће – што је порука казне која је изречена Милоју Стевановићу.

Пре свега штога, оваква казна је дубоко сувројна сврси црквеног кажњавања, а што је 'на првом мјесту', речју Никодима Милаша, 'да би се претпоставило поправило'. О томе говори 102. правило ширлског сабора, који, по еп. Атанасију Јевтшићу, представља 'синтезу православне пасијурске, шерајевитичке

Канонолоџије'. Реч је, како је примећено еј. Никодим Милаш, о правилу које дефинише сврху кажњавања у Православној Цркви. Преузимајући правило Јустинијановој Законика, по коме је сврха кажњавања морално поправљање људи (*Poenā constitutur in emendationem hominū*), оци шрулској сабора сваки канонски пресуду дефинишу као болест коју треба лечити. Исто онако како ће стоицима година касније, али у духу истој Предања, Св. Петар Цетињски у свом Законнику формулисати улогу пресуде световних судова – судом личити. Коментаришући реченицу 102. правила, која ошочиће речима – Јер Боју, и ономе који је добио паширску управу, сваки је смисао у шоме: да се поврати залушала овца и змијом рањена излечи – еј. Атанасије догаје следеће: 'И ова реченица овој Св. Канона показује велику мудрост и Црквено духовно искуство Светих Ошца, који на бољодобан начин пристијају човеку трешнику, као бољоком бићу достојном љубави и милосрђа, коме је сасење највеће достојанство, и за то достојанство они се човекољубиво, христодобно шруде и боре и шарају'."

После свега Чворовић се питао:

„Да ли су судије казном анашеме послали поруку Милоју Стевановићу да не сада, ни у 'залушале овце' које треба повратити, ни у 'змијом рањену' коју треба излечити? Ко су праведници који су били спреми да се маше овакве казне? Да ли ревносим браниоцима клерикалних, шталешких привилегија требају само солвенити, али верски и национално индиферентни Срби, који ће ћушати и када се буде издавала Небеска Србија? Да ли ће се истим судом и истом казном проити и друти неушинули бранишељи Предања: прошјереј др Машеја Машејић, Предрај Драић Кијук, проф. др Љубомир Прошић, проф. др Драиша Бојовић, мр Владимир Димитријевић, а посебно сви они епископи, иумани, јеромонаси, свештеници који, не од јуче, воде мученичку борбу за очување чистоте православне вере? Да ли ће у шим шосиуцима инквизишорски инвенитивни дух, као и до сада, користиши само она средства која су у највећем несатласју са психолошким профилем и живитним приликама ошуженој, како се не би паштили око њеовој сасења?“

Ни ово није вредело. Велики црквени суд потврдио је 29. априла 2011. пресуду којом је Милоје Стевановић „коначно искључен (екскомунициран) из црквене заједнице“.

РЕАКЦИЈЕ НА ПРЕСУДУ

Реакције нису изостале. Писац и издавач Момир Лазић је овим поводом забележио: „Они који су донели најштрашнију осуду Милоју Стевановићу да га изошће из СПЦ само зашо шшо је своје имање ушјуио монасима

рашко-призренске епархије, што је браћу руку пружио владици Артемију, потврђују поразну чињеницу да су у Србији дошла последња времена“. Новинарка Наташа Јовановић је рекла: „Шта сам помислила кад сам чула да је подигнута оптужница против једног човека са претњом искључења из СПЦ? Помислила сам да је у реду да затражим то исто. У име исте оне истине, оних протераних манастија, оног издатој Косова!“ Др Миодраг Петровић, наш угледни каноник, рекао је: „Претње и утеривање страха у побојажљиве правовернике представља метод који је апсолутно стран природи Цркве Христове. Такав метод је одувек обелодањивао иде, ко, и са ким стоји у Цркви Христовој. Милосрдни хришћани се неће уклашати жедних за осветом. Искрено верујући у Бога неће уступити пред прекршенима учења и праксе Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве. Оптужбе или суд оних које су црквени Оци осудили због прекршаја свештених канона немају никакву суштину ваљаности. Шта је ослободило блудницу доведену пред Христа? Ослободиле су је неправде и преси њених шугишља.“ Преводац и писац Ранко Гојковић цитирао је руског црквеног аналитичара Владимира Семенка, који је указао на следеће: „За црквену 'елићу' или, боље рећи, црквену бирократију, главни непријатељ је народ Божији, чи уистину православни људи који осећају себе пред лицем Христовим, који на живој ледају са позиције вере, а не политичке целисходности, примитивне користољубивости и етно-клановских раскодела.“ Гојковић додаје: „Црквена бирократија је на добром путу остварења својих циља – смене саме власти. Јер шта има заједничко светлости са тамом?“ Каноник Жељко Жугић Которанин је истакао: „Без суда и суђења владика Артемије је неканонски одлучио у езил праћен влашћом своје епархије“, при чему су они који су то урадили „рушиоци црквеног јединства заснованог на светим канонима Цркве“. Др Милан Мићуновић, професор у пензији Универзитета у Крагујевцу, рекао је: „Ево његове кривице. Примео је људе – православне хришћане на конак, дао им парче хлеба, заштитио од зиме без икакве земаљске накнаде. (...) Гостопримство се и код дивљих народа ценило изнад свега.“

Зоран Чворовић је био горак: „У време својашће љачке и трабежи народној имања, Милоје се окривљује за милосрђе. Крив је јер је раздвојио своје имање монашком збегу, али и целој Жичкој епархији. Крив је јер прилаже као бојотражишља, а не као кулац оплоштајница. Крив је, јер је оргене и љакешће схватио као позив на бојотражење, а не као куловину места међу моћницима овога света. Крив је, јер је са слабима, а не са силнима.“

Славко Радовановић из Лучана је указао да Милоја Стевановића „нико не виде да се моли са јеретницима, са припадницима других вероисповести, што је пак по канонима строго забрањено и кажњиво, а што се за прототипичке правоверних у нашој Светој Цркви не би могло рећи“. Руски аналитичар Павел Тихомиров је нагласио да су „Милоју решили да 'сломе кичму' заједно-

њачком методом, не обраћајући уопште пажњу на јавно мишљење, а камоли бринући о томе да Милоја анашемишу у складу с неким каноном који би Милоја довео под удар анашеме“. Према Тихомирову, реч је о упозоравајућој, превентивној казни, да би се застрашили други. Проф. др Љубомир Протић је упозорио да је за верника казна искључења из Цркве „драконскија од смртне казне“, јер човека одлучује од Причешћа. Др Десанка Крстић је рекла: „Грешни Милоје се кажњава зашто што им је (монасима из Црне Реке, нап. В. Д.) отворио врата своје куће, да лаву склоне... И зашто што је присуствовао литургијама владике Артемија. У исто време судије се љубе са јеретицима, са иновернима... док своју браћу прогоне? Зар је то 'делатна љубав' на делу?“

Косара Гавриловић, књижевница, ћерка познатог србског политичког делатника Милана Гавриловића, рекла је да је Милоје Стевановић „колалтерална штења“ прогона владике Артемија, и додала: „За какав је трих трешној Милоја Црква осудила његову душу на вечне муке? Зашто што је нахранио ладне? Зашто што је прихватио бескућнике? Ту нешто није на месту“.

У доба изопштења Милоја Стевановића из Цркве, Душан Чкребић, човек који је био на челу комуниста Србије кад је Стевановић партијски кажњаван због говора у Сава центру, добио је од Синода СПЦ орден Светог Саве јер је својевремено дао дозволу да се настави са зидањем храма на Врачару. Као да је то била његова бабовина, а не последица историјске неопходности да се исправи једно велико безакоње.

ПОСЛЕ СВЕГА

Оно што се данас дешава у СПЦ небивало је у њеној историји: када државни врх, оптерећен својом „банана прошлошћу“ и уцењен ко зна чиме, на најнедостojнији начин тргује Косовом и Метохијом (а један од кључних тренутака који је ту трговину омогућио збио се у зиму 2010, кад је владика Артемије лишен своје епархије), врх Цркве ћути или издаје немушта саопштења. Поделе у народу, условљене безобалним екуменизмом клира и литургијском реформом, све су веће и краја им се не назире. Тамо где се очекује безусловна оданост правди и истини, светосавском и светозаревском завету, гледамо множење скандала, углавном везаних за причу о новцу и његовој злоупотреби, при чему уопште не знамо да је у питању стварно новац или нешто друго (јер и владика Артемије је, наводно, „проневерио“ некакав новац). У свој тој смутњи, десио се и „случај Стевановић“, случај који смо настојали да опишемо у претходним редовима. Не треба заборавити: људи попут Милована Ђиласа, који је Црногорце 1945. године прогласио посебном нацијом, претходно творећи страшна непочинства (тзв.

„лијева скретања“) у име револуције, сахрањен је по православном обреду у родној Црној Гори – њега нико није ни питао за почињене грехе, а опело је добио иако се за њих никад јавно није покајао. Милоја Стевановића су, пре но што је изопштен из Цркве, оптужили да је говорио оштре речи на рачун јерархије, а Мирка Ђорђевића, Даницу Драшковић, Чедомира Јовановића и црквофобне „другосрбијанце“, који су ко зна шта све рекли на рачун Цркве и верника, нико никад није ни прстом дирнуо. Напротив!

О томе пише професор др Драгољуб Петровић из Новог Сада, који је у доба титотопије, сад већ далеке 1985, због чланка у „Књижевним новинама“ о неделима компартије, добио казну од два месеца затвора. Он, у поговору за Стевановићеву књигу „Казивања“ вели:

„Срби су, дакле, давно остали без власти, а сад их полако напушта и Црква и изгледа да је све то последица нечије мушине стрављивости усмерене на то да им се одузме најчвршће упориште око кога су се, у дућим вековима рођива, окуљали и одржавали (...) За Србију је давно речено да је обележена 'фаталним дефицитом националног прајмизма' и, по свему судећи, она је попустила и многа времена и сваку прилику да се над том чинњеницом замисли и да се покуша отрезнити од заблуда о братству са својим крвницима; она је, некад, те заблуде подмиривала Јасеновцима и Аушвицима, у новије време 'блеском' и 'олујом', Косовом и Метохијом, а данас јој је остало да се узда у демократију и њедере, који јој једино моћу гарантовали да ће се морати одрећи свој 'Арапиа'. И уколико ће им бити лакше да то учине ако кажу да им је за то СПЦ већ поравнала пут: предвођена 'српским кардиналима', она се полако одриче своје историје и Светосавске традиције и креће у зајрљај Светиот Алојзија и његових 'фра Сојона'.“

Према Петровићу, Стевановићева књига, подсећајући на то какви су људи били у прошлости Србије, указује на њих као на узоре и на оне који су отишли тамо где ће имати „Највишу Заштиту“.

Случај Милоја Стевановића је, понављамо, парадигматичан. О њему, ако ништа друго, треба размишљати. Једног дана ће и он бити знамење доба у коме смо живели. А многи ће се чудом чудити и крстом крстити кад виде да је исти човек кажњен и од Партије и од Цркве, само зато што је у складу са својим могућностима покушао да се бори за истину (у оба случаја) и да буде милостив – због чега је од црквеног суда кажњен најтежом казном. То, наравно, не значи да Милоје Стевановић није грешио или да не греши у појединим својим поступцима и речима. Уосталом, на незаблудивост и безгрешност претендује само папа римски, и, по свему судећи, они који га, иако формално припадају Цркви од Истока, следе и сматрају првим у хришћанској васељени.

Зато, нека последња, као и увек, буде Божија.

„НЕМА НИШТА ТАЈНО ШТО НЕЋЕ БИТИ ЈАВНО“
ИЛИ СЛУЧАЈ ВЛАДЕ ДИМИТРИЈЕВИЋА (1)

(www.srbinaokup.info 4.3.2013.)

Ових дана читамо нове странице исписане руком православног публицисте Владимира Димитријевића (у даљем тексту В. Д.). На самом почетку мог обраћања, које неће бити толико систематично као његов текст „Србија је велика тајна или случај Милоја Стевановића (1)“, који ме је потакао да ово напишем, морам истаћи све оно што сматрам да је добро, а што је учињено или написано руком В.Д.

Пре свега његово бављење Православљем и његово писање о православним темама и проблематици, самим тим његов мисионарски рад је за уважавање. У таквом свом подухвату В. Д. је као прегалац православне речи и слова у овим тешким временима за Цркву морао доћи у сукоб са злима која ударају на ту исту Цркву и на то исто Православље које брат В.Д. промовише и брани, врло активно и плодносно. Најдубља и за Цркву најзначајнија богословска дела управо су и писана у периодима жестоке борбе Цркве и црквених пастира са јересима и јеретичким антипастирима, тј. најамницима. Православни догмати и све православно богословље је заправо прецизно уобличавано управо кроз борбу Цркве, тј. кроз свештену борбу Светих Отаца за очување Православља, које је кроз векове бивало на удару од стране многих јеретика, јеретичких учења и догматских застрахења. Брат В.Д. је, као и сви ми сада у Цркви, управо у периоду када се она и њени православни пастири и верници суочавају са јересју над јересима, а то је екуменизам (јер је то синтеза свих јереси које данас постоје у свету). Пошто по својим академским квалификацијама В. Д. није теолог, његово бављење теологијом у његовом настојању да се бори са злом новотарија и екуменизма, довело га је у ситуацију да буде на својеврсном теолошком испиту пред нашем православном јавношћу.

Екуменизам, као и све јереси има своју претходницу у животу Цркве и своју практичну пројаву којом нарушава благољепије Невесте Христове – Цркве. Управо као што су иконоборци уништавали иконе, данас екуменисти нарушавају лепоту Цркве Христове својим богослужбеним шарлатанством и новотаријама, које за собом носе неправославна новачења и у осталим сегментима Светог Предања, а које постају део свакидашњице у животу Српске православне цркве. Новотарије у богослужењу и црквеној пракси представљају, дакле, претходницу екуменистичкој јереси. Доказ овоме је то да нема новотарца, који уједно није и екумениста, јер релативистички однос према богослужбеном типичу доноси са собом исти такав однос према светим канонима и светим догматима наше вере. И свети дог-

мати и свети канони и богослужбени типик су данас трагично јавно погажени од стране екумениста наочиглед свих нас.

Дакле, хтео то или не, свестан тога или не, В. Д. је попут свих нас, његових савременика, суочен са наведеним злима која уздрмавају нашу Цркву из темеља. Зато је ово време у коме смо суочени са богослужбеним изопачењима и са јересју екуменизма, заправо време у коме свако ко покушава да се бави православним богословљем (макар и лаички, попут В. Д. као што наведох) мора практично положити два врло битна богословска испита: испит из православне **литургије** (теолошке науке о богослужењу) и испит из православне **еклисиологије** (теолошке науке о Цркви). Из литургије, јер смо дужни борити се против богослужбеног беспоретка, који је у нашу Помесну цркву уведен као „правило“, а из еклисиологије, јер се суочавамо са еклисиолошком јересју – екуменизмом, која хули и устаје на саму природу Цркве, на њену ЈЕДНОСТ и јединственост као богочовечанског организма онтолошки утемељеног на Самоме Христу и на Његовој Богочовечанској Личности. Једност и јединственост Личности Богочовека Христа теолошки је и онтолошки фундамент и гарант једности и јединствености Цркве коју је основао. Јавно исповедајући постојање више цркава, и не признавајући једност и јединственост Цркве Христове, јерес екуменизма свакако хули и устаје на Самога Христа и на Њега као јединствену и непоновљиву Богочовечанску Личност. Тиме уједно екуменизам имплицира постојање не Једног, већ више Христоса. Дакле, ко исповеда да не постоји једна, већ више Цркава, тиме исповеда да не постоји Један Христос, већ више Христоса. О каквој се страхотној јеретичкој хули овде ради, јасно је.

Први испит из православне литургије В. Д. је положио са великим успехом, иза себе је оставио изванредне редове православно утемељених одбрана освештаног богослужбеног поретка у нашој Помесној цркви. Међутим, из овог другог испита, из православне еклисиологије, брат В. Д. није добио ни прелазну оцену. Ово сам у једној од личних преписки брату В. Д. већ поручио речима: *Прашћећи унеколико Ваше писање уочава се врло добро сналажење по писању оштора прошив литургијској беспоретика, који се дрско сироводи у нашој Помесној цркви. Међушим, када се проблем са литургијске иренео на еклисиолошку раван Ваша теолошка неуитемељеност је постала видна...*

У прилог овоме иду многи редови исписани његовом руком, а који се тичу тренутног драматичног стања у нашој екуменизираној Цркви, окупираној и узурпираној од стране екумениста – јеретика. У тим редовима В. Д. показује свој двосмислено-недвосмислени став о епископу Артемију, а свако данас мора признати да став о њему и његовој личности и делу, у савременој историји борбе против екуменизма, представља главни показатељ исправности самог става. Немогуће је данас писати озбиљно о екуменизму и борити се против њега, а не борити се против екумениста, са једне стра-

не, и не подржати владику Артемија, гоњеног од екумениста и суочаваног са њима, са друге стране. У текстовима В. Д. речи *владика* и *епископ* испред имена Артемије (уколико се уопште нађу) вазда су замагљене и затрпане неким наводницима, неким двосмисленим конструкцијама, неким преузимањима и цитирањима и позивањима на овог, или оног аутора. Управо та двосмисленост показује недвосмислен став В. Д. о епископу Артемију, тај став је истовестан ставу екумениста, прогонитеља поменутог епископа Артемија, а то је: да је он расколник, вођа „погане секте артемијеваца“, како се о нама изражава вођа фанатизоване јеретичке фаланге у СПЦ епископ Иринеј Буловић. Човек који је у свом јеретичком екстремизму изгубио основе православне еклисиолошке свести и савести. Тако се, дакле, В. Д. борио против новотарија да би на крају дошао на исту линију, на исти теолошки став са екуменистима (новотарцима) по питању највећег антиекуменисте и исповедника у Српској цркви – епископа Артемија. Овакав свој став потврђује закључцима у својим чланцима о експанзији екуменизма и екумениста у нашој Цркви у којима као решење нуди, да нам је остало само да се молимо да нам Бог пошаље праве пастире који ће нас повести у броду против ове јереси. Оваквим ставом свесно намеће то да епископ Артемије није такав пастир, и да треба другога да чекамо.

И тако, време пролази, а В. Д. седи и даље на обалама Дубоког Потока „брчка ноге у њему“, замућује воду и у исто време говори људима, „јој, видите како је мутна ова вода, сигурно је дубље него што изгледа, не смемо загазити, ‘ајмо назад да се ‘боримо’ на сувом“ тј. са безбедног одстојања. Ово подсећа на „аргументе“ којима је вођа завереника Касијус између осталих убеђивао Брута да му се придружи, рекавши како је Јулије Цезар већ ослабио од епилепсије и да га он, Касијус, није једном приликом спасао, овај би упао у Тибар. Касијус је Брута својим „аргументима“ придобио, а епилог ове приче сви знамо. Да не бих остао нејасан, осим што је овде Дубоки Поток по теологији В. Д. заправо река Тибар из претходне приче и осим што В. Д. покушава да спаси „владику Артемија“ (са наводницима, како он воли да пише) да се не удави у њему, појаснићу ко је у овој парадигми заправо наш Брут.

У прилог погрешном, боље рећи незрелом еклисиолошком приступу, у коме је владика Артемије виђен, не као борац против екуменизма и против растакања Цркве Светог Саве, већ као расколник, овде бих изнео још једну посве болну тему. Ова тема тиче се манастира Преображења Овчарског, оца архимандрита Венијамина и његовог у Христу братства, а нашег „Брута“ из горе наведене парадигме.

У мору савремене српске духовне сцене појавило се много лажних духовника, који се показују као подједнако штетни, као и сама јерес екуменизма и јеретици екуменисти. У редовима ових духовника има покајаних, надам се, алкохоличара, камионџија и прочих, који су проживели овај жи-

вот весело у „Титином рају“ на земљи, па у заласку свог живота дошли у манастир и убрзаним „духовничким курсом“ без потребног монашког подвига у послушању, трпљењу и смирењу, преко ноћи постали „духовници, прозорљивци, откривачи Божје воље и чудотворци“. О томе колико су овакви „духовници“ увек, а особито у овом времену штетни, ни томови књига не би описали, јер својим делањем или неделањем потпомажу екуменистичко, јеретичко злодело урушавања Православља и Цркве Божје. Лажни духовници успављују пробужене савести својих духовних чада који осећају да је престало време писања и убеђивања и да је дошло време практичног делања и ограђивања од јеретика, једном речју, отвореног подржавања епископа Артемија и његове брое. Док Свети Сава својим огњеним молитвама пред престолом Вишњег зажиже савести својих побожних Срба, распаљујући у њима ревност за очување вере, дотле „духовници“ успављују те савести, а екуменисти шире и утврђују своју јерес међу успаванима, јер, не треба заборавити – индиферентност је најбоља подлога за узгој екуменизма. Ови „пастири“ и „духовници“ бојећи се за своје ухљебије и конформизам топлих манастирских конака, које су, авај(!), годинама градили, немају смелост да отворено подрже владiku Артемија, иако су, док је то било безбедно по њихове положаје и чинове, били много грлатији од епископа Артемија у исповедању истине да је екуменизам јерес и да су екуменисти јеретици. Сада када су екуменисти утврдили своје положаје и осилили се, заузели сву Српску Патријаршију, када свакоме ко им се успротиви „лети камилавка“ то јест, следи рашчињење, ти исти „грлати духовници“ ћуте. Да би ствар била гора, они ућуткују и своја духовна чада и успављују њихове савести, иако та чада говоре и чине само онако како су од тих „духовника“ годинама пре слушали и учили. Та иста духовна чада су „духовници“ сабрали око себе управо глуматањем ревнитеља за веру, а сада своја духовна чада без стида и образа спречавају да и даље, како су раније учена, бране своју веру, и то у овом историјском моменту када је најпотребније.

Једна сјајна духовна звезда која се годинама истицала у мраку лажног духовништва у СПЦ био је манастир Преображење Овчарско, са осведоченим духовником и братством које је носило неугаслу буктињу светосавске духовности и држало је високо изнад главе, да се види и светли као *īrag* који на *īori* *сīшоји* (Мт 5,4). Ово братство имало је духовно и старческо преемство од блажене успомене старца Јевстатија, кога је заменио достојни духовни син, архимандрит Венијамин. Ипак, суштинска грешка коју је духовник ове обитељи, Венијамин, направио јесте ослањање у смислу богословског саветовања и усмеравања у моменту страшне буре на мору савремене историје наше Цркве, управо на В. Д. који се свакако усрдно борио, доста писао, али, свеједно, пошто мирјанин не може бити духовнији од свог духовника, нити филолог може само неуморним писањем постати теолог,

В. Д. свакако није био кадар да изнедри добар савет и смерницу у овим тешким временима за Цркву, како се то и показало. Није му замерити што није умео да усмери свог духовника на прави пут, јер то и није дужност лаика, али му се свакако може замерити што се икада усуђивао да усмерава и тугорише духовним лицима, уместо да од њих, као духовно потребит, тражи усмерење и савет. Овде је дакле направљен један протестантски обрт и духовно чедо, тј. В. Д. постао је заправо „духовник“ своме духовнику¹⁷ што је свакако недопустиво, а последица оваквог преседана је застрашујућа. Та последица је данас очигледна: Преображење више није „бастион Православља“, отац Венијамин служи литургију са патријархом-декларисаним јеретиком,¹⁸ а саслужује са новотарцима на поменима и парастосима епископу Хризостому, који је за њега био оличење свеукупног новатарског зла, против кога се Венијамин годинама борио у Епархији жичкој. У Преображењу се против екуменизма и новотарија више не говори, већ само шапуће, јер је то постало недозвољено, опасно, забрањено. За манастир Преображење епископ Артемије и његово монаштво нису на правом путу, што отворено говоре својим чадима. Најновији став братства (не целог) овог манастира је следећи: ситуација у Цркви није алармантна (као што су то доскора тврдили) а и патријарх није мислио баш онако како говори и исповеда (јерес) (ово је најновији „бренд“ српских пацифиста). У једном писму оцу Венијамину са синовским поштовањем сам га упозоравао на поменуте пропусте који су га до таквог стања и става довели, њега и његово братство.

Овде бих поставио пар питања.

Ако поменути „духовници“ и не подржавају владику Артемија, не приступају његовом фронту, који је више него јасно формиран против најезде

¹⁷ Ово је иста духовна замка у коју су упали протестанти и савремени екуменисти-новотарци који духовност поистовећују са академским знањем. Том логиком је и В. Д. очито себе препознао као духовно већег ауторитета од свог духовника, а како се из његових поступака да видети, себе сматра већим и од владике Артемија, будући да му је виšekратно слао томоу својих „духовних и душеполезних“ списа и писама. Поучавати епископа, прекаљеног у духовности и теологији, у исповедању и одстрадавању вере православне, значи показати потпуни духовни неукус и недостатак поштовања и смирења

¹⁸ Овде бих појаснио један детаљ везан за декларисање патријарха Иринеја као екуменисте и пацифисте. Наиме, 2010. године у штампаним медијима је освануо патријархов интервју са насловом „Ја сам екумениста и пацифиста“, у самом интервјуу није било директног декларисања патријарха као екуменисте и пацифисте, иако се из самог садржаја интервјуа то може са потпуном сигурношћу закључити. У прилог томе је чињеница да овакав наслов интервјуа патријарх никада није демантовао, као и догађај везан за једног клирика наше Епархије рашко-призренске у егзилу, некадашњег клирика Епархије нишке. Када је поменути клирик сазнао за овај интервју патријарха Иринеја, тадашњег администратора Епархије нишке, отишао је код патријарха и питао га, да ли је он заиста екумениста и пацифиста? Након што је поменути клирик добио потврдан одговор од патријарха, рекао му је: „Е, онда Ви од сада више нисте мој епископ!“ Овај клирик је тада мирне савести затражио канонски пријем од епископа Артемија, под чијим је сада омофором. Пример овог клирика и монаха је смерница за све остале клирике и монахе у начину поступања и заузимању свог става у овим временима најезде екуменистичке јереси и јеретика, који опседају нашу Цркву попут злодуха.

јереси екуменизма, зашто су се ућутали, зашто и даље не говоре онако јавно против екуменизма и новотарија као раније?

Зашто су одједном заузели став „ми смо мали да би се са тим борили, Бог ће разрешити ову борбу“?

Не морају да приступају епископу Артемију, али зашто су се ућутали, зашто не исповедају веру сада када је преко мере угрожена од стране јереси и јеретика?

Шта би се догодило ако би рецимо један савесни верник, духовно чедо оца Венијамина устао у сред пуне трпезарије после празничне литругије у Преображењу и питао оца Венијамина: *зашто ћућиш, зашто сада не чиниш оно чему си нас деценијама учили, говорили си и тражили само једној „генерала“ (епископа) да крене у броду против јеретика и Ви си рекли да ћеш кренути за њим, говорили си да нећеш служити са новотарцима, а сада: ниш си кренули за њим, ниш више отворено говориш против новотарија и екуменизма, па још и нас ућукујеш и одвраћаш од борбе са њима?*

Да ли уопште постоји одговор на ово питање?

Но гностичко-гуруистички „апетит“ В. Д. се није заустављао само на Преображењу, под руководством оца Венијамина је и манастир Сретење. Но ни то му чак није било довољно. Својом теологијом умртвљивања савести и „антиекуменистичког“ пацифизма и индиферентизма покушао је да „просветли“, боље рећи да смути и мати Јелену из манастира Вазнесење, која је, иако жена, једина смогла снаге да настави оним путем и оним отачким, духовним курсом којим је некада ишло сво монаштво овчарско-кабларских манастира, предвођено оцем Савом вазнесењским и Венијамином преображењским. Ето, како се чудесно евнађелска историја тако живо и јасно прецртава на страницама историје Цркве, као што су жене мироносице у свом смелом идењу за Христом превазишле том смелашћу и свете апостоле, тако је игуманија Јелена својом одважношћу и једноставним одстојавањем на путу Светог Предања превазишла игумане овчарских манастира. Зато је њено име међу успаваним савестима тих игумана постало омражено, ваљда као и име свих који не прихвате *пацифистичку еклисиологију* В. Д. који се, како видимо, показује као *spiritus movens* у делу успављивања савести духовника и духовних чада.

Када је недавно отац Симеон, наш архимандрит, у неколико текстова указивао на теолошка застрањења В. Д. сматрао сам да су те његове анализе биле педагошки нетактичне, али свакако исправне. Исправност тих анализа касније је, на жалост, својим поступцима и писањем потврдио и сам В. Д. о коме је отац Симеон и писао и, што је најжалосније, и даље их потврђује. Као и тада, тако се и сада искрено надам да ће В. Д. коначно схватити да историју нашег постојања не исписујемо само мастилом и не исписујемо само на папиру, већ својим целокупним постојањем и целокупним делањем

или неделањем, дакле, не само литерарним. Но, В. Д. изгледа следи Овидијев стих из *Трисџије* исклесан на Декартовом гробу *Bene vixit qui bene latuit*¹⁹.

Када кроз призму свега наведеног погледамо горе поменути текст у коме В. Д. велича подвиг исповедништва и страдања брата Милоја Стевановића, духовног сина владике Артемија, постаје нејасно једно – како је могуће ниподаштавати, отворено или притворно, подвиг исповедништва владике Артемија, а величати подвиг исповедништва брата Милоја, чије страдање је заправо само накалемљено на страдање епископа Артемија? Прогон брата Милоја је продужетак прогона епископа Артемија, јер, упркос мом великом поштовању брата Милоја, питам се, шта је дело брата Милоја или било кога од нас у односу на дело епископа Артемија у подвигу чувања и одстрађавања вере православне? Нисмо ли сви ми, као сарадници епископа Артемија само коцкице у *мозаику* којим он својим делом исповедништва најсјајније украшава историју наше помесне Цркве? Напротив, В. Д. страдања брата Милоја наизглед представља као веће од страдања епископа Артемија, по његовом писанију може се лако схватити да је епископ Артемије све чинио што чини, само да би брат Милоје имао прилику да се сукоби са екуменистима и да буде екскомунициран. Зато и наводим да В. Д. наизглед велича подвиг брата Милоја. Заправо у контексту погледа В. Д. на пут и дело владике Артемија у самој суштини В. Д. ниподаштава и подвиг брата Милоја и свих нас окупљених око владике Артемија, јер немогуће је величати исповедништво брата Милоја, који страда подржавајући владика Артемија, а притом владика Артемија и његов подвиг сматрати духовним застрањењем, политичком колатералном штетом, случајним садржајем депеша Америчке амбасаде, или чиме већ.

Оваква поставка ствари В. Д. је заправо подсмех истинском трудбенику у делу исповедања наше свете вере, у делу исповедништва које под руку са епископом Артемијем и његовим монашћом дела драги брат Милоје. Кажем, *под руку са њима*, не испред њих, како се то представља од стране В. Д. јер у нашој Епархији рашко-призренској, као здравој духовној оази, јерархијски поредак стоји како Црква заповеда, дакле, прво пастири, па паства, а не обрнуто. Јер ако си овца немој се градити пастиром – каже свети Златоуст. Недоследно је и поражавајуће да са једне стране В. Д. затвара јавности очи на суштину страдања епископа Артемија (који по В. Д. страда не као исповедник вере, него као неки *поштен и добри старчић* од неких тамо „лоших људи“), потирући логички тиме и сам основ и узрок страдања брата Милоја, које пренаглашавајући обесмишљава и покушава да отргне из контекста исповедничког подвига епископа Артемија, као *sui generis*, као изоловани феномен који је самонастао, ничим потакнут, већ одједном *угарио из промаја неба*. Овде еванђелском логиком вођени долазимо до питања:

¹⁹ Добро је поживео ко се добро прикрио.

зар може неко поштовати сина, а притом не поштовати оца? Зар брат Милоје управо својим исповедањем и одстрађавањем не испуњава *меру оцаца својих* (Мт 23,32), меру свог негдашњег духовног оца Саве вазнесењског и садашњег духовног оца епископа Артемија?

Бесмислена је и парадоксална логичка поставка тврдњи В. Д. по овом питању. Јер она порађа друго питање: како може са једне стране бити скептичан у односу на исправност пута владике Артемија (а јесте скептичан својом двосмисленошћу којом се изражава о њему), а са друге стране толико убеђен у исправност пута брата Милоја? Кома то данас није јасно да је пут страдања брата Милоја управо пут којим све нас води и њиме први иде епископ Артемије?

Пут владике Артемија је темељ, пут брата Милоја је надоградња на тај темељ. В. Д. руши овај темељ, а хвали зидове који су на њему подигнути, а тиме заправо руши и саме зидове. У наведеном парадоксу В. Д. видимо да је такав приступ суштински гледано увреда и самог брата Милоја и свега што он чини на фронту борбе за веру и Цркву, тако да је по свему судећи ово писаније В. Д. које на почетку овог чланка наведосмо *медвеђа услуга* за коју верујем и знам да ће је брат Милоје препознати и рећи оно што је Господ рекао Петру, када Га је овај одвраћао од страдања: *иди од мене... јер не мислиш оно што је Бог же нешто оно што је људско* (Мт 16,23; Мк. 8,33). Дакле, парадоксалност ставова које гради В. Д. њега самог доводи у ситуацију да нема легитимитет да се бави борбом у којој учествује брат Милоје, а коју је у старту осудио као пропалу, борбу у којој је дезертирао и не само да се не каје због тога, већ свој дезертерски вод покушава да умножи, и успева, што је најжалосније. Сад унаоколо смућује искрене борце за веру, те њима међу четири зида прича како подржава владикку Артемија, а у јавности пишући о владици тактизира, калкулише, завија у „обланде“, мути и смућује. Боље је да о владици Артемију ништа не пише, него да својим двосмисленим писањем збуњује просте, али искрене душе. Волео бих да је В. Д. послушао мој братски савет у писму које сам му написао, поручивши му: *Брати Милоје Вас јако цени и још више воли, уледајте се на неја*.

Ако ти сапреши брата твој покарај га...ако те не послуша кажи Цркви (Мт 18,15). У поменутој приватној преписци покарао сам брата В. Д., а он је наставио јавно да износи своје теолшке ставове који нису у складу са реалношћу у којој смо и у којој је наша Црква. Ја сада исто тако јавно указујем на те погрешне ставове, на њихову, у овој ситуацији, недопустиву двосмисленост и на њихове трагичне последице.

На крају, моја је молба свима који нису спремни да страдају за оно у шта верују, у овом случају за веру нашу православну, да се не подухватају борбе за њу, јер ће је својим кукавичлуком само срамотити и још више унизити, а на крају се ће и одрећи. Ово је време када је свако ко исповеда

и држи веру чесно распет на крсту који нам је Господ послао као дар. Корак компромиса који је В. Д. скупа са својим духовницима, или духовним следбеницима (не зна се јасно ко је коме шта) начинио, јесте заправо корак којим су они сви скупа сишли са поменутог крста на коме смо сви ми православни данас распети. Страдати за Господа је Његов дар, а силажење са крста који нам је дат јесте прибројавање себе међу оне који су Га разапели, међу јудејске првосвештенике, фарисеје, садукее и остале лицемере, тако их је назвао Господ, а не ја.

Последњи међу својом страдалном браћом – њрошосинђел Максим

УСТАЈТЕ ДЕЦО, ЖЕТВЕ ЈЕ МНОГО А ПОСЛЕНИКА МАЛО
(www. Srbi na okup.info 5.3.2013.)

Текст „Србија је велика тајна“, изашао је из пера (и верујем: из срца) мени драгог човека, првог вероучитеља жичке епархије, великог посленика на њиви Господњој, из чијих сам књига које је написао или приредио много научио. А моја деца и моји унуци су захваљујући таквом професору проширили своје видике и у њиховим срцима се још више распалила љубав према отачеству и Светосављу. Они кажу да је њихов најбољи учитељ управо професор Владе. И не само они.

Желим овде да истакнем да је мр Владимир Димитријевић прва жртва екуменистичког зла у епархији жичкој: отеран је из редакције *Лојос* телевизије без образложења и смењен са места вероучитеља при храму Вазнесења Господњег у Чачку, такође без икаквог писаног акта, да не би остао траг тог нечасног и безумног чина. Просто је најурен. Његова борба против новотарија у СПЦ заслужује посебну пажњу, и ја се надам де ће доћи време када ће се о томе написати озбиљна студија. Потписник је бројних апела српских интелектуалаца који су се залагали за отклањање безакоња који је врх СПЦ починио према владици Артемију и његовом монаштву.

Реаговање на овај текст текстом „Нема ништа тајно што неће бити јавно“ – јеромонаха Максима, мени, такође, драгог и поштованог човека, освеченог верољупца и безкомпромисног страдалника на светосавском тесном путу, изазвало је бројне полемике.

Сматрам да ову борбу мишљења треба прислонити уз текст владике Артемија: „Да се разумемо“ и у том фронту борбе за Истину угледати загрљене, а не завађене (не дај Боже) борце за веру нашу светосавску: оца Максима и брата Владимира.

Нека би им Господ подарио здравља, сваког добра и снаге да многаја љета раде на њиви Господњој истинујући у љубави!

А ко љубави има, нека прочита и нека разуме поруке нашег светог старца – владике Артемија који духовним горостасјем својим, животом својим надраста све наше размирице и дилеме, све наше неспоразуме и спотицања. И који нас благошћу својом бодри да не малакшемо довикујући нам: устајте децо светосавска: *жеише је мнојо а посленика мало!*

Тај текст владике Артемија прилажем овде, еда би се над њим усагласила различја и распламсала охладнела љубав.

Владика Артемије

ДА СЕ РАЗУМЕМО

(www.eparhija-prizren.org, 27.12.2010.)

Од почетка настанка проблема званог „случај Артемије“, било је доста оних који су Наше ставове у потпуности разумевали и свесрдно подржавали. У новије време код неких од њих дошло је до извесног колебања, збуњености, неодлучности да Нас следе. Како сазнајемо, на овај или онај начин, у последње време њих, као вернике, муче нека питања и недоумице, која за њих представљају „камен спотицања“, те нису у стању да Нас и даље онако отворено подржавају и следе на Нашем литургијском и еклесиолошком путу. У најбољој жељи да тим Нашим пријатељима и доброжелатељима помогнемо да разреше и превазиђу своје недоумице, покушаћемо да у најкраћем објаснимо неке Наше потезе и ставове, који управо и представљају за њих „камен спотицања и стену саблазни“. Уверени да су они, и поред тога, остали Наши пријатељи, истина, моментално у невољи, у дилеми „коме ће се приволети царству“, Ми им се као таквима и обраћамо у намери да им, као пријатељ пријатељу, помогнемо да превазиђу моменталну кризу.

Стога, драги пријатељи, како чујемо и сазнајемо, први „камен спотицања“ за Вас јесте ДУБОКИ ПОТОК. Иако само „поток“, он се за вас показао предубок и непремостив. Наш одлазак тамо за вас је био прелазак из статуса „МУЧЕНИКА“ у статус „БУНТОВНИКА“, што за Вас представља проблем, јер не видите оправданост тога чина. За Вас је, можда, било боље да Ми и даље останемо у статусу „мученика“, како бисте Нас Ви, и многи други, могли „сажаљевати“ свесрдно и „бранити“ пожртвовано. Нама, пак, није био циљ, нити би то било на добро Цркве Божије, да глумимо „мученика“, него да за Цркву и верни народ (од Бога Нам поверену паству) нешто конкретно и урадимо. Зато Наш одлазак у Дубоки Поток није био прелаз у статус „бунтовника“, него у статус „исповедника“, онога који отворено, јавно и одлучно исповеда ВЕРУ предату Нам од Светих Апостола, Светих Отаца, Светих Васељенских Сабора, који сачинише и Цркви на сва времена оставише СИМВОЛ ВЕРЕ, у коме, између осталог, исповедамо веру „У ЈЕДНУ, СВЕТУ, САБОРНУ И АПОСТОЛСКУ ЦРКВУ“.

Да се „Дубоки Поток“ догодио тек после саборске одлуке о „рашчињењу“, онда би то заиста био одлазак у „бунтовнике“. Овако, тај Наш потез је еклисиолошки и канонски потпуно оправдан, јер смо Ми, као канонски и легитимни Епископ Епархије рашко-призренске, поступили сходно 15. правилу Прво-другог цариградског Сабора, у коме Свети Оци налажу Православним Хришћанима да прекину помињање и црквено-литургијско општење са Епископом или Патријархом „због какве јереси, која је осуђена светим Саборима или светим Оцима, а коју он (Епископ или Патријарх) јавно проповеда или отворено учи о њој у Цркви“. У том случају наложено је не само Нама, као православном Епископу, него и сваком Православном Хришћанину, да се огради „од општења са таквим Епископом (или Патријархом) и пре саборског разматрања“.

Ми смо потез „Дубоки Поток“, и све касније што је уследило, повукли не да бисмо „расколом разрушили јединство Цркве“ (не дао Бог), већ на-против – похитали смо да би „Цркву сачували од раскола и раздељења“, као што и објашњавају свети Оци у наведеном 15. правилу Прво-другог Сабора. Јер по њима, када је јерес у питању (а зар има неко коме још није јасно да је данас јерес екуменизма дубоко ушла на широка врата у Српску Православну Цркву), такав потез ограђивања не значи „да су се такви (који су се оградиле) одвојили од Епископа, већ од псевдоепископа и псевдоучитеља“, те „нису направили раскол у Цркви, већ су, колико је то од њих зависило, ослободили Цркву од раскола“.

Сходно томе, показало се, у кратком времену, да је Наш потез постао велика утеха и велика нада за све Православне вернике. Јер увек су кроз историју Цркве постојали људи који нису били равнодушни када је у питању судбина Цркве и чистота њеног учења. Примера има много и они су мање-

више познати свима, па и Вама. Ми се и у овом времену трудимо да следимо те светле примере, понављајући речи свештенотученика Јосифа Петроградског: „Ја ни у ком случају нисам расколник (а поготову не 'секташ', Еп. А.) нити позивам на раскол, него позивам на очишћење Цркве од оних који сеју раскол и који га изазивају“ својим неправославним учењима и ставовима, јер, по речи светог Григорија Богослова, „ћутањем се издаје Бог“.

Друго болно питање за Вас, драги пријатељи, јесте Наше (не)помињање Патријарха на Литургији, јер по Вама, то „означава не само непризнавање неканонских одлука Сабора, него непризнавање целине СПЦ, у којој има“, како кажете, „и клира и лаика који нису одступили од Христа“.

Пре свега, морамо да кажемо, да непомињање Патријарха јесте само Наша доследност горњем ставу, који смо, надамо се, у претходној тачки довољно објаснили. Што се тиче, пак, непризнавања „целине СПЦ“, што Нам неко пребацује, то нигде и никада до сада нисмо ни рекли ни написали. Такав закључак се из наших досадашњих ставова не може извући, а да не постане једна од многих клевета исфабрикованих на Наш рачун. Питање благодати у СПЦ још нико није поставио као нешто о чему се треба изјашњавати. За сада су у питању само индивидуалне изјаве, поступци, исповедање праве вере или јереси. Ствари ће се искристалисати у своје време. У том смислу, нико не доводи у питање православност наших „сабораца“, који се сви труде на истом послу, „сваки према својим моћима“, као што каже Свето Јеванђеље. Зато сматрамо да се треба уздржавати од тешких речи и квалификација било кога из наших редова за „издају“, „кукавичлук“ и слично, јер то може само нанети штету праведној борби за одбрану Вере Православне у коју смо сви укључени.

Оно што бисмо овде још додали јесте да је дошло време да се „одваја кукољ од пшенице“. Ми нигде нисмо негирали валидност Тајни у СПЦ. Али појединци, очигледно, више нису у Цркви Символа Вере. Треба ли Вас подсећати на говоре и изјаве Патријарха Иринеја у Бечу у септембру месецу, на екуменским сусретима и заједничким молитвама неких наших Архијереја, на недавни случај ХАНУКЕ у београдској синагоги, и... да не идемо даље. Формулације се тек кристалишу. У овом периоду сигурно није сваки израз (и са Наше стране) догма сам по себи.

Питање општења са још неким од браће Епископа и осталих клирика је само питање времена. Ако не пре, то ће сигурно бити решено 2013. године. Јер и сва деца не проходају и не проговоре у истом месецу. Нека раније, нека касније. Свако у своје време. Тако и у овом нашем питању. Кад ко схвати Истину, онда треба да је и прихвати, и почиње да је исповеда речима и животом. Разумљиво. До тада Ми јесмо и остајемо само – Епархија рашко-призренска у егзилу.

Екуменизам је свејерес од самог зачетка свога. Никако не тек од случаја „Теодосијевог постављења“, чак не ни од такве формулације од стране

Преподобног Авве Јустина. Против те свејереси смо се борили годинама и деценијама изнутра, из Цркве. Тако је бивало и са многим другим јересима кроз дугу историју Цркве. Све су оне у почетку, неко време, живе у самој Цркви. А кад је долазила „пуноћа времена“, када је време „сазрелило“, оне су од стране Цркве одсецане и анатемисане. Тако ће бити и са свејересју Екуменизма. Та јерес у нашој Цркви, као и све неканонске одлуке Синода и Сабора СПЦ током целе 2010. године, закључно са постављањем Епископа Теодосија на трон Епархије рашко-призренске, при Нама живом и здравом канонском Епископу, био је преломни тренутак када је требало повући одлучујући потез. Они су тим задњим чином пресекли, у ствари, пупчану врпцу општења. Сваки вид даљег општења био би озакоњење како саме јереси, тако и свих незаконних и неканонских одлука, па и – рашчињења.

Надамо се, драги пријатељи, да ће ово неколико речи допринети да боље схватите нашу борбу, те да нестане збуњености код Вас, „и неких других“, јер, како се чује, Ви „не знате куда Ми намеравамо ићи даље“. Ако Вам нешто значи, ево Вам нашег одговора: Ми, заиста, не намеравамо ићи било куд, него остати где смо и до сада били – у јединству са Црквом Символа Вере, са Светим Апостолима, са Светим Оцима, са Светим Васељенским Саборима, са нашим Светим Савом, Светим Владиком Николајем, Светим Аввом Јустином Ђелијским, и осталим Светитељима који животом својим Богу угодише и нама светао пример оставише. Верујемо да се по том питању и Ви, који сте моментално збуњени, у потпуности са Нама слажете, и да нико од нас не намерава да трасира неки нови пут или оснива неку нову, своју „цркву“. Јер само тако у заједници међусобно и „са свима Светима“, имамо наду да ћемо достићи циљ који је Господ поставио пред нас – Живот вечни.

На крају, идући у сусрет Витлејемском Богомладенцу, честитамо Вам, драги пријатељи, срећне и Богом благословене Божићне и новогодишње празнике уз сверадосни поздрав

Мир Божи! Христос се роди!
Срећна Нова 2011. година!
Ваш у Христу Богу +Артемије
Епископ рашко-призренски
у егзилу

НЕЋЕ СЕ СПАСТИ КОЈИ ЗНАЈУ,
ВЕЋ ОНИ КОЈИ ВЕРУЈУ
(www.srbi na okup, 18.3.2013.)

У једном обраћању србском роду о страдању владике Артемија и његовог монаштва ја сам монаштво рашко-призренске епархије у егзилу назвао „равноанђелнима“.

Један од тих „равноанђелних“, отац, протосинђел Максим, својим текстом „Нема ништа тајно, што неће бити јавно“ подстакао ме је да се и ја грешни и неписмени јавим.

Оче Максиме, благослови! Да Бог да дâ Ти се позлатилâ рука којом си написао овај предивни коментар!

Праштај, нисам лицемер и нећу те више хвалити, јер не желим да те више спаљујем. Сва твоја опажања и братска критика упућена на „ВД“ су и више него на месту.

У прилог твом писању о величини манастира св. Преображења (србске свете Горе) рекао бих неку реч.

Наиме, манастир Преображење, на челу са архимандритом оцем Венијамином је био *Басџион* србског Православља. На стотине нас раслабљених духовно и догматски неуких је васпитавано и подизано под духовним вођством оца Венијамина.

Од његових беседа тресла се србска Света Гора. Учио нас је, од тога како да се прекрстимо, јер ни то нисмо знали (крстили смо се као митрополит Амфилохије, Боже опрости, ко да терамо мушице) па све до тога како се ревнује и брани вера православна. Отац Венијамин је беседио против екумениста, хоћу рећи против јеретика говорећи: *узмиџе моџке, удриџе ђо њима, скиниџе им миџре са ѓлаве* – мислећи на владике расколнике и јеретике.

Шта би сад, драги оче Венијамине?

Има ли две истине? Једна кад сте нас гурнули у бој и друга кад из прикрајка посматрате како *ѓну* ваша чада?

Зашто саслужујете са најгорима од најгорих?

На челу са „Јоханом од Шумадије“ који на свој голоруки народ у селу Тулеж изведе специјалце под пуном ратном опремом, са Тимотејем (који подсећа на барона фон Минхаузена, који би Тимотеју позавидео на лажима).

Да ли је истина у екуменистима (архијеретицима) Иринеју Каранушићу, Амфилохију Радовићу, Иринеју Гавриловићу који отворено тврди да је екумениста и пацифиста, у мртводушном Игњатију Мидићу (Зизјуласовом

поданику) у Синоду, па у Атанасију Јевтићу... Да ли је истина у мртвој ватиканској лешини коју хоће да нам накалеме на здраво плућно крило.

Са сузама у очима и јецајем у души постављам ова питања. Осећам ужасну одговорност за сваку изговорену реч јер сам старац који има петоро унучади (Богу хвала).

Тражим оче Венијамине одговор, јер и ми смо Ваша духовна деца, ни смо копилад.

Ја више не идем у Свето Преображење, због тога сам најтужнији човек на свету, тамо нема места за праве исповеднике вере, мислим на рашко-призренско монаштво, на брата грешног Милоја, кога нити једном речју не заштитисте од целата црквеног суда на челу са Милићем Драговићем.

Једном приликом отац Венијамин рече: *Извор када се замући, њамешан човек чека да се избистри*. Беше то пре три године, на имању Сретењском, када смо тражили благослов да идемо у Љуљаке да честитамо славу владици Артемију. Па још рече, за тада новонасталу прилику, да се чека генерал – војсковођа.

Оче Венијамине, дуго смо чекали, све се види: „генерала“ имамо. Највећи живи страдалник за Христа, највећи тренутно исповедник вере православне и светоотачког предања. војсковођа богомољне Христове војске је владика Артемије.

Имали су некада Јевреји такође два пута. Један је био Христов, а други је био Варавин. Изабраше овај други.

Ни једног момента не размишљам нити се плашим да кажем који је пут истина и живот.

Оче Венијамине, преклињем Вас реците нам зарад хиљаде очију које су упрте у Вас – реците нам је ли наш пут за онима који папу зову „свети отац“, за бискупима или за владиком Артемијем? Свето Преображење је град на врху брда. *Ко на брду стоји више види но онај под брдом*.

Знам да ће ме многи чак и плувати, како се усуђујем, ја никакав, грешни и прљави да било шта кажем једном духовнику. Поднећу све, јер се обраћам свом духовном оцу.

Велико светило и кћи оца Саве вазнесењског, *мироносица* мати Јелена показала нам је свима да је истина једна и дала је пример спремности да пострада за Господа. Није се везала за манастирске зидине и комфор, није хтела да буде у лажном сагласју са расколницима и архијеретицима.

Слава Господу на дару, у Србији ничу, као печурке, катакомбни манастири. Та со ће осолити српску земљу.

Не бојте се браћо! Вазда је Христово стадо било мало.

СРАМОТА МИЛОЈЕВА
(www. srbi na okup, 8.3.2013.)

Тврдим да дуги низ година није било недеље и празника да грешни Милоје са супругом није био у Преображењу. Стотинама пута је, по благослову оца Венијамина читао *Вјерују* и *Омилије*, на Литургијама, одлазио с њим, његовим монасима и сreteњским монахињама на ходочашћа небројеним светињама. Такође, тврдим да је, бар у то време, био је у одличним односима и са владиком Никанором.

Не оспиравам његов лични пример у борби за веру, али Милоја треба да је срамота што је њихову пасивност одобравао кукавичком ћутњом. Он је био дужан да говори (јер се ћутањем издаје Бог) и да погледа у очи тим људима и да их с правом пита, или да им напише писмо, попут брата Славка Радовановића, с питањима:

Зар владика Артемије не чини оно што сте ви проповедали?

Да ли, сада, ћутањем издајете и себе, и веру, и Бога, и своја духовна чада?

Да ли ћутањем гурнусте своју духовну децу у ватру, а ви се удобно сместисте у заветрину?

Ђорђе

УДРИ ЂОРЂЕ
(www. srbi na okup, 8.3.2013.)

Драги, брате, Ђорђе,

Ево и Теби окрећем други образ: удри!

Не чиним то по смирењу своме, већ зато што смо од Господа ту лекцију научили: *Ако сам крив – докажи, ако нисам – заштити ме удари.*

Нисам ја, драги Ђорђе, позван да стражим над било чијом савешћу, нити сам, пак, достојан да саветујем паметније од себе, као што су отац Венијамин, владика Никанор, од којих сам учио духовну азбуку.

Грех је, брате Ђорђе, осуђивати и клеветати неког да нешто чини или, пак, да не чини – када та тврдња није у сагласју са истином.

Истине ради, подсетићу Те да нисам ћутао, него говорио и писао. Нешто од мојих писанија и говораница је обелодањено и у мојим књигама. А када сам написао књигу „Сине мој, не пристај“ – дотурио сам, по примерак исте, мени веома драгим људима, међу којима и онима које помињеш у свом атаку на моју савест, уз посвету. Ево, две такве посвете, које Ти шаљем у прилогу овог текста, не да бих се тиме правдао, него да бих Твоје лице сачувао од Тебе, драги, добри, искључиви и нестрпљиви брате, Ђорђе.

Казано је: *Исїеци ња реци.*

И још је казано: *Три џуш мери, једном сеци.*

Чувај се манира неких атанасија, амфилохија, иринеја, давида и сличних гордељиваца који суде без суда, без ваљаних доказа, без утврђеног поретка, већ по сопственом надахнућу, онако, преко колена.

Чувај се тога јер је казано: *Којом мером мериш, оном ће Ти се мериши.*

С доброжељењем,
Милоје Стевановић

Прилог 1

Драгом Оцу Венијамину Преображењском на молитвено сећање а у знак благодарности за изобилну доброту Његову

Хвала Ти, Оче Венијамине,

што си нас научио да све треба дати за веру, а веру ни за шта;

Хвала Ти за сузу која се скотрљала низ Твоје свето лице када си нам у беседи на дверима Светог преображењског олтара 2007. године разјаснио да су новинарци вукови у јајнећој кожи, упротасишћељи који хоће да нас лукаво приведу архијерејнику џаји, да нас преведу жедне преко воде;

Хвала ти што си нас научио да је наша најсвеишја дужности да без компромиса бранимо нашу свеишу, свейосавску веру, џа макар морали и моику џодићи на мишроносце-издајнице, џаишће и екуменишће;

Хвала ти што си гајио наду да ће се међу архијерејима нашим наћи „генерал“ (епископ) који ће стати на чело малог стада Христовог, за којим ће поћи „официри“ (јереји) да поведу богомољну војску Христову (верни народ) у бој за чистоту вере наше Православне, а против јереси-свејереси екуменизма, папизма, глобализма у чије смрадне воде нас (за)воде поједини митроносци.

Ево, даде нам Бог *јенерала* – (његово преосвештенство владика Артемија); даде нам Бог храброг и одважног „мајора Гавриловића“ (Тебе, часни Оче – који си свагда изражавао спремност да ускликнеш чадима својим: *војници, јунаци... најпред у борбу за душу... за крст џавославни, свейосавски*); а ево и нас војника (духовног порода Твог) да за Тобом кренемо против погани унијаћења које нам (како си говорио) лукаво подмећу кроз новотарије, кроз потписивање примата папе у Равени, кроз неспровођење одлуке Светог архијерејског сабора о иступању наше Помесне Цркве из Светског савета цркава, кроз избацивање Јустинове Догматике и сејање злог семена Зизјуласова по српским богословијама, кроз гажење Канона и светоотачког Предања...

И ево: ваистину куцнуо је час да сабереш своје јато и да се са њ. п. владиком Артемијем и својом духовном сабраћом, удруженим снагама – попут Светог Марка Ефеског, супротставите и зауставите наум зликоваца да ломе кичму једном по једном богољубу – светосавцу, да зауставите њихов злокобни план да потопе брод наше Светосавске цркве у смрадне воде екуменизма и папизма.

Твоју беседу о томе да *треховни смрад архијерејшика њаје не би могао ојраши ни Атлантски океан* (на богомољачком сабору у Твом родном селу) тувимо и знамо да се Ти нећеш помирити нити пристати на акте издаје која је започела у врху наше Помесне цркве од стране појединих митроносаца који носе бискупска знамења око својих врата и на својим прстима и оних који су се у бешчашћу с њима слизали, саблазнивши нас, говорећи, без страха од Бога и стида од људи, да су *екуменисти*.

Надам се и верујем да нека Твоја посрнула и уплашена духовна чеда неће угасити жар Твоје богонадахнуте одлучности из које смо научили да је *земаљско за малена царство...*; да онај ко љуби оца или мајер... није *Госиода достојан...*; да онај ко хоће за Господом да иде не *ројће под шереиом крста који носи...*

Часни Оче,

Прими ову књигу као скромно уздарје Твоје духовне деце, за сву доброту Твоју којом си нас даривао.

Ако у овој књизи има добра, макар за једно зрно горушичино, онда је то плод Твога рукосада.

Ако у њој има зла, то је плод грехова наших.

О Илингану, 2011. године Господње

Целивајући Твоју Свету десницу,
Милоје и Нага Стевановић

Преосвећеном владици Никанору

у знак благодарности за незаменљиву подршку коју ми је дао на почетку моје мале борбе за Светоотачко Предање.

Ваше Преосвештенство,

Ви сте ме благочешћем својим охрабрили кад сам Вам прочитао моје *Писмо свештенику* и *Писмо јеромонаху* говорећи: „**Тако се хришћанин бори за веру своју.**“

Ви сте отерали мој страх кад сте ми на питање: *Преосвећени, шта ћу ако ме одлуче од Светиої Причешћа, умрећу, овако матор, непричешћен?* – рекли: „**И ако би то безумље учинили, ја ћу те причестити, овом десницом!**“

Ви сте поломили мој кукавичлук кад сте ми на питање: *Ако баце анашему на мене, шта ћу и како ћу онда?* – рекли: „**Ја ћу да ти је скинем!**“

Враћајући се са тог сабрања на коме су са нама били оци Венијамин (Преображењски) и Симеон (Рукумијски), мати Аквилина (Сретењска)... одлучио сам да сву своју снагу посветим борби за Светоотачко Предање, јер сте ме Ви, одлучношћу Вашом, учврстили у томе науму. Знао сам: док имамо таквих архипастира, не можемо и нећемо пропасти.

И зато Вам, благодарим!

Резултат мог скромног залагања за очување светоотачког наслеђа су књиге „Не помичи старе међе“, и ова коју Вам, као уздарје Вашој доброты, дарујем, надајући се да ћете се придружити његовом преосвештенству владици Артемију у борби против оних који без страха од Бога и без стида од људи говоре да су *екуменисти* (дакле: јеретици), и они који бестидно око својих врата носе бискупске крстове, а на својим рукама бискупско прстење које им је поклатио архијеретик папа, коме се они клањају и чији примат аминую – цепајући тако хитон јединства наше Светосавске Цркве.

О Илиндану, 2011. године Господње

Целивајући Вам Вашу Свету десницу
и молећи Ваш архијерејски блајослов,
одан Вам у Господу,
Милоје Сшевановић

ПОВОДОМ ОТВОРЕНОГ ПИСМА
ИРИНЕЈУ БУЛОВИЋУ

Писмо са стране 127. ове књиге изазвало је доста коментара на сајту *Срби на окућ.*

Издавајмо једно интересантно мишљење које противуречи аутору писма. Тај аутентични коментар и одговор на њега износимо у целости:

Др Никола

КОМЕНТАР
(12.4.2013.)

Лично познајем брата Милоја, годинама. Заиста оно што су му урадили комунисти, пре 30 година, прогласивши га непријатељем државе зато што им је у брк (у београдском Сава Центру) скресао истину, је неправда. Ништа мања неправда није ни оно што је Свети архијерејски Синод учинио владици Артемију који такође пострада због Истине. Ништа мања неправда није ни то што су црквене судске власти због праведног владике Артемија осудиле на духовну смрт брата Милоја.

Али, упркос томе, није тренутак да се напада епископ Иринеј Буловић који је пре неки дан објавио на сајту СПЦ писмо СА Синода упућено руководству земље, а у коме се СА Синод залаже за одбрану Косова. Косово је сада прече и од Владике Артемија, и од Милоја, и од тамо неке пресуде која није достављена.

Сматрам да сада када Синод, најзад, креће у борбу за одбрану Косова треба да заборавимо неке ситнице, које нису од општег интереса. А поготову у време поста.

ОДГОВОР
– Крупне ситнице или ситне крупнице –
(12.4.2013.)

Драги докторе,

Праштај ако сам својим ситницама нашкодио Твоме тиховању у ове дане Великог, Часног поста. Али, ето, десило се да сам ја баш у ове дане, пре две године, екскомунициран из наше Свете Цркве, што сам дознао најпре из световних средстава информисања, затим од моје деце и унука која су на Литургији чули ту одлуку која је читана на дан моје Крсне славе и од неких јереја који су изразили жаљење што су одлуку о мојој екскомуникацији морали да прибију на огласне табле својих цркава. Међутим, Велики црквени суд ме о томе није обавестио до данашњег дана, иако сам до сада два пута смерно молио да то учине. Јер, тек кад добијем ту одлуку, ја бих према Кривичним правилима СПЦ од надлежног епископа, односно СА Сабора могао тражити тзв. ублажење моје смртне казне.

Тачно је, поштовани докторе, да сам, како рекосте, преживео једну анатему пре 30 година. Тада су важила два основна правила: да је општи интерес важнији од појединачног, да општем интересу треба све да буде подређено јер он обезбеђује друштво „у коме ће свако радити према могућностима а добијати према потребама”; и да се не треба придржавати закона ко пијан плота. Не личи ли оно њихово у компартији (онда) на ово у цркви двају Иринеја (сада): Каноне мачку о реп? И није ли та Твоја прича о приоритету општег над посебним у судару са учењем светих отаца да је једна хришћанска душа вреднија од много чега?

То једно. А друго, драги мој докторе, независно од тога што се деценијама знамо, желим да Те нешто упитам.

Да ли твоји пацијенти свакодневно, без обзира на важност својих послова, дишу?

Верујем да ћеш ми потврдно одговорити. Та моја вера би била узалудна, ако ми докажеш супротно.

Е, сад: ако смо истинољупци, зар не бисмо морали истиновати, као што морамо дисати, и кад имамо преча посла?

Наравно да је Косово прече од којечега. Поготову од мене грешног. Косово је наша колевка, наша историја, наш Завет, наш образ, мера наше савести...

Али, драги докторе, Истина је изнад дневних збитија. Истина је наш аршин према коме се сравњује наше расуђивање, наши судови. Тај аршин бих

желео да Ти ставим на срце, па њиме одмери своју добронамерну осуду мојега чина у ове дане Поста. Трипут мери па одсеци. И ја ћу након Твог премера, ако останеш при свом ставу с разлогом, послати јавно извињење и Теби и г. Иринеју Буловићу.

Дакле, да почнемо премеравање.

Мера прва

Патријарх СПЦ, не тако давно у својим празничним посланицама ни једном једином речју није поменуо Косово (а знамо ко му је срочио Посланицу), о чему је написано море текстова чуђења. Погледај хронологију збитија и уверићеш се.

Тад су имали преча посла: распињали су бескомпромисног и непоколебљивог браниоца Косова и Косовског завета – владику Артемија. То је био важнији посао јер им је пре њихове одлуке представник окупаторских снага на Косову поставио мету: Владика Артемије ће бити замењен кооперативнијим епископом!

Тачка!

Где газда оком, ту верне слуге скоком!

Опет: тачка!

Дакле, како је представник окупаторске силе над Косовом (читај: Србијом) најавио, тако је Синод и поступио – довео је кооперативнијег епископа (читај: оцеубицу).

Мера друга

У време кад хрватском председнику бејаше испод части да дође на инаугурацију српског Председника, два Иринеја са све Синодом му одоше на канабе. Добише похвалу за екуменизам, а поглавар СПЦ понови мисао и убеђење свог имењака Буловића називајући папу “свети отац”.

Премер тог бешчашћа можеш видети, поштовани докторе, на више сајтова тог времена, укључујући и ово понижење: наш дични Синод испод “иконе” блаженог им Алојзија .

Од силних обавеза по лепој њиној немадијаху времена да сврате у Јасеновац.

А и што би тамо код глупих и задртих зилота који нису разлучили ко је у праву, како рече поглавар СПЦ у свом високоумном интервјуу НИН-у. Да су они били „просвећенији” они би лепо, ко Иринеј Буловић, папу звали “свети отац”, ишли на њихове мисе, баталили своје иконостасе и позивали бискупе на своје литургије, па не би ни били у Јасеновцу, него би се као лојални католици шетали лијепом њином.

Мера трећа

Твој драги бискуп, борац за истину и Косово, г. Иринеј Буловић, каза:

Казивање прво:

„Атина, 26. нов. / 7. дец. 1972.

Од стварања света 7480.

... опростите ми, но из црквене штампе видим, а и иначе се чује, да ви, владико свети, којег иначе и ја и толики други уважавамо због несебичне и безрезервне преданости делу ширења речи Божје, прилично „екуменишете“ по Западу на начин који не предвиђају св. Канони. Наиме, може се, и треба бити пријатељски расположени према сваком, и бити отворен за разговор са сваким и омогућити сваком да упозна Св. Православље. Но све је то јасно. Молитве, заједничарење с инославцима је друго. Оно је, под претњом рашчињења и одлучења изричито и непопустљиво забрањено свима нама, од Патријарха до обичног крштеника (ср. само 45. апост. Правило а и толика друга). Забрањена је и приватна заједничка молитва с инославним, а камоли учешће, активно учешће иновјерних у православној св. Литургији, том изразу и печату црквеног јединства у вери, а не средству за постизање тог јединства.

... Ако се сећате, пре годину, о. Атанасије и ја смо, мада с горчином и болом у души, били приморани, по савести, да одбијемо част саслужења с Вама баш због тога активног присуства инославних у Литургији...

Но, молим, чујте и почујте најљући бол мој, и љуту тужбалицу. Дознадох наиме, да сте учинили нешто што се једва усуђују да учине и најлевичарскији „фанариотски екуменици“ а то је, авај, не само молитвено општење с инославцима, што се још можда може и појмити због прилика у којима сте на Западу, већ „светотајинско, причасно општење, општење у Трпези Агнецевј“. Конкретни податак гласи да сте на служби у Аугсбургу, јуна 1971. причешћивали или почели причешћивати све одреда, ко год је хтео: православне, Латине и протестанте. Ако је то тачно, онда леле и куку! Жао ми је што овако зборим, но моје речи извиру из бола мога срца и из протеста целог мога бића, и као монаха и као човека који покушава да богословствује из Св. Отаца и по њима. И то да учини ко? Наш омиљени и познати Владика Лаврентије! Ако је горња вест тачна (а оне претходне о заједничком мољењу су тачне, јер сам и сам видео), ја Вас молим, не у своје име, већ у име Светог Саве и Св. Симеона, бораца за чистоту вере православне и за очишћење српских земаља од сваке духовне куге, тј. јереси и кривоверја, у име српских мученика и исповедника, а нарочито у име новомученика наших из последњег рата који у НДХ падоше јер претпоставише Православље јереси, у име свих Св. Отаца и Учитеља Цркве; у име Светог и неизмењеног Предања Цркве; у име свих прошлих и будућих векова историје црквене, у име самог Господа Христа, Началника и Савршитеља свете и непорочне и савремене вере наше Православне; немојте, Владико, Бога ради немојте!

...Немојте, преклињем Вас, да преко Вас и за Вас нама једноверна браћа помисле да се, ето и чеда Св. Саве утопише у баруштинама пуним муља и жабокречине духовне, које се зову миловучним именом „екуменизам“, и да стану нарицати: „Како падоше силни“ (израз еп. др Данила).

Надам се да ћете разумети моје мотиве за ово писмо и да се нећете озлобити нити пак оскорбити због оваквог мог призива к Вама. Да Вам не написах ове речи и не упутих ову вапајну молбу, сматрам да ми то не би опростио св. Марко Ефески, чије учење изучавам и о којем припремам тезу, помоћу Божјом и светих Ваших молитава. Послушник...

Казивање грујо:

1. „...Надамо се и молимо се Духу Светом да ће поново кад-тад доћи време постојања јединствене хришћанске васељене, када ће, ако се то у историји оствари, као што се надамо и молимо, поново, по древном канонском поретку епископ града Рима, бити први епископ хришћанске васељене.“

2. „Говорити, дакле, о том првенству, имам утисак, и дозволите да га поделим са Вама, да је данашњи папа римски, Његова Светост Јован Павле Други и лично доживео и пред читавим светом сведочио своје служење и своје првенство, пре свега управо као службу и служење у име љубави Христове.“

5. „...Ми смо били, морам то да нагласим, импресионирани током тих разговора добром обавештеношћу и жељом Његове Светости (папе) да прати до у појединости живот и проблеме наше цркве и других православних цркава. Из питања која је постављао то се могло видети и осетити. Наравно, наши одговори су били аналогни и ми смо са узбуђењем у души, констатовали управо то, да у нама не види неке странце, неке мање вредне хришћане.“

6. „То је показао поклоновиши нам и епископски крст који даје римокатоличким бискупима и један од његових блиских сарадника нам је касније рекао, једноставно, братски, с љубављу: Немојте мислити, да је то само куртоазија. Да је куртоазија, добили бисте нешто друго, можда, на поклон књигу или нешто пригодно. Али, пошто сте добили крст и прстен то вам је порука да у Вама види законите епископе цркве Христове као што види у својим бискупима. Нас је тај чин још више гануо.“

8. „...Главна је да се нађе времена и могућности за братски разговор са двојицом блиских сарадника Његове Светости Јована Павла Другог. Ја сам ето и на тај начин, недавно био његов гост и могу и то да кажем у толиком мноштву послова и брига, ношења крста животног и пастирског, ипак, је као што су ми рекли, налазио времена да упита: Где су они весцови Срби - српски епископи који су били код њега ... То је такође било дирљиво и за владику Амфилохија и за мене.²⁰⁴

Казивање шпреће:

Фотографија из Јеврејске синагоге на јеврејски празник (в. стр. 48, фотографију бр. 7) казује како се канони (65. и 71. Апостолски) *каче мачку о реи*. Од кога?

²⁰ „Тајна безакоња“, група аутора, Ниш, 2012. стр. 92-98.

Од онога који се позива на каноне кад ломи кичме и сеје смртне пресуде.
Верујеш ли казивању Иринеја Буловића?

Којем?

Првом, другом, трећем или неком четвртом, петом...?

Ни једно није порекао, нити се покајао јавно, како је јавно ражалостио
и саблазнио многе.

Па би Ти за њим???

Па би још признање да му дадеш?

Мислиш ли да му папин прстен и напрсни крст нису довољна плата?

Мера четврта

Патријарх СПЦ шаље честитку новоизабраном папи – језуити Фрањи говорећи: ...,испуњени радосћу..." (ваљда што га) „Дух Свети призва"... (па ће он – језуита) „остати на трагу братољубиве подршке српском народу"... (Види детаљније званичан сајт СПЦ од 14.3.2013.) Нећу да Ти кажем, докторе, ко је Патријарху СПЦ сачинио текст честитке. Кашће Ти се само једног дана. А можда и пре.

Ни о језуитима, такође, нећу да Ти приповедам. А да ли на њих „слази Дух Свети," не би смео да Ти речем ништа, јер хула на Духа Светога је ствар са којом се не шегачи.

Хоћу само да те питам, драги докторе:

Знаш ли ко су језуити?

Зини да Ти кажем! Без увреде, молим. Кад сам Те, у Твојој ординацији, пре много година питао: Што ме боли грло? – рекао си : „Зини да Ти кажем". Ја зинух, а ти ми даде одговор: „Ангина". И даде ми рецепт. Ниси Ти измислио тај лек. То си чуо од професора или прочитао у некој књизи.

Тако ћу учинити и ја. Ево Ти, докторе, дијагнозе коју сам чуо, или прочитао од других.

На пример:

Џон Адамс (1735-1826; други председник САД):

„Обнова (Језуитског реда 1814. године, од стране папе Пија VII) заиста представља корак ка мрачњаштву, окрутностима, деспотизму, (и) смрти... Не волим изглед језуита. Ако постоји неко ко заслужује вечно проклетство на земљи и након ње, онда је то ово Друштво (Игњација) Лојоле.“

Маркиз Лафајет (1757-1834; француски државник и генерал) :

„Моје мишљење је да ако неко угрози слободу ове земље – Сједињених Америчких Држава – да ће то бити учињено интригама језуитских свештеника Римокатоличке цркве, зато што су они највештији и најопаснији непријатељи свих цивилних и религијских слобода. Они су изазвали ВЕЋИНУ ратова у Европи“.

Абрахам Линколн (1809-1865; 16. председник САД):

„Овај рат (тј. Амерички грађански рат 1861-1865) никада не би ни почео да није било великог утицаја језуита“.

Самјуел Морс (1791-1872; амерички изумитељ телеграфа):

„Језуити... су тајно друштво – попут масонског реда – с тим да су они још гори и још опаснији.“

Едмонд Парис (аутор књиге „Тајна историја језуита“):

„Јавност је скоро потпуно несвесна улоге Ватикана и његових језуита у започињању два светска рата.“

Р. В. Томпсон (бивши државни секретар Америчке морнарице):

„(Језуити) су смртни непријатељи грађанске и религијске слободе“.

Наполеон Бонапарта (1769-1821):

„Језуити су ВОЈНА организација, а не црквени ред. Њихов вођа је генерал једне армије, а не обичан старешина неког манастира. Циљ ове организације јесте да стекне моћ – у правом смислу те речи – апсолутну моћ, универзалну моћ, моћ контроле над целим светом, којим ће владати један човек (тј. Црни папа, Главни генерал језуита). Тај ‘језуитизам’ је најгори од свих деспотизама, и истовремено, највећа превара од свих превара...“

Фјодор Достојевски (1821-1881):

„Језуити... су просто војска која помаже Риму да стекне власт над целим светом, којим би у будућности владао сам римски папа као цар... То је њихов крајњи циљ... То је једноставно само жудња за моћи, за прљавим земаљским богатствима, и доминацијом; сви би људи требало да постану њихови робови (тј. робови језуита), они се само за то боре. Они чак можда и не верују у Бога.“

Роберт Цеферсон Брекинриц (1800-1871; политичар и свештеник):

„Друштво Исусоваца (тј. Језуитски ред) је непријатељ човечанства. Сви људи света би требало да се уједине у борби против њих... Јер или ће они бити у потпуности уништени, или ће доћи до потпуне искварености и деградације човечанства.“

Ф. Тупер Соси (Аутор књиге „Владари зла“):

„...Римску инквизицију... предводили су језуити још од 1572. године.“

Папа Климент XIV (папа који је „заувек“ укинуо Језуитски ред 1773. године):

„Авај, знао сам да ће ме они (језуити) отровати, али нисам очекивао да ће то учинити на тако спор и окрутан начин“ (1774).

М. Ф. Кузак (бивша калуђерица, аутор књиге „Црни папа“:

„У круговима Римске цркве поуздано се зна да се израз ‘Црни папа’ одувек користио за језуитског генерала, пошто он носи црну одећу, за разлику од папе, који носи белу. Они римокатолици који не симпатишу језуите, а њихов број није мали, сматрају да тај Црни папа контролише ‘Белог папу’...

Генерал Томас М. Харис:

„Организацијска хијерархија (Римске цркве) представља потпуни милитарни деспотизам, којим привидно влада папа, а у ствари Црни папа (језуитски генерал) је стварни вођа. Црни папа је дакле вођа Језуитског реда. Зову га генералом. Он не само да предводи тај ред, већ контролише и општу политику (Римске) цркве. Он стоји на престолу, налази се на врху хијерархије. Читава та машинерија је под строгим правилима војне дисциплине, и све што она мисли, чини, планира и извршава, долази са врха. Ту нема појединачних мишљења или акција, сви су подређени том врху. Најважнија дужност сваког свештеника је подразумевана и беспоговорна послушност надређенима...”

Адолф Хитлер (1889-1945):

„Највише сам научио од језуита, исто као и Лењин, колико ми је познато. Свет никада није спознао нешто тако величанствено попут хијерархијске структуре (Римо-) Католичке цркве. Постоје и ствари које сам просто преузео од Језуитског реда и унео их у своју партију...

... Химлера (вођу нацистичког СС реда) видим као нашег Игњација Лојолу (оснивача Језуитског реда).“

(Види детаљније: Васељенска ТВ, Језуити владари света, Јован Вукић)

Ето, драги докторе, то би била дијагноза.

НамерноТи не цитирах православне (сем Достојевског), јер би ме Синод вероватно прогласио задрвеним, непоправљивим зилотом.

Или можда као бискуп ерцеговачки: православним вехабијом.

Или као један њихов саборац у борби за рушење Светосавља: православним фундаменталистом...

Мера пета

Поглавар СПЦ, г. Иринеј Гавриловић, на Сретење 2010. године Господње гледајући у камеру чачанске телевизије, не трепнувши, каза гласно и ја-

сно: Артемије је добар и честит човек, него су његови сарадници правили проневере...

Кад га касније уфркљести имењак, а Врховни суд Грчке оца Симеона Виловског, владикиног сарадника, прогласи невиним, окренуће плочу и започети другу арију: Ако Артемије настави овако да се понаша (читај: да се искрено моли Богу и исповеда веру православну, светосавску) биће изопштен из Цркве, што је највећа трагедија која може да се деси хришћанину!

А његов имењак Буловић ће придодати љубвеобиље преко телевизије: „Уколико Виловски тврди да није одговоран за кривична дела за која је оптужен, онда се мора наћи ко ће за то кривично одговарати. На жалост епископ Артемије је свесни добровољац за ту неславну улогу” (в. Тајна безакоња, Ревнитељ, Ниш. 2012. стр. 189).

После ових неколико премера (нећу да ти помињем 6 томова књига из библиотеке Братољубље, нити филм Чуј Србине, брате, ни текст на Гуглу који ће се отворити кад укуцаш: Новинар.де 11.02.2011, нити текст који ћеш угледати ако на Гуглу укуцаш: Цр(к)вени пуковник на жутом задатку), дакле, на основу горњег малог премера, хоћу да Те питам драги докторе:

Да ли Ти заиста верујеш да Иринеји и Синод искрено брину о Косову, на коме су уништили оно што је со соли те наше духовне колевке?

И да ли Ти сматраш да због њиховог писма које је у функцији дневно-политичке игранке, треба одустати од дисања тј . истиновања?

*С доброжељењем.
Милоје Сивановић*

НЕ ТРАЖИМ ПОМИЛОВАЊЕ,
ТРАЖИМ ПРЕСУДУ

**ПИСМО МОЈИМ СУДИЈАМА,
АМФИЛОХИЈУ РАДОВИЋУ И ИРИНЕЈУ БУЛОВИЋУ**

Велеважна господо,
упутих вам 22. јуна прошле, 2011. мољење да ми доставите ваш суд – Пресуду о изопштењу моје маленкости из Цркве мојих предака о којој су ваши сарадници телалили по конференцијама за штампу, па чак и на свetim Литургијама, али ме не удостојисте мојега мољења.

Процес против мене, да вас подсетим, покрену г. Хризостом, који, по Уставу СПЦ и канонима, није био мој епископ, оптужницу је написао ненадлежни тужилац, а првостепену пресуду донео ненадлежни суд. Ви ту Пресуду потврдисте, додајући ми мимо оптужнице још неке кривице.

Није бивало, барем по мојим сазнањима, нигде и нигда где се судује, да те суд коме се жалиш оптужи мимо оптужнице, што вас двојица (оне што се поред вас убележише у судије не рачунам) учинисте.

Јер ваш саборац у овом витешком правдовању, г. Хризостом оптужи ме за два греха:

1. зато што сам на своје имање (пазите: не на његово, но на своје) примио монахе из Епархије рашко-призренске и

2. зато што сам се са њима и владиком Артемијем молио Богу у Љуљацима (пазите: не у Ватикану, не у Загребу, но у Љуљацима, у Шумадији, усред земље Србије).

То могу да разумем, јер овим првим мојим „грехом“ сам извршавао Јеванђеље (Матеј 25,31-46), што г. Хризостому као човеку екуменистичког духа и човеку који војује по тами није импоновало, јер би угледајући се на њега требао да примам ваљда Хочевара и друге јеретике, а нисам.

Могу да разумем и други мој грех у вашим очима: молих се Богу са владиком Артемијем, уместо да следим пример мојих судија, па да се молим са католицима и другим јеретичима разних боја, са јудејцима у њиховој синагоги... у инат канонима. Јер, владика Артемије је православни човек, дакле, човек светлости Откровења, а хтење лажних пастира је да се ми, деца светосавска, дружимо и молимо са синовима таме, јереси и иноверја, које није открио Бог, него су људске измислице.

Дакле, имам разумевања зашто је тражено од г. Хризостома да ме за ова два дела процесуира и стави свој потпис – сагласје на првостепену пресуду, коју ви потврдисте.

Али, не разумем зашто ме ви, велеважна господо, у Пресуди оптужисте и осудисте за још две ствари, а да ми при том, опет супротно Уставу СПЦ и канонима, не омогућисте да се на те оптужбе изјасним, а камо ли од њих браним.

Дакле, ви ми, по мојој жалби, додатно накалемисте:

Прво, „отворену антицрквену делатност у време кад је био (односи се на мене) општински секретар СКЈ у Лучанима“.

Друго, „вређање надлежног Епископа, свештеника, црквених и црквеносудских власти у својим текстовима и књигама“ (цитати преузети из: Пресуда Великог црквеног суда бр. 42/11. од 29. априла 2011).

Да се разјаснимо.

Прво о првом:

а) Нека ми буде опроштено, узорита господо, али ви изговористе једну убогу лаж о мојој „антицрквеној делатности“, не рекавши кад, где, на који начин... то чиних. Такво клеветање не приличи вашим седим власима, а поготову митрама, под којима судујете.

б) Али, да је тако као што тврдите (а зна се да није), треба знати: кад сам ја, накратко, био секретар општинског комитета, председник ЦК СК Србије је био господин Душан Чкребић.

Е, сад, велеважна правдоделилачка господо, пред Истином, пред Богом и родом, ви бисте морали исправити морални раскорак (уколико, по екуменистичком учењу, и морал није са канонима окачен *мачку о реи*):

– Јер, ја, ваш осуђеник, устадох јавно против комунистичке аждаје у препуном Сава центру пред читавим естаблишментом српске политичке сцене и пред читавом ондашњом југословенском јавношћу, говорећи им, у брк, да лажу о збивањима на Косову, да земљу воде у пропаст, у социјалне ломове, у распад, да су огрезли у привилегије и неморал, да их од народа чувају чопори горила... (данас, неки од мојих правдоделаца неодољиво подсећају на њих). Тада они, слично вама данас, бацише анатему на мене, те постадох непријатељ државе и партије. Имао сам тада 34 године, свесно сам се одрекао свега да бих их упозорио да државу воде у пропаст. И није ми жао. И данас бих то урадио, по цену поновног страдања.

А ви? Ви тада, правдоделилачка господо, иако нисте били мали, бејасте мањи од маковог зрна, вршећи пред њима климоглавље које неодољиво подсећа на ваше срдачне сусрете са вашим „светим оцем“ у Ватикану, као и на ваше данашње љубвеобиље са разним екуменистичким и другим јеретицима, као и моћницима овога света.

– Сем тога, ви првом човеку Савеза комуниста Србије, (из времена мојег страдања, и не само њему) опростите комунизам, што вам не оспоравам, јер сваки човек (сем мене, зар не?) има право на покајање, и још га окитите Орденом Светог Саве.

Да не испаднем неодговоран пред вашом савешћу(?) и сећањем – пошто ви обично заборављате оно за шта сте се залагали, писали, чинили... а Бог ми је сведок, и заклињали – ево дарујем вам за успомену и дуго сећање једну од мноштва подсетница. (Надам се да судија Иринеј памти чији је све „најомиљенији“ епископ бивао, и да му сведочанства, засад, нису неопходна.)

Председник Великој црквеној суда дарује Орден Светиој Саве 1. Чкребићу који је био вођа српских комуниста у време страдања Милоја Стевановића, а чији „трех“ беше обелодањивање истине о појединој људској души.

А сада о другом, (накалемљеном ми, од вас, согрешенију):

Ви казасте да сам вас вређао у својим текстовима и књигама.

Ево, настрадавши у вазнесењској ноћи, о Спасовдану овог 2012. лета Господњег, када ме је ударио полицијски ауто у коме је шверцован ваш са-брат г. Хризостом, који ходећи по тами, витешки, уз асистенцију кордона полиције и преко стотину свештеника, храбро избаци вазнесењске монахиње из места њиховог легалног станишта, без суда и пресуде (о, како послед-

но опонаша своје идоле и учитеље, који су ту науку утврдили изгоном свог брата Артемија) – ево, будући због повреде, данима лежећи непокретан – узех да прегледам своје текстове и књиге те да у њима потражим увреде које вам упутих, са намером да вам се, кад их пронађем, извиним. Јавно.

И тако, листајући, заиста нађох много констатација које представљају бруку за сваког човека који има достојанство и велику срамоту за биће које носи знамења православног епископа.

Тако рекох да сте вас двојица савили вратове пред папом и окачили би-скупско напрсје, да сте натакли папино прстење на руке које су требале да благосиљају децу светосавску, да ковасте зле планове о ломљењу кичме Артемију и да 10 година радисте на спровођењу свог животног дела. Да узесте у заштиту костоломце у Дечанима. Да мирно гледасте како г. Хризостом изврши гроболомље у Жичи. Да са наоружаним људима идете међу децу Божју, и да вам новотарско ругање светоотачком предању на вашим литургијама чувају телохранитељи и полиција. Да једно причасте и писасте пре 40 година, а да сад радите супротно томе. Да палите свеће по синагогама ругајући се канонима на које се, изобилно, позивате кад прогоните праведнике. Да потписасте примат оног непомјаника у Равени. Да шурујете са Светским саветом црква насупротив саборској одлуци. Да богослужите безаконно. И томе слично. Нигде још нисам рекао да су неки од вас ишли на поклоњење хрватском председнику, коме беше испод части да дође на инаугурацију шефу државе Србаља, те да се љубисте са следбеницима блаженог Алојзија Степинца, прошавши поред Јасеновца, не свративши, не помоливши се, не запаливши свећу...

Што јесте, јесте. Ви сте у праву. Та грдила, те ругобе, те бруке, те „увреде“ заиста стоје у мојим текстовима и књигама.

Само је питање, велеважна господо, ко је овде крив?

Како народ каже: Не би крив онај *што*... (се обрука) но онај *што* чу?

Ако пажљиво погледате документа у мојим писанијама видећете најмање две истине.

Истина прва.

Пре него било шта, о безаконју у нашој Светој Цркви, моји истоверци и ја, грешни, објависмо – ми смерно тражисмо, молисмо, писасмо, клечасмо, плакасмо... пред старешинама црквеним.

А они нас не удостојише, не саслушаше, не одговорише, не примише!

Тек онда смо пред родом и Богом почели да обелодањујемо ваше лакрдијање и безаконовање, поучени светоотачким учењем да се *ћушањем из-даје* Бој.

Истина друга.

Ни једна једина „увреда“ није измишљена!

Само је питање сад, да ли сам ја крив што сте ви савили своје вратове пред папом – по чему се разликујете од славнога Његоша?

Да ли сам ја крив што ви примисте папино кардиналско прстење – по чему се разликујете од патријарха Гаврила?

Да ли сам ја крив што се ви „утописте у баруштинама пуним муља и жабкречине духовне, које се зову милозвучним именом екуменизам “ – по чему се разликујете од аве Јустина?

Да ли сам ја крив што не поштујете сопствене одлуке о Светском савету цркава, о богослужбеном поретку, што газите Предање отаца наших – по чему се разликујете од владике Артемија?

Да ли ја имам кривицу за зли план кичмолomla и костоломља?

Да ли сам ја крив што Синод 10 година чека да изврши злодело братоубиства?

Да ли сам ја крив што г. Хризостом безаконује и гробове предака сатире?

Да ли сам ја крив што г. Буловић, као младић исповеди праву веру и устаде на јерес екуменизма из Атине 1972, а данас ради супротно томе, наругавши се себи самом?

Да ли сам ја крив што Патријарх српски на Сретење 2010. каза да је *Артемије поштен и честит човек*, а да потом г. Амфилохије каза да је он ђавоиман, омађијан?

Да ли сам ја крив што се ви по јеврејским синагогама ругате Господу и саборима Светих Отаца?

Да ли сам ја крив за ваш потпис у Равени?

Ви казасте да сам ја крив!

У реду. То је у вашој власти.

Не тугујем због Пресуде ваше, јер она је ваш рукосад из кога је поникао још један плод по коме ће вас (нас) познати они што ће иза нас доћи.

Али ми је жао што ми Пресуду не дадосте, какав је ред, да је окачим крај светог Николе и сетог Марка Ефеског, да стоји као сведочанство вере ваше, љубави ваше, правде ваше, па и доктората ваших. И да стоји, та ваша правица, као још једно сведочанство страдања његовог преосвештенства владике Артемија и његове духовне деце, у коју ме, Божијом милошћу, ви уврстисте, да са радошћу великом састрадавам с њима.

Велеважне судије, имам две молбе:

Прво, не тражим помиловање, већ тражим Пресуду коју сте ми донели, и коју ми дугујете, иначе ћу морати поново да је иштем.

Друго, завирите у дела и речи светих апостола чија продужена рука би требало да јесте. Немојте само слушати шта вам прича ваш „свети отац“ јер ви нисте дошли на места архијереја због њега (вашег светог оца), него због

нас – деце Божије. (Ваљда нисте због самих себе, да, како рече старозаветни пророк, себе напасате, а стаду гулите кожу с леђа?)

Јер, апостоли уче.

Кога уче?

Уче вас, али авај, ви их одавно већ не слушате, будући преучени, говорећи да сте мудри.

Али уче и нас, на вашу жалост, а на радост лаоса Божјег, не дајући тако да нас преучени и мудри заведу за Голеш планину.

22. јуна 2012. године Господње
(Годину дана после првог искања)

С доброжељењем,
Милоје Стивановић

(Објављено: *srbinaokup.info*, 30.6.2012.)

ДРУГИ ДЕО

САН И ЈАВА ИЛИ ШТА ВАМ КАЗУЈУ АПОСТОЛИ

Налетех на неком сајту на запис: „Амфилохијева представа на гробу оца Јустина“ и, фасциниран покајним криком јунака те монодраме, сетих се његовог сличног „бола“ који исказа саопштавајући вест о смрти патријарха Павла, чију је лустрацију тражио, не могавши да ишчека да човек умре. Неколико пута одслушах „представу“ и она ме врати у дане раног детињства, када су се жене у Стевановића цемату сабирале свако јутро и вече у авлији где се неко упокојио, да откукавају.

Дођу тако, кад изгреје сунце, послуже се – шећер, воду и кафу. Старије попију и по чашицу мученице. Колико се ваља. За покој душе. И онда изађу у авлију да откукају. Обично неколко њих кука, а оне друге прозборе коју. Баш онако као г. Амфилохије: заплака – па онда нешто дрско добаци неком. Ђакону, ваљда. Па настави опет да „покајно“ нариче.

Е, тако су ти радиле оне жене из мог родног краја. После оне што су причале, распале да кукају, док оне прве малко одморе и претресу аброве. И тако откукавају оне, да се чује с оне стране потока. Што даље, то боље. То понове и у смирај дана. И тако све до четреснице.

Причали ми неки моји пријатељи како у њином крају нису радили тако. Тамо су, каже, постојале жене нарикаче. Зовнеш их, платиш поштено и оне кукају место тебе. Наричу. Оне су ти биле, те нарикаче, професионалци, што би рекли. Безмало као наш јунак. Њих пошаљеш и оне за тебе кукају, наричу, оплакују. Ко такве има завршио је посао. За ситне паре. Нема да нема.

Тако ти ја неколико пута одгледах – одслушах поменућу Представу и утонух у сан.²¹

И у сну, кô указа ми се неко пространо поље. Онако, налик на Косово поље. Али то поље претворено у грдно судилиште.

На једном избрешку кô седе судије за великим асталом. На средини председник. Дичан и поносан онако како и доликује великану. Не кука. С његове десне стране главни судија са наочарима и спуштеним левим очним

²¹ Свака подударност овог сна са Делима и Посланицама апостолским није случајна.

капком, а с леве још један с митром на глави и још по један на левом и десном крилу, које (ову потоњу двојицу) оловљавају са г-дин професор. Али онај трећи с митром и ова два професора као да су ту случајно. Формирају, што каже народ. Не мешају се. А где би им пало на ум да се мешају крај две најмудрије главе?

Десно од њих седе тужиоци. Личе на оне, не могу да се сетим како се зваху, што ломе кости по манастирима. С њима и онај што носи грчку митру и што просипа бљувотине по новинама, лажући тако да и сам мисли да је истина. Шта ће, сиромаш, плаћен да лаже. Неко плаћен да лаже, неко да кука, неко да гроболомљује, неко да вероломи, неко да кичмоломи... *Колко села, нолко адеџа*, што каже народ.

Доле, испред судија, крај потока стоји један старац, мноштво монаха и силан народ. Веле: њима суде. Дошао им црни петак, каже.

На другој обали потока, смотрих, у пролазу застаде 12 старца, избледелих хаљина, похабаних сандала, али сваки са златном књигом у руци. Бејаху светлих лица.

Између судија, с једне, и оног старца, монаштва и народа, с друге стране, постављени тенкови, борна кола и неколико ешалона до зуба наоружаних људи.

Главномандујући оне оружане силе подиже десну руку.

Председник суда устаде.

Све судије усташе.

Главномандујући на неком страном језику рече председнику: „Ајде, прво старца“.

Председник суда (удари чекићем о астал): Богуми, вељу, с њим нем ништа. Ми смо њему у чорбу пирнули има 10 година, није прошло ни 5 од кад је ова мудра глава (показује на главног судију) рекла да ће му сломјет кичму. Сем то, он је ђавоиман и омађијан, човјече. С такијем ја не разговарам, сем у позоришни комад. Ал он не иде у позориште, но се луксузира по луксузнијем катакомбама. Није скроман ка ми.

Приговор часни суде, узвикну један од *стараца*, с оне стране потока.

Председник: Само нам још вас 12 фали. Мало нам је ови луди народ што е поманито за тијем вашим књижуринама. И за овијем оманђијаним. Оне мое прелјепе књиге, што промовишем по цјелом свијету, престали да купују, ка да им је сврака мозак попила.

Ајд, (обрати се предсједник оном старцу с оне стране потока) ал скрати.

Старац: По канонима а и по члану 112 вашег Устава, нисте могли да га склоните без суда, без доказа, без одбране...

Председник: Мучи јадо, ојађени. Ми смо то одавно објесили мачку о реп.

Старац: Зашо сатана испуни срца ваша? Нисте ви слагали људима него Богу.

Председник: Мучи! Они што брину о нама и здушно нам сестрински гурају у кола су тако шћели. А богуми беж њиг ни до блаженог Алојзија не би могли доћ, а јадно ти до Ватикана и до светог оца који нам дарива овија љепота. (Ставља своју шаку крај шаке главног судије, на којима бљешти кардиналско прстење, па показује напрсне крстове на његовим и на грудима главног судије.) А о небројеном благу да и не зборим.

Сћарац: Новци ваши с вама на погибао, зар сте помислили да се дар Божји може добити за новце. Срца ваша нису права пред Богом. Зато покајте се од злоће своје, јер вас видим у горкој жучи и у оковима неправде.

Главни судија: Ми, старче, немамо времена да се расправљамо са вашим рибарским доколицама. Ми желимо да прихватимо реалност. Осим тога, ми смо професори, доктори наука...

Сћарац: Ја вам кажем да Бог не гледа ко је ко, него му је мио онај који га се боји и твори правду.

Председник: Јок, ти ћеш да нас учиш.

Сћарац: О, препуни лукавства и подмуклости, синови ђавољи, непријатељи правде, зар нећете престати да кварите путеве Господње?

Председник: У нашој власти су наше епархије и немој да се мјешате.

Сћарац: Ви сте постављени за епископе да пазите на стадо и напасате Цркву коју Господ стече крвљу својом.

Председник: Вељу, не мјешај се.

Сћарац: Знао сам да ће доћи грабљиви вуци који не штеде стада и да ће међу вама устати људи који ће говорити наопако да одвлаче ученике за собом.

Главни судија: Наш свети отац ће ујединити васељену, то је реалност.

Сћарац: Говорећи да сте мудри, полудесте.

И испунисте се сваке неправде, злоће, лакомства, неваљалства, зависти, свађе, лукавства, злоћудности... Дошаптачи, опадачи, богомрзци, насилници, гордељивци, хвалисавци, измишљачи зла...Неразумни, невере, неосетљиви, непомирљиви, немилостиви...

Председник: Мучи. Виш да треба да судимо, овијем што би реко наш брат, дозлабога срамнијем пропалицама, заведеним незнавеним богомолцима, огавним уходама и овијем зилотима-зурлотима, монасима-немонасима, апачима и бандитима, лудацима и несрећницима.

Сћарац: У чему судите другоме, себе осуђујете. Помишљате ли, о људи, да ћете ви избећи суд Божји?

И да непокајаним срцима сабирате себи гнев за дан гнева и откривања праведнога суда Божјег?

Сматрате ли да сте вође слепима, васпитачи неразумнима? Зар ви, који учите друге себе не учите?

Зар ви који се хвалите законом, преступањем закона вређате Бога? Зар не знате да нису праведни они који слушају закон, него ће се оправдати они који испуњавају закон?

Што застранисте? Што неваљали постасте? Што грла ваша посташе гроб отворен, што језицима варате? Откуд вам отров аспидин под уснама?

Уста су вам пуна клетве и горчине. Пустош и беда вам ја на путевима вашијем. Пута мирног не познасте. Сагуби се страх Божји пред очима вашијем. Зар не знате да то што чините чине греси који живе у вама?

Председник (дошапнувши се са главним судијом), лупи песницом о астал: Наређујемо ти: мучи!

Старац: А ко сте ви да се препирете с Богом? Зар лончар нема власти над глином, да од исте смесе начини један суд за част, а други за срам?

Не мислите о себи више него што ваља. Немојте гордо мислити, него се дружите са смиренима. Не сматрајте себе мудрим. Имајте мир с људима.

Јер, ноћ поодмиче а дан се приближава. Одбаците дела таме и обуците се у оружје светлости: не ходите у свађи и зависти.

Јер, ко сте ви да судите туђем слуги? Зашто осудисте брата свога? Зашто се не старате да не постављате брату спотицање или саблазни? Зар не знате да ће свако од нас дати одговор Богу за себе?

Зашто чините раздоре и саблазни против науке коју научисте, док не застранисте?

Зар сте сметнули с ума да ће свачије дело изаћи на видело?

Зар не знате ако неко разара храм Божји да ће њега разорити Бог? А ви га разарате јер не стојите чврсто и не држите предања којима сте научени, мислећи да сте мудри у овоме веку! Зар не знате да је мудрост овога света лудост пред Богом?

Главни судија: Ми смо на Синоду једногласно утврдили пут којим ћемо ићи. У томе имамо подршку и државе и...

Старац: Све вам је дозвољено, али вам све не користи

Зар не знате да неправедници неће наследити Царство Божје?

Зар не знате да на тркалишту трче сви, а један добија награду?

Зар не знате да не можете пити чашу Господњу и чашу демонску?

Председник: Е, у томе нам немаш што замјерити, јер ми свагда свијема нудимо и зовемо да приђу чаши. Ту смо несебични.

Старац: Зар полудесте? Зар не казасмо који једе овај хлеб или пије чашу Господњу недостојно, суд себи једе и биће крив телу и крви Господњој?

Главни судија: Ти ћеш нам, прости рибару солити памет, а ми имамо више доктората него ти косе на глави.

Други старац: Не проповедајте себе, него Христа. Не гледајте на оно што се види, јер је то привремено, а оно што се не види је вечно.

Тескобу осећате, јер вам је тесно у срцима вашим.

И престаните да се мерите собом јер то чине неразумни. Него се мерите правилима чију нам меру Бог додели.

Не претварајте се у слуге праведности, јер ће вам свршетак бити по делима вашим, која су неправедна.

О, неразумни, ко вас опчини да се не покоравате истини?

Зар почевши духом (сећам се, главни судијо, твог писма из Атине пре четири десетлећа) сад телом завршавате? Зар пострадасте узалуд?

Зар не знате да ко мисли да је нешто, а није ништа, вара себе? Не варајте се, Бог се не да обмањивати, јер што човек посије оно ће и пожњети. Ко сије тело, пожњеће трулеж а ко сије дух, од Духа ће пожњети живот вечни.

Што отупесте чинећи нечистоту?

Што се гњевите? Сунце да не зађе у гњеву вашему.

Зашто дадoste место ђаволу? Зашто вас обузе горчина и гњев и љутина и вика и хула са злoбом?

Председник: Ми смо епископи, старче, а ти збориш ка да смо ђеца.

Дрући сѣарац: Али епископ треба да буде без мане, мудар, поштен, гостољубив, добротољубив, праведан, уздржљив, побожан, кадар да поучава у здравој науци, кротак, мирољубив, не среброљубив...

А ви? Одступисте од предања, од вере светоотачке, слушајући духове преваре и науке демонске. Срозасте се у лицемерје лажљиваца спаљене савести.

Председник: Одузимљем ти реч, старче, јер га прећера!

Дрући сѣарац: Чујте ме гордељивци: оне који греше покарај пред свима, да и остали имају страх!

Ви пристадоште на добровољно сиромаштво. Ал вас превари зло среброљубља које је корен свих зала и увуче вас у пропаст и погубао.

Окуписте себи ученике да вас чешу по ушима и одвратисте уши од истине. Говорите да знате Бога, а делима га се одричете.

Зато ће вас се људи клонити, знајући да сте се изопачили и сами себе осудисте.

Главни судија: Да истину говориш, Бог би нас казнио.

Дрући сѣарац: Кога љуби Господ, онога и кара. Ако ли сте без карања, онда сте копилад а не синови.

Каква вам је корист, ако речете да имате веру а дела немате. Јер вера, ако нема дела, мртва је сама по себи.

Јер ви свету и моћницима света угађате. Зар не знате, преучени, да који хоће свету пријатељ да буде, непријатељ Божји постаје?

И зар не знате да се Бог противи гордима, а смернима даје благодат?

Покорите се, дакле, Богу, а успротивите ђаволу! Очистите руке, поправите срца ваша, дводушни.

Смех ваш нека се претвори у плач, и радост у жалост, понизите се пред Господом, и уздигнуће вас.

Председник: Ти ћеш да нам кажеш. Знаш ли ти чоче да сам ја, није да се валим, надмашија и Његоша и Петра Цетињскога? То је река један од најобразованијех људи пред море свједока.

Трећи сџарац: Било је лажних пророка у народу, ко што је међу вама лажних учитеља, који ће унети јереси погинули и доведиће себи наглу погинуо. И многи ће поћи за њиховим нечистотама.

Али њихов суд не касни, и погинуо не дрема. Њима се догоди оно што вели пословица: Пас се враћа на своју бљувотину, и: Свиња се окупала па се у блату ваља.

Уклањајте се од зла и чините добро, уздржите језик свој од зла, и усне ваше да не говоре преваре.

Главни судија: Ти си старче у времену оном кад су се крпиле рибарске мреже. Сад је ново време, нова реалност. Ми ту реалност морамо прихватити.

Четврти сџарац (обрати се оном старцу, монаштву и народу): Децо, као што чувате, Антихрист долази и сада су се појавили многи антихристи.

Од нас изађоше, али не бијаху од нас. Изашли су многи лажни пророци у свет.

(А онда упре поглед на судије и тужиоце): Чувате поруку од почетка, да љубите једни друге. А ви? Учинисте као Каин што беше од нечастивог и закла брата својега.

А зашто Каин закла Авеља?

Зато што дела његова беху зла, а брата му праведна!

Разумите зашто ви учинисте овом праведнику зло. (Показује на старца међу монасима и народом). Јер немадосте љубав Божју у срцима својим. Но се у срцима вашим зацари мржња, завист, зло.

Не лажите: не љубите речју и језиком, него делом и истином.

Не претварајте се да плачете и молити опроштај, а наново убијате брата свог.

Не рече ли Господ: тешко вама лицемери!

Ви живите у страху. Зашто? У љубави нема страха, него савршена љубав изгони страх напоље. Ви се мучите, јер је у страху мучење.

Председник: Нијесмо ми њега заклали ка Каин. Само смо га проћерали, јер смо се завјетовали преко ове мудре главе (показује на главног судију) прије 15, а озбиљно на том поради смо 10 година. Нијесмо побенавили па да нам труд буде узалуд.

Петти сџарац: Тешко вама, сињи кукавци, јер путем Каиновим поћосте и у превару Валаамове плате упадосте, и побуном Корејевом изгубосте.

Ви сте ругло на вашим вечерама љубави!

Ви сте облаци безводни које западни ветрови витлају!

Ви сте дрвета јесења, бесплодна, умрла, и из корена ишчупана!

Ви сте побешњели таласи који се пенушају својим срамотама!

Ви сте звезде луталице, за које се мрак таме чува заувек!

Ви сте ругачи који ходите по својим безбожним жељама!

Ви сте они што стварају раздоре!

Ви сте они што су чулни и што Духа немају!

Зато, покајте се и верујте Еванђеље!

Јер и секира већ до корена дрвету стоји!

ТРЕЋИ ДЕО

РАЗБУЂИВАЊЕ ИЛИ ЧЕМУ НАС УЧЕ АПОСТОЛИ

У један мах, сав народ и монаштво са оним старцем окретоше леђа судијама. И тужиоцима. И наоружаним људима.

Њихова лица се озарише и упреше очи, пуне суза радосница ка старцима с оне стране потока. Срца њихова се испунише надом и милином неком.

Међу њима крену разговор.

Глас из народа: Од светих отаца научисмо да се ћутањем издаје Бог. Али кад власт имајућим кажемо да су издали веру нашу, говоре да смо им непослушни и непокорни.

Глас стџараца: Богу се треба покоравати више него људима!

Глас из народа: Забрањују нам да помажемо прогнане.

Глас стџараца: Рече Господ: Блажени милостиви. Зато, ко чини милостињу нека чини радосно.

Глас из народа: Прете нам изопштењем из Цркве отаца наших ако смо присталице Старца који стоји на бранику Светосавља. А нашем Старцу прете, изопштењем из Цркве, па чак и државним кривичним прогоном...

Глас стџараца: Ако је Бог с нама, ко ће против нас?

Ко ће нас раставити од љубави Христове? Гоњење, или глад, или голотиња, или опасност, или мач?

Зар не чувате Божји одговор: Оставих себи седам хиљада људи, који не приклонише колена пред Ваалом?

Глас из народа: Кажу да ми немамо љубави за браћу из сестринских цркава.

Глас стџараца: Лицемери говоре о сестринским црквама. Благочестиви оци који сачуваше Предање оставили су вам Символ вере, да верујете у Једну, Свету, Саборну и Апостолску Цркву.

Зато, љубав ваша да не буде лицемерна!

Глас из народа: Они клече по катедралама, пале свеће по синагогама, уводе у олтаре јеретике, саслужују с њима... а нама шаљу акте којима нам забрањују да се молимо са православним људима.

Глас стџараца: А ви, мрзећи зло држите се добра!

И не слушајте непослушне Предању, јер су они проклети, да не навучете проклетство њихово на себе.

Глас из народа: Извршише братоубиство и клеветају нам Старца.

Глас сѿараца: А ви у братољубљу, чашћу чините једни друге већим од себе!

Глас из народа: Кажњавају нас због гостољубља.

Глас сѿараца: А ви будите гостољубиви!

Радуйте се са радоснима, и плачите са онима који плачу!

Не дајте да вас зло победи, него победите зло добрим!

Примајте један другог, као што је и Христос примио вас на славу Божју!

Јер из гостољубља неки и не знајући примише анђеле.

Доброчинство и заједништво не заборављајте, јер се таквим жртвама угађа Богу.

Глас из народа: Они доносе пресуде без суда и суђења.

Глас сѿараца: А ви не судите ништа пре времена!

Глас из народа: Они и даље безаконују, газе Предање, крше каноне...

Глас сѿараца: Избаците злога између себе!

Глас из народа: Погазише нам Предање отаца наших.

Глас сѿараца: Хвалим вас, браћо, који држите предање што вам предадох! А они ће дати одговор кад се испуни време.

Глас из народа: Изгоне нас из Цркве, клеветају, прете, прогањају преко власти, газе нас колима које вози полиција, ходе по тами скривајући се од народа Божјег... Прогоне нас из манастира, из станишта наших која смо муком, знојем, животом градили...

Глас сѿараца: Пролазна невоља припрема преизобилно и неизмерно вечно богатство славе!

Знајте, ако се земаљска кућа сруши, имате здање од Бога, кућу нерукотворену, вечну на небесима!

Глас из народа: Да ли да идемо на новотарске службе?

Глас сѿараца: Не упрежите се у исти јарам с неверницима, јер шта има праведност са безакоњем, или какву заједницу има светлост са тамом?! Изађите из њихове средине и ја ћу вас примити, говори Господ!

Глас из народа: Имају ли они право да нас спрече да своју имовину дајемо онима које они прогоне?

Глас сѿараца: Бог љуби онога ко драговољно даје!

Писано је: Просу, даде сиромасима, правда његова остаје до века!

Глас из народа: Они се позивају на титуле, на Синод... претећи анатемом.

Глас сѿараца: Лукави посленици се претварају да су апостоли Хрстови, као што се сатана претвара у анђела светлости. Али ако вам и ми или анђеос с неба проповеда јеванђеље друкчије него што вам проповедасмо, анатема да буде!

Проклет сваки који не остане у свему што је написано у Књизи закона!

Глас из народа: Они служе онако како се у нашој светој Цркви није радило никад. Од Светог Саве, до светог Николаја, аве Јустина и владике Артемија.

Глас стџараца: А ви, дакле, браћо, стојте чврсто и држите предања, којима сте научени, било нашом речју, било посланицом!

Сачувајте поверени вам залог, клонећи се поганих и празних разговора и спорова лажно названог знања, којему се неки приволеше и отпадоше од вере!

Глас из народа: Изгоне нас из цркава и манастира наших, не дајући нам ни шаку брашна да понесемо са собом, отимају нам замуку нашу, и козу, и кокош коју нам пријатељи дариваше.

Глас стџараца: Праведник ће од вере живети!

Глас из народа: Они клеветају и лажу народ ширећи измишљотине о нама.

Глас стџараца: Нека се не варају: Бог се не да обмањивати!

Што посију оно ће и пожњети!

Глас из народа: Међу нама има старих, немоћних, болесних, а ми никакве услове за њихову негу немамо.

Глас стџараца: Носите бремена један другом, и тако испуните закон Христов!

Браћо, да вам не досади добра чинити!

Док имате времена чините добро свима, а особито својима по вери!

Глас из народа: Али они и даље незаконују, уцењују нас, прете...

Глас стџараца: Не учествујте у делима таме, него их још разоткривајте!

Јер тајна безакоња већ дејствује, само да се уклони онај који сад задржава!

Глас из народа: Наше цркве и наше манастире саградише оци наши, а они се понашају као да је то њихова прђија.

Глас стџараца: Ништа не доносимо на свет, ништа не можемо ни однети!

Али ће настати времена тешка, јер ће неки људи постати самољубиви, среброљубиви, хвалисави, гордељиви, хулници, неблагодарни, непобожни, безосећајни, непомирљиви, клеветници, сурови, недоброљубиви, издајници, напросити, надувени,... који имају изглед побожности, а силе њезине су се одрекли.

Ових се клоните.

Глас из народа: Клонили би се ми њих, али неће они нас.

Глас стџараца: Не бојте се, они неће више напредовати, јер ће њихово безумље постати очигледно свима.

Јер, они, зли људи и опсенари напредоваће од зла на горе, варајући друге и варајући себе.

Глас из народа: Знамо ми да је казано да ће сви који хоће побожно да живе у Христу бити гоњени. Али зар да нас гоне најгори вероломци?

Глас сѡараца: А ви се трудите да можете казати: добар рат ратовах, трку заврших, веру одржах!

Сине мој, не занемаруј карање Господње, нити клони кад те он покара.

Глас из народа: Али они су острашћени и не бирају средства да доврше издају и вероломство у које су кренули.

Глас сѡараца: Смело ускликните, браћо: Господ је мој помоћник, и нећу се бојати!

Шта ми може учинити човек?

Не дајте се завести њиховим учењима!

Не учествујте у њиховим злим делима.

Ако страдате правде ради, блажени сте.

А страха се њиховога не бојте, нити се плашите.

Глас из народа: Они измишљају лажне оптужбе и доносе накарадне одлуке.

Глас сѡараца: Господа освећујте у срцима својим.

Имајте добру савест, да се у ономе за шта вас клеветају као злочинце постиде они који куде ваше добро владање у Христу.

Јер, боље је да страдате добро чинећи, неголи зло чинећи.

РАЗАЗНАВАЊЕ
ИЛИ
КО ЈЕ ВЕРА А КО ЈЕ НЕВЕРА

„Упиташе једном иноци Пајсија Великог: *Реци нам, оче, реч о сјасењу, и како треба да живимо по Боју?* А старац им одговори: *Идише, па држише зајовести Божје и чувајше предања Отаца.* Предање Отаца то је искуство светитеља у области духовној, искуство огромно од близу две хиљаде година, искуство многих стотина и хиљада светих људи и жена. Какво пребогато стовариште мудрости! Каква непрегледна хрпа доказа сваке истине Светога Писма! И све то благо, сву ту мудрост, све те доказе, сав тај опит протестанти су одбацили! (Да ли само они? – прим. наша.) О, безумља неисканог! О, просјачке сиромаштине!“ (Св. Владика Николај – Охридски пролог, 19. јун.)

У медијској галами чуше се гласови поруге, клевете, лажи... Чланови Синода и још по неки острашћени епископ, поједини тзв. правни експерти и верски аналитичари... надметаху се ко ће боље, ко ће више... захватити блата из каљуге бешчашћа и бацити се њиме на благочестивог старца – владика Артемија. Тако, једног Божјег човека оптужише да је проневерио силне новце, да има небројене рачуне по страним банкама, да има силне виле по Београду и које куда. Да је омађијан, ђавоиман... А неки лицемери, да се власи не сете, говораху: *Артемије је добар, Артемије је честити човек, ал су му се неки сарадници отишли контроли...* А лицемери над лицемерима изјавише: *Добри, радни, вредни и честити Артемије...* па се несебично латише пајсера и развалише келије праведника, отеше му и продадоше кола, отеше му Богом даривану невесту – епархију и отпочеше расрбљивање српске духовне колевке, забранише му да говори, забранише му да богослужи, забранише да буде духовник својој духовној деци, забранише му да живи у било ком манастиру његове епархије, прогнаше га и из Шишатовца... Са шиптарском полицијом и окупаторском силом физички га избацише из Дубоког Потока и протераше ван РПКМ епархије. Протераше га у егзил.

А он, тај старац, коме позавидеше зли, духовни бедници и сиромаси, истински је богат. Обогати се у Бога. Јер има срце у коме станује Господ. И још има стамени град, неразрушиву тврђаву, високи заклон: уздање у Бога! И још има Веру чврсту и непоколебљиву. И још има виноград који засади

десница Господња: верољубива духовна чеда своја. И још има мало стадо које се не боји и које не иште шта ће јести и шта ће пити него иште Царство Божје. И правду Његову. И још има богољубиве српске домаћине уза се.

Али, гле, у тој оркестрираној вреви, у халабуци линча, издвоји се по неки, у почетку дисонантан, усамљен глас.

У потоње време таквих гласова је све више.

Закопана истина васкрсава.

Шапат прераста у жагор.

Ветар најављује олују.

Успаване савести се буде.

У мраку лажи, клевета, нечовештва, лицемерја и таме – пале се искре разазнања.

Разнаје се ко је вера а ко је невера.

У редовима који следе упознаћеш, драги читаоче, неке од бројних синова и кћери Православља, див јунаке којима је Истина изнад свега. Међу њима и многе који су *наше јоре лисци*, светосавце задојене вером светосавском и млеком српских мајки које су им попут Јевросиме удахнуле истинољубиву науку: *Боље ти је сине сајубиши славу него своју ојрешиши душу*.

Извор: www.Srbinaokuo.info, 3.7.2012.

Протојереј-схаврофор Сава Арсенић:
Срам их било

... Непријатељу морамо рећи: Стани! Није то земља твоја! Није то Црква твоја! То је колико твоја, толико и моја. Измакни се, да уђем у светињу Божију, онако како је остала од старих...

Кретали су и моји другови, који данас цепају одежду Светог Саве и хоће да поцепају српски народ како им Латини заповедају. Шта то значи? Све Јеванђеље објашњава.

Зинули су на богатство и на злато, као што је и Јуда, па издаде учитеља свога...

Кад бих могао да их видим, једног по једног, па да им кажем: Сећате ли се професора Александра Ћирића? Сви смо га звали Шаца, синовца чувенога епископа бачког, новосадског, Иринеја Ћирића. Сећате ли се како је

Шаца и по киши и по снегу и праћен Удбом из Београда, трамвајем долазио до Раковице, а од фабрике „Раковице“ до манастира сваки дан ишао пешке, и назад. И шта нам је говорио: „Децо, запамтите! Неко ће од вас више а неко мање знања имати. Али једно морамо имати сви исто – образ поштен, речи истините и за те речи ако треба и да умрете. То је учинио Христос пре вас, а затим многи светитељи свих народа и многи из нашега. Умирили су не жалећи живот, него свесно одабирајући пут мученика, али су знали као што је и кнез Лазар, знао *земаљско је за малена царство, а небеско вечно и довека*. То децо запамтите!“

И кад бих могао сада уз моје другове, који као мрзост попушћења посадише на света места, да их само подсетим шта нас је професор Шаца учио. И не само он, него и синовац светог владике Николаја, касније Јован шабачки Велимировић.

Срамна је ово генерација, изгледа, наша, где се ми стависмо на чело да увредимо до недавно гледане великане српске. **Биће таква срамота не само овога века, него и вечнога.** Тужно је ово што ја говорим и претужно.

И сада да видим Ристу, Зорана и друге многе... И Живка, па да му кажем: Живко, знаш ли ти на чијој столици седиш? На столици владике Јована Велимировића.

Срам их било!

Осудиће њих цело Српство!

Проћи ће њихово!

А Бог се не да победити! Нико га није никад победио, нити ће икад победити.

Навалисте на свог друга, али и ви сте то чули – Зоране, Живко и Ристо, (ово су световна имена бив. еп. Атанасија Јевтића, еп. Шабачког Лаврентија и митропол. Амфилохија Радовића – наша напомена) кад је отац Јустин рекао Артемију: „А ти ћеш мали пострадали!“

И од кога?

Од школских другова.

Срамота!

По ко зна који пут, Србинова! Од Косова и Вука Бранковића, преко Милоша Обреновића, преко комунизма, где је брат брата убијао, сестра сестру...

Дочекасмо да свештенослужитељи убијају браћу своју.

Срамота!

Срамота!

И опет само срамота!

Како се не стиде да корачају по овој Српској, мученичкој и крвљу натопљеној земљи?

Како може Зоран (Атанасије Јевтић – наша прим.) да гледа владикау Ар-

темија? Он који то више и није, па се вратио и постао – Зоран издајник. А гледају врата у Грачаници једна уз друга. Иза једних седи владика Артемије, утамничен под контролом шведског батаљона, или чете, полицијом шиптарском и не могу другу реч да кажем и Удбом српском из Србије. А колега... Гледа, онако сав уфашлован око врата. **Шта је он урадио своме другу?**

Боље да се није ни родио!

И за тог човека се може рећи као што је Христос рекао за Јуду – боље да се није ни родио.

Мале су моје речи, драга браћо и сестре, да овај тужни тренутак опишем, али запамтите: Бог је увек победитељ! Можете га и ви издати, али нема те силе која може Богу на пут стати.

Зато вас молим – издржите. Молитву појачајте у овом часном посту. Кад је Христос показао како се зло побеђује: запостио је, нит је јео, нит је пио четрдесет дана. И ђаво га кушао три пута. И шта му је рекао: „Иди од мене, сотоно!“ И да не говорим више... И ово што сам вам рекао, много је речено...

Па онда се смилуј, Господе, и помози. Да ми Твоји свештенослужитељи дођемо памети, да се уразумимо, да не примамо тридесет сребрника, него да будемо што си нам наменио. А један цитат Господ рече за нас свештенике: „Ја вас изабрах од света, да ми будете сведоци.“

Али пуче сведочанство на два дела!

На ревностно и издајничко!

Жалосна нам је мајка свима, а поготово издајницима! (Подвлачења наша)

Владика Николај рече, прочитах вам, да Христос долази стално. Али имам утисак да по овим временима, и знацима у њима, неће бити далеко да дође последњи пут. И кад буде дошао последњи пут, биће страшно. Мала чета праведника ће се радовати, а углавном ће издајници да се тресу као никад до сада, нико што се није тресао.

Господе, у овој првој недељи поста, помози мени, а овом твоме народу да се искреније моли, да пост пости с љубављу, да се моли за оне који страдају, али подари нам снаге, Господе, да се помолимо и за непријатеље наше.

Морао сам ово рећи што сам рекао, али нисам рекао да се нећу за њих молити. Али волео бих да их могу срести лично, па да се подсетимо оних дечачких дана.

Сада, пред гробом сви смо, а поготову ми старији: па да их упитам – знају ли они да пред лице Божије морамо изаћи? Лицем к лицу! И шта онда рећи? Боже смилуј нам се.

Вама драга браћо и сестре, желим да скупите снагу да се помолите, али немојте малаксати никада!

Један је кратки овај живот.

Сад ако треба, нека носе главу.

Али вечност нас чека. Вечност прелепа. Вечност коју виде апостол Павле: вечност са свим нашим покојницима, вечност са крсним славама, којима смо се молили и ми и преци наши. Вечност, и у тој вечности да видимо Мајаку Божију. Нико толико није пропатио као Она. И да се Сину Њеном поклонимо.

Ту снагу вам желим из дубине срца и душе своје. Желим вам да и ви и ваши на дому разумеју ове дане, или можда боље речено ове сате живота, који су пред нама...

Извор: Youtube: Отац Сава Арсенић – Беседа у Недељу православља 1/3, 2/3 и 3/3, 2010.

*Пројорјереј-сѡаврофор Душан Петровић,
ректор карловачке богословије:*

Делу владике Артемија се треба поклонити

... Христочежњиви монаси и монахиње, часни оци свештеници, драга браћо и сестре, налазимо се у манастиру исто тако мученику као што је мученик и наш слављеник и његово Косово и Метохија. И овај манастир је имао велике голготе, велика рушења и велика подизања, али увек подизања. То је опет милост Божија, велика и наклоњена светињама.

Оно време кад смо садашњи Владика Артемије и ја ишли у Богословију и студирали, онда су била ружна, тужна и гвоздена времена, где је безбожни режим владао у овој несрећној земљи Србији, бившој Југославији, и био је подвиг рећи да си богослов и студент теологије.

Бојим се да се ништа није много променило ни сад, али у некој другој форми, у неком другом облику. Онда смо захваљујући Владици Артемију, ондашњем младом јерођакону Артемију, одлазили код оца Јустина и тамо га упознали, и ево, слава Богу, ми смо упознали светитеља...

Али смо доласком владике Артемија у Црну Реку били врло поносни на њега, јер смо знали да је дошао у манастир у коме је био катанац на вратима, где је велики светитељ Петар Коришки чамео сам у оној пећини, а он је тамо створио кандила живе вере, младе монахе...

После тога, кад је постао епископ, онда је изнедрио преко две стотине монаха. Излетели су као голубови из његовог окриља, под његовим васпитањем, под његовом духовном контролом.

Питам ја вас – ко је то у православном свету, не у Српској Православној Цркви, ми смо беда и јад, који је у православном свету, епископ могао да изнедри толико монаха за релативно кратко време?

Тоба нема!

Нема, нема, будите сигурни!

Кад епископ изнедри две стотине и неколико монаха из свог окриља, под својим васпитањем, под својом контролом духовном, онда је то, господо моја, подвиг.

То треба ценити.

То треба поштовати.

И томе се треба поклонити.

Е сад, пошто наш народ каже да ђаво никад не спава, а очиледно не спава, будан је, он је преко неких својих, није важно којих, позавидео. А завидети је велики грех, то је јако велики грех, и онда је почео да чачка и да тражи где, на ком месту да боцне да би повредио праведника.

И боцкао, боцкао док није нешто пронашао.

Тобож!

И онда су наишла велика искушења, а искушења наилазе на праведнике, искушења до данашњег дана.

Али, на срећу, овај ваш Владика који седи овде поред мене, мој школски друг и васпитаван од Светитеља Оца Јустина Поповића, који зна да трпи до краја и који зна да све то што се ради је кратког даха и кратког века, а да Бог побеђује, да побеђује онај који је победио смрт, сатану, који је победио зло.

Према томе, кад он данас слави свога патрона, светога великомученика Артемија, који је страдао за своју веру одважно и храбро у време оних силних гоњења, као да данас нема гоњења – има и данас, али на мало перфиднији начин него у оно време – он у једном изузетном положају и прилици слави га, али увек у нади да ће милост Божија бити њему наклоњена и да ће оне који не раде како треба смутити као оне на Вавилонској кули, па ће почети да муцају и да штуцају и неће разумети једни друге. А који претрпи до краја, спашиће се...

Ваш Владика и мој школски друг и мој брат у Христу је јунак и борац чистог образа.

Сигурно чистог образа!

И он свој крст који су му натоварили на леђа достојно носи!

И нека му Бог помогне да га узнесе достојно тамо докле треба да га узнесе.

И њега очекује само венац славе!

А остали нека размисле шта и како раде. (Подвлачења наша.)

Поштујемо ми сваког, нисмо ми недисциплиновани... Ми поштујемо све као што и он поштује, али није добро, није добро ни за Цркву, ни за све остало.

Нећемо сад о томе, али чињеница је ово да су увек они који су се борили за Истину, за правду, за светост, за Еванђеље, али зна се како за Еванђеље, да су страдали, те, према томе, немојте се ничем чудити.

Владика Артемије и данас своју славу слави достојанствено, на најбољи могући начин, хришћански, и нека свети великомученик Артемије, који је његов био патрон све време откако га је Отац Јустин и замонашио, буде и надаље, нек се моли Богу, нек му да снаге и моћи да све то издржи.

Ми се придружујемо тим молитвама, а верујем и сви ви, и будите сигурни све ће се то завршити како треба.

Славићемо име Божије опет заједно и кроз Свету Литургију и кроз живот, да бисмо доказали и показали да нисмо онакви као што неки мисле, него да смо они који су, не прави – далеко смо ми од правих, али да се трудимо и да хоћемо да будемо они прави.

Дај Боже да то буде тако.

Честитајући Његовом Преосвештенству Владике Артемију, мом возљубљеном школском другу, ја му желим од Бога здравља, желим му да издржи сва искушења, да му Бог да снаге и моћи да још дуго поживи славећи име Божије на најлепши могући начин – честитошћу, поштењем, љубављу према Цркви, жртвом, непоколебљивошћу.

Ми смо генерација која није научила да савија кичму, страдали смо, али никад нисмо савијали кичму...

Са срећом, Ваше Преосвештенство, и драги мој брате, много година живео и да се још виђамо у миру, здрављу и добром расположењу. Дај Боже.

Амин.

Боже дај.

Изговорено у ман. Шишатовцу. На дан св. Артемија 2010.

Извор: „Сине мој, не ѝрисиј“ , Грешни Милоје, друго издање, Чачак, 2011. стр. 214-219

* * *

Митрополић пирејски Серафим:
**Одлуке о казни владике Артемија су неважеће,
неосноване и непостојеће**

Пиреј 31-1-2011.

Преосвећеном Епископу рашко-призренском и
косовско-метохијском г. Артемију

Преосвећени, Многопоштовани и Љубљени Брате,

Са неизрецивим болом, горчином и патњом примио сам и прочитао дописе које сте ми послали, како онај упућен Светом Архиепископском Синоду СПЦ, тако и други упућен свим Православним Јерарсима широм васељене,

који заједно са својим стадима сачињавају Једну, Свету, Католичанску, Апостолску, Недељиву, Неизмењену Цркву Христову, и такође веома пажљиво прочитах Одлуку Шестог Кривичног Одсека Врховног Суда Републике Грчке (Ареопага) под бр. 1410/2010, и са великом смерношћу и побожношћу хитам да Вам поручим следеће:

1. НепокOLEБИВО верујем и са смирењем јавно објављујем, имајући 20-годишње искуство бављења Црквеним Правом као Црквено-судски истражитељ и Секретар Великог Црквеног Суда Грчке Цркве, да је Ваше Цењено Преосвештенство, сагласно Божаственим и Свештеним Канонима Светих Седам Васељенских Сабора, као и Помесних које су они потврдили (25, 74. и 75. Светих Апостола, 6. Другог Васељенског Сабора, 9. и 17. Четвртог Васељенског Сабора, 12, 87. и 96. Картагенског Сабора и 1. Кирила Александријског), као и сагласно Еванђелском Божанском Закону, Канонски Епископ Најсветије Епископије рашко-призренске и косовско-метохијске, и поред постојања против Вас донетих Одлука, од стране Светог Архијерејског Синода као и од стране Светог Архијерејског Сабора, без Канонске оптужнице и прилагања стварних чињеница, Канонских истражних радњи и испитивања оптужнице, Канонског суђења и Одбране, и могућности правних лекова, и то:

а) Одлуке Светог Архијерејског Синода од 11-2-2010 о Вашем привременом удаљавању са Ваше Богом чуване Епархије.

б) Одлуке Светог Архијерејског Сабора од 2-5-2010 о наметању Вам казне коначног уклањања са Ваше Канонске службе

в) Одлуке Светог Архијерејског Синода од 18-9-2010 о наметању Вам казне неограничене забране свештенодејства

г) Одлуке Светог Архијерејског Сабора од 18-11-2010 о наметању Вам казне рашчињења са високог Архијерејског Достојанства и Вашег враћања у ред монаха, с обзиром да **ове Одлуке флагрантно крше сваки појам Канонског Права и Канонског процесног поретка, и да у канонском смислу немају валидност, са непосредном последицом да су поменуте Одлуке неважеће, неосноване и непостојеће, и да непоправљиво и грубо повређују Канонску веродостојност наведених Управних и Судских органа најсветије Светосавске Српске Цркве, као и Канонско Начело адекватних казни, које важи у Аутокефалним Православним Црквама./.../ (Подвлачење наше.)**

Извор: „Сине мој, Не ѝрисѡјај“, Грешни Милоје, друго издање, Чачак, 2011. стр. 452-453.

Еј. Серафим Пирејски – друџи љуџи:
Неука дилетантска лупетања

У Пиреју, 1. марта 2011.

1. Скорашње изјаве и објаве преко интернета, којима се моје писмо упућено као одговор Преосвећеном Епископу рашко-призренском и косовско-метохијском г. г. Артемију на послата од њега документа, која се односе на канонску забрану, и Његову осуду, и наметање канонских казни свргнућа и рашчињења, одређује и карактерише канонски као црквено безакоње мешања у унутрашње ствари Најсветије Братске Светосавске Српске Цркве, јасно открива да они који то тврде не познају основне појмове Канонског Права Недељиве Цркве Христове, јер сагласно Божанственим и Свештеним Канонима – 35. Светих Апостола, 2. Другог Васељенског Сабора, 13. и 22. Антиохијског Сабора – канонски прекршај мешања у унутрашње ствари друге Цркве претпоставља телесно присуство у другој Канонској јурисдикцији и вршење свештених радњи (богослужбених, управних и поучавања).

Сходно томе, изражавање мишљења писаним путем у оквиру најсветијег саборног система Једне, Свете Православне Католичанске и Апостолске Христове Цркве, Недељиве – која је осудила „етнофилетизам“ – од стране било ког члана Њенога Тела, утолико пре од стране Њеног Епископа, канонски је прихваћена и дозвољена радња и чак предата нам од стране Светих Отаца путем многих примера црквене историје. Мешање у interna Светосавске Српске Цркве било би да сам ушао на њену канонску територију и покушао да чинодејствујем, и проповедам, и да вршим црквене управне радње без сагласности, одобрења и канонске дозволе њене црквене Управе.

Исто тако, изражавање чуђења и бола због екуменистичких „кретања“ до јуче православно и светоотачки борбене Светосавске Српске Цркве, и конкретно амнестирање непокајаних паписта за страшне злочине геноцида над Српским Народом убијањем 800.000 Срба новомученика, који су недавно уврстили међу „свите“ духовног и моралног подстрекача гнусних злочина, Римокатоличког Надбискупа Загребачког Алојзија Степинца, и заједничке молитве са представницима Папске свејереси, као што је недавно обављена у параклису Богословског Факултета у Београду (27-1-2011) од стране духовних потомака преподобног и богоносног Оца нашег Јустина (Поповића), чијим су божанственим списима смртно рањени нарасли демони синкретистичког Екуменизма, Папизма и антихристовског Просветитељства, – свакако не представља мешање у унутрашње ствари, него оправдани израз братског протеста због отуђења и отпадања од светоотачког и светодуховског православног пута.

2. Моји неуки критичари, ходећи путем „сопственог“ надахнућа, а не црквеним и канонским путем предвиђеним од стране божанствених и свештених канона, превидели су суштину мога писма, јер им није ишло у прилог, такође и канонску и правну основу мог приложеног критичког мишљења, базирану на божаственим и свештеним канонима који се јасно и недвосмислено наводе, као и пресудну за читав овај болни случај Одлуку 1410/2010 Шестог Кривичног Одсека Врховног Суда Републике Грчке (Ареопага), независног и непристрасног Грчког Судства, која је распршила њихова „лупетања“ и потврдила да је кривично гоњење против Високопреподобног Архимандрита г. Симеона (Виловског), Архијерејског Заменика Епархије рашко-призренске (и сходно томе против Преосвећеног Епископа рашко-призренског г. Артемија), због тобожње проневере и крађе црквене имовине – инсценирано и лажно, додатно и недавно ослобађање из затвора, од стране Српских Власти због недостатка доказа, грађевинског предузимача г. Предрага Суботичког, навођеног као саучесника претходних дела.

На овом месту, и за посрамљење мојих критичара, наводим моју послушну спремност према Светосавској Српској Цркви да прихватим Њену недоказану усмену изјаву, кроз уста Преосвећеног Епископа бачког г. Иринеја (Буловића), о ништавости Канонског Отпуста Високопреподобног Архимандрита г. Симеона Виловског, послатог ми од стране његовог надлежног Епископа, и да пошаљем Најсветијем Патријарху г. Иринеју и Светом Синоду његов црквени досије.

3. И поред бучних, теолошки дилетантских и неутемељених, номо-канонских изјава претходно наведених мојих критичара, неумољива канонска питања за канонски безаконна чињења Светосавске Српске Цркве остају неодговорена, и посебно на основу:

- а) којих канонских поступака
- б) којих канонских оптужница
- в) прилагања којих чињеничних доказа
- г) којих канонских испитивања
- д) којих истраживања оптужница
- ђ) којих канонских суђења
- е) којих одбрана и
- ж) којих правних лекова су донете:

I Одлука Светог Синода Српске Цркве од 11-2-2010 о привременом удаљавању Епископа Артемија са Његове богоспасавајуће Епархије

II Одлука Светог Архијерејског Сабора Српске Цркве од 2-5-2010 о наметању Епископу Артемију казне свргнућа са управе Његове Канонске Епархије

III Одлука Светог Синода Српске Цркве о наметању Епископу Артемију казне забране свештенодејства, и

IV Одлука Светог Архијерејског Сабора Српске Цркве о наметању Епископу Артемију казне рашчињења са високог Архијерејског достојанства. (Подвлачења наша.)

И на крају скромно запажање – истинско гркофилство јесте, са пажњом и посвећеношћу, држање божаствених и свештених канона, у чијем су уставовљавању предњачили васељенски Јелински Оци Цркве.

Митрополит пирејски
+ **Серафим**

Извор: „Сине мој, не ѝрстѡј“, Грешни Милоје, друго издање, Чачак, 2011. стр. 540-542.

Митрополиѡти киѡарски Госѡдин Серафим:
Епископ Артемије – бескомпромисни борац против свејереси екуменизма

Папизам, са својим догматским заблудама и новачењима и Протестанти, са својим непрекидним цепањима на стотине протестантских огранака и њиховим страховитим удаљавањем од једне и једине Цркве Православних, Једне, Свете, Католичанске и Апостолске Христове Цркве Свештеног Никео-Цариградског Символа Вере, далеко су, нажалост, удаљени од еклесиолошког и богословског појма и одреднице Цркве, и отуђили су се од аутентичног Апостолског и Отачког Православног Предања.

Дух света и посветовњачење продрли су дубоко у ове инославне правце и конфесије, и непрекидно потресају њихове труле темеље бројним хомосексуалним скандалима, „хиротонијама“ жена и хомосексуалаца, заједничким молитвама са инославнима и припадницима других религија, и скандализовањем Хришћанских савести.

У узбурканом 20. веку разрасла се, заједно са осталим јересима и злослављима, и свејерес Екуменизма, коју је осудио савремени светитељ Српске Православне Цркве, који је недавно прибројан каталогу светих, свети Јустин Поповић.

Међутим, нажалост, данас нека духовна деца светог Јустина – који је објавио да се пад човечанства фокусира у три лица: Адаму, Јуди и Папи – не само да не усвајају речено од њиховог светог Духовног Оца против свејереси Екуменизма, него допуштају прогон и рашчињење њиховог врлинског брата и исповедника Епископа, бескомпромисног борца против Екуменизма, Канонског Епископа рашко-призренског г. Артемија (Радосављевића), без оптужнице, канонског суђења и одбране, уз то пристају на заједничку молитву током Свете Литургије и чина резања славског колача заједно са Папским Кардиналом и Нунцијем, који се дрско приближују и дотичу заједно са Православним Епископима и свештеницима благословени од српског Патријарха хлеб! Шта још нећемо дочекати... (Подвлачење наше.)

Ова свејерес Екуменизма данас неометано делује и у православним областима, пошто се Православни Епископи, превиђајући правило да Православни не могу општити са, сагласно Светим Канонима, одлученим инославнима и јеретицима, заједнички моле са њима, некада и током Свете Литургије одевени у Архијерејске одежде!

Међутим, овај начин приближавања инославнима и јеретицима не решава него, напротив, ствара проблеме општења са јеретицима. Уколико се претходно не разреше догматске, богословске и еклисиолошке разлике, уколико се не уреди питања Вере и догмата – није могуће доћи до сједињења, заједничког служења и заједничке молитве. А уколико и дође, противно Свештеним Канонима и црквеном Предању, тада ће то представљати најозбиљније теолошке и еклисиолошке девијације, које онемогућавају црквено општење са тим лицима, колико год високо се налазили на хијерархијској лествици. И истовремено ће скандализовати и духовно повређивати православну хришћанску пуноћу.

Далеко нека буду од свештеној њросћора наше Православне Цркве ови најтежи њадови и засћрањења. Нека би дао Бої да данашњи велики и свети њразник нашеї Православља донесе ово највеће добро у окриље наше Најсвештеїје Цркве – „не ойшћићи са одлученима и јеретицима!“

Извор: „Сине мој, не ѡрисћај“, Грешни Милоје, груїо издање, Чачак, 2011. сћр. 542-544.

Теодор Зизис
**Забрањене су заједничке молитве са папистима
сагласно мишљењу светог Јустина Поповића**

Српска Православна Црква вековима је имала чврст и непоколебљив антипапистички став, као уосталом и цела Православна Католичанска Црква, која је, насупрот мишљењу неучих или активистичких екуменистичких богослова, и саборно, али и сагласним мишљењем Светих Отаца, осудила Папизам као јерес...

Православни монаси, одбијајући да прихвате Папизам као Цркву – као што то данас без срама чине црквени великодостојници и богослови, тобож Православни – на Светој Гори и на Кипру поднели су ужасна мучења, и поштују се од стране Православне Цркве као мученици.²² Слично је и са исповедницима анти-папистичким Светитељима, који су прогањани и оклеветани од стране паписта и латиноумних Православних – као што су, између осталих, свети Григорије Палама и свети Марко Евгеник Ефески.

Папизам, послушни слуга у рукама Сатане, по речима светог Григорија Паламе²³, не задовољава се само изношењем јереси и заблуда, него је покушавао и покушава да их наметне силом, имајући толику мржњу према онима који не прихватају његове јереси, да их одводи у смрт: „он беше човекоубица од почетка и не стоји у истини“²⁴. Нарочито оно што су учинили Паписти током првог освајања Цариграда 1204. године превазилази по ужасу и насиљу чак и понашање иноверних и варварских освајача. Већина историчара се слаже у оцени да, у случају да царевина није била ослабљена папским крсташима, не би након сто педесет година пала у руке Мухамеда, повлачећи са собом у пад, али не и у ишчезнуће, величину Ромејства. Ужас насиља и покоља Паписти су поновили и два пута током 20. века. Најпре то-

²² Ради се о тринаест Преподобномученика Исповедника манастира Пресвете Богородице Кандара, одведених на мучеништво од стране Латина на Кипру 19. маја 1231, који се због тога и прослављају сваке године 19. маја. Света Гора прославља такође преподобномученике пострадале за време латиноумног патријарха: из манастира Ивирон (13/26. маја), из Протата – заједно са Протосом светим Козмом (4/17. јуна), као и из манастира Зограф (10/23. октобра). Сви ови Светогорци мученички су пострадали 1274. године од Латина.

²³ Περὶ τῆς ἐκλογεῖσθαι τοῦ Αὐτοῦ Πνεύματος (О исхођењу Светога Духа) 1, 1, у Π. Χρῆστον, Γρηγορίου τοῦ Παλαμά Συγγράμματα, том 1, стр. 23-24: „Та дакле умна и због тога још више проклета змија, прво и средње и последње зло, лукави, који увек храни и подстиче ниско и приземно лукавство, неуморни наговарач на преваре, вешти подстрекач на сваку богомрску мисао и ненадмашни измишљач – не заборављајући никада своје лукавство – преко њему покорних Латина уводи ново умовање о Богу...”

²⁴ Јн. 8, 44.

ком Другог светског рата, када је под покровитељством Хитлерових Нациста злогласни кардинал Степинац у папској Хрватској организовао и спровео заједно са Усташама покољ 800.000 Православних Срба, и у наше дане када је Папа не само дипломатски подстицао разбијање Југославије у корист папистичких Хрвата и Словенаца, него је и (без срама!) током недавног српско-босанског рата на саветовању дипломата у Ватикану, саветовао да се помогне босанским Муслиманима и да се разоружају Православни Срби, као што је тада обелоданио у грчким медијима Посланик европског парламента Г. Ромеос: „Разоружајте Србе и наоружајте Муслимане“²⁵.

Навели смо само пар карактеристичних примера изражавања мржње од стране Папизма према Православнима, од многобројних како у прошлости тако и у садашњости – осим озбиљних догматских заблуда и јереси – да би се објаснио непроменљиви негативни став Православних према Папизму, који подлегавши Кушачу врши и политичку власт, са свим лошим пратећим особинама које одликују светске моћнике и богаташе.

Православни, а међу њима најпре Срби, због својих недавних страдања, у својој православној свести имају усађену и развијену одбојност према Папизму. Због тога и двојица међу највећим свеправославним црквеним и теолошким физиономијама двадесетог, преварног, века, које је Српска Црква недавно прибројала лику Светих, Епископ Охридски Николај (Велимировић), и архимандрит и професор Догматике на Богословском Факултету у Београду Јустин (Поповић), следејући великим антипапистичким Светитељима Православне Цркве, изразили су необоривим аргументима потпуно одступање Папизма од еванђељских истина, заправо изопачење Еванђеља, и из разлога тога изопачења насталу дехристијанизацију Европе. Због тога је била сасвим природна и очекивана – када је на темељу одлука Другог ватиканског концила (1962-1965) почео да јача међухришћански и међурелигијски Екуменизам синкретистичких планера Новог Доба, а Ватикан лицемерно под плаштом љубави, као анђео светлости, почео да се отвара према Православнима – снажна реакција Грчке Цркве, под блаженопочившим Архиепископом Хризостомом Другим, са скоро целокупном њеном јерархијом, као и уједињеном Светом Гором, на филопапистичко деловање патријарха Атинагоре. Исти став имала је и Српска Црква, у којој је тада владала теолошка мисао и вековно отачко усмерење српских Светитеља и јерараха, посебно ојачана снажним присуством поменуте двојице нових Светитеља Православне Цркве, од којих је свети Јустин (Поповић) једном обимном Представком, отачки изобличио делање патријарха Атинагоре.

²⁵ Дневне новине „То Вјџа“, 31.3.1993. у рубрици „Гвџџ“ (Мишљења). Види подробније у тексту Теодора Зизиса, „У Србији нападају Православље“, часопис Θεοδροσία 1 (1999), свеска 2, стр. 115 и даље.

Исто је свети Јустин учинио и када је 1974. Римокатоличка јерархија у Србији послала допис Светом синоду СПЦ, којим је тражила да се допусти Православним клирицима да учествују у заједничким молитвама које је организовала Римокатоличка јерархија у периоду 18-25. јануара 1975, и које су тада бојажљиво почињале, а нарасле у наше дане до неслућених размера као „седмица молитве за јединство хришћана“, и које се сваке године одржавају током последњих десет дана јануара. Свети Синод Српске Цркве је тада, пре него што ће одговорити на писмо-позив Паписта за заједничке молитве, затражио богословско мишљење од – тада прогоњеног од стране комунистичког режима – професора Догматике о. Јустина. Након добијања мишљења Свети Синод је одговорио негативно на позив папских јерараха да православни клирици учествују у молитвеној седмици.

У достављеном Мишљењу свети Јустин наводи свете Каноне који забрањују заједничке молитве, не само током званичног богослужења и Божанске Литургије, него и „свако заједничко мољење, ма и појединачно са јеретичима“. Ови Канони важе и данас и као јеретике обухватају и Римокатолике и Протестанте. „Није ли још Свети Сава у своје време, пре седам и по векова, називао римокатолицизам латинска јерес“, пита Свети Јустин. У наставку тамним бојама осликава понижење које доживљава света Православна Светоотачка и Светосавска Црква учешћем у Светском Савету Цркава. Одлуку о учешћу назива „језивом“, као и „невиђеним издајством“, које проузрокује „стид код сваког искреног и на Светим Оцима васпитаног православца“.

Запажања и процене

а) Епископи би требали да се саветују и са другим клирицима. Нису свезнајући.

Служи на част и похвалу тадашњем Светом синоду СПЦ, јер се није егоистично ослонио на богословске моћи својих чланова епископа, него је затражио мишљење једнога архимандрита професора, које је и усвојио, забрањујући учешће Православних клирика у заједничким молитвама са Папистима и Протестантима. У наше дане заједничке молитве не само са инославним Хришћанима него и са припадницима других вера постале су свакодневна пракса патријараха, архиепископа, митрополита, епископа, других клирика, нажалост и монаха, и многих лаика.

Представке и студије стотина клирика и монаха, међу којима има и угледних јерараха, поштованих игумана и јеромонаха, клирика професора, мноштва духовно будних монаха и лаика, као што је био случај са познатим „Исповедањем Вере против Екуменизма“, не само да се не узимају у обзир, нити пак изазивају забринутост оних који егоистично упорствују у јеретичким девијацијама Екуменизма него, напротив, умножавају заједничке молитве и екуменистичке манифестације, а неки од предводника Екуменизма

чак дижу глас предлажући кажњавање и прогон оних клирика и монаха који су забринуте због ширења свејереси Екуменизма.

б) Зашто је Српска Црква променила курс? Шта се променило у Папизму и Протестантизму?

Српска Црква је нажалост, из разлога познатих Господу, последњих година напустила отачки курс светог Јустина, тако да се свако може запитати каквог смисла има његово поштовање као Светитеља, када се не следи његов пример и његово учење, пошто већ сви знамо и проповедамо да је „поштовање Светитеља заправо подражавање Светитеља“. То наравно важи и за вођства других православних Цркава, које поштују велике антипавске Светитеље, као што су Фотије Велики, свети Григорије Палама, свети Марко Ефески, свети Козма Етолски, свети Никодим Светогорац и др., али не следе њиховом учењу. У праву је епископ бачки Иринеј (Буловић), када пишући предговор наведеном „Мишљењу“ светог Јустина цени да је „темељ заједничких молитава западна еклесиологија са теоријом грана, тј. подељене Цркве, заједно са догматским минимализмом и догматским уступцима између Рима и Женева“, као и да је „све то неприхватљиво за о. Јустина, као и за сваког православног“.

Да ли је међутим сада промењена западна еклесиологија и догматски минимализам Рима и Женева, тј. Папизма и протестантског „Светског Савета Цркава“, а да ми о томе нисмо обавештени? Да ли су престали да имају право наведени Свети Оци, велики Свети Сава Српски, нови Светитељи Николај Охридски и Јустин, који Папизам карактеришу као јерес? Шта се десило и шта се променило да оно што је претходно било неприхватљиво за сваког православног, сада буде прихватљиво? Након што је 1997. **епископ рашко-призренски Артемије** поднео утемељену и отачку Представку Светом синоду Српске Цркве, Сабор је одлучио, држећи се курса Светог Јустина, као и тврдњи и предлога јединог, као што се показује, аутентичног и верног ученика Светог Јустина, епископа Артемија, да Српска Црква напусти Светски Савет Цркава.²⁶ То тражи и то жели данас „са свима Светима“ на небу Свети Јустин. А не само да није реализован овај подстицај Светог Јустина него се сада и баца у канту за смеће његово мишљење за избегавање заједничких молитава. Данас, као што сазнајемо, на Богословском факултету у Београду не господари догматско учење Светог Јустина, пошто се већ не предаје по његовој „Православној Догматици“, него теолошко учење и „Догматика“ највећег екуменистичког богослова данашњице, митрополита пергамског Јована (Зизјуласа), који има много присталица међу српским јерарсима и теолозима. Данас су странице информативних

²⁶ Види опширније у тексту епископа рашко-призренског Артемија „Српска Црква против Екуменизма“, у Зборнику радова међуправославног научног симпозијума *Екуменизам. Насићанак–Очекивања – Изневеравања*, Солун 20-24. септембра 2004, изд. Θεοδροσία, Солун 2008, том 1, стр. 271 и даље.

сајтова на интернету препуне вести о заједничким молитвама новог српског Патријарха-екуменисте Иринеја и некада верног ученика Светог Јустина, а сада **папофилног епископа бачког Иринеја (Буловића)** и других епископа. **Филопапизам и Екуменизам новог српског Патријарха** надмеће се са сличним ставовима познатих патријараха и предстојатеља. Српски Патријарх мисли да ће прослава 1700 година од издавања Миланског едикта, у Нишу, родном месту Константина Великог, бити умањена ако не присуствује Папа, зато и чини све да обезбеди његов долазак. **Где сте сада Свети Саво, Свети Николаје Охридски, Свети Јустине? Зар је ово Ваше Светосавско наслеђе?** Где је сада нестало оно „неприхватљиво за о. Јустина као и за сваког православног“ епископа бачког Иринеја? **Да ли би Атанасије Велики звао на сличне манифестације Арија?** Због својих борби против Арија, имајући некада против себе мноштво јеретичких епископа, па чак и самог цара, провео је у изгнанству шеснаест (16) година од укупно 46 свога патријарховања.

в) Заједничким молитвама оправдавају се јерес и непобожност у очима верних.

Веома је поучан и подстицајан пример светог Александра патријарха Цариградског, наследника светог Митрофана, који се – будући под притиском Константина Великог, којег је Арије подмукло убедио како је одбацио своје заблуде, да прими у општење јересијарха и да са њим заједно служи – претходног дана усрдно помолио Богу да га избави од овог хулног чина, окончавајући живот или његов или Аријев:

„Молио је две ствари, говорећи: ако се Арије сутра присаједињује, отпусти мене слугу свога, и не погуби побожнога са непобожним; ако си пак милостив Цркви својој, а знам да си милостив, погледај на речи оних око Евсевија, и не допусти да пропадне или се осрамоти наслеђе твоје; и узми Арија, да не би ушавши у Цркву изгледало да са њим улази и јерес, и да се убудуће безбожност за побожност сматра“.

Ово је заједно са осталим историчарима Цркве аутентично сачувао стуб Православља Атанасије Велики, који у наставку износи јадан свршетак Арија, као одговор Бога на молитве Светог Александра: „И десило се нешто чудесно и необично; док су они око Евсевија претили, а епископ се молио, Арије је храбрио оне око Евсевија, и много брбљајући ушао је у клозет, као ради неке stomачне потребе, и одједном, по одређеном, павши нижице пуче посреди и срушивши се одмах издахну, истовремено лишен и општења и живота“²⁷. Поред уистину чудесног догађаја Божијег одговора на молитву патријарха Светог Александра, што је заиста био „Небески суд“, као што је рекао Свети Атанасије Паријски за слично чудо које је учинио Свети Спирidon на Крфу против Паписта, и које изгледа заборавља данашње еку-

²⁷ Атанасије Велики, *Επιστολή πρὸς Σεραπίωνα* (Писмо Серапиону) 3, PG 25, 688.

менствујуће и папствујуће црквено вођство, и помесно и васељенско, веома је значајан разлог због којег је патријарх Александар тражио да се спречи заједничка молитва, саслуживање са Аријем, разлог који још више важи данас и оставља без оправдања „Православне“ клирике и лаике који учествују у заједничким молитвама не само са јеретичким Папистима, Протестантима, Монофизитима, него и са припадницима других религија – Муслиманима, Будистима, Хиндуистима, Паганима, и др. Разлог је најпре тај што ова мрска заједничка молитва води у пропаст „Православне“ који се заједнички моле са свакако осуђеним јеретичима: „и не погуби побожнога са непобожним“. Подједнако је међутим значајно и то што заједничке молитве и саслуживања производе у Православној пуноћи отупелост православних критеријума, смутњу у односу према јереси, коју виде да на невероватан начин улази заједно са Православљем у храмове, и тако се оправдава и тријумфује безбожност: „да не би ушавши у Цркву (=јеретик) изгледало да са њим улази и јерес, и да се убудуће безбожност за побожност сматра“.

Данас, нажалост, уместо да присуство Папе буде мрско и непожељно, он бива тријумфално дочекиван почастима и свећама, кађењем, појањем и целивима, тако да наследници Светога Александра дају у Цариграду погубан пример, који има сотириолошке последице, да у храмове заједно са побожношћу улази и безбожност. Српски Патријарх, уместо што покушава да доведе Папу у Ниш, требало би да чини све, и уз то још и да се моли како би се тако нешто избегло, да не би у многострадалну и мученичку Србију заједно са Папом дошао и Папизам „и да се убудуће безбожност за побожност сматра“.

Овај филопапистички и екуменистички развој представља јасно оправдавање исповедничког епископа рашко-призренског Артемија, који се на делу показује као аутентични ученик Светог Јустина, јер је – док преостала тројица познатих јерараха и професора чине предводнике у филопапистичким и екуменистичким манифестацијама, у заједничким молитвама и симпозијумима, одбацујући начело Светога Јустина „са свима светима“, и усвајајући начело „са свима јеретичима и безбожнима“ – једини који неодступно следи православни светоотачки пут и анти-папистичко предање Српске Цркве епископ Артемије. Зато се данас и налази рашчињен и прогнан, као Атанасије Велики и остали Светитељи исповедници. Писали смо и раније да је преподобни Старац Пајсије провидевши стигао до истог закључка за три српска јерарха-професора, и да је саветовао опрез према њима, као што нам је то пренео живи сведок његових речи. То је сада потврђено и писаним сведочанством о. Георгија Металиноса, који у познатој књизи аутора Н. Зурнатзоглуа „Старац Пајсије Светогорац (1924-1994) – сведочанства поклоника“, у новом издању 2012. (стр. 55) пише: „Приликом једне посете Старцу, кад је разговор дошао на Србију и познате нам српске теологе који су студирали у Грчкој, неко је поменуо једно име. И тада је

Старац рекао нешто за нас страшно, од чега нам се дигла коса на глави, нама наивнима. Тај кога помињеш је једна веома лукава змија ! Тада смо сви остали зачуђени. Данас међутим, након недавних догађаја у Српској Цркви, сви схватамо значај и истинитост његових речи²⁸.

г) Грчка Црква не учествује у заједничким молитвама на званичан начин

Грчка Црква, која је све до времена архиепископа Серафима од стране Екумениста била карактерисана као црна овца, због њеног предањског конзервативног става, те је због тога трпела многе жаоке, од времена архиепископа Христодула почела је да клизи ка филопапизму и Екуменизму, што се потајно, али још израженијим темпом, наставља и под данашњим архиепископом, који у синодске органе и на кључне позиције црквене управе поставља екуменисте клирике и теологе. Они који су до недавно упућивали отровне стреле на рачун Грчке Цркве, углавном богослови лаици екуменистичког и постотачког опредељења, већ су покорили све, и сада „откривене главе“ износе анти-православне ставове чак и са таласа радио-станице Грчке Цркве, и у званичним гласилима Грчке Цркве (часописи „Теологија“, „Црква“, „Парох“), а такође и као стручни сарадници у разним комисијама, и представници на међухришћанским и међурелигиозним сусретима. И поред свега тога, с обзиром да међу клирицима, монасима и лаицима постоји јако антипапско и антиекуменистичко расположење, најјаче у поређењу са осталим аутокефалним Православним Црквама, оклевају они који су предводници да званично учествују у заједничким молитвама на високом и синодском нивоу, иако би то вероватно желели. Од укупног броја од осамдесет и више епископа, веома мали број – који се могу избројати на прсте једне руке, или чак и малобројнији (Доротеј сироски и тиноски, димитријадски Игњатије, месинијски Хризостом, крфски Нектарије) – учествује у заједничким молитвама са инославнима. Чак је веома карактеристична изјава митрополита солунског Антима, који је будући упитан зашто током седмице посвећене заједничким молитвама, што у Солуну бива сваке године последњих десет дана јануара, не учествују и клирици, одговорио да правила Цркве не допуштају заједничке молитве са инославнима, а поготово не са иновернима. Постоји уосталом и синодска одлука Светог синода Грчке Цркве донета током заседања 4-9.2.1999, која је поновила принципе учешћа Цркве у Екуменском покрету, наводећи да „не учествује у заједничким молитвама сагласно наредбама Светих Канона Цркве“²⁹. Тако да се мишљење Светога Јустина, које на основу Канона забрањује учешће Право-

²⁸ Види опширније: <http://www.eparhija-prizren.org/saopstenja/2012/854-starac-pajsije-taj-je-veoma-lukava-zmija.html>

²⁹ Више о томе у: о. Анастасије Гоцопулос, *Није дозвољена заједничка молитва са јеретицима и схизматицима. Разматрање канонске праксе Цркве*, Патра 2008, стр. 145. Видети и друго издање: о. Анастасије Гоцопулос, *Заједничка молитва са јеретицима. Разматрање канонске праксе Цркве*, изд. Θεοδοσία, Солун 2009, стр. 135-136

славних у заједничким молитвама поштује за сада од стране Грчке Цркве, док се одбацује од стране Српске Цркве, која га је затражила и држала га доскора, а данас, на челу са тројицом познатих јерараха ученика Светога Јустина, крши, олакшавајући тако мешање и збрку између побожности и безбожности, Православља и јереси.

Колико год покушавали универзитетски професори и Патријаршијски Институт да разним тумачењима и акробацијама оправдају праксу Фанара и других Цркава у корист заједничких молитава, не могу постићи успех, јер се сударају са Светодуховском и непогрешивом одлуком и ставом Светих Отаца и Светог Јустина Поповића, која одређује да „епископ или презвитер или ђакон, који се буде са јеретиком само и молио, нека се одлучи; ако им пак допусти као клирицима да што раде, нека се свргне“³⁰, и да „с јеретицима и расколницима не сме се заједно молити“³¹. Саветовали бисмо зато митрополиту пруском Елпидофору (Ламприниадису), помоћном професору Богословског факултета у Солуну, који студентима за литературу даје књигу три професора³² у прилог заједничких молитава, да им даје много бољу књигу о. Анастасија Гоцопулоса против заједничких молитава³³ која супериорном аргументацијом руши све аргументе три универзитетска професора, које су износили у претходним својим радовима. Ценимо да су наводи о. Анастасија против заједничких молитава толико супериорни, да чине његову књигу најпотпунијом и најобјективнијом студијом о заједничким молитвама. Његова сила толико је узнемирила Екуменисте, да су мобилисали академске професоре против њега, који на срећу нити су убедљиви нити пак објективни. Толики је страх пред књигом једног обичног свештеника-теолога да – у намери како она не би постала шире позната, али вероватно и из разлога академског достојанства и научничког егоизма – нема ниједног навода из ње, иако је издање тројице универзитетских професора каснијег датума. Шта да радимо. Према Апостолу Павлу у животу Цркве „што је лудо пред светом оно изабра Бог да посрами мудре; и што је слабо пред светом оно изабра Бог да посрами јаке“³⁴.

Извор: Недељник Православна шпшмша (Ορθόδοξος Τύπος) бр. 1948. Часопис Теогромиа (Θεοδρομία) 3, 2012, сшр. 325-336. Превод са јелинског: Архим. Симеон.

(Извор: www.eparhija-prizren.org 22 и 24.1.2013.)

³⁰ Канон 45. Светих Апостола.

³¹ Канон 33. Лаодикијског помесног сабора.

³² Григорије Ларентзакис, Константинос Скутерис, Власиос Фидас, *Заједничке молитве са инославнима према Православном Богословском Предању*, Солун 2011, изд. Патријаршијски Институт за Отачке Студије.

³³ Види фусноту 4.

³⁴ Кор. 1, 27.

Теодор Зизис:
-други пут-

Савремена порука светог Григорија Паламе

Невиђено и нечувено, „препуно срама“, за православне било је све оно што се десило током устоличења новог папе Франциска I, нажалост на челу са васељенским патријархом Вартоломејом I, уз пратњу представника аутокефалних Православних Цркава.

Не, тамо није била присутна Једна, Света, Католичанска и Апостолска Црква, Црква великих исповедника вере против јереси Папизма: светог Фотија Великог, светог Григорија Паламе, светог Марка Ефеског, светог Никодима Светогорца, светог Козме Етолског, светог Јустина Поповића, Светогорских Отаца мученички пострадалих у доба латиноумног патријарха Јована Бека, преподобномученика свештеног манастира Кантара на Кипру, у наше време закланих Срба Православних од стране „Католика“ усташа уз подстицај кардинала, и сада већ Папског „свеца“, Степинца.

Зар је могуће да су заклани „као јагањци“ од паписта послали представнике, радујући се устоличењу њиховог кољача? Зар је могуће да је Пресвета Богородица, која је обавестила Светогорске оце о доласку паписта и Бекових филопаписта говорећи да „долазе непријатељи Сина мога“, учествовала одобравајући устоличење непријатеља њеног Сина, иако за ових хиљаду година од схизме није показана ни трунке покајања?

Не очекујемо било какав богословски одговор и оправдање изреченог и учињеног од стране великих теолога Екуменистичке апостасије, једнога од којих, митрополита Пергамског Јована (Зизјуласа), видесмо на телевизијским и интернет екранима, понизнијег од свих „Православних“, да уснама скоро дотиче папску руку. Довољна нам је папистима упућена порука заиста великог Теолога Православне Вере светог Григорија Паламе, који у првом Слову против папског злославља о исхођењу Светог Духа „и од Сина“ (Filioque), а ослањајући се на богомудро учење Светих Отаца, које превиђају и презиру различите парасинагоге и клике пост-отачких клирика и лаика теолога, каже да никада нећемо примити у општење паписте, докле год настављају да држе јерес Filioque: „Али ми богомудрошћу Отаца научени да нам његови (=Ђавола) циљеви не буду непознати, јер испрва многим бивају сасвим непознати, никада вас нећемо примити у општење докле год тврдите да Дух Свети и од Сина исходи“³⁵. Кома да верујемо и кога да следимо? Онима који у Светом Духу богословствују и дијакхронијски се налазе у сагласју са ликом Светих Отаца, пошто није могуће да Свети Дух противречи себи – или онима који по своме трбуху, и људском разу-

³⁵ Слово прво, да не и од Сина, него само од Оца исходи Дух Свети, у П. Христу, Γρηγορίου του Παλαμά, Συγγράμματα, Солун 1962, том 1, стр. 26.

му, и философским поводима, са великом папистичком гордошћу и преузношењем, богословствују, као што је чинио и хуманистички противник светог Григорија Паламе, западни монах Варлаам Калабријски? Да ли су наши архипастири икада читали списе Светих Отаца? Кога следе? Оруђе и опадаче Сатанине, који је увукао у мноштво јереси препуну гордости и дрскости „цркву“ Рима? Не, Православна Црква није била присутна на устоличењу папе, који је већ вековима „послушно“ оруђе Сатанино, према светом Григорију Палами³⁶. Варају се пастири и архипастири који сматрају да представљају Цркву Христову, уколико не заступају истине Вере. Црква је тамо где је истина. Тамо где нема истине, тамо се не заступа Црква. То говори свети Григорије Палама побијајући филоварлаамистичке ставове патријарха Антиохијског Игнатија, и тиме истоветне ставове и свога патријарха Цариградског и васељенског Јована Калеке, који су ауторитетом патријаршијског достојанства покушали да умање учење и ставове једног тада обичног јеромонаха, светог Григорија Паламе, клеветама и прогонима који су се претворили у четворогодишње (1343-1347) затвореништво у затвору царске палате у Цариграду. Време је коначно да се пробуде сви који омамљени епископоцентрично папоцентричним еклисиолошким теоријама оклевају да проговоре и да изобличе погубне ставове представника постотачке екуменистичке јереси нашег времена, и још горе, они који хвале и глорификују све који вуку Цркву ропски и понизно по дворима архијересијарха папе и других сличних јеретика, дарују их митрама, архијерејским жезлима и путирима, признавајући тако у суштини њихово свештенство и валидност њихових Тајни. Заједно са тада јеромонахом светим Григоријем Паламом, изражавајући и ми став многих јеромонаха, свештеника, ђаконa, монаха и лаика, понављамо оно што је рекао свети Григорије Палама обраћајући се патријарху Антиохијском и преко њега и своје васељенском патријарху, и тадашњем и садашњем: „Јер они који припадају Цркви, следе истину; и они који не следе истину, ни Цркви не припадају; и то утолико пре важи за оне који и себе обмањују, називајући сами себе и једни друге пастирима и архипастирима; јер смо научени да Хришћанство не придаје значај личностима, него истини и тачности вере“³⁷.

Када смо пре неколико година објавили познато „Исповедање вере против Екуменизма“, уз мноштво потписа клирика и лаика, узнемирили су се многи великодостојници заступници и заштитници Екуменизма, јер смо, између осталог, написали да Екуменисти, свиме што антиканонски и антиправославно пишу и делају „у суштини постављају себе изван Цркве“. Оптуживали су нас тада да их ми „избацујемо из Цркве“ и тражили су да се предузму мере против нас. Нису међутим обратили пажњу на формулацију;

³⁶ Исто, стр. 24.

³⁷ Побијање писма Игнатија Антиохијског, у П. Христу, као горе, Солун 1966, том 2, стр. 627.

не постављамо их ми изван Цркве; сами себе постављају изван Цркве. Зар не каже то и свети Григорије Палама наводећи да „они који не следе истину ни Цркви не припадају“? Сигурно би тражили кажњавање и светог Григорија Паламе уколико би живео данас, као што су га уосталом казнили чак и затвором латиноумни његовог времена, не успевши наравно да поколебају његово мученичко и исповедничко умовање.

Недавно прослављање помена светог Григорија Паламе, осим исихастичких и духовних порука, шаље и једну веома актуелну и отрежњујућу поруку. Он је напустио своје исихастичке узлете и неузнемираваност подвига и созерцања Бога, и упустио се у борбу против јереси Запада и Варлама, ради спасења Православних. Као што наводи Синаксар Друге Недеље Великог Поста, иако је карактером био благ и миран, ради одбране вере показао се борбен и бескомпромисан, тако да је успео далеко од Цркве да одбаци јеретике: био је „преко мере благ и смирен, када није била реч о Богу и божанским стварима; у овим пак питањима био је изузетно борбен... од почетка до краја подвижнички се против страсти и демона борећи, и јеретике далеко од Цркве одбацујући, и Православну веру речима и списима јасно излажући“.

Ово мученичко и исповедничко умовање, које карактерише живот свјетих Апостола и Отаца, треба да ојача у данашње време пред буром јереси Екуменизма и непокајаности Папизма, који демонски намеће да му се сви поклоне – што су нажалост много пута раније, а посебно данас, чинили и чине многи наши јерарси и првојерарси - који покушавају да нас заплаше, да нас оклеветају, да нас гоне, да нас ућуткају. Не бојимо се међутим, и понављамо речи великог исповедника Вере светог Григорија Паламе, којег нека би дао Бог, макар и у малом се показали подражаваоци: „Али ми, гледајући на свршетак живота тих светитеља, подражаваћемо, уз Божију помоћ свакако, трпљење, у нади радујући се, у невољи трпећи. Нека дође кушач, нека дође целат, нека распале огањ, нека избрусе мач, нека изоштре справе за мучење; и ако се свака невоља на мене покрене, спремно ћу је дочекати, остаћу при извршењу непомичан, у томе духу утврђен; и утолико ћу се више радовати, уколико више будем претрпео. И још ћу више увећати божанствени дар, који за сабрата има неодузимљиву радост, и бићу још припремљенији сасуд Духа, и имаћу у себи основ блажених надања, достижући славни залог. Имам мученика облак, коме ћу се узети у жељени сусрет; имам праведника лик, са којима ћу достићи боље васкрсење; сауцрквићу се исповедницима; празнику првородних прибројаћу се; достојанстава и части бесмртних бићу причасник. И шта ми наспрам тога значе увреде и клевете и ружења њихова, чак и ако шта теже и грубље од тога постигну.“³⁸

Недељник Ортодоксос Типос бр. 1970.

(Извор: www.eparhija-prizren.org 12.4.2013.)

³⁸ Писмо мудром по Богу Арсенију монаху Студитском, као горе, том 2, стр. 323-324.

*Проф. др Миодраг Пешировић:
Епископ Артемије богоугодник*

**...Претње и утеривање страха у богобоја-
жљиве правовернике представља метод ко-
ји је апсолутно стран природи Цркве Хри-
стове. Такав метод је одувек обелодањивао
где, ко, и са ким стоји у Цркви Христовој.**

Милосрдни хришћани се неће уплашити жедних за осветом.

Искрено верујући у Бога неће устукнути пред прекршитељима учења и праксе Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве. Оптужбе или суд оних које су црквени Оци осудили због прекршаја свештених канона немају никакву суштинску ваљаност. Шта је ослободило блудницу доведену пред Христа? Ослободиле су је неправде и греси њених тужитеља.

Охлаждали вером и сви који одбацују „страх Божиј“, олако кршећи утврђена светоотачка правила, и преоблачећи ризу Цркве Христове у туђу ризу, у заблуди су ако мисле да духовно и црквено чврсто стоје.

Правоверни српски народ сит је политичара, економиста, верских аналитичара, новокомпонованих и самозваних стручњака за црквено право, али је гладан духовности у Цркви, и жудеће да је нађе тамо где још постоји. Откако су самозвани стручњаци за канонско и црквено право, на челу са бившим епископом Атанасијем Јефтићем, почели, по налогу оних изнад њих, у Српској православној цркви да заводе ред, све је кренуло како не треба. Како може Атанасије Јефтић, који је под тешком осудом црквених Отаца због **трисепископства**, да износи оптужбе против канонског епископа рашкопризренског др Артемија?! Ко и по ком основу даје њему право на то? (...)

...Зашто се, због свега тога, не омогући епископу Артемију да у редовном црквеносудском поступку, у складу са Свештеним канонима и Уставом Српске православне цркве, одговори на оптужбе? Црквено канонско право је писано у духу човекољубља и братољубља. По бризи о човеку, оно умногоме надмашује чак и оне најсавршеније грађанске законе данас цивилизованог света.

У „случају“ око епископа Артемија, дакле, уколико би се непристрасно применило црквеноканонско законодавство, не би било подела међу епископима, свештенством, монаштвом и верницима; не би се потезало за полицијом; не би се за испомоћ користиле импровизоване услуге „црквених аналитичара“. Ако се утврди да је заиста крив, верујући народ ће то разумети и никаквих, вероватно, подела или раздора по том питању не би било.

Владао би мир и канонски поредак у Цркви. А Држава не би имала разлога да се уплиће у црквени живот. Избегли би се гнев и осуда од стране грађана због таквог њеног уплитања. Овако се и од нецрквених људи чује уверење да се у „случају Артемије“ у дубљој позадини ради о политичким више ствари-ма, а мање о црквеним суштинским питањима.

Редовни црквеноеканонски и уставни поступак у случају око епископа Артемија није спроведен вероватно из бојазни да се оптужбе, изречене против њега, неће потврдити као основане. При таквој сумњи или сазнању, не-годовање тужитеља траје и пројављује се кроз нове оптужбе и претње, које се протежу чак и на свакога онога ко се усуђује да га правда. Мржња и жеља за осветом и понижењем до потпуног уништења било ког човека, предста-вља тешко обољење од којег човекомрзац сам мора да се лечи; други од тога не може да га излечи.

Али на редовни црквеноеканонски поступак и евентуално преиначење већ донетих исхитрених одлука против епископа Артемија одговорни и не по-мишљају. Последња саборска одлука у новембру 2010. године, којом је Епи-скоп противно свештеним канонима низведен у раван монаха, није донета једногласно. Од присутних епископа на Сабору, седморо их је било против и шесторо уздржаних. Пошто се јавно саопштава, и пренаглашава, чињени-ца да су на крају ипак сви епископи потписали такву одлуку, неко ће се ту замислити – да ли подједнаку вредност могу да имају потписи вољно и не-вољно потписаних епископа? Не толико у очима људи колико пред Богом. Зато се оправдано намећу неколика важна питања, као на пример:

- Је ли при таквој разједињености епископа могло да се у Сабору каже оно што је за Апостоле важило: „... испунише се СВИ Духа Светога, и гово-рачу ријеч Божију са смјелошћу“ (Дап 4, 31), или: „Јер угодно би Светоме Духу и НАМА...“ (Дап 15, 28).

- Је ли при таквој разједињености епископа у Сабору могло да се по-мисли на смисао праксе коју су, са разлогом, увели Оци на Васељенским и Помесним саборима, а то је – да сваки од њих у једнини потписује саборске одлуке овако: „Одлучивши потписах“ (следи име и назив епархије). Ово за-то што пред Богом нема колективне одговорности. Пошто је при доноше-њу одлуке о епископу Артемију било и других саборских одлука, епископи који су били против његовог низвођења на степен монаха требало је, при-ликом потписвања, то и да назначе, без чега се оставља утисак да је по том питању постигнуто јединство са Духом Светим, а није.

Ако се уз све то има у виду и канонско начело о томе да се за кривице саборска одлука доноси „ПОШТО СЕ САСЛУША ОКРИВЉЕНИ“ и, што је веома важно, у његовом „ПРИСУСТВУ“ (канон 1. и 2. Седмог помесног са-бора у Цариграду 394. године, в. Пидалион, Атина 1886, стр. 375-376), али и то да се епископ не низводи на степен монаха, сходно наредби Отаца Десе-

тог помесног сабора у Цариграду 879. године, који у 2. канону наглашавају: „...Установљујемо да надаље неко ко је уврштен у архијерејски и пастирски каталог не низводи себе на место оних који се паствују и кају. Уколико се пак неко усуди да то учини, после изрицања и разјашњења овде саопштене одредбе, тај, лишивши себе архијерејског чина, нека се не враћа више на пређашње (достојанство) које је таквим поступком поништио“ (Пидалион, стр. 296-297; уп. Н. Милаш, Правила Православне цркве, књ. II, Нови Сад 1896, стр. 295-296); ако се, дакле, све то има у виду, онда се оправдано поставља питање канонске ваљаности последње саборске одлуке о низвођењу епископа Артемија на степен монаха. Такво низвођење води изругивању епископског достојанства.

Смисао наведеног канона не своди се искључиво на забрану појединцу епископу да себе низведе у раван монаха. Црквени Оци тим каноном, у ствари, дају до знања да нико, па ни Сабор архијереја не може тако нешто да учини. Јер, уколико би се радило о кажњавању кривца епископа, такво-ме место није међу монасима; он у том својству увек важи за потенцијалну опасност по црквени поредак. Уколико би Сабор архијереја, дакле, и хтео себи да припише такво недопустиво право, то би водило у апсурд по којем је он (Сабор) тај који се низвођењем епископа у монаха шегачи са ЕПИСКОПСТВОМ као узвишеном црквеном установом.

Тумачећи наведени канон, Светогорци Агапије и Никодим забрану низвођења епископа на степен монаха доводе у раван канонске забране да епархијски епископ подноси оставку (исто, стр. 297), јер и подношење оставке је вид ниподаштавања епископског достојанства.

Али не ради се више ту искључиво о епископу Артемију као јединки, него је уопште реч о изузетно важној и узвишеној црквеносаборској установи која се зове ЕПИСКОПСТВО. Према томе, на његове тужитеље пада тешка одговорност за исхитрено и противно канонима омаловажавање те установе. Ово тим пре што „случај Артемије“ почива још увек на оптужбама само. Морало је да се иде до краја, а то значи да се оптужбе детаљно и непристрасно провере, потврде и јавности обзнане. Без таквог поступка остављен је простор за озбиљне сумње, које и јесу, у ствари, семе раздора у црквеној плироми. Терет одговорности за такво стање у Српској православној цркви не пада на невине, него на виновнике, и то одговорност превасходно пред Богом.

Ако се таква саборска одлука, изречена против епископа Артемија, сматра коначном и неопозивом, без икакве могућности да буде преиспитана, и ако упорно треба истрајавати на омаловажавању епископског достојанства, онда за утеху, Бога ради а не људи, нека се чују речи псалмопевца Давида: „Једни се хвале колима, други коњима, а ми именом Господа Бога својега. Они посрћу и падају, а ми стојимо и не

колебамо се“ (Пс 20, 7-8). Јер моћ Цркве Христове не почива на утери-вању страха у њене чланове, ни на упливу политичара или призивању полиције у помоћ, већ на Јеванђелској и Светоотачкој ИСТИНИ, без које су љубав и јединство међу хришћанима, у ствари, ЛИЦЕМЕРСТВО.

Плод таквог лицемерства је мешавина и прихватање „многих истина“, оличених у „многим хришћанским црквама“ које, обједињене, чине ЕКУ-МЕНИЗАМ. Данас није мали број међу члановима Православне цркве оних који себе хоће што пре да виде у том таквом сливу различитих хришћан-ских, па и нехришћанских, вероисповести. Али ти противрече учењу ис-казаном у СИМВОЛУ ВЕРЕ о томе да верујемо: „У ЈЕДНУ, СВЕТУ, САБОР-НУ И АПОСТОЛСКУ ЦРКВУ“; не у две или више. Основна одлика ЈЕДНЕ ЦРКВЕ је та што зна за један само ПУТ, за једну само ИСТИНУ и за један само ЖИВОТ (Јн 14, 6), тј. зна за ХРИСТА и Његову Јеванђелску науку коју су проповедали, протумачили и засведочили Свети Апостоли, правоверни Оци, Учитељи, Исповедници, и Мученици. Одступање од те ИСТИНЕ води у ЕКУМЕНИЗАМ, који је Свети Јустин Ћелијски са разлогом назвао – СВЕ-ЈЕРЕС. Јер, Христос је глава ЈЕДНЕ ЦРКВЕ; није основао више цркава; не-дељив је. Та ЈЕДНА ЦРКВА се свакодневно моли за јединство и умножење правоверних људи.

Исту веру тог великог српског и свеправославног богослова, Светог Ју-стина Ћелијског, исповеда и његов ученик епископ Артемије, због чега га и сматрају великом сметњом на путу ка захукталом екуменизму.

Пошто ће неко са гневом и осудом да ми приговори на ово што др Арте-мија и после саопштене саборске одлуке о његовом низвођењу са епископ-ског достојанства на степен монаха називам епископом, дужан сам да за то наведем неке од разлога:

- Зато што свештени канони не дозвољавају да се епископско достојан-ство омаловажава на начин како је то учињено са њим;

- Зато што у историји Цркве Христове није мали број оних епископа који су се епископски понашали и после неканонски донетих саборских одлука о њиховом извргнућу; богослужили су, подржавани од правоверног народа Божјег, за шта Свети Јован Златоусти служи као изразити пример;

- Зато што код нас није дирано у епископско достојанство чак ни онда кад епископ јавно јеретички наступа, или недоличним животом саблажња-ва многи народ, што није тешко, ако треба, и доказати;

- Зато што је имао пуно канонско право и обавезу да Епархију рашко-призренску брани као невесту, не дозвољавајући да му буде истргнута и неканонски, за његова живота, предата на управу другоме;

- Зато што већу одговорност осећа пред Богом, него пред људима;

- Зато што у његовом веровању и живљењу много црквености има у строго православном духу;

- Зато што је од стране његових тужитеља изостало оно обавезно канонско братољубље у искренности;
- Зато што је својим полувековним свештенослужењем Српској православној цркви био од велике користи;
- Зато што је достојанствено и смерно епископски поднео сву лавину тешких оптужби, које још увек нису доказане;
- Зато што саборска одлука о његовом извргнућу није нашла потврду у душама правоверног народа Цркве Христове;
- Зато што су за заживљавање такве одлуке неопходне додатне присиле, претње, утеривање страха наспрам сваког верника који с правом тражи и очекује да се правично хришћански поступа.

А шта је оно о чему је требало његови тужитељи добро да размисле пре учесталог доношења одлука којима, како се показује, није у суштини постигнуто све што се желело. Јер, он богослужи и у складу са канонским учењем остаје доживотно у дубокој духовној свези са Епархијом рашко-призренском и косовско-метохијском.

Требало је, дакле, најпре предвидети ту евентуалност да се епископ Артемије заиста неће унедоглед повинovati неканонским одлукама, донетим у његовом одсуству, без прописаног црквеностановног и уставног поступка и без доказаних, као истинитих, олако и исхитрено изречених оптужби. (Подвлачења наша)

При таквој евентуалности, требало је озбиљно размислити о могућим последицама, које нису морале бити изазване, као на пример:

- Да ће се око епископа Артемија свијати непредвидљив број верника;
- Да ће га подржати неко од епископа, не само из крила Српске православне цркве;
- Да му може прићи непредвидљив број свештених и монашких лица;
- Да му се могу приклонити и звани „старокалендарци“;
- Да ће свакако размишљати и о томе да му словесно стадо не остане без архипастира и др.

Је ли Српској православној цркви немогуће било да друкчијим, што ће рећи канонским, одлукама избегне настало стање?

Коме је од архијереја у Српској православној цркви потребно да се о њој ствара утисак као установи прогањања и кажњавања, а не љубави, мира, слоге и Царства Божијег на Земљи? Ако у „случају Артемије“ треба да превладава дух претњи и кажњавања, поставља се питање – где ће томе бити крај? Јер, са кажњавањем треба почети од епископа који су у сабору били против, или уздржани, наспрам одлуке (не само последње) против епископа Артемија, па све до оног обичног верника који слуша његове проповеди и учествује на богослужењима.

Али све што се збива, за наук треба да нам служи. По промислу и допуштењу Божјем бива и оно што се у Цркви догађа. За сваку недаћу или искушење мудри верујући људи умели су да кажу и запишу: „Због прегрешења наших допусти Бог...“, као и оно: „Нема греха који може да надвлада Божје човекољубље“. Поучен Божјим човекољубљем, и човек треба да постане човекољубив...

(Извор: „Сине мој, не пристијај“, Грешни Милоје, Друго издање, Чачак, 2011, стр. 484-505.)

Проф. др Теодор Зизис:

Епископ Артемије следи пут Јована Златоустог

Случај прогона Епископа Артемија је веома болан, али и пун наде, јер нас поново враћа у време Отаца, показује да живимо у времену Отачком, у времену изазова. А велики Отац Цркве који је данас прогоњен и понижаван јесте Косовски Епископ Артемије, за кога сам, чим сам сазнао за нановија догађања, схватио да следи пут светог Јована

Златоустог.

Сви знамо шта је све поднео свети Јован Златоусти, будући неправедно рашчињен, протеран и гоњен. И који је на коначно (свети Јован Златоусти), након што је у почетку рекао "у реду, нећу се успротивити, нека прихвате наследника" (овај његов првобитни став је имао за циљ да се избегну немири, убиства и проливање крви), када је затим отишао у прогонство и када су се ствари смириле, рекао "ја сам канонски Епископ,

Архиепископ Цариградски, а сви остали моји наследници су прељубници"...

У својим писмима ђакониси Олимпијади свети Златоуст много пута понавља „ја сам канонски Епископ“.

Епископ Артемије, такође, након што је неправедно прогнан и протеран у један манастир, као и случају светог Јована Златоустог, постао је стeciште одушевљеног сабирања верника и монаха. Светог Јована Златоустог су током читавог његовог путовања у место прогонства следили монаси и верни народ.

И Епископа Артемија у манастиру где су га прогнали посеђивао је велики народ, што је узнемиравало прогонитеље.

У време док се дешавају ови тужни догађаји, ја у себи осећам радост, јер се Артемије показује као велики Исповедник и велики Светитељ по узору на велике Свете Оце.

И нека му сви остали, па и читав свет, чине шта хоће. И нека буде против њега цео свет и сви Сабори.

Канони и Истина су на страни Епископа Артемија...

Извор: www.eparhija-prizren.org, 17.12.2010.

ПОГОВОР

He gaј duшу, roge, назив је ове књиге, али и девиза која би требала бити водиља свих православних хришћана, па и нас православних Срба.

Заиста је пуно замки лукавога које вребају на сваком кораку и од којих треба сачувати душу. Најопаснија од свих замки ђавољих јесте јерес која у нашу Цркву улази, а коју на сваком месту аутор овог знаменитог сведочанства наших дана разобличава, како писаном и усменом речју, тако и својим животом.

Стил писања којим писац исписује редове својих књига закупа моју пажњу, а верујем и других читалаца. Те књиге имају посебност која изазива особита осећања враћајући нас у времена када су наши преци својим исповедништвом исписивали славну историју, како црквену тако и националну.

Писана и усмена реч Милоја Стевановића у овим смутним и страшним временима, има непроцењиву вредност, кад видимо да су многа „уста“ која су позвана да „трубе на узбуну“ замукла. Многи су заћутали или говоре да није време говорити против јереси.

Они који нису спремни да страдају, покушавају своје ћутање оправдати констатацијом „да није време за узбуну“, а чика Милоје их опомиње речима Светог Григорија да се ћутањем издаје Бог. Овај човек, опомиње мишљу, речју, словом и сведочи животом својим, делима својим.

У некој његовој књизи наишао сам на изреку. Лако је квочати, треба јаја носити. И ово: „Ја не знам да снесем јаје, ал знам шта је мућак.“ У књизи Сине мој, не пристај, срели смо текст под насловом „Мућак Иринеја Буловића“. И схватили одакле ветар пири.

Нека би Господ дао да Србија која се ни пред ким никада није савијала, до пред самим Богом, и овога пута буде усправна брана јереси, папизму и глобализму. И нека многа „уста“ српска проговоре као што проговара аутор књиге коју држиш, поштовани читаоче, па макар цена била и земаљско страдање.

Ми православни верујемо и надамо се у васкрсење и верујемо да ће како Свети владика Николај рече „српство васкрснути“ А да бисмо ово васкрсење и доживели, Србији је потребно много више људи какав је писац ове књиге, Грешни Милоје.

Милан ЈЕЗДИЋ
йроїтнани косовски вероучиїељ

ДОДАТАК

БЕСЕДА ВЛАДИКЕ АРТЕМИЈА

(Лозница 22. мај 2012.)

Христос Воскресе! Ваистину Воскресе!

Ево, браћо и сестре, дана којег је Господ одредио да се радујемо у њему. Јер данас још увек славио свето Васкрсење Христово, али имамо још разлога да се радујемо јер данас славио и великог угодника Божијег светог чудотворца Николаја кога многи у нашем роду славе као крсну славу, а данас је такође његов велики празник. За сваки празник тропар светитељу је најглавнија песма коју је Црква припремила, за њега испевала.

У томе тропару се говори главна мисао и идеја тога празника или живота светитеља. А данашњи тропар почиње и каже *данас сйиже дан великої славља, великої шоржества и радује се їрад барски збої ѓреноса мошћију святої Николаја*. Ми можемо да кажемо данас заиста приспе дан, дође дан великога славља места Лознице, Чачка и осталих места, јер нису нам стигле мошти светог Николаја али је стигао овај Божји храм посвећен његовоме светом имену. Зато се ми данас радујемо браћо и сестре, јер је овај храм који је поникао на овој ледини овде за само шест месеци и то зимских. Он је једно велико чудо Божје и чудо светог Николаја, чије је житије толико препуно чуда његових која је чинио за живота и после смрти, до дана данашњега.

Освећење цркве Светеї Николе

И овај храм овде у који смо се сабрали, браћо и сестре, подигнут је трудом ктитора, господина Милоја Стевановића и његове супруге Наде и осталих чланова његове бројне породице. Наравно уз помоћ и других који су са њим радили, нарочито монаштва и монаха који су били присутни овде, иако ничим другим, својим молитвама помагали да овај храм на време буде саграђен и да дочека спреман овај велики празник за своје освећење. Данас смо, дакле, извршили освећење овога храма, у њему рукоположили два служитеља Божијега олтара, једног јеромонаха и једног ђакона, тако да је данас обиље благодати Божије изливено на ово свето место, на овај храм и на све нас овде сабране.

Нека би дао Бог да се на, много година сачува овај храм, *до скончанија века*, како гласи у светим молитвама, да би служио нашем народу на духовну корист и спасење, а Богу нашем на славу. Нека би Господ услишио молитве и светог оца нашег Николаја, да нас све благослови својим небеским благословом и дарује оно што нам треба за наше спасење. Пре свега да нам даде своју ватрену веру којом је свети Николај веровао и коју је бранио и штитио, нарочито када је вера била угрожена од јереси аријанске. И данас је вера православна угрожена од свејереси екуменизма и осталих јереси, а ми смо позвани браћо и сестре, да нашу веру чувамо и сачувамо неокрњену, неупрљану, неумањену од оне коју смо примили од светих апостола, светих Отаца и нашег светог оца Саве.

Трпеза љубави након освећења цркве у Лозници

БЕСЕДА ВЛАДИКЕ АРТЕМИЈА ЗА ТРПЕЗОМ ЛЈУБАВИ (Лозница, 31. март 2013)

Хтео сам да вас још једном поздравим и честитам празник и почетак и ток поста. Да дâ Бог да нам буде на спасење.

Новојодинући конак у Лозници

Али, желео бих да вас још упознам са нечим што је ново и што ће бити ново. Сви знамо да је брат Милоје дао гостопримство нашим монасима из Црне Реке, пре скоро три године. Прошле године никла је ова дивна црква, са овом трпезаријом, где сви налазимо уточиште за све духовне потребе. Монаси на многим местима опслужују потребе наших верника, али исто тако приметили сте да се овде гради један доста велик конак. Можда се неко питао коме то треба и зашто се то гради, па бих хтео да вас у вези тога упознам да је тај конак, у ствари, да је ово свето место, намењено да буде први, прави женски манастир. Имамо велики број сестара, које су смештене по приватним кућама, тамо око Милановца, у Врбави, овде-онде. А има-

мо доста и мушких манастира. Пошто су дошле у фебруару пре две године, ја сам тада рекао: ово је привремени и принудни смештај за годину-две дана, па ћемо онда наћи неко боље решење. И ево, заиста, захваљујући Богу и Његовој помоћи, брату Милоју и осталим људима, који су на било који начин допринели да се тај конак подигне и заврши. Он је сада већ спреман да прими то наше сестринство. Ја мислим да ће то, као и до сада остати духовни центар, јер, као духовник тога манастира остаје отац Николај, који је то и до сада био. Нећемо да га мењамо. Имаће више посла него што је до сада имао, али је он навико на посао, неће забушавати, неће се извлачити, него ће радити.

То сам само хтео да кажем, да не би дошло до неких међусобних причања и препричавања, чуђења, зашто, како, ко је то урадио?

Тако Бог опредељује. У нашем животу не постоји никакав случај, ништа случајно, чак и ако ми хоћмо нешто што Богу није угодно, то не може да се реализује. А ево, развој догађаја и нашег живота, показао је да је овде заиста, на овом месту и свима вама овде, на мојој братији и сестрама – да је ту благослов Божји. Тако да ћемо настојати у току ове седмице да извршимо пресељење, да удомимо све ове монахе на нека друга места, где ће бити исто тако добро и пријатно као и овде, а да и сестре добију свој кров над главом. Да своје молитве онда умноже, утроструче и свој труд, да ово место постане заиста рајска башта и у духовном и у свком другом погледу. Јер, ви сте ишли по женским манастирим и то се увек познаје. Чим се уђе у неко двориште види се много цвећа, разног цвећа, све је уређено, све је оплевљено и тако. Дакле, сваки манастир је, како је говорио отац Јустин, парче Раја на земљи. Није цео Рај, али једно парченце Раја на земљи.

Владика Арђемије нагледом радове манастирског комплекса у Лозници

Ја мислим да ће овај манастир овде бити повећи комад Раја, али да се и сви потрудимо да томе и допринесемо. Сваки према својим моћима, према својим снагама, мудрости, умећу, итд. Да се помогне и сестрама и братији, тамо где буду били, да се све то лепо среди и да наставимо једним животом по Богу и у Богу и за Бога. Јер све нас овде окупља у ствари једна иста мисао, једна иста жеља, а то је: да останемо верни Господу Хисту, светим апостолима, светим оцима, који су нам ту нашу свету веру православну предали, да је ми очувамо и пренесмо на млађа поколења, а не да нам је било ко квари мења и уноси у њу којекакве новотарије. То је оно што осећамо сви да је по Богу и да има благослов Божји, зато се и могло десити ово чудо, као у данашњем Еванђељу онај ослабљени који је оздравио на реч Христову. Тако је и наше монаштво, које се пре три године нашло практично на улици, Бог се ето побрионоу и сви су они лепо збринути, сви имају и где да живе и да се Богу моле. Нека искористе тај благослов и милост Божју, а и ми сви са њима.

Амин.

БЕСЕДА ОЦА ЖАРКА ГАВРИЛОВИЋА

(Лозница 22. мај 2012)

Многољудном скупу у Лозници код Чачка – јединственој трпези љубави, обратио се протојереј ставрофор др Жарко Гавриловић који је, између осталог, рекао:

„Помаже Бої браћо и сесїре!

(Бої ђомоїао)

Преосвећени владико, драги ктитори и задужбинари, браћо свештеници, браћо и сестре, дошао сам код вас као свој код свога.

Иако су покушали да ми забране долазак, ево ме са вама, јер је Господ Исус Христос Пут, Истина и Живот свима нама.

Зар је Господ могао да сиђе у ад, да проповеда праведницима старозаветним Јеванђеље, а да ја не могу да дођем међу Србе које су ољагали и које су натерали да се повлаче у катакомбе, да би сачували веру прадедовску?! Браћо и сестре, народ чува веру, а не свештеници! Народ Божји. И тако је одувек.

Има једна стара песма која каже:

Веро моја, ко те уби, реци!

Убише ме из олтар жреци.

Ко ради против Православне вере данас? Већина најамника у мантијама који злоупотребљавају тај свој свети чин. Често, уместо да благосиљају они куну, уместо да воле они мрзе, уместо да штите народ Божји од глобалиста, од оних о којима је свети владика Николај најбоље рекао у књизи из Дахауа, „Речи српском народу кроз тамнички прозор“, они, дакле, одбијају народ од Цркве Христове.

Ја видим овде чиста лица, ја видим цвет Србије, ја видим овде семе посејано светосавско, православно, које треба да пробуди оне усијане главе, нарочито епископат Српске Православне Цркве који шурује са Ватиканом, са екуменизмом, са глобализмом. Да их пробудимо, браћо и сестре! Ево, ја сам зато дошао међу вас! И стално апелујем да се нађе частан мир у Цркви Божјој, јер „благо онима који мир граде, јер ће се синовима Божјим назвати“.

Ето, одазивао сам се позиву нашег брата Милоја, са којим сам почео борбу против новотарија у Цркви. И не само ја. Срећан сам данас што сам са вама, што видим овај храм да расте.

Једна стара пословица каже: „Тамнице су затворене и дан и ноћ, па су увек пуне, а цркве су отворене и дан и ноћ па су, опет, празне.“

Какве везе имају тамнице и цркве? Имају, браћо и сестре. Што је више људи у тамницама, мање их је у црквама, што је више у црквама мање их је у тамницама. Дакле, зато је Спаситељ и основао Цркву Своју и рекао да јој ни врата пакла неће одолети.

Ја сам данас дошао код грешника, код Милоја грешног.

Овај свет је пун грешника који се праве да су праведници, и пун је праведника који кажу да су грешници. Такав један човек јесте и господин Милоје Стевановић.

Све сте створили, брате Милоје! Бог вам је све дао. Много Вам је дао, много ће од Вас тражити! Дао Вам је и земаљско добро, дао Вам је породично благо, дао Вам је и духовно здравље да можете и дорастете и подигнете храм Божји. Наш свети владика Николај пева: „Народ цркве Богу зида, њима своје ране вида.“

Свака црква јесте духовна богомоља и јесте духовна исцелитељка као што је то била бања Витезда. Ви сте, дакле, подигли цркву у славу Божју, у славу највећег имена на свету, најлепшег имена, највећег добротвора нашег кога многи у свету плују, кога се цео запад одриче и кога напада. Запад који је и глобалистички, и сатанистички и јеретички. Наследили су они ту клицу од римског папе, и сваки њихов човек умишља да је римски папа, како у Италији, тако у Енглеској, тако у Америци. Њихови војници чине зла по целоме свету, а никоме не одговарају, а наши војници се бране у својој земљи и бивају осуђени као ратни злочинци! Ето видите, каква је ђавоља логика којом они иступају!

Жртва тог глобализма јесте и владика Артемије. Ја сам молио врх цркве да не чине то што су са владиком Артемијем учинили, али ме нису послушали. Писао сам прошле године писмо Сабору, на youtube је. Ко хоће нека га узме, нека види. Осим констатације: „*ми њему дајемо неку помоћ, а он нас напaда*“, ништа не кажу. Ја не нападам њих, ја не мрзим њих, ја иступам против зла у њима, против тога ђавољег семена које они расипају око себе, као што непримерена стока расипа сено око себе. Уместо да га једе, она га гази.

Толико народа који долази на ову Свету Литургију не може да се обмане. Не може се толики народ слагати, не може се врућим колачима прикупити. Народ осећа благодат Божију у Светој Литургији која се приноси и која је наш дар Богу у знак захвалности, што нас је као народ православни, светосавски, одржао на жеравици између истока и запада. И ми, како је Свети Сава рекао, немамо пријатеље ни на истоку ни на западу осим Вишњег Јерусалима.

Теби, домаћине драги, захваљујем што си подигао ову светињу, што си до сада показао велико верољубље, отачаствољубље, велику духовну спремност да пострадаш за Христа и да примиш монахе са Косова. Хвала Вам што сте то добро учинили и зато испаштали. Даће Бог да примите венац славе на небу. Вас су осудили зато што сте примили монахе, а они примају римске прелате, љубе им руке! Целатима, дакле, српским злотворима, јеретицима љубе руке, а мени прете да не смем да дођем међу Србе. Смем, хоћу и морам!

Све што имате, брате Милоје, све Вам је дивно. Бог Вам је све дао. Зидате још неку светињу! Све што сте створили материјално подложно је рђи која квари и лоповима који краду. Али ово, ово нико не може да украде. Ово ће бити кула светиља која ће призивати на молитву. Иако је дрвена она је топла, она је миомирисна. Она се види из даљине као храм Божји, храм у коме Бог налази станиште. Као што је Бог присутан у нашем срцу, тако ће бити присутан и у овој цркви.

Ја бих тако желео, да пробудимо савест Српске Православне Цркве и да не дозволимо да њоме управљају они који мисле да ће светосавски Срби постати паписти, екуменисти и глобалисти. Не никада!

Ја дижем ову чашу у славу Божију, у здравље ктитора, за њихов дуг живот и плононосан рад! За свету борбу, преосвећени владико, Вашу и ваших монаха која је пример дружељубља, богољубља, човекољубља!

Они то немају. Они су јадни и немојмо их мрзети, будимо забринуте због њих. Рекао сам Патријарху да више владика Артемије има монаха и више рукополаже монахе него сви они остали заједно. И немојте дирати у тог човека! Није ме послушао. И ево до чега је довео. А ко зна где ћемо се скрасити с обзиром на то да је наша Црква сва раслојена? Сад заседају... Не дај Боже да буде Сабор у онаком хаосу као што је прошле године био, да су двојица епископа пала у несвест због свађе, не дај Боже да свађа у Сабору буде и ове године...

Молимо се Богу нека унесе мир у душе наше. У вас и у ваше укућане, пре свега у вас који ширите реч Христа миротворца, а онда и у цео наш народ који је мученички, напаћени народ. И нека да Бог да ова светиња постигне своју намену: да буде стуб и тврђава Истине, како је рекао апостол Павле.

А вама нека буде на вечну успомену и на вечно здравље и спасење!
Живели!

(Извор: Православни глас, бр 6/2012. стр. 7)

**ЈЕЛИЧКИ ХРАМ – РОЂЕН ИЗ СЕОБЕ
ЗАТОЧЕНИКА КОСОВСКОГ ЗАВЕТА**
(Зоран Чворовић, у Лозници 22. маја 2012.)

Христос Воскресе! Ваистину Воскресе!
Преосвећени Владико, благослови! Часни
оци! Браћо и сестре!

Припала ми је част, мени најнедостојнијем међу вама, да данас кажем коју нејаку реч, о великом делу наших светосавских боготражитеља – рашких и косовско-метохијских црноризаца и о задужбинарству, немањићког надахнућа – нашег брата Милоја и његове породице. Из овог двојства је израстао, никао јелички храм Преноса моштију светог Николаја Мирликијског. Символички лик и карактер овог храм опредељен је са две чињенице.

Најпре, једном сеобом која се претходних година збила. Сеобе су обележиле српску историју. И то две врсте сеоба: једна, то је сеоба када су Срби, с једног на други крај српске земље носили Завет, носили Косовски завет. Слично студеничким монасима који су за време Првог светског рата носили ћивот са светим моштима Стефана Првовенчаног, не остављајући га непријатељу. Тако су се Срби кроз историју селили и носили Косовски завет. После пада царства Срби су сачували видовданску етику и понели је у земље у које су се селили и где су се вером светосавском окрепљивали. И тако је на тој етици рођен и свети Василије Острошки и свети Петар Цетињски и пустињак цетињски, владика Раде, и ђакон Авакум. И из те етике, чија је суштина изражена речима – земаљско је за малена царство, а небеско увјек и довјека, а која се после сеобе понела са Косова, родио се мученички пој ђакона Авакума: „Срб је Христов радује се смрти“, и стихови цетињског самотника: „Нека буде што бити не може“. Та етика, видовданска, косовска, усељена је пре две године и овамо на ово имање. Понели су је монаси, понело је монаштво рашко-призренско. Такву монашку сеобу српски народ

не памти. Ова сеоба је донела са собом Завет, донела је ђивот, ђивот светог српског опредељења, опредељења да једино небеско царство нема алтернативе. И на том Завету који је овде донет никао је Храм.

Било је у српској историји и других сеоба. То су сеобе из историје, сеобе однарођивања. Много је наше негдашње браће који су изабрали земаљско уместо небеског царства. Та браћа су се иселила из српске историје, одвојили су се од српског рода, исписали су се из Српске Православне Цркве.

Хвала Богу, такве сеобе овде под Јелицом није било. Овде је била сеоба Завета, Завета да би се положила клица, клица чега?

Овде на падинама епске Јелице изграђена је црква од брвана. Браћо и сестре, Срби су градили цркве брвнаре само када су живели у ропству, под окупацијом. Али у овој брвнари, сигуран сам, вера ће се чувати и окрепљивати. Ту ће бити посејано семе, семе да се косовска, видовданска етика у срцу Србије, тамо где се свети Сава подвизавао пре него што је проглашена Архиепископија, недалеко од Жиче, и недалеко од Студенице, поново учврсти, окрепи и очисти, и да таква снажна, једнодушна и силна вера поново крене и на српско Косово и у српске крајине, те да тако поново васкрсне светосавско Српство. Зато је овај малени храм клица будуће Србије, будуће обновљене Српске Православне Цркве и нашег духовно преображеног народа.

Манасџирска кайија коју дарива Саво Сџевановић, земљоделац из Горачића, на којој је уклесано: „Блаџословен који долази у име Госџодње“.

Зато храм пред нама личи на једно велико огњиште. Најпре, доселили су се на ово имање монаси и огрејали се под милосрђем и братољубљем породице Стевановић. Огрејали се на том самарјанском огњишту, и са тог огњишта никао је храм. Заиста овај храм личи на огњиште и то огњиште вере неугасиве, која ће одавде пламтети вавек. На жалост, још је свети владика Николај говорио између два рата, у беседи београдским трговцима, да и данас у храмовима има трговаца налик онима које је Христос растерао из јерусалимског храма. Али светиња је и у овим храмовима сачувана, она је, како каже владика Николај, малтретирана, сакривена до дана када ће трговци бити истерани из храма. А овде, у овој брвнари, ако Бог да, вазда ће неутуљено пламтети огњиште живе вере, живе вере светосавске. И нека би дао Васкрсли Господ, да врата пакла не надвлађају ни овај храм, као ни један православни храм, те да се још снажније чује поука и вера наша светосавска, Православна.

И нека би Господ дао свако добро нашем домаћину, који се уписао у летопис ктиторства, међу протовестијаре и челнике српске, који су у задушбинарству следили своје кнежеве и цареve. Нека би дао Господ породици његовој сваки добри дар, а свима нама смирење и дуготрпељивост у тешким, неврлинским временима која долазе. Амин.

(Извор: Православни глас, бр. 6/2012. стр. 6)

Игуманија Јелена Вазнесењска са сестринством:

ВЕРУЈЕМ И ИСПОВЕДАМ

Обавештење

његовом преосвештенству епископу жичком г. г. Хризостому

Преосвећени Владико,

С обзиром на отворено декларисање патријарха србског Иринеја као екуменисте и пацифисте и на прећутно одобравање ове јереси и безакоња које се у циљу њеног наметања спроводи у нашој Цркви од стране наших појединих пастира: архијереја, намесника и пароха, не пристајући на ту злославну јерес и чувајући своје душе од ње, ми, доле потписани, се од ње и од оних који је посредно (прећутно) или непосредно (активно) подржавају ограђујемо, следствено предању које смо од нашег духовног оца, а преко њега од Светих Отаца примили, а према коме се управљамо у овим временима беспоретка, превирања и духовног отпадања нашег епископата и свештенства од вере отачке у нашој Цркви.

Пошто се Ваше Преосвештенство ни на који начин не ограђује од поменутог јеретичког одступања административног врха СПЦ, већ напротив, спроводи богослужбене реформе, које су, као цркворушилачке новотарије, само претходница и приправљање пута за потпуни улазак Српске цркву у духовну тмину богоодступничке јереси екуменизма, ми се сходно 15 канону Прво-другог цариградског сабора ограђујемо од молитвено-литургијског и канонског општења са декларисаним екуменистом патријархом Иринејем и сходно томе са Вама и Вашим клиром, до његовог евентуалног покајања и одступања од свејереси екуменизма.

Како не бисмо били лишени духовне, светотаинске опскрбе целокупно сестринство са нашим манастиром прелази под омофор епископа рашко-призренског и косовско-метохијског у егзилу г.г. Артемија. Ова наша одлука биће на снази све до Вашег евентуалног покајања и исправљања, које ће се огледати у јавној осуди свејереси екуменизма и прекида општења са екуменистом – патријархом Иринејем; у одступању од новачења у литургијском и свеукупном црквеном благочешћу; до тада, нама наша савест налаже да идемо само за пастиром који неодступно одстојава на путу еванђелске и светоотачке истине, а таквог пастира препознасмо у лику владике Артемије, који је тога ради гоњен, а у чијем прогону сте и Ви неславно учествовали.

(Следе потписи: игуманија Јелена, монахиње Ефросинија, Магдалина, Марина, Ирина, Ангелина, Хионија, Евгенија.)³⁹

Ово писмо су јавно прочитале монахиње у манастиру Вазнесење, на Спасовдан 2012. године Господње, за време ручка на манастирској слави. Писмо је са одушевљењем прихваћено од мноштва присутних верника из чијих грла се заорила песма „Помози нам Вишњи Боже“ и друге.

*Замонашене вазнесењске искушенице у Лозници, 21. мај 2012.
С лева на десно: монахиње Евџенија и Анџелина, владика Архиемије,
игуманија Јелена, монахиње Ирина и Хионија*

После прогона вазнесењске монахиње се подвизавају на Овчарићу, брду изнад манастира из кога су протеране. Шатор-црква у којој се вазносе молитве Господу постаје својеврстно место ходочашћа православних душа из српских земаља, дијаспоре, Русије... У време када је игуман отетог манастира Тимотеј, по благослову епископа Хризостома забранио пролаз путем који води Новом Вазнесењу, народ је кроз шуме притицао носећи на леђима постељине, клупе, столове, посуђе, намирнице... Ко није срео Божју љубав и Божју децу, а пут га навео у Ново Вазнесење, тај је заиста видео прст Божји. Тај је видео Бога.

³⁹ У страдалној ноћи, девојка Јелена која је била гост у манастиру, гледајући страдање вазнесењских монахиња, одлучила је да остане у манастиру. Сада је она искушеница у том сестринству.

ВАЗНЕСЕЊСКА НОЋ

*А ко мрзи своја браћа
у шами је и у шами хода,
и не зна куда иде,
јер му је шама заслејила очи.
(1. Јн. 2, 11)*

*Суза игуманије
Јелене Вазнесењске*

Дан први, празник Вазнесења Господњег,
24. мај 2012.

После свете Литургије на слави овчарског манастира Вазнесење, пред неколико стотина верника игуманија Јелена са својим сестринством, обелодањује писмо епископу жичком Хризостому (в. стр. 346).

Народ аплаузом и песмом *Помози нам ви-
шњи Боже* подржава одлуку ових Христових невеста.

Дан други, 25. мај 2012.

У вечерњим сатима стотинак верника и монахиње читају акатист и певају богомољачке песме. Пред манастир стиже интервентна јединица полиције. У време када је пао мрак (гле: у време таме!) у манастир улази преко стотину свештеника из Епархије жичке, који ће показати своју веру, своју љубав, свој дух, тако што ће једног по једног верника, који клечи и пева богомољачке песме немилосрдно вући по бетону и блату и предати у руке полицији која им неће дозволити улазак у порт.

Дубоко у ноћ (ваљда у време које и приличи достојанству ходећих по тами), стиже праћен полицијом, сакривен у закамуфлираним колима, г. Хризостом, који „јуначки“ са поповима из манастира, „очишћеног“ од врног народа, избацује игуманију и монахиње не дозвољавајући им да понесу сир, брашно, со, шећер...

Кад сване, верници ће телефоном тражити од новоименованог игумана Германа да из манастира изведу козе и кокошке, које су они даривали сестрама. Одговор је био: „Морам да тражим благослов од епископа.“ Касније игуман Герман одговара: „Не може ни козе ни кокошке, ништа не може. Тако је благословио епископ!“

Дан трећи, 26. мај 2012.

На магистралном путу Чачак – Ужице, код скретања за манастир Вазнесење, стоји полиција и не дозвољава верном народу да иде у манастир, са објашњењем: „Тако је наложено.“

Дан четврти, 27. мај 2012.

Нови игуман не дозвољава да се путем поред манастира, који води ка колиби где сиротују мати Јелена и њене сестре, приђе да им се дотури брашно, со, хлеб, ћебе, јастук.

Манастир Вазнесење, на ђавољу радост, обезбеђују полицијске снаге.

Верни народ пешке кроз шуме одлази прогнаним сестрама носећи им кору хлеба, реч утехе и хришћанску љубав.

Наравоученије

Ова догађања побуђују размислице:

1. Верни народ је осетио укус и мирис екуменизма и екуменистичке љубави, препознавши клицу која је род родила у НДХ када је 1.371 (од тројице, двојица) католичких свештеника, који потичу углавном од бивших по-католичених Срба, вршило најгрозније злочине над православним Србима.

Не дај Боже, да се вазнесењска ноћ понови! Не дај Боже, да се развије клица духа који носи Хризостом Столић, рушитељ српских гробаља, рушитељ студеничког иконостаса, рушитељ светоотачког предања...

Дај Боже, да се свештеници наши, које су одгајиле на својим крилима српске мајке, чија кора хлеба зависи од воље гордог г. Хризостома, присете да је земаљско за малена царство. И да ђедови њихови не дадоше веру за вечеру.

2. Наша полиција треба да штити ред и поредак. Ваљало би да њене человође расуде:

а) Да ли је у вазнесењској ноћи нарушено уставно начело о неповреди-ности стана?

б) Да ли су монахиње са адресом која стоји у њиховим личним картама могле бити избачене, без суда и пресуде, са становишта уставно-правног по-

ретка, у овој тужној вазнесењској ноћи, зато што се тако прохтелo рушитељу српских вредности и српског морала, Хризостому Столићу?

в) Да ли су наоружани људи требали штитити безакоње острашћених Хризостомових јуришника или грађанска права монахиња које су имале легално и легитимно пребивалиште из кога су монструозно избачене на очи-глед чувара реда и поретка?

г) Да ли је и након вазнесењске ноћи требало суспендовати слободу кретања свима онима који нису по вољи Хризостому Столићу и његовим послушницима, опет без суда и пресуде?

3. Јеванђеље нас учи да гладног *шреба нахраниџи, жедног напoјиџи, невољника пoд кров пpимиџи...*

Ваљало би да господа Хризостом и његови послушници размисле да ли су, у својој срамној вазнесењској ноћи, ноћи злодуха, испунили Јеванђеље изагнавши силом монахиње у помрчину из њиховог места становања без суда и пресуде?

Да ли су им требали отети замуку њихову? И сир. И кокошку. И козу...

Када о томе добро размисле, можда ће се сетити да се тако не служи Богу и роду, но мамону.

Да ли их је страх од њих самих и њихових дела таме?

4. Канони кажу да се у Цркви Христовој не може применити сила.

Да ли је г. Хризостом, потврдивши своје безакоње, још једном каноне окачио мачку о реп, те тако рушећи Цркву Христову поставио још један камен у темељ своје екуменске лажицркве?

5. Свето писмо учи: *Безбожник се и сенке своје плаши.*

Да ли том науком можемо објаснити откуд кордон полиције у вазнесењској ноћи? Зашто полиција и након ове ноћи хризостомске беде духа, чува манастир Вазнесење када тамо није привирла деценијама, док су у њој живели и Богу се молили отац Сава и благочестиве монахиње?

6. У тој вазнесењској ноћи ухапшен је и у „марицу“ стрпан Милоје Стевановић, који је оптужен: „Стевановић и Дејовић су, револтирани поступцима присутних свештеника Епархије жичке, скочили на хаубу возила“ иако је више десетина људи видело да је Стевановића то возило покосило с леђа ударивши га у лист десне ноге, што у свом записнику констатује Судија: „Окривљени показује ударац у лист десне ноге и задобијени крвни подлив који је уочљив.“

Пре двадесет-тридесет година Србин са Косова – Мартиновић једва је преживео повреде од флаше која му је набијена у тело кроз анални отвор. „Експерти“ су утврдили да се Мартиновић флашом „самозадовољавао“ те да се при том самозадовољству сам повредио.

Може бити да је Грешни Милоје мазохиста, па је „желео“ да га удари аутомобил како би задовољио свој мазохистички порив.

7. Узгред буди речено, у поступку пред Судом, сазнаје се да је у том аутомобилу шверцован г. Хризостом, кријући се од народа Божјег, онако како то и приличи његовом достојанству, јер *ко иде по џами не зна куда иде* (Јн. 12, 35).

Бежите од њихове нечистоте

Над срамотом вазнесењске ноћи свиће вазнесењска зора, која објављује: *Блажени ѿрођени ѿ правде ради, јер је њихово Царство небеско* (Мтх. 5.10).

Изнад манастира Вазнесење који је под опсадом, кроз шуме притиче верни народ праведним вазнесењским мученицама. Високо под сводом небеским, изнад манастира Вазнесење, ниче колиба која ће процветати, као што је казано, и у којој ће се чувати и сачувати дух оца Саве Вазнесењског, дух Светосавља.

Воздигнимо молитву своју да се христољубиве вазнесењске сестре одрже на страдалном, спасоносном, светосавском путу.

Помолимо се за прогонитеље њихове е да би се покајали и спасли из екуменистичке погибли. Е да би се подсетили: *Благо човеку који не иде на веће безбожничко* (Пс.1,1) *и не седи с безбожницима* (Пс. 25,4).

„Изиђите између њих и одвојте се, говори Господ, и не дохватајте се до нечистоте и ја ћу вас примити.

Не вуците у туђем јарму неверника; јер шта има правда с безакоњем? Или какву заједницу има видело с тамом? Како ли се слаже Христос с Велијаром? Или какав удео има верни с неверником?“ (2. Кор. 6. 17,14,15.)

Нага Обрадовић

(Извор: Православни глас, бр. 6/2012. стр. 26-27.)

БОРБА ЗА ДУШУ

Прогон је судбина Срба. Прогонили су нас и прогоне нас из наших кућа, са наших имања... Прогоне нас из наших цркви и манастира које су свети оци наши утемељили, градили и саградили...

Прогонили су нас и прогоне нас туђини и они који се од рода нашега и вере отуђише. Који под туђи барјак стадоше и туђи барјак понеше... Прогонили су нас вековима.

Како онда, тако и данас...

Отимали су нам земљу, села и градове, имања... Све... Децу су нам отимали!

И још отимају!!!

Веру су нам нападали... И данас нападају! И отимали... И отимају!

Најпре и најлакше, оне који нису чврсто укореењени и срасли са вером светосавском, којима се и на тренутак учинило да се ништа страшно неће догодити ако мало одступе, ако се земаљској сили приклоне да „тренутну“ опасност од страдања избегну. Да ће се лако вратити...

И тако су многи кренули на пут без повратка...

И отпали од плодносног светосавског стабла и временом постали најљући и најжешћи непријатељи своје дојучерашње браће...

Јер, највише се мрзи сведок издаје и греха.

И само његово постојање је опасно, јер стално опомиње. И подсећа!

Зато га треба уништити, сатрети!

Судили су нам на суду и без суда. И набијали нас на колац. Главе су наше носили султану на дар...

Како онда, тако и данас. Све је исто. Само је „султан“ други...

Најбољи и највиђенији Срби су вазда за Истину главе губили. Најбољи и највиђенији Срби су данас сужњи у хашком казамату, јер и данас за Србе нема Истине и Правде, и данас важи правило „Кадија те тужи, кадија ти суди“.

Кроз сва миленијумска страдања Господ се постарао да Србима душу сачува... Као некада Јову Праведном...

Окупљали смо се у наше цркве и Богу молили... И Бог нас је чувао... Тај завет са Богом нас је одржао...

У мноштву прогона које смо проживели, има један прогон болнији и тежи од свих. Прогон из Цркве. О томе сам слушала, све у неверици, док сам живела у Канади. И упознала сам многе изгнанике из Отаџбине који

доживеше страшну судбину да и из Цркве буду прогнани... Да им отму Цркве које су сами саградили, да их из њих истерају, не дозвољавајући им да се моле како су се кроз векове њихови праоци и оци молили... На жалост, ране прогона и ране „помирења“ још нису зацелиле...

Беше то у време снажења Светског Савета Цркава и председниковања патријарха србског Германа који поведе Српску Православну Цркву путем апостасије... Путем са кога се није вратила...

Беше то политички прогон највернијег дела Србства. Прогон Србства које је спасло главу пред усташким ножем и Србства које је комунистичкој чизми умакло. Које је своју веру и своју душу чувало као највећу драгоценост. И сачувало. Србства које ни до данас није поклекло!

Још ти вапаји уцвељених душа одјекују у моме срцу. И боле ме...

А ко то учини?

Мајка Црква!

Коме?

Србима који једва сачуваше своје главе од пошаст црвене куге која је харала Отачаством.

Србима које вирус комунизма није захватио.

Србима који светосављем живе и дишу...

Србима који одолевају верама туђинским, који чувају свето предање и који су страдајући на правди Бога ипак сачували душу.

Роду нашем, који не даде душу!

Мајка?!

Тако сам сазнала да инквизиција није само одлика римокатолика!

Да богоодступнички поступци потресају и „официјелно Православље“.

И још ми пред очима титрају сузе због незацељених рана насталих преварама, подвалама, лажима... И још се од народа у Отаџбини крије страшна истина о тзв. Америчком расколу, а сведоци посрнућа и греха „мајке Цркве“ се прогоне са циљем сатирања!

И, ма колико да човек мисли да га ништа не може изненадити, увек се изнова догађа изненађење.

Тако се догодио прогон владике Артемија и верног монаштва...

Још један политички прогон, прогон по диктату „моћника овога света“, срамотно упакован у лажне оптужбе. Праћен страховитим медијским линчем...

За часним владиком кренуло је мноштво људи. Стотине и хиљаде људи и сада се роје око матице, тражећи мелем за своја страдања и бежећи из мрака екуменизма, идући за светлошћу која води Господу и светим нам прецима...

Знају те хиљаде и хиљаде људи, осећају то душом својом, да „ко није прогоњен, није истинит“ и да „рашчињење представља титулу части за оног који је рашчињен због оданости вери.“

И знају хиљаде и хиљаде Срба поуку св. Марка Ефеског: “Када не би било гоњења, ни мученици не би просијали, ни исповедници не би добили венце победе од Христа и не би својим подвизима учврстили и обрадовали Православну Цркву.”

Зато чврсто и неодступно стоје уз старца – прогнаника. И уз бројно прогнано монаштво.

И, још се један прогон догодио... Велики Црквени суд је донео пресуду којом се из СПЦ искључује један мирјанин, Милоје Стевановић!

Једини?!

За утеху брату Милоју, а за срамоту моћника у мантијама и са митрама, не зна се тачан број кажњених и, на правди Бога, осуђених верника – Срба који живе широм Васељене...

У Србији је, засад, Милоје Стевановић једини.

Стотине, хиљаде људи који следе узани пут којим смело и неодступно корача владика Артемије чека да и на њих крене инквизиција и да их и, званично, казни искључивањем из Цркве. Из Цркве коју су наши побожни и богољубиви преци градили... Заједно са свецима својим. Знојем, молитвама, сузама...

Поуке наших светитеља србски народ помно учи и настоји да по њима живи. Св. Владика Николај нас поучава: „Народ не треба да следује својим слепим вођама кад га ови воде путевима лажним и удаљују од Бога и Божијег Закона.“

И свако од тих хиљада и хиљада људи, на свој начин се бори да веру сачува, да помогне прогнанима, да их омилистави...

Изгледа да је и то грех. Не дају моћни „малима“ да било шта ураде за своју душу. Да помогну ономе кога силе земаљске и дневно-политичке прогоне.

Милоје Грешни, учини неопростиви грех када на своје имање прими монахе - прогнанике из епархије Рашко-призренске. И када подели са њима кору хлеба... И када се помоли Господу Богу са њима, прогнанима, осуђенима...

То би грех непростив, грех који се кажњава духовним смакнућем! Пресудом Великог Црквеног суда о искључењу из Цркве?!

И Милоје Грешни наставља свој пут страдања. Наставља да корача за својим духовником, косовско-метохијским страдалником, за преосвећеним владиком рашко-призренским, г.г. Артемијем. Како рече сам: његов је пут пут мрава у Јерусалим. И на том путу за Јерусалим придружују се многи, знани и незнани. Колона „мрава“ који су се запутили у Јерусалим сваким је даном дужа.

Понеко каже „Милоје води лични рат“. Можда...

Али, кад вас неко удари и кад вас удара, а посебно кад знате да нисте криви, да ли ћете ћутати, да ли ћете насилника крити или ћете запомагати, позивати у помоћ? Ко ће помоћи, ако се помоћ не тражи?

Како човек може да се брани ако не личном акцијом? Да ли треба да и не покуша да узврати ударац?! Да окрене и други образ?! Можда... Хришћански је то... И, сигурна сам да би брат Милоје Грешни тако и учинио, када не би била вера у питању! Али, зар нас свети Теодор Студит не учи: „Заповијест је Господња да не останемо ниједи у временима када је вјера у опасности. Када је у питању вјера, нико нема право да каже, ‘ко сам ја?’”. Нема право ни свештеник... ни владар... ни земљоделац... ни бескућник који једва долази до дневног следевања. Нико нема право да каже није моја ствар или то ме не занима. Камење ће завикати, а ти зар да останеш нијед и незаинтересован?”

Зато, Милоје упозорава! Он виче, опомиње, преклиње! Грми!!!

Зар нас нису, још као децу учили, да не допустимо никоме да нас бије? Да се бранимо! Да своје бранимо! То се односи и на мантијаше и митроносце.

Човеку је много лакше да се препусти стихији, „да га вода носи“, да не напреже ни тело ни ум.

Али, кад удари у обалу, ако и остане жив, може ли се из те набујале прљавштине извући?

Знамо да је држава чувар народног бића, а Црква чувар душе народне. Зато православна душа брата Милоја тражи одговоре на многа питања. И ова: Смеју ли кормилари државне и црквене лађе да народ изведу на пучину и препусте га ветровима и таласима? И смеју ли за кормилара поставити онога ко не уме правилно да кормилари? И онога ко брод води на подводне стене и у камениту обалу?

Куда су повели народни брод?!

Милоје Грешни неуморно води „свој рат“. И само на неке од „удараца“ одговара. Често питајући у неверици, или чудећи се... или наводећи цитате светих отаца: „јереси и скретања у Цркви долазе од епископа и патријарха“. И тражи одговор... И запомаже. И упозорава! И брани! И себе и нас.

Знамо: Човек је грешно биће.

Знамо: Само Бог не греши.

Знамо: грех се лечи. Покајањем и тражењем опроштаја. Томе су нас наши благочестиви оци (и биолошки и духовни) научили.

Господ и Његов православни хришћанин са радошћу ће примити пружену руку и загрлити брата који се Господу исповедањем Истине и покајањем враћа.

Знамо: постоје неки људи који себе сматрају непогрешивима.

Како се постаје непогрешив? Који је то тренутак?

Да ли су неки митроносци постали непогрешиви онога тренутка кад су на своје главе ставили митре?

Или се непогрешивим постаје целивањем „папскога крижа“ и примањем папиног прстена?

Или прогоном „брата у Христу”, а обилним изливањем љубави према свакоме другом, посебно према иновернима?...

Знамо: Грех се лечи. Исповешћу... признањем и покајањем.

И није срамота признати грешку. Срамота је у греху живети и, по сваку цену, радити на уништењу онога коме је неправда учињена.

А онај који грех исповеди, и покаје се, постаје већи у очима Божијим. И народним!

Тако се чува душа! А Православна, светосавска душа је бесцени драгуљ у гомили светлуцавог, но безвредног камења.

Брат Милоје брани своју светосавску душу и сав свој род позива на одбрану највреднијег што нам свети преци у наслеђе предадоше. Зато што дужност и дуг свој знамо, придружујемо се Милоју Стевановићу позивом и преклињањем:

Не дај душу, роде!

Христѡ Воскресе! (О Васкрсу 2013.)

ЗАВРШНО СЛОВО

У време наших благочестивих предака, кад није било радија, телевизије, интернета – отац сину, ђед унуку је преносио поуке пожњевене из њиве животног искуства. У те поуке је бивало уткано вековно предање, вера отаца и праотаца. *Сине мој, сврх свега што се чува, чувај срце своје...*

Боље ти је сине сагубити главу него своју огрешити душу... говориле су мајке Јевросиме.

Чувај се синко гусала – говорили су ђедови унуцима, кад су предосећали долазак судњег дана...

Зашто, ђед не рече: чувај се грома, чувај се гује отровнице, чувај се куршума? Зашто чувај се гусала?

Прво, зато што је знао и веровао да *нема смрти без суђена дана, јер нам је и коса на глави пребројана.*

Шта је још знао ђед кад је сјетово унука?

Знао је да умрети од куршума душманскога није срамота. Знао је да пострадали од грома или гује није срамота, но воља или допуштење Божје.

Шта је још знао ђед пред растанак са унуком и светом?

Знао је да највеће благо под капом небеском може шаком да се покрије. А то је образ. Знао је да вода све може опрати сем црна образа. Знао је да образован није онај што има школе, но онај што има образ. Знао је да бешчашће, кривотворје, суровост, озлобљеност, завист, уображеност, пакост, гњевљивост, таштина... црне образ. Знао је да човек, својом вољом каља сопствени образ, а човеку црна образа нема места међу благочестивим људима. Знао је да не треба у друштву неваљалијех људи бити. Знао је да то бешчашће навлачи бруку на кућу, на потомство остављајући траг у народном сећању. Знао је да најдубљи траг части и безчашћа, јунаштва и кукавичлука, дике и срама... остављају гусле. Зато је, страхујући од тог дубоког трага, учио унука, преко кога се надао протегнути лозу у векове: *Чувај се, синко, благо ђеду, гусала.*

Овде ћемо оставити кратаци траг гусала, које забележише и срам и дику. Да ли срам ил дику, зависи од тога да ли онај о којима гусле гуде беше праведник ил кривотвор, добротвор ил злотвор, прогнаник ил прогонитељ. И гусле, ко и покољења, *дјела суде: што је чије дају свима.*

Гуслар Богдан Мијушковић

ПРОГОН ВЛАДИКЕ АРТЕМИЈА И МОНАШТВА СА КОСОВА И МЕТОХИЈЕ

ЧУЈТЕ БРАЋО ОВУ ПЈЕСМУ МОЈУ
О ЉУТОМЕ ЗА ИСТИНУ БОЈУ
ДА ПРОБУДИМ ЊОМЕ САВЈЕСТ МНОГУ
СВЕТОСАВЉЕ ТО УЧИНИТ МОГУ
РАЗМИСЛИТЕ КОЈУ ЋЕТЕ СТРАНУ
ИЛИ К БОГУ ИЛИ К ВАТИКАНУ
БОГ СЕ ДРАГИ НА СРБЕ СМИЛОВА
ДА НАС СПАСИ ПАПИСТА ЗЛОТВОРА
ШТО СУ ХРИСТА И СВЕТЕ ИЗДАЛИ
И У ЦРКВИ РАСКОЛ НАПРАВИЛИ
ПРОТИВ ЦРКВЕ РАДИЛИ СУ ТАЈНО
А ГОСПОД ИХ РАЗОБЛИЧИ ЈАВНО
ХОЋЕ ОНИ ДА ПРИЗНАМО ПАПУ
ДА КОД ХРИСТА ИЗГУБИМО ПЛАТУ
ОД ВЛАДИКА САМО АРТЕМИЈЕ
ПАПСКУ ЈЕРЕС ЈАВНО ПРИЗНА НИЈЕ
ВЕЋ УСТАДЕ КО ЕФЕСКИ МАРКО
ПА ИМ РЕЧЕ НЕ МОЖЕ ТО ТАКО
НЕ МОЖЕТЕ ВЈЕРУ ДА КВАРИТЕ
ВЕЋ МОРАТЕ ДА ЈЕ САЧУВАТЕ
КАКВУ НАМ ЈЕ ПРЕЦИ ОСТАВИШЕ
КРОЗ САБОРЕ ШТО ЈЕ ПРОЧИСТИШЕ
И КРВЉУ ЈЕ СВОЈОМ ОДБРАНИШЕ
ЗАТО САДА НИКО ПРАВА НЕМА
ДА ПРОТУРА ШТО ВАТИКАН СПРЕМА
СВЕТЕ ОЦЕ МОРАМО СЛУШАТИ
И КАНОНЕ ПРЕД СОБОМ ИМАТИ
ЦРКВЋ НАШЕ ТО СУ ПУТОКАЗИ
ДА СТОЈИМО НА ДУХОВНОЈ СТРАЖИ
А КОСОВО МОРАМО БРАНИТИ
И СНАРОДОМ НАШИМ ИСТРАЈАТИ
ДА СЕ СВЕТО ОЧУВА КОСОВО
ТО НАЈВЕЋЕ БЛАГО СРБИНОВО.
КАД ТО ЧУШЕ ЛАТИНСКИ ВАЗАЛИ
ПРАВО ЛИЦЕ САД СУ ПОКАЗАЛИ
ЈЕР СУ СЕБЕ ПОД МИТРАМА КРИЛИ
А ТУЋИ СУ НАЈАМНИЦИ БИЛИ
НА ХРИСТОВА СКОЧИШЕ ВОЈНИКА
ЧЕТРДЕСЕТ И НЕШТО ВЛАДИКА
ЈЕФТИЋ ВЕЗИР ПРЕД ЊИМА ПРЕДЊАЧИ

ПА МУ КАЖЕ КАНОНЕ ОКАЧИ
МАЧКУ О РЕП ЈЕР НАМ НЕ ТРЕБАЈУ
ЕКУМЕНСКИ ПРАВЦИ САД ВЛАДАЈУ
А КАРДИНАЛ БУЛОВИЋ БЕЗ СТИДА
ШТО ЈЕ СВЕТЕ И ГОСПОДА ИЗДА
СА СВОГ МЈЕСТА СРАМНО ДОБАЦУЈЕ
И ТО ГЛАСНО ДА СЕ ДОБРО ЧУЈЕ
ПА КО ВИШЕ СВЕТЕ ОЦЕ СЛУША
ЕКУМЕНСКА ТРЕБА ДА ЈЕ ДУША
ЈЕЗУИТА РАДОВИЋ СЕ ЈАВЉА
ДОСТА ПРИЧЕ ОКО СВЕТОСАВЉА
СРБИ ЈЕДНОМ СВИ МОРАЈУ ЗНАТИ
ЈЕДИНИ ЈЕ ИЗЛАЗ ПРЕМА ПАПИ
ТОДОСИЈЕ РАДОСНО СЕ СМИЈЕ
РАДОСТ СВОЈУ НЕ МОЖЕ ДА СКРИЈЕ
ЈЕР ЈЕ ЊЕМУ ТАДИЋ ОБЕЋАО
КАД СЕ ОНО СА ПАПОМ САСТАО
ДА ЋЕ БИТИ КОСМЕТСКИ ВЛАДИКА
АКО ИЗДА СВОГА ДУХОВНИКА
ПА ОНАКО ПОЛУГЛАСНО КАЖЕ
ДА СЕ И ОН СА ЗАПАДОМ СЛАЖЕ
АРТЕМИЈА ДА ТРЕБА ПРОГНАТИ
А КОСОВО ШИПТАРИМА ДАТИ
ТАКО РЕЧЕ СВОГА ОЦА УБИ
И САД СКУТЕ ТАЧИЈЕВЕ ЉУБИ
А ПАТРИЈАРХ СА ТРОНА СЕ ЧУЈЕ
ЈАВНИ ПОЗИВ ПАПИ УПУЋУЈЕ
ДА ЋЕ У НИШ ЊЕГА ДОЧЕКАТИ
МАКАР СРБИ МОРАЛИ НЕСТАТИ
А ОСТАЛИ ПАПСКИ САВЕЗНИЦИ
И ЗАПАДНИХ СИЛА НАЈАМНИЦИ
СВАКО ОДМАХ СВОМЕ ГАЗДИ ЈАВЉА
ДА ЈЕ НЕШТО ПОШЛО ДА НЕ ВАЉА
ЈЕР НАМ САДА ОД КОРИСТИ НИЈЕ
ШТО СЕ БУНИ СТАРАЦ АРТЕМИЈЕ
ЈЕР НАМ САДА СВЕ ПОМРСИ КОНЦЕ
ЈЕР СПОМИЊЕ НЕКЕ СВЕТЕ ОЦЕ
НЕЋЕ ПАПУ А КОСОВО БРАНИ
СРБИ СУ МУ ОСТАЛИ ОДАНИ
ДОК ЈЕ ЊЕГА МИ МИРА НЕМАМО
А ПРЕДАЈУ КОСОВА СПРЕМАМО
МИ НЕ ЗНАМО ШТА САД ДА РАДИМО
КАКО ЊЕГА МИ ДА УКЛОНИМО
КАД ТО ЧУШЕ ГОСПОДАРИ СВЈЕТА
ДА ИМ САМО АРТЕМИЈЕ СМЕТА
НА БРЗИНУ ПЛАНА НАПРАВИШЕ
И СЛУГАМА СВОЈИМ ДОСТАВИШЕ

КАД САСЛУША АРТЕМИЈЕ СТАРИ
КАКО ОВИ САГЛЕДАЈУ СТВАРИ
ТЕЖАК УЗДАХ ОТЕ СЕ ИЗ ГРУДИ
РЕЧЕ: БОЖЕ МИЛОСТИВ НАМ БУДИ
ПА УСТАДЕ КОСОВУ СЕ ВРАТИ
А ТАМО ГА ЧЕКАХУ ЦЕЛАТИ
ПО НАРЕДБИ ТАДИЋЕВЕ ВЛАСТИ
И ВЛАДИКА КОЈИ СУ БЕЗ ЧАСТИ
ПОЛИЦИЈА СРБА И ШИПТАРА
ПРОЂЕРАШЕ АРТЕМИЈА СТАРА
И ЊЕГОВО МОНАШТВО ПРОГНАШЕ
И У ЦРКВИ РАСКОЛ НАПРАВИШЕ
ТО ЈЕ БРАТЕ БИЛА БОЖЈА ВОЉА
ДА ОДВОЈИ ЖИТО ОД КУКОЉА
САД СЕ КУКОЉ ПОД МИТРАМА КРИЈЕ
КАКАВ ДО САД НИКАД БИО НИЈЕ
МОЛИ БОГА МОЈ БРАТЕ СРБИНЕ
ДА НАМ ДУГО ЖИВИ АРТЕМИЈЕ
И ЊЕГОВО МОНАШТВО ПРОГНАНО
ШТО ЈЕ ХРИСТУ ОСТАЛО ОДАНО
ЈЕР СЕ БОГУ ЗА СВЕ СРБЕ МОЛЕ
ЕКУМЕНСКОМ ПАКЛУ ДА ОДОЛЕ
ШТО НАМ ДОЂЕ КРОЗ ЦРКВЕНА ВРАТА
ПА СЕ ЋАВО ПРИЗНАЈЕ ЗА БРАТА
САД СИ ЧУО МОЈ БРАТЕ СРБИНЕ
ШТО ЈЕ ГОЋЕН СТАРАЦ АРТЕМИЈЕ
МОЛТЕ БОГА ДА СРБИЈУ СПАСИ
СВЕТОСАВЉЕ ДА СЕ НЕ УГАСИ

(Извор: [www. Youtube](http://www.Youtube) Progon vladike Artemija Bogdan Mijuskovic)

ГРЕШНИ МИЛОЈЕ

БРАЋО МОЈА СРБИ ПРАВОСЛАВНИ
ДА ЛИ ЗНАТЕ ШТА ЈЕ БИЛО ЛАНИ
ДАЛ СТЕ ЧУЛИ МИЛА БРАЋО МОЈА
ЗА ПРОГОНСТВО ГРЕШНОГА МИЛОЈА
КРИВОВЈЕРЦИ ШТА МУ УРАДИШЕ
И НЕПРАВДУ КАКВУ НАПРАВИШЕ
ДА БИ ТАКО СВОЈУ ЈЕРЕС СКРИЛИ
А СРБИМА ЈАВНО ЗАПРЈЕТИЛИ
КО СЕ СРАМНО НЕ ПОНИЗИ ПАПИ
И ЊЕГА ЋЕ ИЗ ЦРКВЕ ПРОГНАТИ
А МИЛОЈЕ, МИЛА БРАЋО МОЈА,
ХРИСТОВ ВОЈНИК ОБИЛИЋА СОЈА
ЗА ХРИСТА МУ НИШТА ТЕШКО НИЈЕ
ЗБОГ ТАКВИЈЕХ И НАС СУНЦЕ ГРИЈЕ
ОБИША ЈЕ У СВОМЕ ЖИВОТУ
ЈЕРУСАЛИМ И СТРАШНУ ГОЛГОТУ
ЋЕ СУ ЉУДИ РАЗАПЕЛИ ХРИСТА
ЋЕ СЕ ПРОСУ КРВ НЕВИНА, ЧИСТА
ПА ХИЛАНДАР И АТОНСКУ ГОРУ
СВЕ СВЕТИЊЕ НА КОПНУ И МОРУ
ОБИША ЈЕ И РУСИЈУ СВЕТУ
И СВЕ ЗЕМЉЕ НАШЕМ КОНТИНЕНТУ
ЋЕ СЕ БОГУ ПРАВОСЛАВНО МОЛИ
НИЈЕ ИМО СНАГЕ ДА ОДОЛИ
ДА НЕ ОДЕ И ДА ИХ ОБИЋЕ
И УЧИНИ НЕКО МИЛОСРЂЕ
БИЛЕ СУ МУ ОДУВИЈЕК ЖЕЉЕ
ДА ИЗВРШИ СВЕТО ЈЕВАНЂЕЉЕ
ДА ГЛАДНОГА ОН ХЉЕБОМ НАХРАНИ
ВЈЕРУ СВОЈУ ДА ЖИВОТОМ БРАНИ
И ДЈЕЛИМА ТО ЈЕ ПОКАЗАО
КАД ЈЕ ПРОТИВ ПАПИСТА УСТАО
ЛИТУРГИЈУ КАДА ПРОМЈЕНИШЕ
И У ЦРКВУ СМУТЊУ УНИЈЕШЕ
А ТАКО ЈЕ И САД УЧИНИО
КАД ЈЕ СВЕТЕ МОНАХЕ ПРИМИО
И БРАТСКИ ИМ УТОЧИШТЕ ДАДЕ
ТАДА ХАЈКА НА ЊЕГА НАСТАДЕ
ЈЕР ПАПИСТИ С МИТРАМА НА ГЛАВИ
АРТЕМИЈА ШТО СУ ПРОЋЕРАЛИ
КАДА ЧУШЕ ШТА ЈЕ УРАДИО
И КОГА ЈЕ У ДОМУ ПРИМИО
НАПАДОШЕ КО БИЈЕСНИ ВУЦИ

УЧИНИШЕ ГОРЕ НЕГО ТУРЦИ
БЕЗ СУЂЕЊА А НА ПРАВДИ БОГА
ОСУДИШЕ МИЛОЈА ГРЕШНОГА
А МИЛОЈЕ СВЕ У СЛАВУ БОГУ
ЗИДА ЦРКВУ СВОЈЕМУ НАРОДУ
ПА ЈЕ ДАЈЕ ЖИВОМ СВЕТИТЕЉУ
АРТЕМИЈУ БОГОЉУБИТЕЉУ
КОЈИ ХРАБРО ИСПОВЕДА ХРИСТА
И У ЈЕРЕС ЛАТИНСКУ НЕ ПРИСТА
ОД СВЕТОГА САВЕ НА ОВАМО
ЗА ОВАКАВ ЗЛОЧИН МИ НЕ ЗНАМО
ДА ЈЕ ИКО ИЗ ЦРКВЕ ПРОЂЕРАН
ЗАТО ШТО ЈЕ ХРИШЋАНИН УЗОРАН
АЛИ ЗНАЈТЕ СРБИ БРАЋО МОЈА
НИСУ ОНИ ПРОГНАЛИ МИЛОЈА
НИТ МИЛОЈА НИТИ АРТЕМИЈА
НИТ МОНАХЕ С КОСМЕТА СВЕТОГА
ВЕЋ СУ САМИ СЕБЕ ОСУДИЛИ
И ИЗ СВЕТЕ ЦРКВЕ ИСКЉУЧИЛИ
ЧИМ СУ СВЕТЕ КАНОНЕ ЗГАЗИЛИ
И У ЦРКВИ РАСКОЛ НАПРАВИЛИ
ТАКО ПРАВО ЛИЦЕ ПОКАЗАШЕ
КАДА ПАПУ ЗА БОГА ПРИЗНАШЕ.
О ПРОГНАНИ ШТО СТЕ ХРИСТА РАДИ
ВАС ЋЕ ГОСПОД ЗАТО ДА НАГРАДИ
ЈЕР У ОВА ПОСЛЕДЊА ВРЕМЕНА
ПАДЕ ТЕРЕТ НА ВАША РАМЕНА
ВАС ЈЕ ГОСПОД ЗАТО ИЗАБРАО
ДА БИ СРБИН ЗА ВАМА ИШАО
УТАБАНОМ СТАЗОМ СВЕТОГ САВЕ
НАЈМУДРИЈЕ ДО САД СРБСКЕ ГЛАВЕ.

(Извор: [www. Youtube](http://www.Youtube) Gresni Miloje guslar Bogdan Mijuskovic)

ЗЛОЧИН СВЕШТЕНИКА НАД МОНАХИЊАМА ВАЗНЕСЕЊСКИМ

ОД КАКО ЈЕ НЕМАЊИЋУ САВО
У АТОНСКУ ГОРУ ОТИШАО
ОВАКО СЕ ЈОШ ДЕСИЛО НИЈЕ
КАО САДА У СРЦУ СРБИЈЕ
У МАНАСТИР СВЕТО ВАЗНЕСЕЊЕ
И СЕСТРИНСТВО МАТИ НАМ ЈЕЛЕНЕ
КОЈЕ ДАВНО ЈОШ ОД МАЛИХ НОГУ
ПОСВЕТИШЕ ЖИВОТ ВИШЊЕМ БОГУ
А КАД ДОЂЕ ОВО СТРАШНО ДОБА
ДА ВЛАДИКЕ НЕ ПРИЗНАЈУ БОГА
НИТИ БОГА НИТИ СВЕТИТЕЉЕ
И ПОЧЕШЕ ГОНИТ РЕВНИТЕЉЕ
ТАД ЈЕЛЕНА И ЊЕНО СЕСТРИНСТВО
НАПИСАШЕ ХРИЗОСТОМУ ПИСМО
ОВЕ ХРАБРЕ МОНАХИЊЕ СМЈЕЛЕ
У ПИСМУ МУ СВЕ ОВАКО ВЕЛЕ
„ЧУЈ ВЛАДИКО ЉУБИМО ТИ РУКУ
НЕМОЈ СТВАРАТ МЕЂ ВЈЕРНИМА МУКУ
МОЛИМО ТЕ СВЕ У ИМЕ ХРИСТА
НЕМОЈ ВИШЕ БИТ ЕКУМЕНИСТА
ОКАНИ СЕ ПАПСКИХ СМУЉИВАЦА
ТО ЈЕ ПРОТИВ СВЕТИЈЕХ ОТАЦА
ЗНАШ ВЛАДИКО ШТА СИ ОБЕЋАО
У ЗАКЛЕТВИ ШТО СИ БОГУ ДАО
КАД СИ МИТРУ УГЛЕДО НА ГЛАВИ
РЕЧЕ БИЋЕШ ХРИСТОВ ВОЈНИК ПРАВИ
САД ВЛАДИКО ПРОТИВ ЦРКВЕ РАДИШ
СИЛНУ СМУТЊУ У НАРОДУ ПРАВИШ
САМ МИЈЕЊАШ СВЕТУ ЛИТУРГИЈУ
И ПРИПРЕМАШ СА ПАПОМ УНИЈУ
ИКОНОСТАС СВЕТИ ИЗБАЦУЈЕШ
ТАКО ДУШУ У НАРОДУ ТРУЈЕШ
ЗНАШ ВЛАДИКО ДА СУ НАШИ СТАРИ
ВЈЕКОВИМА ЗА ВЈЕРУ СТРАДАЛИ
У МУКАМА СТРАШНИМ УМИРАЛИ
И ДО САД ЈЕ ЧИСТУ САЧУВАЛИ
ЈА ВЛАДИКО И МОЈЕ СЕСТРИНСТВО
ЗА УНИЈУ С ЛАТИНИМА НИСМО
НАШУ ВЈЕРУ НИЗАШТА НЕ ДАМО
И ЗА ЊУ СМО СПРЕМНЕ ДА СТРАДАМО
МИ НЕ ДАМО НАШЕ СВЕТОСАВЉЕ
САД ВЛАДИКО ОСТАЈ НАМ У ЗДРАВЉЕ“

А ХРИЗОСТОМ СТАРИ ЈЕЗУИТА
УЗЕ ПИСМО И ПОЧЕ ДА ЧИТА
ПА КАД ОВО ПИСМО РАСТУМАЧИ
ЛИЦЕ МУ СЕ ОД БЈЕСА ПОМРАЧИ
У БИЈЕСУ НАМЕСНИКА ЗОВЕ
КАЖЕ ХИТНО ЗОВИ МИ ПОПОВЕ
ИЗ ЦИЈЕЛЕ МОЈЕ ЕПАРХИЈЕ
НЕКА ДОЂУ ШТО ГОД МОГУ ПРИЈЕ
ДА СЕ ОДМА К ВАЗНЕСЕЊУ ИДЕ
ДА ОСТАЛИ МАНАСТИРИ ВИДЕ
ШТА ИХ ЧЕКА АКО ДИГНУ ГЛАСА
И НЕ ПРИМЕ ПАПУ КАО СПАСА
ТАД ЗЛИ СЛУГА ОД ЗЛОГ ГОСПОДАРА
НА ДАР ДОБИ НЕБРОЈЕНО ПАРА
ПА ОТРЧА ДА ПОПОВЕ ЗОВЕ
КОЈИ СЛУЖЕ ЛИТУРГИЈЕ НОВЕ
АЛ ДА ВИДИШ ДУХОВНЕ НАКАЗЕ
КАДА ЧУШЕ ШТА НАМЕСНИК КАЖЕ
ПОХИТАШЕ ДА СЕ ОДАЗОВУ
И ПОКАЖУ СВУ НИШТАВНОСТ СВОЈУ
ИСТОГ ДАНА ТЕК ШТО ПОДНЕ ПРОЂЕ
СТО И НЕШТО СВЕШТЕНИКА ДОЂЕ
ТАД ХРИЗОСТОМ КАО АЛОЈЗИЈЕ
ПОПОВИМА СВОЈИМ НАРЕЂУЈЕ
„СЛУТЕ МОЈЕ ШТО СТЕ САДА ОЂЕ
ПРИЧЕКАЈТЕ ЦРНА НОЋ ДА ДОЂЕ
ОНДА ЋЕ ТЕ ПОД ОКРИЉЕМ НОЋИ
НА МАНАСТИР ВАЗНЕСЕЊЕ ПОЋИ
ДОК УЈУТРО НЕ ОСВАНЕ ЗОРА
МАНАСТИР СЕ СИЛОМ ОТЕТ МОРА
И ОТУД СЕ МЕНИ НЕ ВРАЂАЈТЕ
МОНАХИЊЕ ДОК НЕ ПРОЂЕРАТЕ
А СВАКОГА ЗНАЈТЕ СВЕШТЕНИКА
НА ДАР ЧЕКА ТРИДЕС СРЕБРНИКА
КОЈИ БУДЕ НОЋАС ОПРАВДАО
ПОВЈЕРЕЊЕ КОЈЕ САМ ВАМА ДАО
НЕМОЈТЕ СЕ НАРОДА ПЛАШИТИ
ЈА ЋУ САДА ПОЛИЦИЈУ ЗВАТИ
ДА ЗАБРАНЕ ПРИЛАЗ МАНАСТИРУ
КАД ИМ ЈАВИМ ПРИМЈЕНИЋЕ СИЛУ“
КАДА ОВЕ ДУХОВНЕ НАКАЗЕ
РАЗУМЈЕШЕ ШТА ВЛАДИКА КАЖЕ
НА МАНАСТИР НАПАД ПРИПРЕМИШЕ
И ПО НОЋИ МУЧКИ УДАРИШЕ
А САД ЧУЈТЕ ЗА ОВО ВРИЈЕМЕ
ШТА СЕ РАДИ КОД МАТИ ЈЕЛЕНЕ
ЈЕР НЕ СЛУТЕ ШТА ИХ ЧЕКА САДА

УНИЈАТСКА КАД СТИГНЕ БРИГАДА
ДА ЈЕ ЂАВО ПОКРЕНУО СИЛУ
ЗАДЊА ИМ ЈЕ НОЋ У МАНАСТИРУ
МОНАХИЊЕ СА ВЈЕРНИМ НАРОДОМ
НА КОЉЕНА КЛЕКЛЕ ПРЕД ГОСПОДОМ
СА СУЗАМА ГОСПОДУ СЕ МОЛЕ
ИСКУШЕЊУ СРБИ ДА ОДОЛЕ
СВЕТОСАВЉЕ СВЕТО ДА СЕ ЧУВА
ДА НАС ЈЕРЕС ПАПСКА НЕ ОДУВА
И ДА ГОСПОД ПО СВОЈОЈ МИЛОСТИ
СВИМА НАМА ГРЕХОВЕ ОПРОСТИ
ТАКО ОНИ У МОЛИТВИ БИШЕ
КАД ПОПОВИ СИЛОМ ПРОВАЛИШЕ
НАПАДОШЕ НОЋУ ИЗЕНАДА
КАД СЕ ТОМЕ НИКО НИЈЕ НАДА
ТО ЈЕ БИЛО СТРАШНО ЗА ГЛЕДАТИ
КАД ПОЧЕШЕ НАРОД УДАРАТИ
НАРОД КЛЕЧИ А ПОПОВИ ТУКУ
МОНАХИЊЕ ПО БЕТОНУ ВУКУ
УДАРАЈУ НОГАМА РУКАМА
НЕКЕ МОТКОМ НЕКЕ СТОЛИЦАМА
НАРОД КЛЕЧИ МОЛИ И ПРЕКЛИЊЕ
ДА НЕ ТУКУ СВЕТЕ МОНАХИЊЕ
А ПОПОВИ КАД ИХ ПРЕТУКОШЕ
ПРВО НАРОД ВАНИ ОДВУКОШЕ
ПРЕБИЈЕНЕ МОДРЕ И КРВАВЕ
НЕКЕ НОСЕ РАЗБИЈЕНЕ ГЛАВЕ
ДО ВЕЛИКЕ УЛАЗНЕ КАПИЈЕ
ПОД ЗАШТИТОМ СРБСКЕ ПОЛИЦИЈЕ
ПА КАД НАРОД ТАКО ИЗБАЦИШЕ
ПОНОВО СЕ УНУТРА ВРАТИШЕ
НАСТАВИШЕ МОНАХИЊЕ ТУЋИ
И ЗА КОСУ ПО ПОРТИ ИХ ВУЋИ
СВЕ ИМ ОВО ДОСТА БИЛО НИЈЕ
ИСЦИЈЕПАШЕ НА ЊИМА МАНТИЈЕ
НА КРАЈУ СУ ОВЕ МУЧЕНИЦЕ
НА БЕТОНУ КОД ГОСТОПРИМНИЦЕ
НА НАЈВЕЋОЈ КИШИ ОСТАВИЛИ
И ТАКО ИХ САТИМА МУЧИЛИ
А ЈЕЛЕНА СА СВОЈИМ СЕСТРАМА
МОЛИ БОГА ТОПЛИМ МОЛИТВАМА
ДА У МУЦИ ДО КРАЈА ИСТРАЈУ
И ДА ВЈЕРУ НОЋАС САЧУВАЈУ
ТАКО СКОРО ПОЛА НОЋИ ПРОЂЕ
КАД ХРИЗОСТОМ У МАНАСТИР ДОЂЕ
И ДОНЕСЕ БЕЗБРОЈ СРЕБРНИКА
ДА ДАРУЈЕ СВАКОГ СВЕШТЕНИКА

ЈЕР СУ ЊЕМУ НОЋАС ВЈЕРНИ БИЛИ
И МАНАСТИР СИЛОМ ОСВОЈИЛИ
А СЕСТРИНСТВО ВАНИ ИЗБАЦИШЕ
И У НОЋИ ТАКО ОСТАВИШЕ
ДА СЕ ПРИЧА ДОКЛЕ ЉУДИ ИМА
ШТА ПОПОВИ УРАДИШЕ ЊИМА
МОЈ СРБИНЕ САДА СЕ ПРОБУДИ
НА БРАНИКУ СВЕТОСАВЉА БУДИ
НЕК СЕ ДИЖЕ ЦИЈЕЛА СРБИЈА
У ОДБРАНУ ОД КАБАДАХИЈА.

(Извор: [www. Youtube](http://www.Youtube) Zlocin svetenika u manastiru Vaznesenje)

Миладин Р. Шошкић

КАДА ЈУДЕ ПРАВЕДНИМА СУДЕ

У СИНОДУ МНОГЕ СМАТРАМ СМЕШНИМ,
ШТА ТО РАДЕ СА МИЛОЈЕМ „ГРЕШНИМ“!
КАКВИ ЉУДИ, ТАКВА ИМ И ДЕЛА,
ДУША ИМ ЈЕ САСВИМ ПОТАМНЕЛА!

КУКАВИЦЕ ПОДЛЕ И НИШТАВНЕ,
ОДРИЧУ СЕ ЦРКВЕ ПРАВОСЛАВНЕ!
ДЕМОНСКА СЕ С ЊИМА ИГРА СИЛА,
СРОЗАШЕ СЕ БАШ ДО НИШТАВИЛА!

ДИЋ ЋЕ НАРОД КУКУ И МОТИКУ,
ОСВЕТИЋ ЋЕ РАСПЕТОГ ВЛАДИКУ!
ОСВЕТА ЈЕ ГРЕХ, ДРАГИ НАМ БОЖЕ,
АЛ ОВО СЕ ТРПЕТИ НЕ МОЖЕ!

КАО ДА ЈЕ СВЕТ ДОШАО КРАЈУ,
ЧАК И ВЕРУ ХУЉЕ РАСПРОДАЈУ!
ЗА ДРЖАВУ ОДАВНО ЈЕ ЗНАНО,
СВЕ ШТО ВАЉА ВЕЋ ЈЕ РАСПРОДАНО!

ОВО НИГДЕ НА СВИЈЕТУ НЕМА,
ХУЛИТЕЉИ ВЕРЕ И ПЛЕМЕНА!
РАСПРОДАСТЕ ВЕРУ И ИМАЊА,
ОДСТУПИСТЕ ОД СВЕТИХ ПРЕДАЊА!

БОЖЕ МИЛИ! НЕВОЉЕ ВЕЛИКЕ,
ЈЕР ИМАМО БЕЗБОЖНЕ ВЛАДИКЕ!
МЕЂУ ЊИМА ИМА ЈЕДАН С РОГОМ,
ШТО ЈЕ ГРДНО ЗАРАТИО С БОГОМ!

БОЖЕ МИЛИ! НЕВОЉЕ ЛИ ХУДЕ,
КАДА ЈУДЕ ПРАВЕДНИМА СУДЕ!

(Извор: Миладин Шошкић, Поезија љубављу, Лио, 2013. стр. 141)

Издавач

БИЉЕШКА О ГРЕШНОМ МИЛОЈУ

(У покушају да се испише језиком његових *Казивања*)

Рођен о младенцима пред крај прве половине минулог, двадесетог, века. Пупак му одсјекла Славка Бранкова, косом од девет шака. Учитељовао, акцијао, студирао веома успешно педагошке, политиколошке и правне науке. Поваздан радио „туђе“ послове.

Оженио се Надом Обрадовом, којој свекар Жарко прогнозира: *Јој, гђеџе, да си скочила у Мораву, можда би се сјасла. Ш њим ти сјаса нема.*

Чим је постао општински функционер, у родном Драгачеву, почео д'исправља криву Дрину у држави (СФРЈ). Зглајзао и посто непријатељ државе и партије, те 1983, ђевнувши, усред града Београда, да ће се земља распасти у социјалним ломовима, ако се власт имајући не опасуље. Ђоравима не вређаше намигивати: они се не опасујише, земља се распаде у крви и сузама. И ником ништа. *Појо вук мајарца. Упропаститељи ни лук јели, ни лук мирисали.* Нит крв лише, нит сузе ронише. Цех њиног безумља и похлепе плати народ.

Цео живот провео радећи. Запињо до рамењаче. Никад није ударио на палицу. Кад није имо посла, он га измишљо. Запослио преко 100 радника и неколко стотина сељака. Најозбиљније схватио да се хлеб насушни мора јести у зноју лица. Уз супругу Наду, у помоћ му притрчаше ћерке Катарина и Марија, зетови Жељко и Миломир и унучад Јанко, Јован, Јана, Марта, Миона и Магдалена.

Једном био докон и написа *Казивања*. После се навадио па исписо *Чашу Обрадову, Не ѿмичи сјаре међе, Сине мој, не ѿрисиј, Родословље Сјеваново, Не дај душу, роде* и ваздан којекаквих текстова објављених на сајтовима, у часописима и књигама група аутора: *Ко ѿродаје веру за вечеру, Тајна безакоња, Молишва за ѿшријарха.*

Заслугом господе Хризостома Столића, Иринеја Буловића, Амфилохија Радовића и још неких који су им припомагали, 2011. изопштен је из Цркве својих предака, својих унука, пошто је обелоданио издају Светосавља, запођену у сред Синода, накричивши власт имајућима у Цркви, да ће, судећи се с народом, парницу сагубити. И да ће им се мерити њином мером. Кад тад. Поново га не чуше.

Његове књиге нико није смео да продаје, ни за живу главу.

Једни, нису смели, зато што се аутор ове књиге пре 30 година сударио са властодршцима, којима је у брк скресао да лажу и крију истину о збивањима на Косову, којима је предсказао да ће земљу одвести у пропапаст, којима је не-

лицемерно казао да им избори личе на трку у којој учествује само један коњ, те да ће, ако наставе тим погибелним путем, увући земљу у социјалне ломове у којима ће се распасти економски и политички систем... Због те, 28-минутне беседе у београдском „Сава центру“, писац ове књиге је „постао“ непријатељ државе и партије, а од „непријатеља“ се, какав је чаршијски ред, ваља клонити.

Други, пак, због тога што је у судару са власт имајућима у Цркви, указујући на њихово безакоње и самовољу, вероломље и издају светоотачког предања, анатемисан – екскомунициран из Цркве његових ђедова и његових унука и то од оних који истовремено служе два господара носећи митру и панагију православних епископа, и истовремено, бискупско прстење и напрсне крстове примљене од највећег архијеретика папе, те је тако писац ове књиге поново „постао“ најгори Србин. Међутим, његове судије су га осудиле на најтежу казну, под изговором да су му смртни греси то што је на свом имању угостио прогнане рашко-призренске монахе и што се молио Богу са владиком Артемијем, коме су Милојеве судије пре 15 година обећале „сломити кичму“ (Иринеј Буловић), а 10 година је то био веома серјозан посао на коме је Синод радио (по тврдњи Амфилохија Радовића). Наравно, чаршијски ред налаже да се са изопштеним не општи.

Ипак, његове књиге доживеше по неколко издања.

На освештању његове и Надине задужбине – цркве Светог Николе у Лозници, на Младог Николу (уторак, 22. маја 2012), сем око 1400 хришћанских душа, 27 свештенослужитеља, на челу са владиком Артемијем, стотинак прогнаних монаха и монахиња, протојереја-ставрофора др Жарка Гавриловића и Марка Јакшића са Косова, нико од званичника из јавног и политичког живота се није појавио. Ко да се не ваља.

Многи, којима је несребично помагао добротинствима небројеним, након екскомуникације, одрекоше га се, прећутно, ко да је губав. Чињаху се да га не познају. Слично *друговцима* од пре 30 година. Ко јаје јајету.

Апсили га у манастиру његовог духовног оца Саве Вазнесењског. Не једанпут. Неки од оних што су га апсили добили унапређење.

Пријатељима поручио: *Дабојда се у рају видели!*

А непријатељима: *Дабојда проїледали, ше не ишли ћорави код очију.*

И не душеломили се по амбису вероломља.

И не саблажњавали децу светосавску, те не качили воденички точак о своје вратове. Доста су вам папини напрсни крстови.

Покајте се док је дана. Јер иде (вам) ноћ! Тамна, дуга, ноћ!

И чувајте се гусала.

А народу, из ког се изњедрио, из петних жила довикује: *Не гај гушу, роге!*

САДРЖАЈ

Уводно слово	9
Предговор	13
Не дај душу, роде	15

ИЗ ДНЕВНИКА

Да ли смо слепи код очију?	19
Чудо у Ариљу: попови од цркве направили циркус	25
Сејачи проклетства или рана звана Сент Андреја	36
Докон поп и говеда крштава	46
Пуцањ у празно	57
Кад порастеш и сазнадеш кашће ти се само	60
Маске су пале – крунски сведок издаје	66
Молитва за патријарха	72
Молитва за патријарха, опет	78

БЕСЕДЕ

Беседа на Косову 29. децембра 2012.	89
Беседа на Савиндан 2013. на Косову	90
Беседа на трибини у Шапцу	93

ПИСМА

Отворено писмо господину Тимотеју	115
Ђоравом не вреди намигивати	120
Отворено писмо г. Амфилохију Радовићу	124
Отворено писмо Иринеју Буловићу	127

РАЗГОВОРИ

Црно или бело	133
Грешни Милоје на таласима Фокус радија	152

Кнежев завет	178
Ноћ вампира у манастиру Вазнесења	183

ПОЛЕМИКЕ

Полемика прва

Тајна безакоња – Тајна о случају Милоја Стевановића приредила Биљана Диковић	191
Нада Обрадовић	
Тајна безакоња – Књига о издаји и превари	195
Горица Тркуља	
О тајним безакоњима и тајнама безакоња	198

Полемика друга

Српска црква у великој опасности – Из дневника Грешног Милоја 16. новембра 2012.	206
Утук Грешном Милоју	217
Утук на утук	218
Протојереј Небојша Стевић	
Исповедничко сведочење српског свештеника	223

Полемика трећа

Владимир Димитријевић	
Србија је велика Тајна или случај Милоја Стевановића	232
Јеромонах Максим: Нема ништа тајно што неће бити јавно	252
Милоје Стевановић: Устајте децо... ..	261
Владика Артемија	
Да се разумемо	262
Славко Радовановић	
Неће се спасити који знају, већ они који верују	266
Срамота Милојева	268
Удри Ђорђе	268

Полемика четврта

Поводом отвореног писма Иринеју Буловићу	272
Коментар	272
Одговор	273

НЕ ТРАЖИМ ПОМИЛОВАЊЕ, ТРАЖИМ ПРЕСУДУ

Први део

Писмо мојим судијама, Амфилохију Радовићу и Иринеју Буловићу	283
---	-----

Други део

Сан и јава или шта вам казују апостоли	289
--	-----

Трећи део

Разбуђивање или шта нас уче апостоли	295
--	-----

Четврти део

Разазнавање или ко је вера, а ко је невера	299
<i>Проћојереј сѣаврофор Сава Арсенић</i>	300
<i>Проћојереј сѣаврофор Душан Петровић</i>	303
<i>Мићројолић Пирејски Серафим</i>	305
<i>Мићројолић Пирејски Серафим, дрући њући</i>	307
<i>Мићројолић кићарски Госћодин Серафим</i>	309
<i>Теодор Зизис</i>	311
<i>Теодор Зизис, дрући њући</i>	319
<i>Проф. др Миодраћ Петровић</i>	322
<i>Проф. др Теодор Зизис</i>	327
Поговор	329

ДОДАТАК

Беседа владике Артемија	333
Беседа владике Артемија за трпезом љубави	335
Беседа оца Жарка Гавриловића	338
Зоран Чворовић	
Јелички храм – рођен из сеобе заоченика косовског завета	341
Игуманија Јелена Вазнесењска са сестринством:	
Верујем и исповедам	344
Нада Обрадовић	
Вазнесењска ноћ	346
Горица Тркуља	
Борба за душу	350
Завршно слово	355
Биљешка о грешном Милоју	367

Грешни Милоје
НЕ ДАЈ ДУШУ, РОДЕ

Уредник
Милан Јездич

Библиотека
БРАТОЉУБЉЕ

Рецензент
Проф. др Милан Мићуновић

Коректура
Љубица Наранчић

Корице и илустрације
Мирко Ковачевић

Графичка опрема
Драслар партнер – Београд

Компјутерска обрада
Драслар партнер – Београд

Издавач
Ревнитељ – Ниш

Штампа
Драслар партнер – Београд

Тираж
1.000 примерака

Поруџбине
032/224-178; 011/328-4-794; 028/ 83-107
E-mail: cuvajmopredanje@yahoo.com

Две преда мном стазе стоје...